

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

MARIE LU

SKYHUNTER
BİR SAVAŞ MAKİNESİ

©psilon®

MARA

HOUNDSFANG

NEWAGE

MORNINGMAN

TİCARET
KÖPRÜLERİ

NEWAGE

MARA

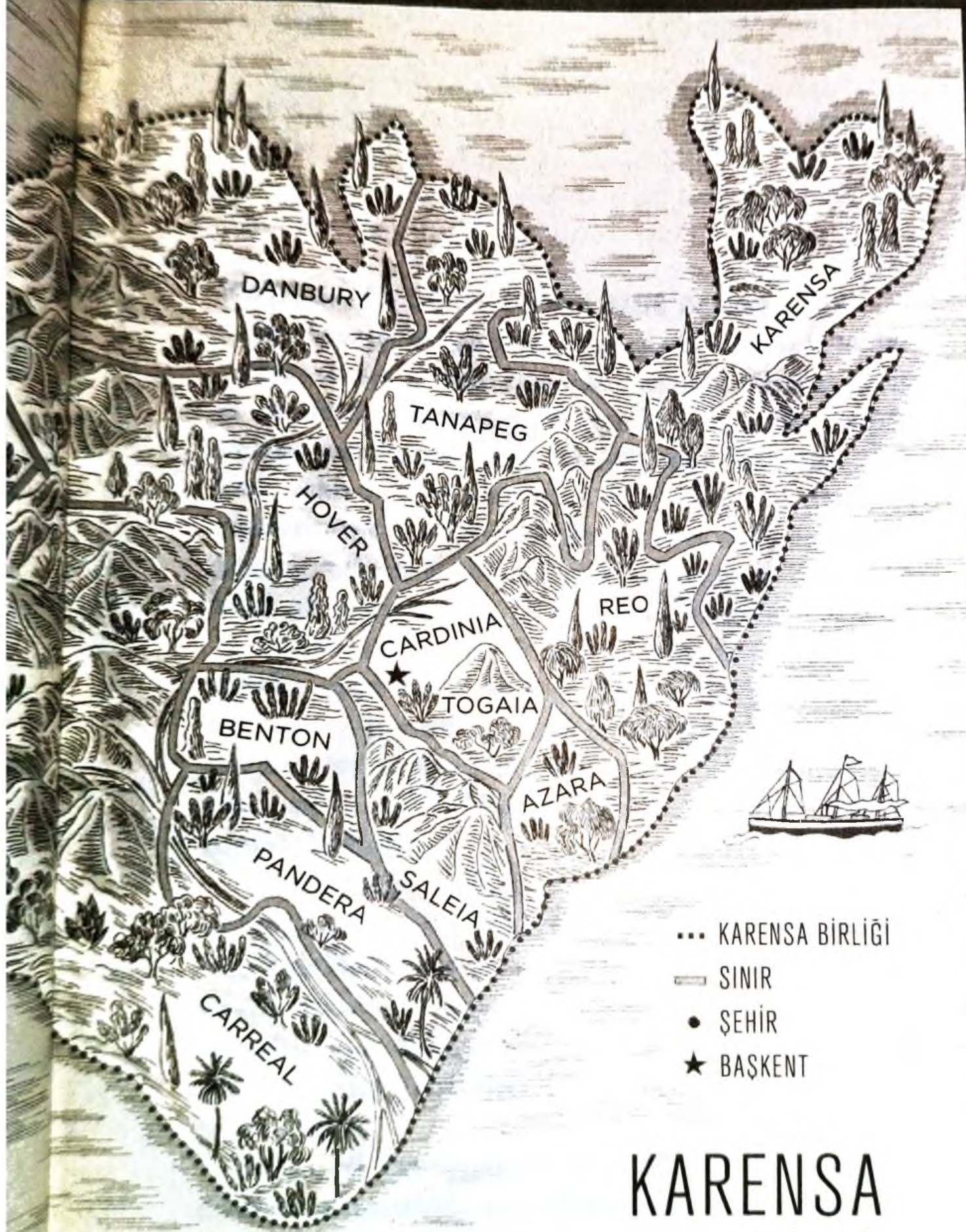
BASEA

SUR
KAMA

LARC

KENTE

- ... KARENSA BİRLİĞİ
- SINIR
- ŞEHİR
- ★ BAŞKENT

KARENSA BİRLİĞİ

Tg: Carettas'

HAYALETLER SÜRÜLER HÂLİNDE DOLAŞIRLAR.

Bir Savaşçı olduğunuzda size öğretilen ilk ders budur.

Hayaletler de bir zamanlar insandı. Karensa Birliği tarafından kayışla bağlanıp, boğazlarından aşağıya onları canavarımsı savaş yaratıklarına dönüştüren bir kara zehir akıtılmadan önce. Şimdi ise onları dağların eteklerindeki ormanlık alanlarda, altılı ya da daha fazla gruplar hâlinde avlanırken görürsünüz; bu da hafif karla kaplı, durgun arazinin üzerinde garip bir zıtlık oluşturur.

Yüzleri kül beyaz, derileri ise kıpkırmızı, kokuşmuş etlerini açığa vuran derin çatlaklarla kaplıdır. Bu zamana kadar yaşamış tüm insanlardan daha uzun ve daha güçlüdürler, uzuvları biçimsiz bir şekilde her yöne doğru uzar; tıpkı bir örümceğinki gibi uzun ve cılız. Kan ve toprak kokarlar.

Görüş kabiliyetleri zayıf olmasına rağmen hareketleri oldukça iyi tespit edebilirler. Duyma kabiliyetleri müt-hiş; kulakları uzun ve uçlara doğru sivrilir. Kilometrelerce uzaklıktaki insan seslerini fark edebilirler. Onların topraklarında konuşmak, kendini ele vermek demek. Bu yüzden sessiz kalıyoruz; hem göze hem kulağa görünmez biçimde.

Dişleri de bizimkilerden uzun ve sivri. Bundan duydukları rahatsızlıkla sivri dişlerini durmadan gıcırdatır, zaten parçalanmış ve çürümüş ağızlarını yeni parçalara ayırırlar.

Onların geldiklerini böyle anlarsınız. Gıcırtı sesiyle.

Ama unutulmaması gereken en önemli şey şu: Bir Hayalet'i öldürmek için onun sonsuza kadar yeniden can bulacak bedenini aç bırakmalısınız. Bunu yapmak için de bir Hayalet'in hassas damarının bulunduğu tek noktayı, yani boynunu kesip kanını akıtmalısınız.

Hayatım boyunca bunun eğitimini aldım. Benim adım Talin. Denizin bu yakasındaki son bağımsız ulus olan Mara için savaşan bir Savaşçı'yım. Bizler efsanevi ölüm getirenleriz, canavarların suikastçılarıyız.

Ve yuvamızla yok oluş arasındaki tek engeliz.

SAVAŞ CEPHESİ

MARA

1

GÜN, YAĞMURLA KARIŞIK GÜNEŞLE AĞARIYORDU. Çiseleyen yağmur, güneş ışınlarında sürüklenerek her şeyi bir ışık parıltısıyla ıslatıyordu.

Fırtına yaklaşıyordu. Tarama işini erkenden bitirmeliydik.

Savunma yerleşkemizin anakapısına doğru ilerlerken soğuk rüzgâr paltomu arkadan dalgalandırıyor. Güney sıradağlarımızın sık ormanlara ve vadilere açıldığı, Mara'nın başkenti Newage'in çelik duvarlarının yaklaşık seksen kilometre ötesindeki savaş cephesindeydik.

Mara'nın diğer tarafları, okyanustan binlerce metre yükselen sarp kayalıklarla korunuyordu; yüzyıllar önce meydana geldiği varsayılan yıkıcı depremler sonucunda ortaya çıkan doğal oluşumlardı. Ancak biz burada, güneyde, geniş toprakları geçidin diğer tarafına kadar uzanan Karensa Birliği'nden gelen saldırılara karşı savunmasız durumdaydık. Birlik, bu arada kalmış topraklarda dolanıp, sınırimızda zayıf bir nokta yakalamaları için Hayaletlerini gönderiyordu. Biz de her sabah sessiz bir tarama yapıp karşımıza çıkan tüm Hayaletleri öldürüyorduk.

Birlik bize karşı büyük çaplı bir saldırı başlatalı bir ay olmuştu; geçici bir ateşkesle bile zar zor hayatta kalabiliştik. Ancak, istedikleri şey bizzat ulusumuz olunca uzlaşmak zordu. Bu yüzden bir sonraki kuşatma her an olabilirdi. Bugün de, yarın da. Bundan bir ay sonra da. Bunu tahmin etmek güçtü.

Kaybedilen bir savaş için mücadele ederken diken üstünde olurdunuz.

Yerleşkemizin yakınlarına vardığımda sabah güneşi çoktan gökyüzünü mor pembeye boyamıştı. Yürürken, istasyonlarında koşuşturan metal işçilerini fark ettim; şapkalarının deniz ipeği işlemesi rüzgârda titreşiyordu.

“İşte Basealı,” dedi, içlerinden biri alaylı bir gülümsemeyle.

Bir diğeri de bana bakıp kaşını kaldırdı. “Hâlâ hayat-tasın ha, seni küçük fare? Salı gününden önce ölürsen eğer, bahsimi yine de kazanıyorum.”

Bu gibi sözler, önceden göğsüme öyle bir otururdu ki nefes alırken canım yanardı. Hep mahcup bir şekilde başımı öne eğip aceleyle oradan ayrılırdım. Ama annem bana her zaman çenemi dik tutmamı söylemişti. *Gururlu görün*, demişti bana yanağımı okşayarak, *ta ki öyle hissedene kadar*.

O yüzden ben de şimdi hafif bir tebessümle ona göz kırptım.

Metal işçisi, iğneleyici sözünün canımı yakmayışına sinirlenerek kafasını çevirdi. Ben de duruşumu iyice dikleştirip, tek kelime etmeden yoluma devam ettim.

Birlik’in zehir gazı kapsülünün ses tellerimin fleplerini* kalıcı olarak zedelediği, annemle Mara sınırlarına ilk kaçtığımız geceden beri yüksek sesle konuşamıyordum. O zaman sekiz yaşımdaydım. O geceye ait anılarım bel-

* Bulunduğu yerden köprü şeklinde ayrılan doku parçası. (e.n.)

li belirsizdi. Bazıları bir kristal kadar netti; diğerleri ise bulanık asker görüntüleri ve evleri saran ateş parıltısından başka bir şey değildi. Babama ne olduğunu hatırlayamıyordum. Komşularımızın nereye kaybolduğunu bilmiyordum.

Sanırım zihnim o güne ait anılarımın çoğunu maziye gömüp beni korumak için alelacele üstlerini kapamıştı. O gece annemin saçları bir anda ağardı. Ben de o geceyi ses kaybı ve boğazımın içzarını tahriş eden bir yara dokusu ile atlattım. O yara izlerinden dolayı mı, yoksa Birlik'in halkımıza yaptıklarına tanık olmamın ve kaçışımızın travmasından dolayı mı konuşamıyordum, hâlâ emin olamıyordum. Belki de her ikisindendi. Tek bildiğim, ağzımı açtığımda geriye kalan şeyin sessizlikten ibaret olmasıydı.

Sanırım şimdi bu sessizlikten bir fayda sağlayabiliyordum. Yaptığım işkolunda gerekliydi bu, en azından hayatta kalmak için.

Beni Savaşçılara çeken ilk şey buydu. Küçükken, Newage'in duvarlarının önünden geçen ünlü devriyele-ri izlemek için kalabalıklara katılırdım, Birlik'in canavarlarını sergilerlerdi. Onlar Mara'nın en seçkin asker koluydu, herkes tarafından saygı görürlerdi, diğer uluslarda bile ün salmışlardı. Omuzlarına ve bellerine dola-
dıkları, özenle hazırlanmış koşum takımlarını, silahlarını, kılıçlarını ve siyah çelik kolluklarını, ağızlarını örten maskelerini, çizmelerine kadar inen safır mavisi, deniz ipeği paltolarının üzerine işlenmiş dairesel amblemi görünce gözlerimin içi parlardı.

Sessizliklerine hayrandım. Bunun onlar için hayatta kalmak anlamına gelmesine hayrandım. Gölge-ler gibi hareket ediyorlardı, yere vuran çizmelerin sessiz hışırtısı dışında hiçbir ses çıkarmıyorlardı. Ölümcül zarafetleri-

ne karşın donakalır, onlar gözden kaybolana dek orada, bir ağaç dalında dengede durarak asılı kalırdım.

şimdi ise onlardan biriydim.

Ölüme doğru giden bizzat kendiniz olduğunda Savaşçılık o kadar da gözalıcı gelmiyordu. Yine de bu iş, annemin önüne yemek, başının üstüne de bir çatı koyabileceğim anlamına geliyordu.

Diğer Savaşçılar tarama işlemimize hazır bir şekilde kapıdaldı. Kalkan'ım Corian Wen Barra çoktan gelmişti, sırtı bana dönüktü. Saç topuzunun tepesinden çiy taneleri parlıyordu, paltosunun etekleri de esintiyle uçuşuyordu.

Bu sabah ben hâlâ yorganımın altındayken, odasından çıktığını duymuştum. O kadar yumuşak hareket ediyordu ki sessizce kapıyı kapatışını benden başka hiç kimse fark edemezdi.

Her zamanki gibi onu görmek sinirlerimi yatıştırdı. Burada güvendeydim. Ona yaklaşıp omzuna dokundum, sonra kaşlarımı çatarak “Bensiz gittin,” dedim işaret diliyle.

Corian yan yan bana baktı. Sanki onu yaralamışım gibi kalbini tuttu. “Nasıl yani... Küçük Talin'i kendi başının çaresine bakmaya terk etmek mi? Bunu asla yapmam,” dedi alaycı ve hafif el kol hareketleriyle.

“Ama?” diye işaret ettim.

“Ama bu sabah taze balık köftesi ikram ediyorlardı.”

“Bana en azından bir tane ayırabildin mi?”

“Ayırdım ama sonra sen geciktiğin için onu da yemek zorunda kaldım.”

Gözlerimi devirdim. Gülüp kemerindeki keseye uzanıp bez parçasına sarılı, henüz sıcak olan köfteyi bana fırlattı. Tek elle kolayca yakaladım. Tam üstüne karnım guruldadı.

Corian yine güldü. “Şu hâline bak, bir geyik kadar çeviksin bu sabah.”

Balık köftesinin yumuşak etini ısırmadan önce ona omuz silktim. Ortasındaki golyan balığı yumurtası tane-cikleri ile birlikte salyalarım ağzımdan iştahla aktı. Bitirdiğimde derin bir soluk alıp gülümsedim. “Çevik ve çok aç,” diye cevap verdim.

“‘Bana kahvaltı ayırdığın için teşekkür ederim, Corian,’ demeyecek misin?” diye sitemde bulundu.

Yağlı parmaklarımla ona işaret ettim. “Arkadaşın olduğum için asıl senin bana teşekkür etmen lazım, Corian.”

Tüm Savaşçılar çiftler hâlinde çalışırdı. Ant içtiğimiz andan ölene kadar birbirimize bağlıydık. Corian ile on iki yaşımızdan beri birlikte eğitim aldık, yan yana savaştık ve birbirimizin aklından geçenleri bilirdik. Ben ona kendi öz kardeşlerinden daha yakın bir kardeştim. Yanından uzaklaştığımda mutlaka arkamı kollar, ona önderlik ettiğimde ise beni takip ederdi. Karşılığında ben de ona aynısını yapıyordum. Hayatlarımız iç içe geçmişti, biri diğerinden ayrılamazdı.

O benim Kalkan’ımdı; Savaşçı partnerine öyle derdik. Ben de onun Kalkan’ıydım.

Biz tuhaf bir çifttik. Corian’la her zaman her konuda birbirimizin zıttı olmuştuk. O, Newage’in en varlıklı ailelerinden biri olan Barra ailesinin *wen* adı verilen üçüncü oğullarıydı. Görünüşü her açıdan mükemmeldi. Tüm bedeniyle gülerdi; vücudu sürekli şekil değiştiren bir güçlü hatlar mozaigi gibiydi. İnsanın elinde olmadan içine çekildiği türden bir auraydı bu. İnsanlar tatil ziyafetlerinde etrafına üşüşür, onunla sohbet ederken görüntülenmek için can atardı.

Adım soyadım Talin Kanami. On yıl önce Birlik'in eline düşen, Mara'nın güneyinde bir ulus olan Basea'nın bir mültecisiydim. Tenim buğday, gözlerim yeşil ve çekik, kirpiklerim ise uzundu. Saçlarım o kadar siyahtı ki ışıktâ âdeta bir yağ tabakası gibi masmavi parlardı.

Basealı yüz hatlarımla gurur duyuyordum ancak Maralıların çoğu benim gibi mültecilere fare diyordu. Mara Meclisi, Savaşçı devriyelerinde çalışmamızı yasaklamıştı. Bense Corian'ın, İlk Kılıç'tan benim için bir istisna yapmasını istediği için buradaydım.

Karnımızı doyurup Corian'la rutin silah kontrollerimize geçtik; hançerlerimizin keskin, mermi yataklarımızın da yüklü olduğundan emin olduk.

“Hançerler,” diye seslendi Corian.

Parmaklarımı kabzalarımın üzerinde gezdirdikten sonra, omuzlarıma sıkıca sarılı koşum takımlarımı bir kere kuvvetlice çektim. Her birimiz bir düzine hançer taşıyorduk: Altı tanesi bir palaska ile göğsümüze bağlı; ikişer tane her iki baldırımımızın etrafındaki koşum takımlarında ve birer tane çizmelerimizin üzerine sıkıştırılmış bir şekilde.

“İyi” diye işaret ettim. “Kılıçlar.”

Ellerimizi eşzamanlı olarak kalçalarımızda asılı iki kılıcımıza götürdük, sonra da onları birlikte çekip tekrar gösterişli bir şekilde kılıflarına soktuk. Tıpkı hançerler gibi bunlar da neredeyse parçalanmaz metalden yapılmıştı ve her şeyi delip geçebilirlerdi.

Kafamla sol kılıcını göstererek, “Fazladan bir cila atabilirsin, Corian,” diye işaret ettim. “Kenarı biraz körelmiş görünüyor.”

“Hâlâ boğaz kesebilir,” diye yanıt verdi. “Bu gece bilirim.”

“Silahlar,” diye devam ettim.

İkimizde de ateş aldıklarında ses çıkarmasınlar diye susturucularla donatılmış iki *sniper* tabanca vardı. Kermerimin etrafına kurşunla dolu kumaş bir palaska sarılıydı. Corian zulasından bana birkaç tane daha attı. Yakalayıp yuvalarına soktum.

“Yay,” dedi. “Oklar.”

İkimizin de sırtında birbirleriyle çarpışıp ses çıkarmalarını önlemek için her biri kumaş bir örtüyle korunmuş birer yaylı tüfek ve ince kılıflı oklar asılıydı.

Son olarak da kolluklarımızı, eldivenlerimizi, ardından ağzımızı kapatıp öksürüklerimizin hışırtısını bastıracak siyah, yarım maskelerimizi kontrol ettik.

İşimizi bitirdiğimiz sırada, İlk Kılıç, Aramin Wen Calla son bir kontrol için koşarak saflarımıza geldi. Liderimiz gençti; bazıları onun, konumuna göre çok genç olduğu konusunda söyleniyordu da. Kısa bir süre önce, o da bizimle birlikte acemi eğitimi almıştı. Ama İlk Kılıç olarak geçen birkaç sene bile, Aramin’in başının üstündeki kalın topuzuna erkenden aklar düşürmüştü. Gözleri bir fırtına kadar gri ve sertti; gözlerinin etrafı aşırı derecede kara tozla çevriliydi. Dudakları sürekli somurtuk bir hâlde aşağı doğru kıvrıktı. Siyah çene kemiği parçaları birden fazla küpe takmış gibi kulaklarını dolduruyordu. Geçmişte Kalkan’larını kaybeden diğer Savaşçıların gelenliğini takiben, İlk Kılıç, bu kemikleri yıllar önce onun partnerlerini öldüren Hayaletler’den doğruca kesmişti.

Bu meslekte eskimek güçtü. Kimi bulabilerseniz terfi ettiriyordunuz.

İlk Kılıç bizim hattımız boyunca ilerliyordu, ara sıra yeni acemilerin önünde durup bir koşum takımını kontrol ediyor, tuttuğu bir çeneyi yukarı kaldırıyor, cesaretlendirici birkaç söz söylüyordu.

“Talin,” dedi yanıma geldiğinde.

Onu selamlamak için yumruğumu göğsüme götürdüm. O da yoluna devam etmeden önce aynısını yaptı.

Nihayet kontrolünü bitirdiğinde son bir kez karşımızda dikildi. Hiçbir zafer konuşması ya da isyankâr savaş çığlıkları yoktu.

Kimsenin bize, Mara'nın Birlik'e karşı son savunması olduğumuzu söylemesine gerek kalmamıştı.

Hattın aşağısında, tüm Savaşçı saflarının üzerine bir sessizlik çöktü. Hep birlikte yüzümüzün alt kısmını siyahla kaplayacak şekilde maskelerimizi çektik. Corian ileri bakıyordu, yüz hatları odaklanmaktan dümdüzdü.

Kalbim birden kaskatı kesildi. Zihnim her şeyi bir kenara itiyordu, tek bir hedef dışında:

Ülkemi korumak.

Derken İlk Kılıç emri verdi. Birlikte sessiz dünyaya doğru bir adım attık.

Bu dağlık savaş cephesinin diğer tarafındaki Birlik ve dar geçitlerini gözetleyen Hayaletler'i olmasaydı aslında ülke muhteşem bir güzellikteydi. Hava soğuktu, ayaz vardı, gökyüzünün yarısı açık yarısı ise karanlıktı. Ay, ağaç hatlarının üzerinde toz beyazlıkta asılıydı; kraterler gövdesini gözle görülür şekilde çillendiriyordu. Bir kuş sürüsü, vadinin havzasında sürüklenen sis şeritlerinin arasından süzülüyordu. Yakındaki bir derenin suyu, kahvaltılık balık köftelerimizin etleri olan, küçük nehir golyanlarının ışıyla parlak mavi parlıyordu. Gerçi bir zamanlar milyonlarca yavrulayabilirken şimdi sadece binlerce yavrulayabiliyorlardı. Ovaların biraz aşağısında, sisin içinde otlayan ender rastlanır tüylü inek sürüsü gözüme çarptı. Kış mevsiminin kapıda olduğu şu anda bile, dağ eteklerini kaplayan tatlı, sarı kır çiçeklerini arıyorlardı. Kır çiçekleri karda değerli taşlar gibi parlıyordu. Ama bu manzarayı enfes kılan asıl şey, kadim, uzun

zaman önce yok olmuş bir uygarlığın kalıntılarıydı. Her yere dağılmış yapılar tuhaf bir güzellikteydi. Yüzlerce metre göğe yükselen kızıl çelik köprülerin parçaları, büyük ve neredeyse kusursuz küpler hâlinde kesilmiş beyaz ve koyu sütunların kırıntıları... Şimdilerdeyse çelik ve taş yığınlarının üzerlerini sıırıslıklam, yeşil bitki örtüsü kaplamıştı.

Bu uygarlığın tam olarak ne kadar zaman önce var olduğunu kimse bilmiyordu. Bazıları beş bin yıl kadar önce olduğunu söylüyordu. Kadimler her kimdiyseler, bizden çok daha gelişmişlerdi. Arkalarında koca şehirleri bırakmışlardı. Kanatlı makineler, metalden yapılmış gemiler, mühendislik harikası kaya tabakaları... Birkaç kişi ovalarda dolaşan vahşi inekler gibi şu anda gördüğümüz bazı türlerin, onların zamanında evcilleştirilmiş hayvanlardan evrimleştiğini iddia ediyordu. Çelik yapıların yıkık iskeletlerinden parçalar ayırıp bunları binalarımızı, kulelerimizi ve köprülerimizi güçlendirmek için kullanıyorduk. Onların geride bıraktığı aletlerden; silahlarımızı, mermilerimizi ve kılıçlarımızı yarattık.

Birlik ise geride kalan kitaplardan insanları Hayaletler'e nasıl dönüştüreceğini öğrendi.

Nereye gittiklerini merak ediyordum. Bir teori, onların bir salgın hastalık yüzünden öldüğünü ve bizim de hayatta kalan birkaç kişinin soyundan geldiğimizi söylüyordu. Bir diğer teori ise onların yıldızların arasında başka bir yerde yaşamak için bu dünyayı terk ettiklerini iddia ediyordu, bizlerse geride kalan başıboşlardık. Ya da belki onların da yüzleştiği şeytanları vardı ve nefretleriyle birbirlerini mahvetmişlerdi. Onlardan geri kalanları nasıl talan ettiğimizi bilseler bunu onaylarlar mıydı acaba?

Cornerwell Geçidi'nde yerleşik ormana doğru bir yol tutturup bir hayli dağılmıştık. Ara sıra çamların arasından fısıldayan rüzgârın, diş gıcirtısını taşıyıp taşımaya-cağını merak ederek durup dinliyorduk.

Ancak orman bugün durgundu.

Ormanın bittiği noktaya ulaştık. Kalın kanopiden süzülerek zemini işaretleyen ışık burada gücünü yitiriyordu. Düşen kütüklerin oluşturduğu kalın katmanlar, yeşil bir yosun ve eğreltiotu örtüsünün üzerine yığılmıştı. Serin, nemli toprağın kokusu etrafımızı sarıyor, uzak bir yerden bir akarsuyun hafif şırıltısı duyuluyordu.

Zaman geçtikçe daha ince sesleri fark etmeye başladım; bir yaprağa düşen su damlasını, yumuşak toprağa sıçrayan bir kurbağanın zıplayışını. Corian birkaç metre ötede yürüyordu, ancak vücutlarımız birbirimizin yıllar süren ritmine alışık bir şekilde her zaman uyum içindeydi.

Derken bir ağaç dalının üzerinde çatırdamış başka bir dal parçası fark ettim. Durup daha iyi görmek için yaklaştım.

Corian bana bakmadan hareketlerimdeki değişimi hissetti. Bir süre sonra yanımdaydı; etrafına sıcaklık yayıyordu, o da gözlerini dala dikmişti.

Eldivenli ellerimle ona işaret ettim. “Kırılma açısını görüyor musun?”

Corian karşılık vererek, “Aşağıya doğru,” diye cevapladı. “Yanlamasına değil. Daldan daha uzun bir şey tarafından kırılmış.” Ormanlık alanı işaret etti. “O taraftan gelmiş.”

“Bir geyik mi?” diye sordum.

“Öyle olsaydı daha çok dal kırılırdı.”

“Belki bir izci ya da bir casus.”

“Olabilir,” diye yanıtladı. “Bu sabah güneyli devriyelerin vadiden kaçan bir savaş mahkûmunu yakaladıklarını duydum. Daha fazla da olabilirler.”

Ormanın zemininde parlayan ıslak bir şey gözüme çarptı. Çömeldim. “Kan,” dedim, o tek, ıslak koyu kırmızı noktaya bakarken. İnsan kanından fark edilir derecede daha koyu renkteydi.

Corian başıyla onayladı, dudakları gergin bir çizgiye dönüştü. Bu ne bir geyik ne de bir izciydi. Şimdiye kadar yüzlerce Hayalet’in izini sürmüştük. Artık en ufak bir ipucu bile yakınlarda olduklarını anlamamız için yeterliydi.

Hemen ağaçları işaret ettim. “Yukarıda nöbet tut. İşaretini bekleyeceğim.”

Corian benimle aynı anda sessizce göğsüne yumruğuyla vurdu. Sonra ağaçlara yöneldi. İki adımda kendini bir kuytuya çekti. Orada, karanlık ormanda neredeyse görünmez bir şekilde çömeldi.

Yosun tutmuş bir kütük yığınının yanındaki kalın çalılıklara doğru ilerledim. Eğitim sırasında, çizmelerimle bozuk para yığınlarıyla dolu zeminde hiçbir şeyin yerini bozmamaya dikkat ederek dolanırdım. Şimdi de içi oyuk bir ağaç gövdesinin yarığına yerleşene kadar kütüklerin arasından ses çıkarmadan geçiyordum.

Aradan dakikalar geçti.

Bir kuş şakıması dikkatimi çekti. Corian’ın çağrısıydı bu. Bakışlarımı ona çevirdim. Hâlâ kuytuda ağaç köşesinin gölgesinde kambur bir şekilde bekliyordu. Üç parmağıyla sağ tarafımı işaret etti, sonra üç parmağını bana çevirdi.

“Üç Hayalet senin doğunda, üç Hayalet kuzeyinde, otuz metre ötede.”

Buradalardı.

Ellerimi hemen kılıçlarımın kabzasına götürdüm. Her zaman önce onlara davranırdım. Onlar en sessizlerimdi, ihtiyacım olan menzile sahiplerdi ve her şeyden önce

hızlı hareket etmeme izin veriyorlardı. Corian ağaçların arasından kılıfından bir silah çıkarıp parmağını tetiğe yerleştirdi.

Yine bir sessizlik, ardından Corian'dan kısa bir işaret: "Dikkat. Yakındalar."

Ormanın sessizliği son buldu; çürük ayaklara vuran dalların çatırtısı, ıslak yaprakların ufalanması.

Sonunda duydum.

Kan içindeki dişlerin gıcırtısı.

İlk üçlü sağımda belirdi. Sarsıntılı sıçrayışlarla dörtayak üzerinde hareket ediyorlardı, kolları bacaklarından daha ileriye uzanıyordu. Hassas damarlarını korumak için her birinin boynunu demir bir kelepçe çevreliyordu. En yakındaki, süt beyazı gözlerini gökyüzüne çevirerek yoluna devam etmeden önce, ağaç tepelerine bakındı. İnsanıninkine benzer çenesinden taze kan damlıyordu.

Savaş cephesinde çok sayıda Hayalet görmüştüm. Ama yine de, bugün bile, dörtayak üzerinde sıçrayan bu yaratıkları görmek tüylerimi diken diken etmeye yetiyordu.

Daha da yaklaştılar. Onlar yaklaştığında ikinci üçlü de birden belirdi. Ağaçların arasına bakınırken iki ayaklarının üzerine kalkıp yukarıya uzandılar.

Bakışlarım grubun liderine odaklandı. Diğerlerinden daha büyüktü, çatlamış kasları diğerlerinden daha belirgindi. Tıpkı güney ülkelerindeki timsahlar gibi, Hayaletler de bir şey onları öldürene kadar boyut ve güç anlamında büyümeye devam ediyordu. Eğer hiçbir şey onları öldürmezse sonsuza kadar yaşıyorlardı. Duyduğum kadarıyla bazıları fillerden bile daha uzundu.

Bu Hayalet ise uzayabildiği en yüksek noktaya kadar uzandığında devasa bir canavara benziyordu, cildi çat-laktı ve kanıyordu.

Corian yukarıda ağaçların arasında bir yırtıcı hayvanın çömelme pozisyonunu alıp silahını kaldırdı. Gergindim, güvende olmasını istiyordum. Ellerim kılıç kabzalarımın üstündeydi. Ormanın durgunluğu bütün duyularıma işliyordu ve tüm gücüm sıkıca kaslarımda toplanıyordu.

Kımıldamak için sadece tek bir şansın vardı. Ondan sonra tereddüt etmeye, dinlenmeye, zihninizi toplama ya veya fikrinizi değiştirmeye yer yoktu. Her şey –her şey– hızınıza bağlıydı. Onları hızla yere indirmeliydiniz, yoksa onlar sizi yere indirirlerdi.

Corian silahını lidere doğrulttu.

Ateş etti.

Kurşun, Hayalet'in boyun kelepçesine sert bir şekilde isabet edip demirini kırdı. Hayalet kulakları sağır edici bir çığlık atıp, ebadına meydan okuyan bir hızla Corian'ın yönüne döndü. Kendini ağaca atıp öfkeyle Corina'a ulaşmak için ağacı pençelemeye başladı.

Diğerleri de anında onun yönüne döndü.

Saklandığım yerden dışarı fırlarken aynı anda kılıçlarımı çektim. Kılıfa sürtünen metalin çıkardığı o tanıdık uğultu kulaklarımda çınliyordu. Kılıçlarım parlıyordu. Yerdeki bir kütüğün üzerinden koşarak ilerledim. Bana en yakın Hayalet, ben havaya fırlayıp kılıcımı boynuna dayayana kadar geldiğimi fark etmedi bile.

Kılıcım kelepçeyi kesip parçalara ayırdı. İkinci kılıcım damarını kesti. Hayalet yere yığıldı; kan, yemyeşil orman zeminini kıpkırmızı kaplarken Hayalet dehşet içinde titriyordu.

Hiç durmuyordum. Hayaletler şimdi öfke içinde çıldırıyorlardı; hareketleri bir engerek yılanının darbeleri gibiydi.

Bir tancesinden darbe aldım. Dizlerimin üzerinde kaydım ve başım toprağa değinceye kadar geriye doğru eğildim. Pençeleri beni ıskaladı. Aniden ayağa kalkıp boynuna ölümcül bir kesik attım. Sonra bulunduğum yerde dönüp onun yanındaki Hayalet'in boynundaki kelepçeyi kestim. Diğer kılıcım da onun boğazına isabet etti.

Corian, gözetleme noktasından lidere ikinci bir mermi fırlatıp tekrar boynundan vurdu. Hayalet önce kaçıp uzaklaştı, sonra birden Corian'a doğru atıldı. Kalbim tekliyordu. Ağacın diğer tarafından bir başka Hayalet, pençelerini ağaç gövdesine saplayıp başarısız da olsa Corian'a yaklaşmaya çalıştı.

Silahımı çıkarıp ona ateş ettim. Mermi doğruca isabet etti. Hayalet çığlık atarak Corian'a saldırmayı bir anlığına kesti.

Corian silahını yaralı Hayalet'e doğrultup üç kez ateş etti. Kurşunlar anında boyun kelepçesini parçaladı. Dördüncü mermi ile açığa çıkan damarı vurdu. Hayalet birden dizlerinin üstüne düştü.

Beşinci Hayalet bana bağıırıyordu. O sırada çizmem orman zeminindeki bir dal parçasına takıldı. Aslında sadece bir saniyeme mal oldu ama o anda Hayalet beni bacağımdan yakalayıp tüm gücüyle fırlattı. Kendimi birden çalılıkların içinde buldum.

Kendimi toparlamaya çalıştığım sırada çoktan bana doğru ilerlemeye başlamıştı. Tam kılıcımı çekmek üzereydim ki çenesinin hemen altına aniden bir ok isabet edip ağzını açmasını engelledi. Öfke hırıltıları çıkarmaya başladı. Onun tam arkasında, Corian, ağacından bana doğru başını salladı. Her iki kılıcımınla Hayalet'in kelepçeli boynuna saldırdım. Bir, iki, tam üç kesik attıktan sonra, nihayet kelepçe kırıldı. Hançerimi çekip hassas damara sertçe sapladım.

Artık sadece liderleri kalmıştı. Üzerinde oklarla telaş içinde bana doğru koşuyordu. Bir başka hançer çıkar-dım, sıkıca tuttum ve kendimi saldırısına hazırladım. Tam arkasında, Corian aşağı atladı. Göz açıp kapayın-caya kadar kılıçları elindeydi.

Hayalet'e doğru koştu. Son anda yan tarafına sıçradı. Onu takip etmek için döndüm. Ben tam yanına vardığımda Corian çömeldi. Üzerine zıpladım. Çizmemle om-zuna tekme atarak havaya fırladım.

Sertçe kelepçeyi kesip parçaladım. Hayalet orman ze-minine kapaklandı. Corian bir an bile beklemeden çö-melip boğazını kesti.

Hayalet'in bedeninden bir ürperti geçti. Corian'ın yanına, hafifçe ayaklarımın üzerine indiğimde Hayalet önce dörtayak üzerine düştü, sonra yan tarafına kapak-landı.

Corian etrafımıza saçılmış bedenlere baktı. Saçlarım boğuşmadan dolayı dağılmıştı, siyah saç tellerim terli al-nıma yapışmıştı. Hâlâ tedirgindim, vücudumsa koruma-cı bir şekilde Corian'a dönüktü.

Saçımı geriye atıp, "İyi misin?" diye ona işaret ettim.

Başıyla onayladı. Birbirimize hafifçe gülümsedik. Sonra bakışlarını benden kaçırıp, damarlarının derinden kesildiğinden emin olmak için her bir Hayalet'in vücu-dunu kontrol etmeye gitti. Ben de aynısını yaptım, Cori-an ölmekte olan liderin önünde durunca onu seyretmek için ben de durdum.

Corian daha önce bana Hayaletler'in en çok son çırpınışlarında ona insanları hatırlattığını söylemişti. Ha-reketleri yavaşlıyordu, nefesleri havada toplanıyor ve zayıflayan çığlıkları kederli ve acınası bir sese dönüşü-yordu. Gözleri pembe, kanlı gözyaşlarıyla doluyordu. Çürüyen, sonsuza dek büyüyen bedenleri her zaman

dayanılmaz bir acı içinde olduğu için ağladıkları söyleniyordu. Ölüm esnasındaki sızlanmaları bir merhamet dileğiydi.

Corian'ı her zaman ondaki kalbin Hayaletler'de olmadığı konusunda uyarırdım. O da bana her seferinde bir zamanlar onların da kalplerinin olduğunu, Birlik onları zehirle boğmadan önce gülümsediklerini, kahkaha attıklarını ve hatta âşık olduklarını, bir zamanlar gerçek kalplerinin göğüslerinde attığını hatırlatırdı.

Corian liderin başının ucunda onun katili olarak dikilerken, aşağı uzanarak orman zeminini süsleyen mavi çiçeklerden birini kopardı. Sonra uzun paltosu etrafında bir daire oluşturacak şekilde kayalığın ortasında bir dizini bükerek çömeldi ve çiçeği dikkatlice Hayalet'in yanına bıraktı. Maskesini indirip başını öne eğdi. Parmaklarıyla zeminde tek bir yay çizdi. Dudakları ses çıkarmadan hareket ediyordu. Bunu hep yapardı, bu yüzden ona saygı duyuyordum.

Huzur içinde uyu, diyordu

Yedinci Hayalet'i çok geç gördüm.

Diğerlerinden daha küçüktü. Belki insandan Hayalet'e dönüştürüldüğünde henüz çocuktu. Hayaletler sürü hâlinde dolaşırdı... ama bu geride kalmıştı.

Corian'ın diz çökmüş görüntüsünün arkasında, ormanın gölgesinden bir anda belirdi. Nefretle bakan süt beyazı gözlerini Kalkan'ıma dikti, ağzı açıktı. Birden saldırdı.

Kanım dondu. Kılıçlarımı kavrayıp hemen ileri atladım.

Ama çok geçti. Corian kendini onun elinden kurtarana kadar Hayalet çoktan dişlerini Corian'ın omzuna geçirmişti. Tek hamleyle onu havaya kaldırıp sırtüstü yere fırlattı, sonra göğsünün üzerine atladı.

Corian'ın hançerleri elinde hazırды. Damarını arayarak Hayalet'i üst üste bıçakladı. Ben de var gücümle canavarın üzerine atladım. Bu hamlem, dikkatini Kalkan'ım yerine bana çevirmesine yetti. Tek saplayışta boğazını kestim.

Kayarak Corian'ın yanında durdum. Omzundaki yaraya bastırdım. Bir hırıltıyla beni ittirdi. Vücudu çoktan titriyordu ve dudakları soğuktan morarmış gibiydi. Aynı sözleri bana defalarca söylüyordu işaret diliyle.

“Yap şunu. Yap şunu.”

Her şeyin bittiğini anlamıştım.

Kalkan'ınız bir Hayalet tarafından ısırıldıysa, bir Hayalet'e dönüşmeden boğazını kesmeniz gerekirdi. Bu bize öğretilen en son şeydi. Son olarak öğretilirdi çünkü hiçbirimiz bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemezdik. Çünkü bazen kalbimizi parçalayacak şeyler son olmanın ağırlığını hak ediyordu.

Corian doğrudan bana baktı. Gözleri akıtılmamış gözyaşlarıyla parlıyordu.

Kılıcımı sıkıca kavrayıp başının ucunda dikildim. Dünya bir anda bir rüyanın bulanıklığına büründü. Gözlerimizi birbirimizden ayırmıyorduk. Bir an için bunu yapamayacağımı düşündüm.

Ancak zihnim hatırlayamasa bile vücudum yapılabilecekleri hatırlıyordu.

Kılıcım önce havayı deldi. Sonra rahatsız edici bir ses ve bir iç çekiş duyuldu.

Orman yeniden durgundu ve bunu duyacak bir tek ben kalmıştım.

Yüzümü gökyüzüne doğrulttum çünkü aşağı bakmaya dayanamıyordum. Orman örtüsüne yağmur damlaları vuruyordu. Işık, yaprakları soğuk altın rengiyle çevreliyordu. Titrediğimi fark etmem biraz zamanımı aldı.

Her zaman olduğu gibi hiç bir ses çıkarmadım. Ama bir kalp sessizce de yas tutabilirdi. Ben de Corian'ın vücudunun yanında dizlerimin üzerine çöküp, kendimi bırakıp ağlamaya başladım.

NEW AGE

İÇ ŞEHİR

MARA

2

SAVAŞTA KALKAN'INIZ ÖLDÜRÜLDÜĞÜNDE,
bir Savaşçı olarak üniformasını ailesine teslim etmek sizin görevinizdi.

Bu biraz birbirimizi korumakta başarısız olmaktan dolayı duyduğumuz utancın göstergesiydi. Formayı da aileye, bağışlanma umuduyla teslim ediyorduk. Bu sabah, Corian'ın ölümünü takiben bir hafta sonra, Newage'in kalbi olan İç Şehir'e doğru ilerliyordum. Corian'ın safır renkli, kare şeklinde düzgünce katlanmış üniformasını paltomun altına iyice sıkıştırdım.

Tarama esnasında çiseleyen yağmur, yerini tüm ülkeyi sular altında bırakan ve bitmek bilmeyen bir fırtınaya bırakmıştı. Yürüdükçe yağmur, kaldırımın üzerinde parıldayan dalgalar hâlinde kıvrılıp bükülüyordu. Islaklığa karşı yakamı dikleştirdim. Başımdaki şapkanın koruması yetersizdi. Islak saç tellerim yüzüme doğru sarkıyordu ama onları düzeltmekle hiç uğraşmadım; hissettiğim kadar mutsuz görünmeliymişim gibi. Güneşe benzeyen Corian, kışın ilk şiddetli yağmurundan her zaman nefret etmişti. Böyle bir günde üniformasını ailesine teslim etmek de acımasız bir ironiydi.

Barra ailesinin konağı bir tepenin üzerindeydi. Aşağılardan görünmüyordu bile. Kadimler tarafından harabe bir tapınağın parçaları üzerine inşa edilmiş konak, tamamen selvi ağaçları ile çevriliydi; böylece bakanlar yeşil çalılıklar arasında kalan duvarların beyazının sadece bir kısmını yakalayabiliyorlardı.

Bu görüş noktasından bakınca Newage'in geri kalan kısmındaki hafif bayırı, iki devasa çelik duvar çemberinin içinde etrafa yayılmış korunaklı mülkleri, apartmanları ve sütunlu malikâneleri görebiliyordum. Bunların ötesinde, annemin ve diğer tüm mültecilerin yaşadığı, başkentin Dış Şehir bölgesinde yer alan kilometrelerce genişlikteki kalabalık gecekondu mahalleleri göze çarpıyordu. Ufuk hattı boyunca ise fırtınalı gökyüzüne doğru Kadimler'den kalan harabelerin hatları yükseliyordu.

Mara'nın her yerine dağılmış yirmi büyük harabe vardı ve bu ülkeyi dolduran diğer küçük şehirlerin çoğu ya onların üzerine ya da etrafına dikilmişti. Her birinin bir adı vardı: Houndsfang, kayalıkların sonundan gökyüzüne doğru yükselen çelik, ucu sivri bir dikilitaş harabesiydi ve üzerinde de aynı adı taşıyan küçük bir şehir vardı. Morningman, gül asmalarıyla kaplı metal ve betondan oluşan konimsi bir yapının etrafına kurulmuş bir şehirdi. Ve onun gibi daha birçoğu... Mara'nın başkenti Newage, Kadimler'den kalma koca bir şehrin kalıntılarının tam üstüne inşa edilmişti. Sokaklarımızın iki farklı çağdan harmanlanmış gibi görünmesinin nedeni buydu. Beyaz taş ve ahşaptan yapılmış apartmanların temellerini eski siyah çelik parçalar oluştururken, tuhaf metal silindirler de Ulusal Salon'u destekleyen payandalar işlevini görüyordu. Newage'in İç Şehir'inin zemini, yalnızca kalıntılarda bulunan esrarengiz bir kara taştan yapılmıştı. Kışın ısıyı emerek şehri normalden çok daha

sıcak tutuyordu. Şehri çevreleyen devasa çelik duvarlara gelince... Mara var olmadan çok daha önce varlardı. Duvarların ön kapılarının tepesinde, Kadimler tarafından kazınmış bir mantra vardı.

Bu dünyadan yıldızlara kadar hükmetsinler diye çocuklarımıza Sonsuz Kader tohumlarını ekiyoruz.

Sonsuz Kader. Bu, Karensa Birliği'nin, Kadimler tarafından kendileri için yazıldığına inandıkları bir ifadeydi; onların eski imparatorluğunun vârisleri olmaya mukadder çocukların kendileri olduklarına inanıyorlardı. Sadece şehre bakıp Kadimler'in neden bunca şeyi geride bıraktıklarını düşündüm durdum. Şehirlerini bir şeyden korumak için duvarları binlerce yıl önce inşa etmiş olmalıydı ama bu her neydiyse, duvarlar pek işe yaramamış olmalıydı.

Bu duvarların neden bizi Birlik'in Hayaletler'inden koruyabileceğini düşünebildiğimizi bilmiyordum, tıpkı neden Kalkan'ımı koruyabileceğimi düşündüğümü bilmediğim gibi. Şimdi ise annemi bile koruyup koruyamayacağımı bilmiyordum. Savaşçı olarak pozisyonum iki haftada bir Dış Şehir'e gidip anneme para ulaştırmama yetecek kadar bir şeyler kazandırıyor. Peki, şimdi ne olacaktı? Artık bana arka çıkan Corian da yoktu. İlk Kılıç benim gibi bir Basea'nının kalmasına izin verecek miydi?

Barra ailesi, konaklarının ön kapısına vardığım anda neden burada olduğumu anladı. İlk Kılıç'ın el yazısıyla yazılmış taziye mektubunu günler öncesinden teslim almışlardı. Girişte duran iki koruma, adımı veya ne amaçla geldiğimi sormaya bile gerek duymadı. Corian'ın katli üniforması kolumun altında, sırsıklam bir hâlde öyle

sessizce dikilip kederden tükenmiş bacaklarımla sağa sola sallanıyordum, ta ki korumalar yan kapıların arkasında kaybolup anakapıyı benim için açana dek.

Fırtına, Barra avlusundaki tüm sesleri bastırıyordu. Annemin Dış Şehir'deki tüm mahallesi olduğu gibi bu alana sığabilirdi. Korumalar beni mülkün ön salonunun parlayan pencerelerine doğru götürürken, çizmelerimin altındaki ıslak taşın hafif çamurumsu sesini dinledim. Üzerinden sular damlayan ağaçlar, nemli havadaki nefesimin buğusu, ön kapıda Kadimler'den kazınmış bir ifade, DEO OPTIMO MAXIMO... Sanki hepsi bir rüyaydı.

Buraya daha önce sadece bir kez gelmiştim: Corian'ın beni ilk kez Kalkan olarak seçtiği yaz. Ciddiyetle el sıkıştıktan sonra birlikte bu ağaçların yeşil örtülerinin altında tembellik edip tişörtlerimizle kalmış, ağızlarımız asmalardan kopardığımız tatlı üzümlerle yapış yapış olmuştu.

Sonra yüzü ufka dönük bir şekilde bana, "Dünyada herhangi bir yere gidebilseydin nereye giderdin?" diye sormuştu.

"Basea," demiştim işaret diliyle hiç tereddüt etmeden.

"Muhtemelen şimdi değişmiştir..." dedi nazikçe işaret diliyle. "...Birlik'in eline geçtikten sonra." İfadesinde hiçbir fesatlık ya da acıma duygusu yoktu, sadece acı bir gerçeği dile getiriyordu. "Hatırladığın vatanın değil artık orası."

"Biliyorum. Merak ettim." Ona bakmıştım. "Bu senin için neden bu kadar önemli?"

"Ne, neden bu kadar önemli?"

"Basea hakkında hissettiklerim."

"Bilmiyorum. Herkes için önemli olması gerekmez mi?" Ağzına bir üzüm atıp bana meyveden bir salkım

daha uzattı. “Günün birinde ben de Mara ile ilgili böyle hissedebilirim,” diye işaret etti. “Kaybedersek.”

Corian anlayışlı davranıyordu ama aynı zamanda korkuyordu da. Daha önce soylu bir Mara’lının kendisini bir Basea’lı ile bir tuttuğunu hiç duymamıştım. Şaşkın bir şekilde ona bakıp bana uzattığı üzüm salkımını aldım.

“Vatanımıza,” demiştim üzümleri ona kaldırıp.

“Vatanımıza,” diye tekrarlamıştı o da.

Aynı asmalar şimdi kahverengileşmiş ve cansız bir şekilde duvarları sarıyordu. Bu mekân bağımızın başlangıcını ve sonunu çevreliyordu.

Korumalar ön kapıda durup içeri girmem için bana işaret etti. İçlerinden biri bana “Efendi Barra seni bekliyor” dedi.

Başımla onaylayıp içeri adımımı attım.

İçeri girer girmez sıcak, kuru hava beni çarptı. Mermer şöminede yanan odunların hafif kokusu mekâna nüfuz ediyordu. Çizmelerimin sesi zeminde yankılanıyordu. Başımı yukarı çevirdiğimde, mülkün ana salonunun yükselen avlusunu görüyordum; en az üç kata kadar uzanan bir alan, zayıf kış güneşini sızdıran çok renkli cam pencerelerden gökkuşağı renklerine boyanan kemerli bir tavan. Kadimler’den kalma orijinal bir mimari. Barra ailesi, ana avlunun ötesine kendi süslemelerini yerleştirmişlerdi; balkonlarla hizalanmış ikinci bir kat, helezon bir merdiven, yumuşak, kırlentli koltuklar ve benekli inek postlarıyla döşenmiş bir ana kat. Mermer şöminenin etrafındaki beyaz gravür altınla süslenmişti. İnce siyah metal şeritlerle bölünen kemerli pencereler yerden tavana kadar yükseliyor, içeri sızan ışık beyaz-gri ahşap zeminlere kadar uzanıyordu. Her yerde asırlık bir ailenin gözhacı güzelliği vardı.

Buradayken kendimi solgun zeminlere ve beyaz duvarlara bir lekeymişçesine iz bırakıyormuş gibi hissediyordum. Annem ve ben bu ülkedeki ilk birkaç yılı Dış Şehir'in gecekondulu mahallelerinde tuhaf işler yaparak geçirmiştik. Avuçlarımda buruşmuş mektuplar dağıtıp, duvarları çevreleyen ahırları işletenler için at gübresi kürer, çamurlu, kalabalık araziye dolduran hurdalıklardan metal çalıp satardım. Annem için çok az para toplayabildim. Yağ, kızarmış balık ve lağım kokusuyla çevrelenmiş dar yolların kenarına kıvrılırdım. Kimse bana bakmazdı bile. Benim gibi, gecekondularda hayatta kalmak için mücadele eden çok fazla çocuk vardı. Ben sadece kalabalığın içinde kaybolmuş onca yüzden biriydim.

Şimdi burada, şaşılabilecek servete sahip bir ailenin evinde duruyordum ve yapabildiğim tek şey kendimi burada kaybolmuş, kirli ve ürkmüş bir çocuk olarak hayal etmektir. Corian böyle bir evden nasıl çıkmıştı? Bu bembeyaz çevreye karşın altın rengi saçları, teni ve kahkahalarıyla koridorların içinden geçerken güneş gibi görünüyormuş olmalıydı. Birden kederin çukuruna yeniden düştüğümü hissettim, aç bir midenin acısıyla aynıydı; ben artık etrafımı göremez hâle gelinceye kadar çevremdeki her şeyi altüst ediyordu. Burada kimse yoktu. Bir süre bekledim, belki de yanlış odadayım diye düşündüm ama korumalar beni buraya getirmişlerdi.

Sonunda, koridorun aşağısındaki ayak seslerinin hafif yankısını duydum. Bir aristokratın sağlam ve emin adımlarıydı bu.

Diz çökmek için hiç beklemedim. Silueti salonda belirmeden önce, pantolonumun kumaşından soğuk zemini hissedebilecek şekilde dizlerimin üstüne çöktüm. Corian'ın katlı üniformasını önümde dümdüz olacak şekilde iki elimle uzattım. Sonra başımı iyice önüme eğ-

dim. Savaşçı ceketinde hâlâ Corian'ın hafif kokusu vardı. Çömelmış hâlimle bile onu hissedebiliyordum; cebinde sakladığı abur cuburlardan yayılan şeker ve duman kokusu hâlâ üzerindeydi.

Ayak sesleri salona girdi. Göz ucuyla mükemmel bir şekilde cilalanmış bir çift siyah çizme ve soluk bir paltonun pantolon paçalarına sürtünmesini fark ettim.

O paltonun rengini hatırlıyordum. Corian'ın babası beni karşılamaya gelmişti.

Sert bir şekilde yutkundum. Oğlunun ölümü için nasıl özür dileyeceğimi bilmiyordum. En sevdiği çocuğunu koruyamamaktan ne kadar derin bir utanç duyduğumu ona söyleyemezdim. Corian'ın üniformasını uzatarak bu pozisyonda kalmaktan başka hiçbir şey yapamazdım. Ben de aynen öyle yaptım. Öylece kalıp, adamın bir şeyler söylemesini bekledim.

Çizmeler tam önümde durdu. Babasının yaklaşan varlığının havasındaki ağırlığı hissedebiliyordum.

Geleneklere göre, bir Savaşçı yenilen Kalkan'ının üniformasını ailesine teslim ederken ailenin, üniformayı iki eliyle kabul ederek karşılık vermesi beklenirdi. Kalkanlar birbirlerine kardeşler gibi bağlı olduklarından, aile de Kalkan'ı sanki kendi akrabalarıymış gibi bağrına basmalıydı.

Ancak aradan uzun bir zaman geçti. Bekledim. Corian'ın üniforması tüm ağırlığıyla avuçlarımdaydı, el değmemişti. Babasının çizmeleri de hâlâ önümde öylece duruyordu.

Sonra babasının sesi alçak ve tok bir hırıltıyla üzerimde yankılandı. "Oğlumun seni neden Kalkan olarak seçtiğini biliyor musun?" dedi Efendi Barra.

Yukarı bakmaya cesaret edemiyordum. Kafamı bile zar zor sallıyordum.

“Çünkü Corian yufka yürekliydi,” diye devam etti babası. “Sana acıyordu, küçük Basealı kız. Arenanın dışındayken her zaman bir hayvan gibi hareket ederdin. Ona seni seçmemesini söylemiştim. Yeterince iyi değildin. Ama seni yine de seçti.” Ses tonu acısından dolayı sert ve soğuk bir şekilde çıkmaya başlamıştı. “Oğlum bu yüzden öldü. Çünkü onu koruması için kendine bir fare seçti.”

Adamın çizmelerinin döndüğünü ve geldiği yönü işaret ettiğini gördüm. Tiksintiyle homurdanıyordu.

“Üniforması sende kalsın,” dedi. “Ölmesine izin veren eller tarafından zaten kirlenmiş. Bu ev teklif olarak çöp kabul etmiyor.”

Derken birden sustu ve çizmeler gözden kayboldu. Ben de diz çökmüş hâlde öylece kaldım. Beni oradan yolcu etme zahmetini bile göstermedi. Onun izni olmadan buradan ayrılamazdım.

Aileler ölen çocuklarının üniformalarını öylece reddetmezlerdi. Önce tereddüt ettim, kafam karışmıştı, o an ne yapacağımı şaşırmıştım. Hareketsiz kalma çabasından kollarım titriyordu. Gözlerimi yere doğrulttum. Ahşap desen, her tahta parçasının sonunda bölünüyordu. Tek yapabildiğim, zihnimde dönen sözlerini tekrarlamaktı.

Sana acıyordu. Bu ev çöp kabul etmiyor.

Ellerime ve kollarıma bakıp Corian'ın son anlarını düşündüm. Çok geç olmadan hayatına son vermem için bana yalvaran parlak mavi gözlerini hatırladım. Çöp. Mantıken öyle olmadığımı biliyordum. Ama önemli değildi.

Corian'ın ölmesine izin vermiştim. Savaşçılara asla ait olmadığım için onu öldürmüştüm. Kalkan'ımın kanı sonsuza dek parmaklarımı lekeleyecekti.

Burada ne kadar daha diz çökeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Başka kimse beni karşılamaya gelmiyordu. Uzanmış ellerimden kimse Corian'ın üniformasını almadı. Taşıdığım özrü kimse kabul etmek istemiyordu. Barraların evi, Corian'ın ölümünün ağırlığını tek başıma taşıttıracaktı bana.

Gün ışığı odayı terk edip yerini akşama bıraktı. Kendi irademle olduğum yerde titreyerek kalmaya devam ettim. Bekledim, umut ederek.

Şafak vaktine kadar kalıp kalmadığımdan emin değildim. Yanağım soğuk zemindeyken uyandığımı hatırlıyorum. Bir uşak sessizce omuzlarımdan beni dürttü.

“Gitmeniz gerek, şimdi,” diye fısıldadı bana. Ellerini gergin bir şekilde ovuşturarak genç uşağın ciddi gözlerine baktım. Eliyle kapıyı gösterirken gözleri arkamızdaki salona doğru kaydı. “Kendiniz gitmezseniz korumalar size yolu gösterecek.”

Çaresiz bir utanç duygusuyla üniformayı ona uzattım, Barra Konağı'nın düşük düzeydeki bir uşağının teklifimi kabul etmesi bile hiç yoktan iyidir diye düşündüm. Ama genç ona dokunmaya cesaret edemeyerek geri çekildi. Bana mahcup gözlerle baktı, sonra doğruldu ve yanımdan ayrıldı.

Kendimi yavaşça yerden kaldırmadan önce biraz daha bekledim. Corian'ın üniforması ellerimde kalmıştı. Kısa ve derin soluklarla bundan sonra ne olacağını düşündüm.

Kalkan'ımı, en yakın arkadaşımı kaybetmiştim. Ancak kaybedecek daha çok şey vardı. Corian'ın ailesi özrümü kabul etmediği için Savaşçı olarak konumum tehdit altına girebilirdi. Beni güçlerden göndermesi için İlk Kılıç'a başvuracaklardı, bu ulusu korumaya uygun olmadığımı, bir başkasının hayatını güvenceye alabile-

cek uygunlukta olmadığımı söyleyeceklerdi. Savaşçı olmama izin verilmesinin tek nedeni Corian'dı. Onsuz ben korumasıydım. Ve benim yardımım olmadan annem de öyle.

Barralar beni kabul etmediği için bu günler Savaşçı olarak son günlerim olabilirdi.

3

YİNE RÜYA GÖRÜYORDUM. RÜYAMDA ON İKİ yaşındaydım ve Corian da oradaydı; Newage'in İç Şehir'inin kalbinde, Savaşçıların antrenman alanı olarak kullandıkları büyük amfiteatra açılan arka kapının gölgesinde çömelmiş oturuyordum. Buradan, acemilerin safır mavisi paltoları ölümcül bir uyum içinde salınırken saldırı düzenlerini çalıştıklarını görebiliyordum. Onları izlemek bir dans gösterisi seyretmek gibiydi her zaman, yine hipnotize olmuşum.

Mara'da Savaşçıların çalışmalarını izlemeyi seven tek kişi ben değildim.

Üzerimdeki giysilere baktım. Yırtık pırtıktı. Yamalı dirseklerim bile kumaş yarı saydam görünecek kadar yıpranmıştı. Açlıktan kaburgalarım sayılıyordu. Bazen, Savaşçı olmaya çok özenmemin nedeninin acemilere yaşam alanı, günde üç öğün yemek ve hatırı sayılır bir haftalık maaş verildiğini biliyor olmam olduğunu düşünüyordum. Böylece anneme kendine ait güvenli bir yuva vererek tüm bunlara sahip olmanın hayalini kurardım. Arenada çalışmalarını izlemek için gizlice İç Şehir'e gi-

rerdim. Şimdi bakışlarım birbirleriyle karşı karşıya gelen en genç acemilere sabitlenmiş durumdaydı. Hepsi aşağı yukarı benim yaşımdalardı, bazıları biraz daha yaşlıydı. Yakında her biri, kişiliğini ve dövüş yeteneğini en iyi şekilde tamamlayan biriyle eşleştirilecekti.

Konuşamadığınızda, izlemek için çok zaman harcardınız. Çözümlemek. Dinlemek. En azından bunu iyi yapıyordum; böylece öğrencilerin kondisyonlarını analiz edip konumlarını nasıl koruduklarına dair zihinsel notlar alabiliyordum. Dış Şehir'i dolduran hurdalıklardan, ağırlığımı kendi lehime nasıl değiştireceğimi öğrenmiştim. Arazilere atılmış gelişigüzel metal atıklara, çiftçiler ve inşaatçılar tarafından kazılmış Kadimler'den kalma kalıntılara nasıl tırmanılacağını biliyordum. Eski zamanlardan kalma bir motoru parçalara ayırmak için içine girerek yolumu bulup, motor titrediği anda bir yığından diğerine atlayabiliyordum. Annemin değerli parçaları ayırıp satmak üzere satın aldığı pürmüzü kullanarak dengersiz çelik levhalar üzerinde dans edebiliyordum. En iyi metal parçalı arazileri bulmak adına yarışan büyük çocuklardan saklanmak için enkazların arasında nasıl hızlı hareket edileceğini biliyordum.

Acemileri izlerken, adımlarını taklit ettim; hareketlerim onlarla neredeyse mükemmel bir uyum içinde yükselip alçalıyordu. Egzersiz uzuvlarımı ısıtırken dudaklarımda bir gülümseme belirdi. Derin bir konsantrasyon içinde kayboldum, ta ki uzuvlarımı saran paçavraların safır renk paltolarından hiçbir farkı olmadığına gerçekten inanıncaya dek.

Hareketleri tekrarlarırken, orada, karanlıkta ne kadar kaldığımı hatırlamıyordum. Tek bildiğim, arka kapı girişinin üstünden genç bir ses bana seslendiğinde öylece kaldığım.

“Gerçekten çok iyisin, bunu biliyor musun?”

Ses birden dengemi bozdu. Bir toprak bulutu oluşturacak şekilde gürültüyle düşüp, garip bir şekilde yere yapıştım. Başımı yukarı kaldırdım.

İşte orada, giriş kapısının tepesine doğru tembelce abanmış, düşünceli bir şekilde başını eğmiş altın saçlı bir çocuk vardı. Bir rüyada bile, özellikleri o kadar net bir şekilde tanımlanmıştı ki sanki ona bir büyüteçle bakıyormuş gibiydim. Giysileri incecikti ve parmaklarındaki yüzükler parlıyordu. Kendine güveni tamdı; omuzları dik ve çenesi yukarıdaydı. Asil bir Maralıydı.

Tebessümüm bir anda kayboldu. Annem beni zengin çocuklar konusunda uyarmıştı.

“Aylardır her gün buralardasın,” dedi çocuk bana. Sesi, daha önce hiç tereddüt etmemiş birinin sesiydi.

Boğazım panikle düğümlendi. Ayağa kalkıp hemen koşmaya başladım.

“Hey!” diye bağırdı peşimden ama arkamı dönmeye cesaret edemiyordum. Mültecilerin izinsiz İç Şehir’e girişlerine izin verilmiyordu. Beni yakalarlarsa ne yaparlardı? Duvar korumalarının yanından gizlice geçmeye çalışan bir kadının başından vurulduğuna şahit olmuştum. İç Şehir’in gece vardiyası değişiminde ruhsatsız deniz yosunu kilesi satmaya çalıştığı için ölümüne kırbaçlanan bir mülteci görmüştüm.

Meseleyi uzatmamak için durmadan yoluma devam ettim.

Aniden bir güç arkamdan beni yakaladı. Kaşla göz arasında yüzüstü yere kapaklandım; çocuğun sesi de tepemde uğulduyordu. İçgüdüsel olarak birden döndüm. Ben çömelme pozisyonuna geçip yumruklarımı yukarı kaldırırken üzerimden uçup geçti.

Saçındaki tozu silkeleyerek kahkaha attı. Tek düşünebildiğim, o güzel giysilerini ne kadar umursamazca kirlettiği idi. Titreyen ellerimi durdurmaya çalıştım. Bu, benim için ne tür bir ceza anlamına gelecekti?

“Belli ki hayatında hiç kimseyle dövüşmemişsin,” dedi gülümseyerek. “Ama seni izliyorum. Tepki süren inanılmaz.”

Kızardığımda yerden kalkmam için bana yardım teklif etti. Bana doğru uzanan eline baktım, ciddi mi olduğunu yoksa bana şaka mı yaptığını anlamaya çalıştım. Sonra çekinerek elimi onun elinin üzerine koydum. Sanki hayatı boyunca beni yukarı çekmeyi beklemiş gibi, tek bir hamlede beni yukarı doğru çekti. “Ben Corian,” diye ekledi.

Cevap vermedim.

Kaşlarını çattı. “Eee?” dedi. “Senin adın ne?”

İki kere boğazıma dokunup işaret diliyle ona, “Benim adım Talin. Konuşamıyorum.” dedim.

Dediklerimi anlamasını beklemiyordum. Ama birden gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra gülümsedi ve işaret diliyle, “İyi. Tüm acemi Savaşçılar işaret dilini öğrenmeli,” diye cevap verdi. “Bunu biliyorsun, değil mi?”

O âna dair her şeyi hatırlıyordum: ellerinin havadaki hareketi, sessiz sözlerime karşılık sakinliği, yüzündeki nazik gülümseme. Savaş cephesindeki Hayaletlerin güçlü bir işitme duyusu olduğunu biliyordum ama Savaşçıların orada iletişim kurmak için işaret dilini kullandıklarını bilmiyordum. Titrek dudaklarımla sıırıttım. O beni anlamıştı. Beni *anlıyordu*.

“Benim kullandığım işaretleri mi kullanıyorlar?”

“Çok benziyor. Kısa zamanda öğrenirsin.” Bazı jestlerin farklılıklarını anlayabiliyordum; bazı hareketler basitleştirildiği gibi, bazıları da daha ayrıntılıydı.

“Demek bir Savaşçı olmak istiyorsun, öyle mi?” diye sordu.

Ne söyleyebileceğimden emin olmayarak omuz silk-tim. “Bunu herkes istemez mi?”

“Bir Basealının bizi savunmak istemesine şaşırdım,” dedi, bu sefer yüzü ciddiydi. “Mara senin gibilere o kadar iyi davranmaz.”

Şaşkınlıkla duraksadım; asil bir Maralı beni hiç gözüne kestirmemişti, benimle bu kadar yakından ilgilenmemişti, Basealılara hiç bu kadar sempatik yaklaşmamıştı.

“Hepimizin düşmanı hâlâ aynı,” diye cevap verdim. “Mara, Birlik değil.”

Beni ciddiye aldı. “Öyleyse neden acemiliği denemiyorsun?” diye sordu.

“Basealıların buna hakkı yok ki.”

“Yani? O arenadaki herkes kadar hızlı hareket ediyorsun.” Omzunun üzerinden başıyla onayladı. “En azından seçmelere gelmelisin. Eğer ilgilenirsen, İlk Kılıç’la konuşabilirim seninle ilgili.”

Ben şaşkınlık içinde orada öylece dururken, o da ellerini cebine koyup arkasını döndü. Sırtının dikliğine, vücudunun tüm hatlarındaki o vahşi güvene imreniyordum. Sözlerinin bu tür bir gücü taşıyabileceğine gerçekten inanıyordu. Bu da bana onun haklı olması gerektiğini düşündürüyordu.

O anda onun gibi olmaya ant içtim. Kemiklerime işlemiş bir cesaretle yaşamın içinden geçmenin bir yolunu bulacaktım.

“Elbette baskı yok,” diye seslendi arenaya doğru dönerken omzunun üzerinden. “Sadece öneride bulunmak istemiştım.”

Güneş sıcak, gökyüzü bulutsuz ve açıktı. Kalbim kaburgalarım karşı hızla atıyordu. Derin bir nefes alarak

bekledim. Derken sonunda bacaklarım gevşedi ve kendimi önümüzdeki altı yıl boyunca yapacağım şeyi yaparken buldum: Onun peşinden gittim. Koştum, koştum ve koştum.

Ancak rüyamda ona bir türlü yetişemiyordum.

Kapı sesiyle birden uyandım. Yüzüm hâlâ akan göz yaşlarımdan ıslaktı. Bacaklarımı yatağımın yan tarafına doğru sarkıttım. Kollarımda zayıf sabah aydınlığının yansımasıyla şeritler oluşmuştu. Kafam zonkluyordu, anımsayamadığım kâbuslardan dolayı ağrıyordu. Newage'deki Savaşçı daireme geri döndüğümü idrak etmem bir saniyemi aldı, şimdi burada yalnız yaşadığımı hatırlatmam ise bir saniyemi daha. Elim içgüdüsel olarak kulaklarıma saplı Hayalet kemiğinin siyah parçalarına gitti. *Piercingler*, onlara dokunduğumda hâlâ acıtacak kadar tazelerdi.

Corian'ın üniformasını teslim etmeye çalışalı iki hafta olmuştu. Onu rüyamda görmeyi ne zaman bırakacaktım acaba? Gölgeler, eskiden onun bulunduğu yerin yankılarıyla peşimi bırakmıyordu. Onun odası koridorun karşısındaydı, kapısı kapalıydı. Üniformasını dolabına geri astığımdan beri odasına bakmadım. Toplu ve el değmemiş yatağını görmeme gerek yoktu. Şifonyerinin üstü ve silah dolabı boştu. Etrafımdaki havada onun yokluğunu hissedebiliyordum ve her sabah kendime yaptığım bu hatırlatma, göğsüme öyle keskin bir acı veriyordu ki yatağıma geri dönüp unutulmaya yüz tutmak, burada yatıp asla uyanmamak ve ölüm bana da gelinceye dek öylece kalmak, sadece kalmak istiyordum.

Corian beni böyle görseydi dalga geçerdi. Beni yataktan kaldırıp paltomu başıma doğru fırlatırdı. Öfkeli bakışlarının düşüncesi, kederli hâlimle bile beni güldürmeye neredeyse yetti.

Corian, diye geçirdim içimden. Benimle ilk tanıştığında, gerçekten içinde potansiyel olan birini mi gördün? Yoksa baban haklı mı? Bana gerçekten acıdın mı?

Sahi, bunun ne önemi vardı ki? Yeni hiçbir Savaşçı benimle eşleşmek istemiyordu. İlk Kılıç benimle ne yapacağını düşünüyordu. Hiç şüphem yoktu ki yakında beni devriyelerden atacaktı. Sonra Birlik, Newage'in kapılarından geçerken annemle evimizden kaçtığımız gün kadar çaresiz bir şekilde her şeye seyirci kalmaya zorlanacaktım.

Kapı vurma sesi yeniden duyuldu.

Cesaretle yürü, diye hatırlattım kendime, bir zamanlar Corian gibi olmak için ettiğim yeminimi düşünerek. İç çektim, kendimi yataktan kalkmaya zorlayıp gömleğime uzandım.

Sonunda kapıya baktığımda devriyemden Adena Min Ghanna'nın üniformasıyla orada durduğunu gördüm. Gülümsemesi o kadar büyüktü ki sanki canı yanıyormuş gibi görünüyordu. Kıvırcık saçları düzgün bir topuz ile toplanmıştı, sabah güneşi ise koyu tenine sıcak bir parıltı katıyordu. Yüzündeki koruyucu gözlüğü alnına yerleştirip yüzünü buruşturdu.

“Berbat görünüyorsun,” diye azarladı Adena beni. Gözlerimin önündeki birkaç saç telini çekmek için uzandı, sonra özensizce dışarıda bıraktığım gömleğimin eteklerini çekiştirdi. “İçine sok, seni dinsiz.”

“Maralıların resmi bir dini olmadığını sanıyordum,” diye işaret ettim, alaycı ruh hâlimle.

“Lafın gelişi, Talin,” diye karşılık verdi işaret diliyle.

“Neden kurbağa yutmuş gibi duruyorsun?”

“Bütün Savaşçılar bu sabah arenada toplanacak.”

Gözlerimi kısarak gökyüzüne baktım, bakışlarımı uzakta şeritler hâlinde dolaşan bulutlara doğrulttum.

“Ne için? Ateşkes bitti mi ki?”

Adena başını iki yana salladı. “Hayır. Birlik’ten bir firariyi yakaladık.” Hevesle öne doğru eğildi. “Bugün seyircilerin önünde sorgulanacak.”

Bir savaş esiri. Corian’ın öldüğü gün aynı taramada birisinin yakalandığından bahsettiğini hatırladım şimdi. Bu o asker olmalıydı.

Kalbim birden taş kesti. Geleneklere göre, Savaşçıların İlk Kılıç’ı, ele geçirdiğimiz düşman askerlerini sorgulamaktan sorumluydu. Birlik hakkında ne bildiklerini bize söyleyene kadar onları arenada, genellikle taşla veya kırbaçla herkesin önünde sorguluyordu. Eğer işbirliği yapmazlarsa, seyircilerin önünde infaz ediliyorlardı.

Bir esire ölümüne işkence etmek kulağa zalimce geliyordu. Ama bazen zalimlik, arınma demektir. Birlik askerlerinin fethettikleri insanlara neler yapabileceklerine ilk elden şahit oldum. Kadınlara. Ailelere. Çocuklara. Halk önünde gerçekleşen infaz, yaptıklarına kıyasla aslında bir nezaket, sevdiklerini korkunç şekillerde kaybetmiş olan hepimiz için acınası bir adalet dilimiydi.

“Bugün bir Birlik korkağını infaz edeceğimiz için mi beni yataktan kaldırdın?”

“Benimle tartışmak yeni huyun mu?” diye cevap verdi Adena.

Masumca ellerimi havaya kaldırıp, “Sadece soru soruyorum,” dedim.

“İlk Kılıç’ın emirleri. Savaşçılar arenaya. Bu yüzden etrafta gezinmeyi bırak ve takımlarını giy.”

Adena da Corian’la yakındı ama onun, ölümle başa çıkma yolu kendisini titiz alışkanlıklarına boğmak, sanki kederini kendi sisteminden atabilecekmiş gibi her şeyde bir kusur aramaktı. Son iki haftadır her gün daireme uğradı, bana kafeteryadan kumaşa sarılı iştah açıcı pankekler ve kıymalı börekler getiriyor, uyuyup uyumadığımı ve giydiğim kıyafetlerin temiz olup olmadıklarını kontrol ediyordu.

Başkalarının da Corian’ın ölümünden sonra hayatlarına nasıl devam edeceklerini öğrendiklerini, Adena’nın aramızdaki en düşünceli kişi olduğunu, mücadele ederken bile beni düşünmeyi akıl ettiğini unuttuğum için kendimden biraz nefret ediyordum.

Savaşçı üniformamı henüz kaptırmamıştım. Ve bir Birlik askerinin idamını izlemek, en azından beni acımdan bir nebze uzaklaştırabilirdi. Başımı Adena’ya doğru eğip arkamı döndüm. “Hemen geliyorum,” diye söz verdim.

Ben yüzümü yıkayıp koşum takımlarımı ve silahlarımı üzerime geçirene kadar Adena açık duran kapıda beni bekledi. Birkaç dakika sonra, üzerimde üniformamla birlikte Savaşçı mahallesinden çıkıp eğitim arenasının yolunu tuttuk.

Her yerde, yıllarca süren savaşın izleri vardı. Yollar çatlaktı ve acilen onarıma ihtiyaç vardı. Pazarlardan yiyecek satın alan insanlar deniz unu için karnelere tutunurken, o ay itlaf etmemize izin verilen sınırlı sayıda yabani inekten sığır eti kesimi için açık artırmalar yüksek seyrediyordu. Bir grup çocuk yanıımızdan koşarak

geçerken, bir deri bir kemik kollarını, çenelerinin keskin çıkıntılarını fark ettim.

Koşullar, Dış Şehir'in gecekondualarında, duvarların ötesinde daha da kötüydü. Savaş cephesine her gittiğimizde, yolun her iki tarafında paslı teneke tabakalardan ve eski püskü kumaştan yapılmış gecekondularla sıralı, dar çamurlu yollarından geçiyorduk: Duvarlarımızı ve silahlarımızı inşa etmemize yardımcı olan dillere destan metal işleme becerilerini buraya getiren Kente'nin gözleri çukurlaşmış mültecileri. Kumaş tomarları ve rengârenk paket paket baharatlarıyla Maralılar arasında popüler olan Larchlı tüccarlar. Tarımsal becerileri ve dayanıklı mahsul tohumları ile toprağın daha verimli bir şekilde işlenmesine yardımcı olan Basealılar.

Benim için en zor olanı Basealı mültecilerle göz göze gelmekti. Sanki onlardan biri olduğum gerçeği bir şekilde ailelerini kurtarabileceğim anlamına geliyormuş gibi, beni gördüklerinde gözlerinin içi parlıyordu.

Ama en son ne zaman yiyecek sıkıntısı çekmediğimizi hatırlayamıyordum. Mara'nın harabe dolu uçurumları ve sıradağları savaşta bizim için bir avantaj olmuştu ancak sonunda bizi öldüren yine bunlar olabilirdi. Mara'nın mahsul verdiği tek ürün, tuzlu dalgaların beslediği ıslak kayalıklarda büyüyen, kösele gibi, besin açısından zengin bir bitki olan kamiferaydı. Başlangıçta, besinlerin nemli topraklarına nüfuz eden istilacı tür kamifera, ekme ve erişte için un hâline getirilebilir veya deniz ipeği denilen kaba bir kumaş olarak dokunabilirdi, bunu öğrenmiştik.

Ancak ticaret olmadan bu hasat herkesi beslemek için yeterli değildi. Mara'da kalan az sayıdaki yabani inek sürüsünün durumu, nüfusunun bizi besleyecek sabitlikte kalmasını sağlamak için Meclis tarafından sıkı bir şekilde

de düzenleniyordu. Dağıtılan etler Meclis liderleri ve İç Şehir’de yaşayanlar için ayrılırken, Dış Şehir’deki insanlar gecekondlu mahallelerinde dolaşan tavşanları ve fareleri yemek zorunda kalıyordu. İnsanlar kalan hayvanları kaçırmak için hapis ve ölüm riskini göze alıyordu, ancak o zaman bile hepsi birkaç yıl içinde ölecekti. Birlik’in Hayaletleri bizi bulamasaydı bile, açlık eninde sonunda bizi bulacaktı.

En kötü yanı ise bunun, yine de Birlik’in yönetimi altındaki bir hayattan daha iyi olacağını bilmektir. Fethettikleri topraklardaki yıkımı ilk elden görmüştüm. Üstünlüklerine çok güçlü bir şekilde inanan bir imparatorluğun ateşiydi bu, bu toprakları Kadimler’den miras alacaklarına o kadar emindiler ki bunu kanıtlamaya kararlıydılar.

Sessizliğin içinde, Adena bana bir bakış attı. Bakışları gözlerimin altındaki koyu halkalara yerleşti. “Jeran bana her gün şafak vaktinden önce arenaya geldiğini söyledi,” dedi sonunda. “Gece yarısından sonra antrenman yapıyormuşsun.”

“Bu aralar ne kadar meşgul olduğumdan etkileneceğini düşündüm.”

“Bu konuda verimli olsan daha çok etkilenirdim,” diye yanıtladı Adena. “Ama sadece kendini yoruyorsun. Bu hafta antrenman sırasında iki kez yere yıkıldın. Günlüklendir kimse seni yemekhanede görmemiş.”

“Kıymalı börekleri getiren biri varken yemekhaneye kimin ihtiyacı olur?”

“Yemekhaneye gitsen sana kıymalı börek getirmeme gerek kalmaz,” diye cevapladı Adena susturucu bir şekilde.

“Günlük arkadaşlığından keyif aldığım için beni bağışla.”

“Bak, bilincini kaybedene kadar arenada çalışmak istiyorsan en azından zamanını doğru kullan. Dükkânıma gel. Kılıçlarının kabzalarını, birbirine kilitleyen bir tasarımla değiştirebilirim. Aynı anda her iki kılıcı da kullanmanı ve diğer elini üçüncü bir silah için serbest bırakmanı sağlayacaktır.”

Onu dirsekledim. “Üzerinde çalıştığın şu yeni aletler mi?”

Adena sırtıarak kendi çift kılıcını çıkardı. Her iki ucuna da birbirine geçen bir parça takmıştı. İki kabzayı birbirine kaydırıp, tok bir klik sesi gelene kadar bükte. Sonra tek eliyle bağlı kılıçları döndürdü. Her iki ucunda da bıçak bulunan tek bir silaha dönüştüler.

“Gördün mü?” dedi kabzaları yine bükerken yüksek sesle. Tekrar iki bağımsız kılıca dönüştüler.

Gülümsedim. Adena’nın tüm silahları bu şekilde değişimden geçmişti: tırtık bıçaklı hançerler, hedefle temas ettiğinde patlayan mermiler, zehirli oklar. Adena, metal işçilerinin şebekesinde kendisine dükkân verilen tek Savaşçı’ydı.

“Her neyse,” diye ekledi kılıçlarını kılıflarına koyarken, “...eğitimde çok yorma kendini. Arada bir gel, diğerleriyle otur. Sonsuza kadar saklanamazsın.”

“İyi olacağım,” diye işaret ettim. «Gerçekten.»

“İkna edici bir savunma,” diye cevap verdi.

“Ben sadece... Bana zaman ver.”

Adena’nın bakışları yumuşadı ve koluma dokundu. “İlk Kalkan’ını kaybetmek her zaman en zordur.” Hareketleri belirsizleşerek durdu. “Biliyorum, sadece birkaç hafta oldu.”

Adena’nın ilk Kalkan’ı ailesinin tek üyesi olan erkek kardeşi idi. Üç yıl önce, Birlik ile aramızda ters giden

bir rehine ticaretinde onu kaybetmişti. O zamanlar da kapısına yiyecek bırakan, onu yataktan ve kederinden uzaklaştıran bendim. O zamandan beri düşman askerlerinin infaz edilmesini dört gözle bekliyordu.

“Ama bir Savaşçı’nın Kalkan’ı olması gerektiğini biliyorsun, değil mi?” diye devam etti. “İlk Kılıç eşsiz kalmana daha fazla izin vermez.”

Kalkan’ınız olmadan bir Savaşçı olamazdınız. Bir Savaşçı tek başınayken bir Hayalet tarafından ısırılırsa, yakınlarında Hayalet’e dönüşmeden önce onu öldürecek kimse olmazdı. Corian öldürülmeseydi eğer bir Hayalet’in eğri büğrü, çatlak bedenine dönüşür ve bizi bulmak üzere kampımıza gelirdi. Kendimizi öldürecek güce sahip olacağımız konusunda bize güvenmiyorlardı.

Arenanın ön kapılarına yaklaşırken ondan uzağa baktım. “Corian’ın babasının beni geri çevirdiği anda Savaşçı hayatımın sona erdiğini biliyordum,” diye işaret ettim. “Bir Basealı ile kim eşleşmek ister ki?”

“Pek çok kişi ister. Umudunu kaybetme. Aramin henüz görevine son vermedi.”

“Henüz,” dedim kaşımı kaldırıp. “Bana olan inancını takdir ediyorum ama yalan söylemene gerek yok.”

“Yalan söylemiyorum!” diye çıkıştı.

“Diğer Savaşçıların devriyede olmam hakkında ne düşündüklerini biliyorum.”

“Eh, aptallar,” diye ekledi Adena sonunda. Kolunu koluma dolayıp bana iyice sokuldu. “Sen şimdiye kadar işe alınan en yetenekli Savaşçılardan birisin. İlk Kılıç bile bunu itiraf etti. Gitmene izin verirse eğer, kapılarımızı açıp Birlik’i içeri alalım daha iyi.”

“O zaman da bu seni aptal yapar,” diye işaret ettim. Sonra gülümseyip ona yaslandım. “Ama yine de teşekkür ederim.”

Adena omuzlarını silkerek beni şefkatle dürttü. “Manevi desteğin sana iyi geleceğini düşündüm.”

Arenanın ön kapılarına ulaşp içeri girdik. İçeride, Savaşçılar tüm alana dağılmış durumdaydı. Bazıları hali hazırda koltuklarda beklerken, en sadık olanlar arenanın merkezinde birkaç hızlı tatbikattan geçiyordu. Gelecek yıl Mara Meclisi’ne katılması beklenen Ema Wen Danna, suratsız kardeşi Sano’ya doğru silah kullanmanın kuralları konusunda ders verirken kılıcını keskinleştiriyordu. Ben yanlarından geçerken birbirimize başımızla selam verdik. Eski varlıklı ailelerinin çocukları olan Tomm ve Pira gibileri ise alçak sesle alay edip fısıldaşıyordu. Çenemi yukarıda tutup onları görmezden geldim.

Bir Savaşçı’nın etrafında toplanmış bir izleyici kitlesi gördüm. Jeran Min Terra’ydı, Adena’nın Kalkan’ı, rasgele rakiplerle maç yapıyordu.

İlk bakışta, Jeran çelimsiz bir erkek çocuğundan daha fazlası gibi durmuyordu; kızıl altın rengi saçları bir topuzla tepesine bağlanmıştı, gözleriyse buzul suyunun mavisiydi, bir Savaşçı’ya göre çok utangaç bir yüz ifadesi vardı. Devriyelerde herkesten daha fazla kişi öldüren birinin görüntüsü asla bu olamazdı. Ölüm Dansçısı. Bir Hayalet’in etrafında akışkan bir şekilde hareket etmesiyle, yaratığın atabileceği her pençeden kaçmayı başarıp hançerleriyle binlerce kesik atmasıyla bu lakabı kazanmıştı. Bana her zaman kanyonları delip geçebilecek bir ırmağı anımsatmıştı.

Bugün, rakibinin nerede olduğunu belirlemek için yalnızca işitme duyusuna güvenerek gözlerini bağlamıştı. Bacağı yerde bir yay çiziyordu. Sırtı eğikti. Biz izlerken o, rakibini etkisiz hâle getiriyor, sonra bir diğerini sorunsuz bir şekilde toprağa yapıştırıyordu. Hareketleri kıvrak ve keskindi: Yanıp sönen hançerlerin hipnotize

edici dansı ve kılıçların parıltısı... Jeran, tekniklerine aşına olmayan biri için, hareketlerini düşünmesi bile gerekemeyen biriymiş gibi görünürdü. Sadece hamle yapıyordu. Ama Adena ve ben onun hamlelerine ne kadar emek verdiğini biliyorduk. Jeran üçüncü rakibini de etkisiz hâle getirirken izleyiciler tezahürat yaptılar, o da gözbağını açtı.

Jeran'ın antrenmanını izleyenler arasında İlk Kılıç'ı fark ettim. Aramin alkışların ortasında Jeran'a doğru adım atarak Savaşçı'nın hareketlerindeki ufak tefek zayıflıkları belirtti. Jeran dikkatle dinledikten sonra Aramin'in hareketlerini tekrarladı. Aramin ilerlerken ve açıklama yaparken birlikte, eşzamanlı hareket ediyorlardı.

O anda, Aramin'in ne kadar genç olduğunu ve bundan önceki İlk Kılıç'ımızın öldürölüp Aramin o pozisyona terfi etmeden önce, arenada Jeran'la aynı egzersizleri nasıl yaptığını hatırladım. Aramin'in, Jeran'dan Kalkan'ı olmasını hiç istememesi beni hâlâ şaşırtıyordu.

Sonunda, İlk Kılıç başını sallayıp çemberden ayrıldı. Diğer Savaşçılar etrafında dönmeye başlarken Jeran, dikkati dağılmış bir şekilde onun gidişini izliyordu.

Alana girerken başımı önümde tuttum ama bu bana olan ilgiyi durdurmuyordu. Acemilerin ve askerlerin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, birbirleriyle fısıldaşmalarını ve mırıldanmalarını duyabiliyordum.

Bir acemi diğerine, “Şu Basealı Savaşçı,” diyordu. “Sanırım fareler en sıkı mutfaklara bile gizlice girebiliyorlar.”

“Kalkan'ının ölmesine şaşmamalı. Yazık.”

“Pek uzun bir süre Savaşçı kalamayacağını duydum. İlk Kılıç bu hafta bir karar verecekmiş.”

“Annem, Basealıların siyah saçlarının rengini çamurda uyumaktan aldığını söylüyor.”

“Ben de hurdacılarla yatıp kalkmaktan olduğunu duydum.”

Sonrasında boğuk bir kahkaha.

Bir anda kaskatı kesildim. Geçen yıl, Dış Şehir’in hurdalıklarında değerli çelikleri çöplerden ayırmak için çalışan, tatlı, güler yüzlü ve genç Larcealı bir mülteciyle takılmışım. Sadece birkaç hafta takıldık, arazilerde içi boş vagon çatlaklarında birlikte gizlice vakit geçirdik ancak bu, haberin diğer Savaşçılara yayılması için yeterli bir süreydi. O zamandan beri başka bir ilişkim olmadı.

Konumumun riskliliği bir fırtına bulutu gibi üzerimde asılıydı. *Corian sana acıyordu*. Sözcükler zihnimde yeniden uğuldamaya başlamıştı.

Adena diğerlerine dik dik bakarken kolumu sıkıca kavradı. “Bir Savaşçı arkadaşını aaşagılamaya bu kadar hevesli olmak... Hem de seni parçalara ayırabilecekken,” dedi bana, onların duyabileceği kadar yüksek sesle.

Jeran yaklaştığımızı gördü. Telaş içinde, tökezleyerek bize doğru koşarken yüzü, gözlerini bir çift hilale çeviren bir gülümsemeye yumuşadı. Gülümsemekten kendimi alamadım. Jeran, ölüm sanatını çalışırken acımasız bir şekilde zarıftı. Çalışmadığında ise dengesini bulmakta zorlanıyordu.

“Seni mahallenin dışında görmek ne güzel,” dedi işaret diliyle.

“Herkesten daha iyi gözü kapalı koşabilirsin,” diye karşılık verdim, hâlâ boynuna sarılı duran kumaş parçasına gülümseyerek.

“Senin tekniklerini hep inceliyordum,” dedi bana, utangaç bir ifadeyle. “Bu son hareketim, bir gece yarısı savaş cephesinde senden gördüğüm bir hareketti.”

“Benden mi?” dedim saçımı elimle kabartarak yapmacık bir hareketle. “Ne kadar yağcısın, Jeran.”

Biraz güldü. “Sadece hak edildiğinde. Aramin bunu hâlâ senin kadar iyi yapamadığımı söylüyor.”

İlk Kılıç’ın dolaylı övgüsünün düşüncesi biraz morali yükseltti.

“*Benim* tekniklerimi neden takdir edemiyorsun?” diye sordu Adena ona. “Senin için tasarladığım baltayı hâlâ denemedin.”

“Çok ağır,” diye ısrar etti. “Savaş sırasında o şeyi kaldırmayı hiç denedin mi?”

“Kılıcınla aynı ağırlıkta! Onu senin için özel olarak tasarladım.”

“Taşınması zor. ”

“Dürüst ol. Hoşuna gitmiyor çünkü iyi görünmüyor.”

Jeran Kalkan’ına bakmadan önce bana utangaç bir bakış attı. “Kabza takımlarımın geri kalanına uymuyor,” dedi işaret diliyle sonunda.

Adena hayretle ellerini havaya kaldırdı. “Pes ettim. Eve gidiyorum. Savaş cephesi artık bir moda tarzı gerektirmediğinde beni ararsın.”

Onlar atışırken arkalarından yürüyüp, birbirlerinin zihinlerini okuyabiliyormuşçasına nasıl aynı anda hareket edebildiklerine baktım. Bu Kalkanların tarzıydı, Corian ile biz de bu şekilde yürürdük. Kalbimdeki sancıya artık alışmıştım. Duygu beni ele geçirmeden onu içime gömdüm.

Arenanın uzak tarafından bir korna sesiyle birlikte yerlerimize geçtik. Kafamı o tarafa çevirince merkez arenanın giriş kapılarından birini kapalı tutan bir zinciri var güçleriyle çeken iki korumayı gördüm. Kapı birkaç santim açılırken etrafa gürültüsü yayıldı.

“Peki, bu mahkûm hakkında ne biliyoruz?” diye sordu Adena, Jeran’a.

“İki hafta önce savaş cephesinde yakalanmış,” diye cevapladı, her zaman yaptığı gibi huzursuzca elleriyle oynayarak. “Dedikodulara göre, Birlik’ten kaçan bir askermiş.”

“Asker mi? Üniformalı olduğu için mi?”

“Üniforması yok. Yine de bir işaret var üzerinde.” Bunun üzerine Jeran, elini paltosunun yakasındaki ince siyah ipek işlemenin üzerinde gezdirerek nerede olduğunu gösterdi. “Bir tür askeri sembol. Bir izcinin kasıtlı hareketleriyle değil de, sanki kovalanıyormuş gibi savaş cephesinde koştuğunu söylediler.”

“Belli ki konuşmayacak,” dedi Adena, eldivenlerini çekiştirerek. “Hayatını kurtarmak pahasına olsa bile. Ama arenada bu değişir mi, göreceğiz. Sırtını kırbaçla ezip geçtiklerinde, Birlik’in sırlarını çatlak bir boru hatından taşan su gibi akıtacaktır.”

“Belki işbirliği yapmak ister,” dedi Jeran umutla “ve biz de buna mecbur kalmayız, yani kırbaçlamaya.”

Onlar konuşmaya devam ederken ben sadece dinledim. Birlik’ten kaçan biri neden bildiklerini bize anlatmak istemesindi? Eğer bu asker Mara’ya kaçmak için hayatını ve kellesini riske atacak kadar mutsuzduysa, ortak bir düşmanı yenmemize yardım etmek istemez miydi?

“Sanırım onu getirmek üzereler,” dedi Jeran düşünceli bir şekilde, alanın en uzak ucunu başıyla göstererek. Kafamı aynı yöne çevirirken aklımdaki tüm düşünceler bir anda durma noktasına geldi.

Arenada bir yerlerden bir haykırış yükseldi.

“İlk Kılıç!”

Her bir Savaşçı uyumlu bir gürültüyle ayağa kalkmadan önce, çağrı boşlukta zar zor yankılandı. Ben de ayağa kalktım.

Gelen İlk Kılıç'tı. Şimdi yüzünde ciddi bir sükûnet ifadesi vardı. Arenanın merkezine doğru yürürken, hepimiz göğüslerimizi aynı anda yumrukladık. Jeran'ın gözleri onun üzerinde bizimkilerden daha uzun süre oyalandı. Yan gözle, sanki daha iyi bir görüntü yakalamak için öne doğru eğildiğini görebiliyordum. Aramin bize eliyle işaret edince tüm Savaşçılar tekrar yerlerine oturdu.

Bir metal sesi duydum. Dikkatim arenanın sonundaki giriş kapısına kaydı yine.

Birden aralarına aldıkları genç bir adamı sürükleyerek gelen korumalar ekibi belirdi.

Adam uzun boylu ve bir asker kadar güçlü yapıdaydı. Gölgeler gözlerini kapatıyordu. Boynundan, bileklerinden ve bacaklarından sarkan ağır zincirler, yaptığı her harekette şakırdıyordu.

İlk bakışta sıradan görünüyordu. Ancak onda bakışlarımı kilitli tutan bir şey vardı, gözlerimi başka yöne çevirmeye korkutan.

“Bu adam bir savaş esiri miydi?” diye işaret ettim yanımdaki Adena'ya.

Adena da kaşlarını çattı. “Askere benzemiyor. Hani nerede Birlik'in saç kesimi?”

Başımı salladım. Gördüğüm çoğu Karensalı askerin saç kesimleri, yanlarda belirgin bir şekilde kısaydı. Bu adamın lüleleri doğal hâlinde uzamış gibiydi.

“Güçsüz görünüyor,” diye ekledi Jeran, tutukluya doğru başıyla işaret ederek. Ses tonunda gerçek bir acıma duygusu vardı.

Adena hayal kırıklığıyla bir iç çekti. “Onu çok uzun süre aç bıraktılar. Bu pek izlemeye değer bir gösteri olmayacak.”

Adama daha yakından baktım.

Acemileri, tecrübeli Savaşçılardan ayıran bir şey vardıysa, o da iyi bilenmiş bir içgüdüydü. Çevrenizdeki her şey için bir his geliştirdiniz: gözlerin ve ayakların kayması, gölgelerde görünmeyen insanlar, başkalarının fark etmediği küçük hareketler, bir şeylerin ters gideceği hissi. İşte bu nedenle, Jeran'ın gözbağıyla yaptığı gibi antrenmanlar yapıyorduk; duyularımızı güçlendirmek için onları bir bir izole ediyorduk. Savaş cephesinde hayatta kalmak, etrafınızdaki her küçük ayrıntıyı ayırt etmeye bağlıydı.

Yıllar boyunca içgüdülerimi bileyerek birer kılıç hâline getirmiştım. Ama bu adama baktığımda kavrayabileceğim hiçbir şey görmüyordum. Gözlerindeki hiçbir şey tanıdık gelmiyordu; bir nefret, korku ya da belirsizlik ışıltısından eser yoktu. Sadece bir boşluğa bakıyordum gibi hissediyordum. Sanki nerede olduğumu bilmiyordum.

Şimdi içimdeki bu içgüdü bir ateş gibi parlıyordu. O adamda dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Hareketlerindeki doğal olmayan zarafet ya da bakışlarındaki bir boşluk olabilirdi. Ancak o güçsüzleşmiş dış görünüşünün altında başka bir şey vardı, bir miktar güç akıntısı. Bu da onu daha az asker ve daha çok bir silah gibi gösteriyordu. İçimde beni tedirgin eden bir şüphe vardı; sanki eğer isterse ve bu kadar cansız görünmese etrafındaki tüm korumaları öldürebilirdi.

Cansız.

Sonra birdenbire, onun tutsak olmasının tek bir sebebi olduğunu anladım çünkü kendisi öyle istiyordu. Çünkü ölmek *istiyordu*.

4

ARENADA BAŞKA KİMSENİN BUNDAN şüphelenmediği aşikârdı. Oturduğum yerden onu bir tek ben izliyordum. Gözlerindeki ateşin yokluğunu fark ettiğimde yüreğim ağzıma geldi. Sabahın erken saatlerinde, tıpkı sabahları Corian'ın artık hayatta olmadığını hatırladığımda hissettiklerim gibi. Artık hayatta olmak zorunda kalmayana kadar dakikalarını boşa harcamak isteyen birinin gözleriydi bu gözler.

Tutuklu, İlk Kılıç ona yaklaşırken sallanarak olduğu yerde duruyordu. “Eylemlerin hakkında hesap vermek için herkesin önüne çıkarıldın,” dedi Aramin, arena boyunca çınlayan sesiyle. Yanındaki genç bir tercüman ona yetişmekte zorlanıyordu, Birlik'in yutularak konuşulan dilini telaffuz ederken zorlanıyordu. “Ulusumuzun düşmanı için savaşmayı seçtiğinden dolayı ve işlediğin zulümler yüzünden, Meclis seni Mara'nın Savaşçıları'nın önünde yargılanmaya mahkûm etti. Birlik'le ilgili sorularımızı cevaplayarak bize yardım etmeyi seçersen yaşamana izin vereceğiz. Ama sessiz kalmaya devam edersen burada, bu arenada idam edileceksin. Anlıyor musun?”

Tercüman, İlk Kılıç'ın dediğini Karenezce dilinde tekrarlarlarken, genç adam arenaya bakındı. Onu yakından gözlemliyordum. Maraca konuşamıyordu belki ama öyle bile olsa seslerden bugün idamının istendiğini anlamalıydı. Yine de rahatlamış görünüyordu, ölüm karşısında öylesine dingin görünüyordu ki neredeyse sıkılmışa benziyordu.

Adena kaşlarını çatarak Jeran ile bana doğru eğildi. “Tercümanın söylediklerini anlamıyor mu?” diye sordu.

“Sanırım tercüman birkaç hata yaptı,” dedi Jeran, haykırıışların üzerine. “İlk Kılıç'ın sözleri, ‘Yaşamana izin vereceğiz,’ idi. Tercüman ise bunu, ‘Seni *yaşatacağız*,’ diye tercüme etti.”

“Yani? Bu, öğretmenlerimiz dil öğretme konusunda çok kötüler, anlamına mı geliyor?”

Jeran ona alingan bir bakış attı. “Eskiden *ben de* bir dil öğretmeniydim,” diye itiraz etti, Adena da onun yanağına iki kez hafifçe dokundu. “Ciddiyim! Fiillerin Maraca ve Karenezce arasındaki tercümeleri birebir değildir. Bu da mahkûmun farklı tepki vermesine neden olabilir.”

“Bu, adamın sessiz kalmasını sağlayacak kadar büyük derecede bir fark değil. Neden cevap verip kendini işkence edilmekten kurtarmıyor?”

“Çünkü ölmek istiyor,” diye işaret ettim.

İkisi de bana baktı. “Bunu neye dayanarak söylüyorsun?” diye sordu Adena kısa bir duraksamadan sonra, “Bu adamın Birlik’e hayatını feda edecek kadar sadık olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu işaret diliyle.

Adamın ifadesinin son birkaç haftadaki hislerime tercüman olduğunu açıklamak istemedim. Bunun yerine, olay yerine bakarak başımı salladım. “Buna daha önce şahit oldum. Köyümde idam edilen Baseahılarla aynı ifa-

deye sahip,” diye açıkladım. “Kaderini çoktan kabullenmiş. Eğer ona, *konusursan seni yaşatacağız*, dedilerse ve yaşamaya hiç niyeti yoksa o zaman elbette sessiz kalacaktır.”

Adena ıslık çaldı. Sıradan sorusunun altında acı bir yan vardı. “Birlik’in birine böyle bir sadakat kazandıracak kadar iyi davrandığını kim bilebilirdi?”

“Belki de onu bugün idam edeceğimize inanmıyordur?” diye ortaya attı Jeran.

“Onu hayatta tutarak daha fazla bilgi almak için bir oyun oynadığımızı düşünüyordur belki de.”

Adena homurdandı. “O zaman, Savaşçıların şaka yapmakta pek iyi olmadıklarını öğrenmek üzeredir.”

İlk Kılıç, mahkûmun sessizliği karşısında tiksintiyle başını salladı. “Neden savaş cephesini aşip bizim bölge-mize geçtin? Birlik’ten mi kaçtın, yoksa buraya bir görev için mi gönderildin?”

Mahkûm cevap vermedi. Bunun yerine gözlerini seyirciye çevirdi ve bir an için gözlerimiz kilitlendi.

Gözlerimi çevirmedi ancak bakışları bedenimdeki tüm kasları gerdi. Orada tuhaf bir çaresizlik vardı; uzun zaman önce içine düştüğü belli olan bir umutsuzluk çukuru. Hayat, onun için ölümü bir kurtuluş olarak düşünecek kadar travmatik miydi?

Bakışlarımı, mahkûm önlüğünün altından sembolünün görüldüğü köprücük kemiğinin keskin hattına doğru kaydardım. Aklımı kurcalayan tanıdık bir şey vardı ama tam odaklanmaya çalıştığım sırada birden kayboldu.

Aramın iç çekip bir adım geri çekildi. Korumalardan biri tutukluya arkadan yaklaşıp bir kova buzlu suyu kafasına döktü.

Mahkûm derin bir nefes alıp dizlerinin üzerine çöktü. Tam ayağa kalkacaktı ki ikinci bir koruma acımasızca karnını tekmeledi.

Etrafımızı saran tezahüratlar sağır ediciydi. Jeran katılmadı ama Adena ayağa kalktı, önümüzdeki tribünlere dizilmiş Savaşçıların üzerinden olay yerini görmek için boynunu uzatıp avazı çıktığı kadar bağırdı. Adena'nın sesinde, kardeşinin ölümünden kalan saf öfkeyi duydum. O, ölüm çağrısında bulunurken Jeran da ben de müdahale etmedik.

İlk Kılıç şimdi mahkûmun onu tutan kollara karşılık gevşek bir şekilde sallandığı yere doğru ilerledi. Mahkûma kimsenin duyamayacağı kadar alçak bir sesle soru sordu. Mahkûm onunla göz göze gelmeye bile yeltenmiyordu. Tezahüratların yükseldiği arenaya doğru kayıtsız bir şekilde bakmaya devam ediyordu.

Koruma, var gücüyle mahkûmun sırtına bıçaklı bir kırbaçla vurdu. Nefesi kesilirken gözleri kocaman oldu. Yine de kırbaç darbelerinden kaçmaya çalışmadı. Çevredekiler, mahkûmun uyuşuk tepkileri karşısında âdeta hayal kırıklığı yaşıyordu.

Adena kaşlarını çatarak ellerini havaya kaldırdı. “Bunu beklemeye değmez. Erken kaçalım. Herkesten önce yemekhaneye gidebiliriz.”

Jeran ona onaylamayan bir bakış attı. “Adena. Lütfen biraz saygılı ol.”

“Kime? Ona mı?” Adena geri çekildi.

“Olaya. Bugün bir adamın ölümüne şahit olabiliriz.”

Pek çok idama tanık olmuştum. Aynı noktada ölen düzinelerce başka Birlik tutsağı olmuştu. Ama bu tutsağı izlerken bir şekilde kendimi uzaklara dalarken buluyordum. Corian burada olsaydı, bu kadar tepkisiz birini cezalandırmanın tatmin edici olmayacağını söylerdi. Yaşamaya niyeti yoksa bu gidişle onu asla konuşturamayacaklardı.

Kırbaç sesi her vuruşta arenada yankılanıyordu ve her kesikle mahkûmun ayağa kalkması daha da uzun sürüyordu. Elleri kenetlenip sonra serbest kalıyordu. Çizmeleri sanki bir saldırı pozisyonu alacakmış gibi yerde kayıyordu. Ama başka bir şey yapmıyordu. Ona tekrar vurana kadar bekliyor, her seferinde yeni bir kan ve toz sağanağına gömülüyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu.

Kafamdaki düşünceler beynimi o kadar meşgul ediyordu ki sonunda olanları görmezden gelememeye başladım. Bu infazda ya da bu genç adamda ters giden bir şeyler vardı. Bakışında, duruşunda, cezasını sessizce çekme biçiminde bir farklılık vardı. Birlik'teki görevi neydi? O sembolün anlamı neydi? Hiç kimse bu kadar uzun süren bir işkenceye dayanamazdı. Buna nasıl katlanabiliyordu? Bu âna dair her şey bir hata gibiydi ve bu içgüdünün keskinliği, içimde bir dalga gibi yükseliyordu.

“Artık sonuna gelmeliydik,” dedi Jeran yanımda sessizce. “Hâlâ hayatta olduğu için şaşkınım.”

“Utanç verici,” dedi Adena dişlerini sıkarak. Gördüklerine karşılık memnuniyetle kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “O tırtıklı kırbaçlar daha verimli olabilirdi, biliyorsun, eğer bıçakları birbirine yaklaştırsalardı.”

“Neden terk etmiş?” diye sordu Jeran.

“Kime ne?” dedi Adena. “Sorgulandığında işbirliği yapmayı reddettiğini söylediler. Nereden geldiği ya da Birlik için ne yaptığı hakkında hiçbir şey söylemiyor-muş. İsmi bile söylemiyor-muş.”

Mahkûm bir kez daha kırbaçlandı. Düşerek alkışlarla çınlayan arenanın toprağına kapaklandı. Yeniden ayağa kalkması uzun dakikalar aldı. Jeran haklıydı; sona gelmek üzereydik. Korumaların, mahkûmun bedenini

oradan uzaklaştırıp, acemi Savaşçıları kana bulanmış toprağı temizlemek için meydana göndermesine az zaman kalmıştı.

Bunu neden yaptığımı bilmiyordum.

Belki de Basealı olduğumdandı ve yalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğimdendi. Belki de bu sabah nasıl uyandığımla ilgiliydi; yaşama sevincimi yakalamakta zorlandığım içindi. Belki de Savaşçı üniformamı kaptırmak üzere olduğumdandı. Tam da bu yüzden bütün bunların hiçbir önemi yoktu.

Belki de tüm bu olanlar bana Corian'ın öldüğü günü hatırlatmıştı ve toprağı lekeleyen kanın görüntüsü ona dair hatıralarımı canlandırmıştı. Corian. Belki bu yüzden bu an bana çok tanıdık geliyordu. Mahkûm yerde yatar-ken, sanki kendini rahatlatıyormuş gibi toprağı tekrar tekrar hafifçe eşeliyordu. Corian'ın, yendiği Hayaletlerin yanında elini sallayışının esrarengiz bir hatırlatıcısıydı. *Huzur içinde uyu.*

Burada olsaydı, Corian yerinden kalkıp arenanın ortasına doğru yürürdü. İlk Kılıç ile arasının iyi olmasından faydalanıp, ona vereceğı herhangi bir cezayı umursamadan bu mahkûm adına konuşma yapardı. Daha sonra yemekhanede yanıma oturur, başını eline yaslayarak, umursamaz davranışlarından dolayı ben onu azarlarken yüzüsüzce gülümserdi.

Corian'ı gözümün önüne getirip oturduğum yerden kalktım. Jeran bana endişeli bir bakış attı ve oturmam için işaret etti. Adena şaşkınlıkla göz kırpyordu.

“Talin” diye tısladı, sonra işaret diline geçti. “*Talin, ne yapıyorsun? Otur. İlk Kılıç sana bakıyor.*”

Kendimi tutamadım. Arenanın merkezine doğru merdivenleri bir bir inerken uzun paltom arkamdan havalandırıyordu. Çevremdeki Savaşçılar mırıldanıyordu. İçle-

rinden biri “İn aşağıya, seni küçük fare,” diye bağırdı. Peşinden kahkahalar geldi.

Devam ettim. İlk Kılıç, arena zeminine gidip onlara doğru yaklaşırken beni izliyordu. Başını iki yana salladı, aldığım tek uyarı buydu. Buna rağmen geri adım atmadım.

Mahkûm yerde cenin pozisyonu almış, kendisini korumanın sonsuz darbelerinden sakınmaya çalışmıyordu.

Ben korumaya doğru yürürken stadyum yuhalama sesleriyle inliyordu. Mahkûm bana şaşkın bir şekilde baktı, adımlarım o kadar sessizdi ki ona yaklaştığımı bile fark etmemişti. Birden göz göze geldik; gözlerindeki kana susamışlığı gördüm.

Koruma tutukluyu tekrar kırbaçlamak için geriye doğru uzanınca adım atarak aralarına girdim. Uzun kılıçlarımdan birini kınından çıkardım. Tek hamlede kamçısını kılıcımınla yakalayıp elinden çektim. Kırbaç, uçarak az ileride yere düştü.

Diğer korumalar hep birlikte silahlarını bana doğrulttular. Seyirciler arasında homurdanmalar duyuluyordu.

Sanki bir rüyadaymış gibi direndim. Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. *Ben ne halt ediyordum?* Bugün buraya bütün Savaşçı güçlerinin önünde İlk Kılıç’a karşı gelme niyetiyle gelmemiştim. Tam da burada üniformamı üzerimden çıkarıp beni devriyelerden atabilirdi. Belki de umursamazlığımın nedeni buydu. Sadece yap; yap ve işini bitir.

Korumalardan biri bana silahını doğrulttu. “Tribünlere geri dön,” diye tersledi.

Peşine bir tane daha geldi. İkisine de dikkatle baktım.

Yerimden kımıldamayınca ilk koruma bana dudak bükerek, “Fareler her zaman kötü bir dinleyicidir,” diye homurdandı. İkinci koruma ise kılıcını kaldırıp bana saldırdı.

Hayatın boyunca Hayaletlerle savaşmak üzere eğitim aldığında insanlarla yüzleşmek anlık bir iş oluveriyordu. Yana adım atıp, dönerek kılıcımı tek bir hamlede üzerlerine salladım.

Kılıcım her ikisini de öyle sert yakaladı ki anında arena zeminini boyladılar. İlk koruma silahıyla bana ateş etmeye çalıştı ama ben çoktan onu hedef almıştım. Mer mi ateşlenip yere çarparak bir toz bulutu oluştururken, kılıcımın kabzası elindeki silahı uzağa fırlattı.

Stadyumdaki homurtular yerini coşkulu bir uğultuya bıraktı. Görmek istedikleri şovu izliyorlardı. Mahkûm toprakta kıvrılmış hâlde yatıyordu, üzeri kamçı izleriyle doluydu ama ilk defa ifadesi değişmişti. Kanlar içindeki yüzüyle bana belirsiz bir şaşkınlıkla baktı. Bir yaşam parıltısı.

“Talin.” İlk Kılıç bana yaklaştı. Kılıcını ekti. Sukunet, sudaki bir taş gibi arenada dalgalandı. “ekil.” Sesinde ikten ie bir öfke hissettim.

Onunla yüzleşmek üzere döndüm. Başımı saygıyla önü me eğip diz ooktum ama kılıcımı kınına geri sokmadım.

“Bu bir rica değildi, Savaşçı.”

Yumruğumla göğsü me hafıe vurup silahımı yanıma bıraktım. “İlk Kılıç,” dedim işaret diliyle. “Bunu yapma.”

“Bana emir mi veriyorsun?”

“Lütfen,” diye cevap verdim. “Yapılanlara karşılık vermiyor.” Mahkuma baktım. “Yapabilecek gucu olsa bile.”

Bunun üzerine Aramin şaşkın bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Sadece merhum Kalkan’ına duyduğum saygıdan ötürü kendini ifade etmene izin vereceğim.”

Parmaklarım hızla hareket ediyordu. “Tavrı, göğsündeki işaret. Duruşunun değişmesi ve kollarının hareketi... Bunlar sıradan bir askerin hareketleri değiller.”

Açıklamama ara verince İlk Kılıç’ın gözleri benimkilere kitlendi.

“Bu adamda ne var bilmiyorum,” diye devam ettim. “Ama size söyleyebileceğim tek şey, onu öldürmenin bir hata olacağı.”

Aramin gözlerini, kan ve pislikle kaplı yerde yatan mahkûma çevirdi. Bir an için, onda ne gördüğümünden ben bile emin değildim. Şu hâliyle kesinlikle pek bir şeye benzemiyordu.

Derken, karmakarışık saçlarının arasından, gözlerini sabit bir şekilde bana diktiğini fark ettim.

Bakışları, tüylerimi diken diken ediyordu. Minnettarlık beklemiyordum ama bana yönelttiği öfkeli bakışlar karşısında yine de şaşırdım. Gözlerinde insanlık dışı bir parıltı vardı, içinde tam olarak göremediğim güçlü bir karanlık. Birlik ona bir şey yapmıştı ve ne olduğunu bilmesem de sanki ormanın gölgelerinden bir Hayalet’in ortaya çıkmasına tanık olmuşum gibi hissediyordum.

En azından şimdi gözlerinde bir yaşam parıltısı vardı.

“İçindeki bir *his* yüzünden bu askeri idam etmememi mi söylüyorsun?” diye işaret etti Aramin bana.

Sözleriyle beni aptal gibi hissettirmeye çalışıyordu. Belki de öyleydim. Mahkûmun öfkeli bakışları altında kararlılığım gelip gidiyordu. Tribünlerdeki kahkahaları ve huzursuzluğu duyabiliyordum. Kalabalık, mırıldanarak koltuklarında kıpırdanıyordu.

Derin bir nefes alıp çenemi havaya kaldırdım. “Bu adam Birlik’ten kaçmadı mı?”

“O hâlâ bir düşman.”

“Onların sadık askerlerinden değil. Kendi isteğiyle ayrılmış. Hareketleri sıradan bir askere ait olamayacak kadar kesin. Onu şimdi öldürürsek, bize vermek isteyeceği pek çok bilgiyi kaybedebiliriz. ”

“Onu yoracak kadar sorguladık. Bu çok anlamsız.”

“Ona biraz daha fazla zaman ver. Paha biçilmez bir şey biliyor olabilir.”

“Kenara çekil, Talin,” dedi Aramin, soğuk bir tavırla.

“Corian çekilmezdi.”

Aramin bunun üzerine iç geçirdi. Corian’ın peşimi bırakmayan ruhu, burada durup inadımı sürdürmemi sağlıyordu. Ona başka nasıl cevap vereceğimi bilmeden dişlerimi gıcırdattım. Hiç umursamıyordum. “Daha önce bize sen dememiş miydin?” diye işaret ettim. “Alabileceğimiz herhangi bir yardıma bile ihtiyacımız olabileceğini. Ya bize acilen ihtiyacımız olan şeyi verebilirse?”

Kendi sözlerini ona karşı kullandığım için öfkeyle homurdandı. “Yardım mı?” dedi tiksintiyle. “Bizim mucizeye ihtiyacımız var.”

“Demek işler yeterince acil değil, öyle mi?” şimdi kırgındım ve işaretlerim kesik kesik çıkıyordu. “Ne de olsa Dış şehir’deki mültecilere Savaşçılık alımlarını hâlâ açmadık.”

“Bugün seninle bu tartışmaya girmeyeceğim.”

“Peki, ne zaman gireceksin? Birlik’in bayrakları ülkenizin üzerinde dalgalandığında mı?”

Aramızdaki gerilim giderek yükseliyordu. Ona meydan okuyordum, beni uzaklaştırması için üzerine gidiyordum. “Ne yapmak istiyorsun Savaşçı?” diye sordu sonunda. “Yoksa onun yerini alacak kadar asil misin?”

Gözlerimi yere doğrulttum. “Affınıza sığınarak, efendim. Kaybedilen bir savaş varken böyle bir esiri kay-

betmeyi göze alıyorsanız, siz bilirsiniz. Ama onu şimdi idam edersek bu, kendi mezarlarımızı kazacağımız anlamına gelebilir.”

Bu çok saçma, aptalca bir cevaptı; işte buradaydım, tüm Savaşçı güçlerimizin karşısında amirimle yüzleşiyordum, bir zamanlar eşit olduğumuz gerçeğinden başka hiçbir şeye güvenmiyordum. İki asker olarak, kaybedilen bir savaşta mücadele veriyorduk.

Sessizce bana baktı. Bir an için kılıcını kaldırıp beni oracıkta kesecek sandım.

Derken derin bir nefes alıp korumalara başıyla işaret etti. “Bırakın onu,” dedi.

İzleyiciler arasında mırıldanmalar duyuluyordu. İnanamıyordum. Ben bile şaşkınlıkla başımı yukarı kaldırdım. İlk Kılıç, Basealı bir fareden emir almazdı.

Mahkûmun kan içindeki bedenine tiksinererek son bir kez baktıktan sonra kılıcını bana doğrulttu. “Yaşıyor,” dedi seyircilerin duyabileceği kadar yüksek sesle.

Şaşkın mırıltılar hoşnutsuz bir koroya dönüştü. İnsanlar bugün buraya bir infazın kendilerinde yaratacağı rahatlama için gelmişlerdi ve şimdi de bu zevkin ellerinden alıyordum. Tribünlerde Adena’nın öfkeli yüz ifadesini görebiliyordum.

Aramin kılıcını indirdi. Kılıcın ucu ağır bir gürültüyle yere çakıldı. “Madem ona çok hayransın, o zaman onu senin yanına görevlendiriyorum.”

Ona sert bir şekilde baktım. “Efendim?”

“Artık ondan sen sorumlusun.” Aramin’in bakışları bir intikam duygusuyla içimi delip geçti. “Her Savaşçı’nın bir Kalkan’a ihtiyacı var, öyle değil mi? Ve bana öyle geliyor ki senin de yenisine ihtiyacın var. İşte dileğin gerçek oldu. Kalıyorsun. Kalkan’ını da yanına al. Mahkûmun yaşayacak. Artık herkes memnun mu?”

Sözlerinin aşağılayıcı tarzı içime işliyordu. Yanaklarımdan ateş fişkırıyordu. Onu tüm Savaşçı güçlerinin ve Mara halkının önünde mahcup bırakarak bir hata yapmıştım, bu da karşılığında benim cezamdı. Elbette bir savaş mahkûmu Savaşçı güçlerine katılamazdı. Bu yüzden, İlk Kılıç beni Savaşçılık'tan kovmak ve zorlukları göğüslememi sağlamak yerine, benimle dalgasını geçmişti. Eğitim esnasında etrafta zincire vurulmuş bir mahkûma liderlik etmek zorunda olduğumu hayal ettim. Yemekhanede onunla oturmak zorunda kalacaktım. İlk Kılıç, daha da ileri gidip beni onunla birlikte yaşamaya da zorlar mıydı? Arenadaki bakışlar omuzlarımdaki bir yük gibiydi. Kıkırdamalar çevremde yankılanıyordu, kahkahalar ise kırıcıydı.

Aramin yüz ifademi acımasız bir memnuniyetle okuyordu. “Yaptığı her şeyden seni sorumlu tutacağım,” dedi. “Ona dikkat et. O artık senin Kalkan'ın. Belki de ısrarla onun sakladığına inandığın bilgiyi de elde edebilirsin.”

“Peki, bu ne kadar sürecek, efendim?” diye sordum ona.

Bakışları soğuk ve durgundu. “Herhangi bir Savaşçı Kalkan'ıyla ne kadar birlikte kalıyorsa.”

Kovulmaktan daha beterdı. Bu bir ölüm cezasıydı.

Kahkahalar devam ediyordu. Corian'ın babasının bana söylediği sözler kulaklarımda yankılanıyordu. *Yeterince iyi değildin.* Mahkûm kendini yavaşça oturur konuma getirip suçlayıcı bir bakışla gözlerime baktı. Ben de ona baktım, anlayışlı davrandığım için kendimden nefret ediyordum, beni nazik olmaya zorladığı için de ondan nefret ediyordum.

Bir fare ve bir savaş mahkûmu. Belki de o kadar da farklı değildik.

5

AKŞAM OLMUŞTU VE ONU BİR TÜRLÜ KAFAMDAN çıkaramıyordum.

İç Şehir'in duvarlarından dışarıya çıkıp Dış Şehir'in sokaklarına, annemin evine doğru giderken arenada çarpışan kılıçların sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Çamurlu yollar, bir o yana bir bu yana eğilen gelişigüzel gecekonduların sütunlarını kesiyordu. Buradaki her şey hurda ahşaptan, eski bezlerden ve hiçbir işe yaramayan ince, paslı metal levhalardan ve bir zamanlar ait olduğumuz dünyaların artakalanlarından oluşuyordu. Artık var olmayan o dünyalardan...

Hepsinin arasından şaşkınlıkla geçiyordum. Aklım mahkûmdaydı; yeni Kalkan'ımda. Bunu sürekli kendime tekrar etmem gerekiyordu.

Bu hatırlatma içimde bir tiksinti dalgası yaratıyordu.

Savaşçı kıyafetlerimi henüz çıkarmamıştım. Hâlâ üzerimden almadıklarına inanamıyordum. Basealı mülteciler, harcayacak param olduğu ümidiyle tezgâhlarından bana sesleniyorlardı. Parlak kumaş tomarları uzatıyorlar ya da kırmızı, altın ve mor baharatlarla dolu çuvallarını işaret ediyorlardı. Asil Maralı ustalar tarafın-

dan gönderilen uşaklar, en düşük fiyata pazarlık ederek, şeritler hâlinde asılı duran kırmızıbiber ve siyah sarım-sakları işaret ediyorlardı. Maralılar her ne kadar duvarların içinde yaşamamıza izin vermiyorlarsa da kesinlikle damak tadımıza alışmışlardı.

Bir torba baharat satın almak için durduktan sonra başka bir gecekondu mahallesine, annemin evine doğru devam ettim. Ondan ayrı kalmak zordu ancak burada en azından diğer Basealı insanlarla birlikteydi. Değer verdiğim küçük bir teselli. Basea sokaklarını, bir şekilde topraktan çekip çıkarmayı başardıkları yeşilliklerle her zaman ayırt edebilirdiniz: zeminde kıvrılan sakızkabakları; yağ, kokulu pirinç ve baharatlı balık kokusunu bastıran nane ve biberiye çalıları. Ateşler alçakta, tehlikeli bir şekilde kapılara yakın yanardı ve önlerinde bir grup insan çömelir, ateşlerinin üzerine yerleştirilmiş demir çaydanlıklarda ve ev yapımı metal tavalarda yemek pişirirdi.

Onlar benim insanlarımdı, ben de onların ama hâlâ ben yanlarından geçerken, Savaşçı üniformama hayranlık ve hoşnutsuzluk karışımı bir edayla bakıyorlardı. Kulaklarıma, duymaya alışkın olduğum bir mırıltı geliyordu. Dış Şehir’de devriye gezen casuslar da vardı. Meclis tarafından, ellerinden ne var ne yok her şeyleri alınmış bu insanların hoşnutsuz homurdanmalarını dinlemek için gönderilmişlerdi. Sınırları zorlanan bazı Basealılar, Maralı korumalara yönelik saldırıları ve sokaklardaki ayaklanmaları kışkırtıyordu. Sıradan bir Dış Şehir sakininin bir casus ya da başka birinin ihbarından sonra, gecekonduşundan sürüklenerek çıkarılıp bir yere kapatıldığını görmüştüm. Sonrasında hep kafam karıştırdı. Acıma, öfke ve kederi birlikte hissederdim.

Annemin mahallesinde, benim Savaşçı üniformalı bu casuslardan biri olup buraya herkesin işlerini gözlemem için gönderildiğimi düşünen pek çok insan vardı. Benim cezalandırılacak insanları bildiren, elit tabakanın gözü kulağı gibi olan biri olduğumu düşünüyorlardı. Bu şekilde, beni tıpkı Maralıların gördüğü gibi görüyorlardı: Savaşçı üniformasını hak etmeyen. Bu da beni İç Şehir ile Dış Şehir arasında asılı tutuyordu; ne her iki tarafta kabul görüyordum ne de her iki taraftan tamamen dışlanıyordum.

Yine de bu sokaklarda yürürken evimdeymişim gibi hissetmekten kendimi alamıyordum. İşte burası Mara'nın en iyi bildiğim tarafı, Birlik her yönden sıkıştırırsa bile Mara'nın insanların sığınmasına izin verdiği kısım. Hâlâ buradaydık ve hayattaydık. Bu da benim için burayı savunmak için yeterli bir nedendi.

Şimdi bizim mahalleye ulaşırken adımlarımı yavaşlattım. Bu çamurlu yolun sonundan itibaren içinde büyüdüğüm mütevazı küçük evi görebiliyordum. Kapısı, temiz havanın içeri girmesi için açık bırakılmıştı.

Eğer yapabilseydim annemi yıllar önce Savaşçı lojmanlarına taşımak isterdim. Ama benim konumum bile Meclis'in onu İç Şehir'e aldırması için yeterli değildi. Meclis Başkanı, bunun *tehlikeli bir emsal* teşkil edeceğini söylemişti. Bunun yerine arkadaşlarımin her biri, annemin Dış Şehir'deki hayatını daha yaşanabilir kılmak için ellerinden gelen her şeyi, ikimizin de ceza almasına mahal vermeyecek bir şekilde yaptılar. Corian, evin mahalledeki gecekonduların çoğundan daha iyi inşa edilmesini sağladı. Duvarlar artık masif ahşaptı, eğimli metal çatılarımız sağlamdı ve su sızdırmıyordu. Corian, annemin içeride yemek pişirebilmesi için Adena'nın dükkânında şekil verdiği düzgün bir bacayı yerleştirmemize yardımcı

oldu ve evin altına bir tünel kazdı, böylece sokağın sonundaki umumi tuvaletlere gitmek yerine, kendine ait bir tuvaleti oldu; buralar öyle pis yerlerdi ki çocukluk kâbuslarım kazma çukurlara düşme görüntüleriyle doluydu. Annemin bitkiler konusundaki becerisini bilen Jeran, ailesinin bahçesinden tohumlar getirmişti: marul, havuç ve turp tohumları, hatta şimdi güzel çiçekleriyle duvarlara asılan gül bağları bile. Ayrıca evin etrafındaki pembe tüylü otlardan da getirmişti.

Açık kapıdan içeri girdiğimde annem sobaya bir kütük atıyordu. Orada bir an durup çalışan güçlü omuzlarını izledim, sessiz gelişimin farkında değildi.

Ev küçüktü ama sıcaktı; tek kişilik oda, bir uçtan diğerine anca birkaç adım atılabilecek kadardı. Saksı bitkileri, nemli köşeleri ve eğimli çıkıntıları dolduruyordu. Sulanmaktan hâlâ nemli olan yemyeşil sarmaşıklar, paslı pervazlardan aşağıya doğru sarkıyordu. Kapının önünde uzun ve yeşil yaprakları olan küçük bir ağaç dikiliydi; kokusu limon kadar temiz ve keskindi.

Burası bizim vatanımız değildi. Ama umutsuz bir yerin ortasındaki bir gecekondu olsa dahi, evinizi yanınızda götürmek için elinizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırdınız.

Annem ocağın sıcak yüzeyine bir kaşık su döktü. Buhar cızırdayıp ortamı nemlendirdi. Nihayet alevlerden uzaklaştığında kapıyı iki kez tıklattım.

Anında sese döndü. Ben gülerken onun gözleri sevinçten fal taşı gibi açıldı.

Bana doğru adım atıp, nasırlı elleriyle yüzümü kavramak için uzandığında kalbimin her köşesi sevgiyle doldu. “İşte benim kızım,” dedi işaret diliyle, sonra da elini saçlarımın arasından geçirdi. “Ama beni yeterince sık ziyaret etmiyor...” Yanaklarımı okşayıp Basea dilinde yüksek sesle ekledi, “...ve yeterince yemiyor.”

Savaşçı arkadaşlarımın tercih ettiği gibi, –hangi işaretleri kullanacağından tam emin olmadığı durumlarda– annem de benimle Maracayla Baseaca işaret dilinin karışımını kullanıyordu. Kendimi annemin dudaklarındaki anadilimin o tanıdık ritmine ve parmaklarının kaba hareketlerine kaptırdım, sonra ona pazardan aldığım baharat torbasını uzattım. “Yoğurtotunu özlediğini söylemiştin.”

Kurumuş yaprakları ve çiçekleri görünce iç çekti; kollarını içine çekmek için bir an durdu. “Ah, mükemmel,” dedi masaya doğru başını sallayıp. “Otur. Sana bir şeyler hazırlayayım.”

“Anne, hiç aç değilim.”

Cevabımı beğenmeyerek cık cıkladı. “Hiç acıkmaz, yemek yapmayı da hiç öğrenmedi. Ne kız ama. O zaman çay.”

Onu odanın köşesindeki derme çatma masaya kadar takip ettim. Sadece iki kişinin etrafında toplanabileceği büyüklükteydi. Ben oturduğumda annem kurutulmuş yoğurtotunu iki teneke kupaya koydu. Sonra ateşin üzerindeki kabı alıp üzerine dumanı tüten bir bardak su koydu.

“Akşam yemeğine kalacak mısın?” diye sordu bana.

Gözlerimi kapatıp çay kokusunu içime çektim. “Kalamam. Yemekhaneye geri dönmeliyim.”

Biraz gülümsedi. “Arkadaşların nasıllar?”

“İyiler.” Arenada olanları anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum, tereddüt ettim.

“Adena’ya bana o zerdeçal kutusunu getirdiği için minnettar olduğumu söyle.”

“Sapan ipi gücünü test etmek için ona bazı kamifera örnekleri hazırlamasında yardımcı olmuşsun,” dedim gülümseyerek. “Her zaman kimsenin senden daha sağlam elleri olmadığını söyler.”

Annem omuz silkip bana göz kırptı. “Yani, haksız da değil.”

Sonra kemerime doğru uzanıp bir torba bozuk parayı çıkardım; haftalık maaşımın yarısını. Aramızdaki masanın üzerine koydum.

Hüzünlü bir şekilde bana gülümsedi. Normal bir ziyaret olsa beni daha çok azarlar, maaşımın çoğunun bende kalmasını tembihleyip kendime güzel bir şeyler almamı söylerdi. Ancak şimdi, bu gelişimin savaş cephesine geri dönmeden önceki alışıldık ziyaretlerimden biri olduğunu biliyordu. Corian’ın ölümünden dolayı bu seferkinin biraz daha zor olduğunu da biliyordu. Bu yüzden benimle her zamanki tartışmasını yapmadı, sadece başını eline yasladı. “İlk Kılıç’ın seni alışılmadık bir Kalkan’la eşleştirdiğini duydum,” dedi.

Nefes alış verişinin hırıltısı güçlüydü bu gece. Birlik’in ses tellerimi tahrip eden zehirli gazı ciğerlerime kalıcı bir zarar vermediği için şanslıydım. Annem o kadar şanslı değildi. Ciğerleri bu saldırıdan sonra asla tam olarak iyileşemedi; Mara’nın serin, nemli kışları da yardımcı olmadı. Her yıl bu zamanlarda, göğsündeki sıvı hırıltıya sebep olur ve gecekondu limonotu ve nane kokusuyla dolardı.

“Pek Kalkan denemez,” diye cevap verdim, “...daha çok bir ceza gibi. O bir mahkûmdu. Savaş cephesinde kendi isteğiyle teslim olduğunu söylediler.”

“Tam olarak ne oldu?”

İç geçirdim. Arenadan kalma toprak ve ter kokusu hâlâ üzerimdeydi. “İdam edilmesi gerekiyordu ama ben buna engel oldum.”

“Birinin hayatını kurtardığını mı söylüyorsun?” diye işaret etti annem nazikçe. “Bu utanılacak bir şey değil ki, Talin.”

Utanılacak bir şey değildi. Birlik askerlerinin bir Bassea kasabası olan Sur Kama'ya ilk geldiği gecenin anısı birden canlandı gözümde. Camın kırılma sesine, dışarıdaki seslerin gürültüsüne uyanmıştım. Sonra bir asker beni yatağımdan kaldırıp evimizin zemininde sürükleyerek dışarı çıkarmıştı. Kolumu kavradığı nokta yanıyordu. Çığlık attım, kalbim önce yavaş sonra hızla çarpmaya başladı, annem için bağıırıyordum. Ve babam, babam neredeydi? Ona ne olmuştu?

Asker beni evimin önünde durmaya zorladı. Başımı kaldırıp ağlayarak tanıdık bir yüz ararken kendimi başka bir askerın korkmuş gözlerine bakarken buldum. Çok gençti, en fazla on iki ya da on üç yaşında olmalıydı ama bana silah doğrultuyordu, kırmızı üniformasının kolundaki işaret parlıyordu. Hafızam ayrıntıları kaybetmişti, zihnimde amblem artık bir gümüş lekesinden başka bir şey değildi.

İlk asker saniyesinde Karenezce çocuğa çıkıştı. Muhtemelen ona acele edip beni vurmasını söylüyordu. Ama çocuk öylece bana bakıyordu, eli silahın ağırlığı altında titriyordu.

Sonra alçak ve titrek bir sesle ona karşı gelircesine bir şeyler söyledi. İlk asker söylendi ve çocuk donakaldığında beni tekrar itti, böylece el ayak dengemi kaybedip yere düştüm, yanağım toprağa sürttü.

Üzerimdeki kırık dalları ve evimizin önünde kıvrılan asırlık ağacın damarlarını görebilecek şekilde başımı kaldırabildim. Ve orada annemin dalda bir kedi gibi sessizce hareket ettiğini gördüm. Korku dolu bakışları benimkiyle buluştu ve başını iki yana salladı. Sessiz kaldım. Çocuk tereddüt etmeye devam etti.

İlk asker sabrını yitirip kendi silahını çekti. Tam o sırada annem hareket etti. Ağaçtan ilk askerın üzerine

atladı ve o kadar temiz bir kırılmayla boynunu kırdı ki çatlama sesini duydum. Neredeyse aynı hareketle, silahı elinden alıp doğruca çocuğa doğrulttu.

Çocuk dehşet içinde anneme baktı. Annem silahını sabit tutarak kızına zarar vermemesi için onu korkutuyordu. Çocuk bir an daha tereddüt edince annem beni ayağımdan çekti. Komşudan sıçrayan kıvılcımların yaktığı evimizin çatısını alevler yutuyordu. Koşmadan önce çocuğa dönüp hiç bakmadım. Şimdi bile, eğer zamanı olsaydı o tetiği çekip çekmeyeceğini bilmiyordum. Ateş etmemişti ama silahı da bırakmamıştı.

Bu birinin hayatını kurtarmak mıydı? Yoksa cesaretini kaybettiğin için tereddüt etmek miydi?

Annem öldürdüğü asker hakkında hiç kâbus görmüş müydü? Yoksa onun yerine benim ölebileceğimi bildiği için her gün gökyüzüne şükranlarını mı sunuyordu?

Hatırayı geride bırakıp başımı iki yana salladım, bunun hâlâ beni bu kadar sarsması sinirimi bozmuştu. “Bu aptalca bir hareketti,” dedim şimdi anneme, bundan emindim. “Bunu yapmamalıydım.”

“Neden ki?”

“O, Birlik’e ait bir savaş mahkûmu, anne.”

“Yani?”

Ona baktım. Annemin, bir düşman askeri yüzünden mevkimi tehlikeye atacağım düşüncesiyle bana biraz tavır almasını beklemiştim. Ancak hayrettir ki beni sadece dikkatle inceledi. “Öyleyse neden onu kurtarmayı seçtin?” diye sordu.

“Birlik için önemli biri.” Kafamda listelediğim nedenlerini ona sundum. “Söylemediği çok şey var ve Birlik’in savaşbilimcilerinin ne yaptıkları hakkında daha fazla bilgi edinmek için en büyük şansımız olabilir.”

“Onu gerçekten bu yüzden mi kurtardın, Talin?” diye sordu annem.

Tıpkı İlk Kılıç gibi benim de bunu ona acıdığım için yaptığımı düşünüyordu. Kaşlarını çatıp sandalyeme yaslandım. Bunu neden yapmıştım? Geriye dönüp baktığımda her şey çok aptalca görünüyordu. Mahkûmun yaşama sebepleri tükenmişti, çok iyi bildiğim bir duyguydu bu ve hareketleri bana Corian'ı hatırlatmıştı; canavarların bedenlerine hayır duaları okuyan, kendisine benzemeyi çok istediğim, orada olsaydı İlk Kılıç'la yüzleşmek için kesin arenaya adım atacak olan Corian.

Ama bu mahkûm, Corian değildi. Ben de değildim. Gerçekten bir anlık keder uğruna kariyerimin üzerine oyun mu oynamıştım?

“Bunun ne önemi var?” dedim işaret diliyle onun yerine. “İlk Kılıç ceza olarak onu benimle eşleştirdi. Gerçekten bir savaş esirinin Savaşçı güçlerinin arasına girmesini mi istedi, yoksa onu bizimle savaş cephesine zorlaması onun mahkûmu infaz etme yöntemi mi, merak ediyorum.”

Annem bir elimi avuçlarının arasına aldı. Avucumu yukarı doğru açıp başparmaklarıyla cildime nazikçe bastırarak masaj yaptı. Annemin sokağının sonunda yaşayan yaşlı kadın Nana Yagerri'nin bana ilk olarak Maraca işaret dilini öğrettiği zaman geldi aklıma. Mara ile Basea arasındaki sınıra yakın küçük bir köyden Newage'e kaçmıştı. “Buraya gel,” demişti bana bir gün, sokakta topladığım otları çevremizdeki evlere satmaya çalıştığımı ve başarısız olduğumu gördüğünde. Elimi okşayıp yulaflı kek ve çay ikram etmek için beni gece-kondusuna davet etmişti. “Birbirimize nasıl merhamet göstereceğimizi hepimiz unuttuk,” demişti bana. “Ama Yaşlı Nana ile konuşabilirsin. O sana nasıl yapılacağını öğretecek.”

Daha sonra annem kızını daha iyi anlayabilmek için işaret dilini benden öğrenmişti.

“Yağmurların erken bastırıldığı bir yaz mevsimiydi,” dedi annem Baseaca, başparmağımın altını ovalayarak. “Sen daha beş yaşındaydın. Hatırlar mısın, bilmiyorum? Gökyüzü bulutlarla karardığında bahçeye çıktın ve kucağında üzerinde kelebek kozası asılı ince bir dal ile eve geri döndün. Onu fırtınadan korumaya çok kararlıydın.”

Altın beneklerle bezenmiş, turkuaz renkli güzel bir kozaydı ve içinde bir kanadın ilk kırılğan ana hatlarını görebiliyordum. Yağmurlar onu dalından koparırdı, hiç şüphesiz bunu biliyordum.

“Kelebek çıkana kadar bütün haftayı kozaya göz kulak olarak geçirdin,” diye devam etti annem. “Ve fırtına geçtiğinde, onu serbest bırakırken çok gururluydun.” Bakışları yumuşadı, bu sefer annem benimle işaret diliyle konuşuyordu. “Talin’im. Sen de tıpkı baban gibisin.”

Asıldığı küçük dalı kesmeme yardım eden kişi babam olmuştu, o dalı masadaki iki kaya parçasının arasında dikkatlice dengelerken yanıma oturmuştu. *Bu kırılğan bir şey, Talin*, demişti bana, bacaklarım sabırsızca sallanarak orada oturmuş kozanın çatlamasını beklerken. *Bu yüzden ona karşı nazik olmalısın*. Saçımı okşadı, ben de başımı ona yasladım. Göreceksin, hazır olduğunda ortaya çıkacak.

Bu ânın her ayrıntısını hatırlıyordum ama babamın yüzü hariç. Nereye kaybolduğunu bile anımsayamıyordum. O korkunç gecede ona ne olduğunu, onu evde mi, yoksa Birlik’ten kaçarken mi kaybettiğimizi anneme defalarca sormuştum. Annem her seferinde konuyu değiştiriyordu. Bana her seferinde söylediği tek şey onun tebessümüne ve merhametli bakışlarına sahip olduğum-

du. Her gece o gülüşün, o gözlerin ve ılık, yağmurlu günlerde evi dolduran o yumuşak kahkahanın rüyalarım girmesiyle uykuya dalıyordum.

Ama nezaketinin ne kadarını aldığımı bilmiyordum. İnsanları ve canavarları anneme asla anlatamayacağım şekillerde öldürmüştüm.

“O zaman sadece bir çocuktum,” dedim işaret diliyle.

“Hiç değişmedin ki, küçük aşkım.” Yanıma yaklaştı. “Burada bize güvenilmiyor, kim olduğumuzdan değil, nereden geldiğimizden dolayı. Kurtarmaya karar verdiğin mahkûmdan çok mu farklı bir durum bu sence? Git onunla konuş. Neden ona yakın hissettiğini öğren.”

Kızgın bir şekilde kaşlarımı çattım. “İşaret dilimden anlamıyor. Maraca bile konuşmuyor.”

“Her zaman bizi anlayacak birilerini aramaz mıyız? Bir tercüman bul. Tatlı arkadaşın Jeran işte. Karenezce konuşuyor, değil mi? Henüz sebebini bilmesen bile, mahkûmu bir sebepten dolayı kurtardın. Birlik’ten kaçmasına neyin sebep olduğunu bulmaya çalış.”

Gözlerimi devirdim. “Çok yufka yüreklisin.”

Omuzlarını silkti. “Herkesin farklı bir hikâyesi vardır.”

Annemin uzun, zarif ellerine baktım. Onu son gördüğümünden beri yeni yara izleri oluşmuştu: sobadan oluşan yanık izleri ve –burada yaygın olarak bulunan ve güvenilir bir protein kaynağı olan– fare ve tavşan derilerini yüzerken oluşmuş kesikler ve nasırlar. Ama parmaklarının maharetinden hiçbir şey kaybetmemişti. Parmaklarını dans ettirir gibi hafifçe masaya vurdu. Anneme dair Basea’da yaşadığımız zamandan kesit kesit hatıralarım canlandı. Koyu, gür saçları, uzun fiziği. O becerikli ellerini, hem köy doktorumuz olarak hizmet ederken hem de eve omuzlarında bir yabandomuzu taşıırken kullanır-

dı. Bir hayvanın içini çıkaran ve derisini yüzen eller, aynı zamanda bir yaraya da en dikkatli dikişı atabilir veya bahçemizdeki şifalı bitkilere karşı duyarlı olabilirdi. Geceleri, o eller ben uyuyana kadar saçımı okşardı. Babam, zaten annemdeki bu avcı ve şifacı zıtlığına kapılmıştı.

“Onu görmeye gideceğim,” diye işaret ettim.

Annem ellerimi sıkıp pencereden dışarı bakmak üzere geri çekildi. Güçlü omuzlarına rağmen küçük ve yalnız görünüyordu. “Savaş cephesinden dönünce yine bana gel. Tüm olanları anlatırsın.”

Bu, annemin eve sağ salım dönmem için bana söz verme yöntemi idi; aslında ikimizin de asla tutamayacağımı bildiğimiz bir sözdü bu. Ama yine de başımı öne eğdim. Gerçek şuydu ki, geçtiğimiz haftalarda her sabah kalkmak için bir sebep bulmaya çalışırken aklıma annemi getirmiş, bu küçük evi düşünmüştüm. Ve seferinde de yataktan fırlamıştım. “Geleceğim anne,” diye cevap verdim.

6

HAPİSHANEYE GİDEN YOL BU GECE SESSİZDİ.

Yolda ilerlerken, Jeran ve beni kimse fark etmedi, karanlıktaki bir çift gölgeden başka bir şey değildik.

Ulusal Meydan'ı oluşturan binalar, Mara'daki en görkemli kalıntılardan birini içeriyordu: Üç adet kemerli girişi bulunan bir yapıyı çevreleyen on iki adet payanda. Bu bina, bir zamanlar Kadimler'e ait büyük bir kütüphane idi. Newage, harabeyi ilk kez temizlemeye başladığında ortaya raflar dolusu kitap çıkmış ancak kitapların çoğu uzun zaman önce çürümüştü. Mucize eseri, çürümemiş birkaçından Kadimler hakkında şimdiye kadar bildiklerimizi öğrenmiştik. Yüksek taş sütunlardan oluşan binanın içi serin ve karanlıktı. Bir zamanlar, binanın duvarları boyunca yükselen dar cam pencereler diziliyordu yan cephelerinde. Şimdi, bu eski kütüphane Ulusal Salonumuz olarak kullanılıyordu. Ufalanan cephelerini çelikle güçlendirdik ve pencerelerin olduğu yerlere koridorlar ekledik. Her koridorun aşağısında, bir Senatör'ün yaşadığı, onları ve ailelerini korumak için görevli asker ekibinin de eşlik ettiği güzel bir daire vardı.

Ulusal Meydan'ın altında, beş kat derinlikte devasa, silindirik bir çukur keşfetmiştik. Başlangıçta, bu çukur tahıl depolamak için kullanılan bir silo gibi Kadimler tarafından kazılmıştı; duvarları pürüzsüz metalden yapılmıştı. Adena, bir zamanlar o çukuru şimdiye kadar gördüğümüz silahlardan çok daha büyük aletleri fırlatmak için kullanmış olabileceklerini düşünüyordu. Buradayken her zaman havayı kokluyor, keskin ve kimyasal bir şeyin kalıcı kokusu hakkında mırıldanıyordu.

Sanırım eskiden ne olarak kullanıldığının bir önemi yoktu. Şimdi onu yeraltı hapishanemiz olarak kullanıyorduk.

Hapishane girişinde uykulu bir şekilde bekleyen gardiyanlar, yaklaştığımı görünce hemen kendilerini topladılar. Sonra ceketimdeki Savaşçı amblemini görünce rahatladılar. Jeran onlara nazıkçe gülümseyip selam verdi. Karanlığa doğru açılan nemli basamaklara doğru ilerlememize izin verip yanımızdan ayrıldılar.

Yürürken o tanıdık su, kan ve küf kokusu burnuma çarptı: Yıllarca burada tutulan insanların, metal duvarların içine inşa edilmiş sorgu odalarının o pis kokusu. Üst kattaki ızgaralardan yayılan loş mavi ışık basamakları aydınlatıyordu. Merdivenlerden aşağı eşit bir hızda, spiraller çizerek kat kat kemerli geçitlerden geçerek ilerledik. Her kat fener ışığıyla hafifçe aydınlatılmıştı ve çelik hapishane kapıları üzerlerine vuran titrek ışıklarla parlak siyah renge bürünmüştü.

Jeran, yanımda tek kelime etmeden yürüyordu; sanki teftişe çıkmışız gibi bu gece adımları emin ve sağlamdı. Işık ve gölge sessiz bir ritimle yüzüne şeritler hâlinde vuruyordu.

“Hâlâ ona yemek vermiyorlar mı?” diye sordu giderken, cevabım için gözlerini ellerime çevirdi.

Loş ortamda hareketlerimi görebilmesi için başımı iki yana sallayıp ellerimi havaya kaldırdım. “Veriyorlar. Ama o yemiyor. Kimse ona yemek yediremiyor.”

“Sanırım ölmeye kararlı, öyle değil mi?”

“Belki de bunların hepsi İlk Kılıç’ın benden kurtulma planının bir parçasıydı.”

“Aramın senin değerli bir Savaşçı olduğunu düşünüyor, Talin.”

“Ah, sana böyle mi dedi?”

“Bu bir gerçek. Koca arenanın önünde ona meydan okudun.”

“Onu her zaman savunuyorsun, Jeran.”

Jeran mahcup görünüyordu. “Her zaman değil,” diye mırıldandı sessizce.

“Eğer bu mahkûm açlıktan ölürse,” dedim kasvetli bir şekilde işaret diliyle, “en azından benim cezam kısa sürecek.”

“Bu yüzden mi ona yemekhaneden bir torba ekmek ve balık getirdin?”

“Bana had bildirmeye kalkma.”

“Sadece dürüstçe bir soru sordum.”

“Onu cevap vermesi için ikna etmeye çalışırsam yem olarak bir şeye ihtiyacım var, değil mi?”

“Peki,” dedi, “Adena’ya mahkûmu doyurmaya çalıştığını söyleme.”

“Hâlâ bana kızgın mı?”

Jeran, karanlıkta işaretlerimi görüp göremediğini merak edeceğim kadar uzun bir süre boyunca cevap vermekte tereddüt etti. “Atlatacak,” diye cevapladı sonunda. “Ama bir Birlik askerinin hayatını savunduğunu izlemek onun için de çok zor, bunu anlamak zorundasın.”

“Onun bir asker olup olmadığını bilmiyoruz.”

“Bu, onun umurunda değil.”

Bir süre cevap vermedi. Bir parçam kendini korumaya çalışıyordu; bir canı kurtarmaya çalışmıştım ve çocukluğumdan beri tanıdığım bir arkadaşım bu konuda üstüme geliyordu. Ama sonra Adena’nın bana kıymalı börek getirişlerini, arenaya doğru kol kola nasıl yürüdüğümüzü düşündüm. Yıllar öncesine gittim, Birlik askerleri, savaş cephesinden bize ilerlerken erkek kardeşi öldürüldüğünde nasıl çığlık attığını düşündüm. Bu, onu sahada Savaşçı Sessizlik Yemini’ni bozarken gördüğüm tek zamandı. Aramin onun, kardeşinin bedenini geri almaları için Savaşçıları düşman bölgesine gönderme isteğini reddetmişti ama o bile Adena’yı bu çıkışı için cezalandıracak gücü kendinde bulamamıştı.

Yaşadıklarının bir bir gözünün önüne geldiğini ve tüm bunların kafasını nasıl meşgul ettiğini tahmin edebiliyordum. Şu anda atölyesinde olup aletlerini öfkeyle keskinleştiriyor olmalıydı.

“Yarın onu ziyaret edeceğim,” dedim Jeran’a. “Şahsen özür dileyeceğim.”

Sonunda en alt kata ulaştık. Burada sadece bir avuç hücre vardı, hepsi merkezi spiral basamağın etrafında bir daire oluşturacak şekilde düzenlenmişti. Bu zemine o kadar az ışık vuruyordu ki, etrafımızdaki duvarlar meşalelerin parıltısının ötesinde karanlığa doğru uzanıyor gibi görünüyordu. Gardiyanlar, her çelik kapının önünde hazır bekliyordu.

Birlik tutukluları buraya hapsediliyordu. Hücrelerden birinde, aylar öncesinden yakalanan bir Hayalet tutuluyordu. Çığlıklarının ve vücudunu çelik kapılara atarkenki o ritmik darbelerinin beş kat yukarıdaki ızgara platformun ötesinde yankılandığını duyardım. Şimdi sessizdi, sadece insanlar hücresine girdiklerinde öfke kri-

zine giriyordu. Her ne kadar Birlik'in bir insanı böyle bir yaratığa nasıl dönüştürebileceğini anlamamız için, Meclis Başkanı'nın bize onun üzerinde deney yapma yetkisi verdiğini bilsem de yüzünü hiç görmemiştim.

Burada Birlik askerleri de tutuluyordu, en azından bir zamanlar öyleydi. Birlik'i bir ay daha topraklarımızdan uzaklaştırmamıza yardımcı olması adına herhangi bir ipucu ya da bilgi için işkence gördüklerinde çığlıkları haftalarca hapishaneyi inletiyordu.

Ama şimdi son hücreye doğru ilerlerken, hiçbir şey duymuyordum. Gardiyanlar, tutsak Hayalet'i rahatsız etmekten çekinerek başlarıyla onayladılar. Önlerinden geçerken sessizce onlara selam verdik.

Mahkûmun, yani Kalkan'ımın hücresinin önünde hazır bekleyen dört tane gardiyan vardı. Jeran aralarından birine sessizce yaklaşp gardiyan daha onu fark edemeden kılıcını çekerek birden üzerine atladı.

"Savaşçı Jeran," diye selam verdi gardiyan mırıldanarak. "Hay aksi mavi paltolarınız sert bir rüzgâr gibi gizlice esti."

"Merhaba," dedi Jeran kibarca göz kırparak. "Seni şaşırttığım için özür dilerim."

İkinci gardiyan beni görünce homurdandı. "Dün arena da sergilediğin güzel bir gösteriydi. İlk Kılıç'ın, boğazını tam o anda ve orada kesmemesine şaşırdım."

Rütbesiz askerler de işaret dili eğitimi alıyordu, bu yüzden istersem cevap verebilirdim ama bunun yerine sadece gözlerimi diktim. Hücre kapısının kenarın boyunca metal bir diski kaydurmalarını bekledik. Bir dizi tıklama sesi yankılandı alanda. Sonra kapı gıcırdayarak açıldı, biz de gardiyanları geçip mahkûmun odasına girdik. Kapıyı arkamızdan kapattılar.

Hücre küf ve ölüm kokuyordu, kapının parmaklıklarından içeri sızan meşale ışığı mahkûmun oturduğu arka duvarı zayıf bir şekilde aydınlatıyordu.

Dünkü prangaların aynısını takıyordu; boynuna, bileklerine, ayak bileklerine ve beline kalın metal şeritler sarılıydı, zincirler de arkasındaki duvara çivilenmişti. Saçının tuhaf, metalik dokusu bu loş ışıktaki bile göze çarpıyordu. Sanki uyuyormuş gibi başı göğsüne doğru inikti.

Kapının açıldığını ya da içeri girdiğimizi duymamış olabilirdi.

Derken başını kaldırdı. Kirli, dağınık saçlarının altında bir çift siyaha yakın göz parlıyordu. Arenanın dikkat dağıtıcılığı olmadan burada onu yalnız görünce rahatlıkla bir dövüşçü fiziğine sahip olduğunu söyleyebilirdim; uzun boylu ve kaslı, hapisane kıyafeti altında sağlam, yapılı bir vücuttu bu.

Jeran çekimser davranıp yaklaşmaya tereddüt ediyordu.

Mahkûm bize anlayamadığım bir şey söylüyordu. Sesi karşısında birden şaşırdım. Derindi ve taşın taş sürtme sesi gibi pürüzlüydü; eğitilmiş bir şarkıcı olup olmadığını merak ettirecek kadar zarif bir sestti.

Ona baktığımda, o da Jeran'a döndü, sabırsızca el kol hareketleri yaptı ve sonra söylediklerini tekrarladı.

Jeran boğazını temizledi, gözlerini huzursuzca mahkûmdan uzaklaştırdı. "Yanımızda neden silah getirmediğimizi merak ediyor."

Mahkûmu izledim, ellerimin silahlarıma kaymamasına dikkat ettim. Beni ürküttüğünü ya da kılıcsız gezmekten nefret ettiğimi görmesine gerek yoktu. Taş zeminin üzerinde çizmelerimin ritmini dinleyerek ona birkaç adım daha yaklaştım.

“Onlara ihtiyacımız olduğunu düşünmedim,” diye cevapladım. Mahkûm ona saldırmak üzere olduğumu düşünmesin diye ellerim yavaş ve ölçülü bir şekilde hareket ediyordu.

Jeran söylediklerimi Karenezce’ye çevirirken mahkûm beni izledi. Gözlerinde bir meydan okuma vardı ama tek bir kasını bile hareket ettirmiyordu. Bakışlarım göğsüne sıkıca sarılmış zincirlere kaydı.

Bir şeyler mırıldandı.

“İnfazını durdurduğuna pişman olduğun belli oluyormuş,” dedi Jeran mahkûmun adına.

Omuzlarımı silktim. İçeriye giren ışık o kadar zayıftı ki ellerimin hatları neredeyse soluk turuncu renkte görünüyordu. “Sen de benim bunu yapmamdan hoşlanmadın,” diye cevap verdim, doğrudan mahkûma bakarak.

Bunu duyunca birden gözleri parladı; karanlık ve öfke doluydu. “Buna hakkın yoktu,” dedi Jeran, mahkûmun sözlerine bir yumuşaklık katarak.

“Ya da bir teşekkür edebilirdin. Hayatını kurtardığım için minnettarlık göstermen güzel olurdu, yani.”

Cevabımı tercüme ederken Jeran’ı izledim. “Söylediğimi gerçekten tekrarladın mı?” diye sordum ona sözünü bitirdiğinde.

Mahkûmun yanına yaklaştığımızda, Jeran elini ayağını nereye koyacağını bilemeyecek kadar utanmıştı. “Onun yerine ‘Görev, görevdir,’ dedim,” diye yanıt verdi.

Ona bıkkın bir şekilde baktım. “Şimdi de benim adıma kibar mı davranıyorsun?”

“Üzgünüm, Talin. Karenezce *minnettarlık* kelimesini bilmiyorum ve onu üzmemeye çalışıyorum.”

Mahkûm merakla beni izliyordu. Ona Birlik için savaşıp savaşmadığını sormak istiyordum. Halkımı hiç öldürmüş müydü, kılıçları hiç Basealı kanıyla yıkanmış mıydı?

Şimdi haftalardır yemek yememiş birinin bayat, hoş olmayan nefes kokusunu alacak kadar yakındık. Elimi paltomun içine sokup onun için getirdiğim yiyecek çantasından ekmekleri ve kendi payımdan ona ayırdığım kurutulmuş balıkları çıkardım. Mahkûm her hareketimle kaskatı kesiliyordu, huzursuzca kıpırdıyordu. Bir an için bunun silah çıkardığımı sanmasından kaynaklandığını düşündüm. Ama çantadaki yiyeceği gördüğünde bile duruşunu değiştirmede.

“Yemek yemek istemediğini biliyorum,” diye işaret ettim Jeran bir yandan tercüme ederken, sonra da çantayı ayağının yanına kaydırdım. “Ama olur da fikrini değiştirirsen diye buraya bırakıyorum.”

Çantayı almaya hiç zahmet etmedi. Bunun yerine, içine bakıp bariz bir tiksintiyle başını başka yöne çevirdi. Bu açıdan, yanaklarının oyuk çukurlarını, gözlerinin altındaki morlukları görebiliyordum.

“Ye,” diye işaret ettim, artık hüsrarla. Ama hiç hareket etme zahmetine girmiyordu, uzun sessizlikten sonra nihayet cevap olarak bir şeyler söyledi.

Artık Jeran gerçekten garip görünüyordu. “Ee, balık sevmediğini söylüyor.”

Jeran’a aşağılayıcı bir bakış attım. “Balık sevmiyor muymuş?” dedim işaret diliyle dümdüz.

“Belki de en iyisi bunu çok irdelememek,” dedi Jeran.

“O zaman ekmek?” dedim işaret diliyle mahkûma, sinirli bir şekilde.

Dudağı tiksinti içinde kıvrıldı ama bu sefer çantayı kapıp içinden bir parça ekmek çıkardı. İşte o anda gömleğinin cebindeki hafif bir hareketlenmeyi gördüm. Küçük, tüylü bir şey kafasını dışarı çıkarıyordu, burnu havayı kokluyordu, boncuk gözleri yemeğe kilitlenmişti. Kuyruksuz iri bir fare. Şaşırtıcı bir şekilde adam elini

kaldırdı ve fare avucuna tırmandı, sonra da hayvanı ekmeğe indirdi, fare minik patilerini kabuğa koyup kemirmeye başladı.

Jeran yüzünü ekşitip ürperdi. “Sanki benim üzerimde,” diye fısıldadı gözlerini fareye dikerek.

“Senin yerine evcil hayvanın için yiyecek getirdiğime sevindim,” dedim işaret diliyle mahkûma.

Başparmağıyla farenin kafasını ovalarken mahkûm sadece omuzlarını silkti. “Benden önce gelmişti buraya,” diye tercüme etti Jeran, rahatsız edici bir ifadeyle. “Ve bana arkadaşlık ediyor.”

Mahkûmun fare üzerindeki nazik hareketleriyle ilgili bir şey, ondan hoşlanmamam konusunda beni tereddüde düşürmüştü. Kelebek kozasını izlerken babamın yanıma yanaştığı an geldi aklıma.

“Yarın benim sorumluluğum altına gireceksin,” diye işaret ettim konuyu değiştirerek. “Bu yüzden birlikte daha fazla zaman geçirmeden önce, birbirimizi biraz daha iyi tanımamız gerektiğini düşündüm. Sence de öyle değil mi?”

Yine cevap vermedi.

“Birlik’te mi doğdun?” diye sordum.

Gözlerinde ilk ciddi ışığı gördüm. Dudakları dümdüz oldu ama başını iki yana salladı. “Kendimi bildim bileli orada yaşadım,” dedi Jeran onun adına. Mahkûmun elleri, sanki bir şekilde açıklamasına yardımcı olacakmış gibi bilinçsizce hareket ediyordu, kendimi el kol hareketlerinde sözcükler ve anlamlar ararken buldum. Bir süre sonra tekrar bana baktı. “Ya sen?”

“Birlik Basea’yı fethettiğinde annemle birlikte buraya kaçtık.”

Duyduğum acıyı elimde olmadan hareketlerimle dışa vuruyordum, o da bunu fark etti. Jeran bu sefer tereddüt etti.

“Ne dedi?” diye sordum.

“En azından annen yaşıyor,” diye sessizce cevap verdi Jeran.

İçimde bir ateşi yandı. Belki de bu mahkûmun hayatını kurtarmak bir hataydı. Annem, Birlik’in ona yaptıklarının kalıcı yaralarını üzerinde taşıyarak hayatta kalmıştı ve bunu umursamayan eski bir Karensalı askeri dinleyecek sabrım yoktu.

“Peki ya senin annene ne oldu?” diye işaret ettim. Bir sesim olsaydı eğer, kelimeler buz gibi çıkardı ağzımdan

Konuşmamıza katkıda bulunmayı reddederek uzaklara baktı. Fare, kemirmeyi bitirdi ve fırlayarak gömleğin cebine geri girdi.

“Ya babana?”

Hâlâ bir cevap yoktu.

“Neden artık yaşamak istemiyorsun?” diye sordum, bu sefer işaretlerim daha yumuşaktı.

Gözlerini bana dikmeden önce uzun bir süre duraksadı. Jeran’la konuşurken dudaklarının hareket etmesini izledim.

Jeran özür dilercesine bana baktı. “Bunun senin için neden önemli olduğunu bilmek istiyor.”

“Neyin neden önemli olduğunu?”

“Bunun. Onun. Geçmişinin.”

Bir zamanlar Corian’la yaptığım sohbet bana bir duygu seliyle geri döndü ve bir an için yine on iki yaşında Kalkan’la asmaların yanında uzanırken buldum kendimi. *Basea hakkında ne düşündüğüm senin için neden önemli?* demiştim işaret diliyle ve cevabını hafızamda duyabiliyordum. *Herkes için önemli olması gerekmez mi?*

Bu ânın buradaki ve şimdiki benzerliği beni birden şaşırttı. Bir an için kendimi Corian gibi hissettim, bu yabancıya elimi uzatıyordum.

Ayaklarımın üstünde dengede durmak için eğildim ve dirseklerimi bacaklarıma yasladım. Gözlerimiz şimdi aynı hizadaydı. Öngörülemeyen bir gelecek için onu gerçekten prangalarla dolaştırmak zorunda kalacaksam, en azından yakın olacak kadar da güvenebilmeliydim.

“Mara’ya kaçtığımızda annemle ben her şeyimizi kaybettik,” dedim ona, “Birbirimiz haricinde her şeyimizi. Geçmişimiz bizim için önemli çünkü bizi o yarattı, kimliğimizi şekillendirmemize yardımcı oldu.”

Şüpheli bir şekilde kaşlarını çattı. “Kendi hayatından kesitler sunarak benim hayatımı kurcalamak istiyorsun.”

Corian kadar cömert değildi. Sanki çocukluğumun kırık parçaları hakkında konuşmak benim için kolaymış gibi, başını eğerek benimle alay ediyordu. Gömleğinin altından görünen sembole doğru başımı salladım. “İşaretin. Sahi, Birlik sana ne yaptı?”

Yine cevap yoktu. O sırada beni incelediğini fark ettim, bakışları kulağımdaki yeni taze siyah kemik küpelere odaklanmıştı. Muhtemelen bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu ama bir şekilde göğsümdeki hüznün ağırlığını algıladığını hissettim. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, mahkûm sonunda daha yumuşak bir sesle cevap vermeden önce Jeran sorgulayarak bana baktı.

“Küçük kız kardeşimin bir zamanlar bir faresi vardı,” diye tercüme etti Jeran.

Bu, mahkûmun şimdiye kadar söylediği en gerçekçi sözdü. Sözlerindeki acı kaybı, sesini sarmalayan kederi duyabiliyordum.

“Üzgünüm,” diye işaret ettim ve bu konuda ciddi dim.

“Onlar gelmeden önceki hayatını hatırlıyor musun?” diye sordu bana.

Basea'nın fethinden öncesini kastettiğini anlamam biraz zaman aldı ve Birlik'ten bahsederken *bizler* olarak değil de, *onlar* olarak bahsetmesi dikkatimi çekti. Corian bir keresinde bana başka akrabalarım olup olmadığını sormuştu, ama başımı iki yana salladığımda konudan vazgeçip bir daha asla gündeme getirmemişti. İlk başta, bir parçam mahkûmun sözlerine karşı savunmaya geçti. Geçmişinizin acı dolu yerlerinden bahsetmemek daha kolaydı, bazen sadece oluruna bırakılmalıydı. Ancak sorusu, içinde güneşli bir bahçenin, sıcak, nemli bir esintinin ve pencerelerimizin önünde ıslak ıslak sarkan geniş yeşil yaprakların olduğu eski bir hatıramı çağrıştırdı bana birden.

“Parça parça,” diye cevap verdim. “Kayda değer bir şey hatırlamıyorum.”

Mahkûm, faresinin kafasını tekrar okşamak için gömlek cebine uzanırken hiçbir şey söylemedi. Hayvan, dokunuşuyla birlikte gözlerini kapatarak bir şekilde ona doğru eğildi. Tekrar konuştuğunda geçmişimi bir daha dile getirmedi. “Daha önce hiç Basealı biri ile tanışmadım. Birlik sınırlarının ötesine ilk defa çıkıyorum.”

Birlik'in ona ne yaptığını sorduğumda bana cevap vermemişti, onun yerine, “Adını hatırlıyor musun?” diye sordum işaret diliyle.

“Bana Skyhunter* derlerdi.”

Kelimedeki gizem tüylerimi diken diken etti. Jeran ile göz göze geldik.

Ardından uzun bir sessizlik. Tam ona cevaplamak zorunda olmadığı bir soru olduğunu söylemek üzereydim ki başını kaldırıp bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Adını hatırlamaya çalıştığı için yanıt vermesinin çok uzun sürdüğünü fark ettim. Bu ismi en son ne zaman kullanmıştı?

* (İng.) Gökyüzü Avcısı (ç.n.)

“Redlen,” diye tercüme etti Jeran sonunda. “Bazıları ona sadece Red dermiş.”

Aralıksız bir şekilde kirli bir noktayı ovuşturmasını izledim. Sonra kaşlarımı çatıp daha yakından baktım. Benim hareketimi fark edince sanki bana hak verirmiş gibi, kolunu açık mavi renkle aydınlatan ışığa doğru tuttu. Derisinin altında el bileğinden omzuna kadar uzanan silik, yapay bir iz gördüm.

İlk Kılıç bunu fark etmiş miydi acaba? Sanki derisinin altına bir şey nakledilmiş gibi görünüyordu; derisini garip, doğal olmayan yüzeye çeviren bir şey. Eldivenimi çıkardım, sonra sorgulayıcı bir şekilde elimi ona doğru uzattım.

Kolunu bana yaklaştırdı ve ona dokunmamın sakıncası olmadığını belirterek başıyla onayladı.

“Dikkat et,” diye işaret etti bana Jeran yandan bir bakış atarak.

“Ediyorum,” diye cevap verdim, sonra parmaklarımla mahkûmun cildine dokundum. Fark edilir derecede daha sıcak olmasına rağmen, herkesin cildi kadar doğal ve canlıydı. Koluna doğru hafifçe bastırdıktan sonra birden geri çekildim. Taş gibi sert, diye bir deyim vardı ama bu gerçekten de öyleydi; sanki cildi çelik kadar sertti ve hareket etmeyen bir şeyin üzerine gerilmişti.

Bir daha koluna dokunmayınca o da geriye çekilip zincirlerini şakırdatarak duvara yaslandı. “Birlik’in işi.”

Jeran cümleyi tercüme ederken bana hızlı bir bakış attı. Mahkûmun –Skyhunter ya da Red’in– Birlik tarafından değiştirilmesine hiç şaşırmamıştı, asıl bunu bize anlatmasına şaşırmıştı.

Arenada hissettiğim o içgüdü yeniden alevlendi. “Bu adamda ters bir şeyler var,” diye işaret ettim, o duyguyu üzerimden bir türlü atamayarak. Ama yine de Birlik’in

bunu ona neden yaptığını, bedeninin şekil değiştirmesinin onlara ne faydası olduğunu hâlâ anlayamıyordum. O sadece amaçsız bir deney miydi?

Ne yapabiliirdi ki?

Onunla yeniden göz göze geldim. Hâlâ kaşlarını çatıyordu, ifadesi meydan okur gibiydi, dişleri görünüyordu.

Ama sessiz kaldım.

Vücuduna böyle bir şey yerleştirilmesinin nasıl bir his olabileceğini düşündüm, neler deneyimlemiş olabileceğini. Birlik'in onun için planları neydi? Geçmişinde neler gizliydi? Burada, bu hücrede, bir tehditten ziyade, garip bir yerde, garip insanların arasındaki bir mahkûm gibi görünüyordu.

Düşüncelerimden dolayı öfkelenmiş bir hâlde başımı iki yana salladım. “Başına neler gelmiş olabileceğini bilmiyorum,” dedim işaret diliyle “...ve bunu bana söylemeni de beklemiyorum. Hepimiz geçmişimizden dolayı acı çekiyoruz. Ama savaş cephesinde bunların hiçbirinin önemi yok. Senin sorumluluğun bana verildi ve bu, görevlerimi yerine getirirken bana eşlik edeceğin anlamına geliyor. Ve eğer bize yardım edersen, belki biz de sana yardım edebiliriz.”

Tekrar uzaklaşıp bakışlarını başka yöne çevirdi. “Yardımaınıza ihtiyacım yok,” dedi Jeran, sesindeki yumuşaklık Red'in sert tonuyla zıtlık oluşturunuyordu.

“Belki şaşıracaksın,” diye karşılık verdim.

“Sürprizlerden hoşlanmam,” dedi.

“Görünüşe göre hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun.” Hareketlerim o kadar öfke doluydu ki Jeran bile hafifçe geri çekildi, gözleri tutukluya, eli de kemerine gitti ama sonra silahlarının yanında olmadığını hatırladı.

Red ile yeniden göz göze geldik. Öylece birbirimize bakakaldık ve bir an için onda savunmasız bir şey gördüm gibi geldi. Birlik tarafından henüz dokunulmamış bir parça.

O an, bir anda geçti gitti. Gözünü başka yöne çevirdi ve başını tavan ızgarasından gelen ışığa doğru çevirdi. Fare, cebinde kıpırdanırken bıyıkları dışarı fırlıyordu. Dalgın bir şekilde hayvanı severken mahkûmun göğsünde bir iç çekiş sesi yükseldi. Düşüncelerini toparladığını düşünerekten bir an için bekledim, ama bir daha ağzını açmayınca sonunda ayağa kalkıp ona sırtımı döndüm. Jeran da benimle yürüyordu. İçinde soruların kıpırdandığını biliyor ve çekimser bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum ama cevap vermedim ve arkama bakmadım. Yapamazdım. Eğer bu mahkûmun yüzünü tekrar görürsem, inatçı çenesine yumruk atmak isteyebilirdim. Onu kurtarma nedenlerim giderek kayboluyordu.

“Umut var mı, küçük fare?” dedi gardiyanlardan biri, hücre kapısını açıp geçmemize izin verirken benimle alay ederek.

Ona attığım bakış o kadar karanlıktı ki aceleyle yeri-
ne geri döndü.

7

ERTESİ SABAH İLK KILIÇ YENİ KALKAN'IMI almam için beni hapishaneye gönderdiğinde gardiyanlar, bana Red'in ona getirdiğim çantadaki ekmeğin geri kalanını yediğini söylediler. Gerçekten sinir bozucu bir şekilde balığa dokunmamıştı.

Bir de onu yıkamışlardı. İşbirliğine nasıl ikna ettiler bilmiyordum ama onu, hapishanenin ön kapısında bana teslim ettiklerinde saçları temiz, bakımlı ve tipik bir Maralı topuzuyla topluydu. Vücudu o kadar sıkıca keselenmişti ki cildi pembe görünüyordu. Faresi bile pofuduk bir top gibi sanki su ve sabun yağmuruna tutulmuştu. Diken diken olmuş tüyleri gömlek cebinin kenarlarından dışarı fışkırmıştı. Hapishane sabununun biberli kokusundan gözlerim yaşardı. Hücresinden çıktığına zar zor inanırmışçasına ihtiyatlı bir şekilde Ulusal Meydan'ın çevresine bakıyordu.

Beni anlayabileceği şekilde ona söyleyebileceğim hiçbir şeyim yoktu, bu yüzden hiç teşebbüs bile etmedim. Bileklerinin ve göğsünün hâlâ sıkı bir şekilde bağlı olduğundan emin olmak için zincirlerini çektim ve sonra da uzun bir parçasını koluma sardım. Yanında yürüyünce

gerçekte ne kadar uzun olduğunu anladım; benden bir kafa kadar daha uzundu ve haftalarca süren açlıktan sonra bile omuzları, göğsü ve kolları hâlâ sağlamdı. Sakalını da tıraş etmişlerdi ve berduş görüntüsünü altında yüzü zayıf ve pürüzsüzdü, düşündüğümünden daha gençti. Şimdi nefesi rahatsız etmiyordu, belli ki yemek yemiş ve dişlerini fırçalamıştı. Gülümsemiyordu. Ellerim belimdeki kılıçlara gidip geliyordu, bana saldırırsa hamle yapmaya hazırdım. Belki de artık ölmek istemiyordu, en azından hemen değil ama bu başka birinin canını almak istemeyeceği anlamına gelmiyordu.

İlk Kılıç ona hapisane kıyafetlerinin haricinde yeni kıyafetler vermek istememişti. Red'in kaçmaya teşebbüs edip etmeyeceğini kim bilebilirdi ki, Mara'da gördüklerinin haberini Birlik'e ulaştırmaya çalışabilirdi. Üzerinde temiz beyaz bir tunik ve pantolon takımı vardı, paçaları çoktan çamur olmuştu. En azından kaçması durumunda, dikkat çekmekten kaçınması için hapisane giysilerini çıkarması gerekecekti.

Ama *ben* halihazırda dikkat çekiyordum. Meydandan diğerlerinin çoktan antrenmanlara başladığı Savaşçı arenasına doğru ilerlerken bu düşünce omuzlarımı geriyordu. Ben yürürken diğerleri başlarını bize, önce Basealı Savaşçı'ya sonra yanımdaki beyazlar içindeki mahkûma çevirdiler. İnsanlar sanki dokunsalar zehirleneceklermiş gibi kenara çekiliyorlardı.

Red'in zincirleri çok uzun süredir yerde sürükleniyordu. Bacaklarına dolanarak onu ara ara durmaya zorladı. Beni de yanında sürüklüyordu. Dengem bozuldu ve geriye doğru tökezledim, yalpalayan bir sarhoş gibi göğsüne yapıştım.

Etrafımızdakiler kıkırdadı. Bir grup çocuk ağızlarını kapatıyor, gözlerini Red'den ayırmadan birbirlerine bir

şeyler fısıldıyorlardı. Sonradan tekrar sabah kalabalığının arasında koşarak kayboldular.

Red'in vücudunun anormal sıcaklığını fark edince birden rahatsız oldum ve kendimi geri çektim. Zincirin çok uzun olması onun hatası değildi ama arenada cevap vermeyi reddeden, kendini savunmak istemeyen, beni müdahale etmeye zorlayan oydu.

Ben zincirlere dolanınca kaşlarını çattı. Düşmemi önlemek için elini kolumun etrafına sardı.

Kendimi geri çektim. "Bana dokunma," diye işaret ettim, dişlerimi göstererek. İfademi bir adım geri atacak kadar iyi anlamış olmalıydı ki teslimiyet hareketiyle ellerini kaldırdı. Sonra bana yardım etmeye çalıştığını açıklamaya çalışarak kollarını abartılı hareketlerle salladı. Bu sadece beni daha çok sinirlendirdi.

Etrafımızdaki kahkahalar devam ediyordu. Ona arkamı dönüp, zincirlerini çekerek sinirli sinirli arenaya doğru yürüdüm. Ne kadar gülünç göründüğümüzün farkındaydım. İlk Kılıç'ın beni bu şekilde cezalandırmayı seçmesine sinir olmuşum.

İşaret diliyle, "Üzgünüm," dedim yürürken. Gözlerine bakmayı reddettim çünkü anlayıp anlamadığını umursamıyordum. Sonra önündeki zincirleri işaret ettim. "Bunlarla ilgili bir şeyler yapalım."

Bana düşmanca bir bakış attı ve dudaklarını sıktı. Pekâlâ. Sanırım yakın zamanda birbirimizin hayatlarını artık savunmayacağımız kesinleşmişti.

Sabırsızlıkla yutkundum. Belki ona birkaç kelime öğretmek faydalı olabilirdi. Bu yüzden ellerimi ona doğru uzatıp adımın harflerini yavaşça işaret diliyle gösterdim. "Talin." Kendimi işaret edip adım için başkalarıyla birlikte kullandığım yaygın olan işareti gösterdim. "Talin." Sonra onun adının harflerini heceledim. "Red."

Gözleriyle parmaklarımı takip ettikten sonra ellerini kaldırarak işaretleri tekrar etmeye çalıştı. Parmaklarının zarafetiyle hafifçe o hareketleri yaparken onu şaşkınlıkla izledim. İyi bir hafızası vardı ve her ikimizin ismini de yeterince doğru yapmayı başarmıştı. Daha fazla kelime denedim.

“Evet.” Orta ve işaretparmaklarımı yan yana getirip kendime doğru salladım. Beni taklit etti.

“Hayır.” Elimi yumruk hâline getirip bileğimi çevirdim.

“Arkadaş.” Orta ve işaretparmaklarımı yukarıda tutup ona doğru keskin bir V işareti yaptım.

Aynısını yaptı.

Bu bir başlangıçtı. Sonra yürüdüğümüz yönü işaret ettim, sonra yine zincirlerini. Avuç içlerimi birbirine sürterek bir kırılma hareketi yaptıktan sonra sağ elimle göğsüme iki kez vurdum. “Bunu halledeceğiz,” diye işaret ettim.

Tam yanından uzaklaşacaktım ki faresi aniden cebinden koluma sıçradı. Omzuma doğru koşarak oraya çöktü.

Savaş cephesinde her an bir Hayalet saldırısına hazır bir şekilde onca yıl geçirmiştım ama yine de nefesimi tutup kolumu çılgınca sallayarak geri sıçradım. Fare uçup yere düşerken hoş olmayan bir ses çıkardı. Red’in vücuduna tırmanıp hemen cebine girdi; kuyruksuz alt kısmı dışarı fırlamıştı.

Red kahkaha attı; tok, boğuk bir sestti. Bundan nefret ediyordum ama o sesi tekrar duymak istedim. Sadece dudaklarının kenarlarını biraz kaldıracak şekilde tebesüm ediyordu ama bu tüm yüzünü aydınlatmıştı. “Talin,” dedi bana işaret diliyle. “Red,” diye harfleri tek tek işaret edip kendini gösterdi. “Arkadaş,” diye işaret edip farenin başını okşadı.

Esprili biriydi. Harikulade. Cildim hâlâ kolumda dolanan minik ayakların hissinden karıncalanıyordu, birden ürperdim. Hançerler, bana bakmak için dışarı fırlayan hayvanın küçük kafasına doğru dönüktü.

“Bir dahaki sefere,” diye işaret ettim Red’e öfkeyle, sonra parmağımla boğazımı kesermiş gibi bir hareket yaptım.

Red omuzlarını silkip tekrar farenin kafasını okşadı. “Hayır,” diye karşılık verdi işaret diliyle, eğlendiği dudaklarından belli oluyordu. Sonra bana Karenezce dilinde, onu anlayamayacağımı bildiği hâlde bir şeyler söyledi ve yürüdü, onun beni takip etmesi gerekirken beni onu takip etmeye zorladı.

Kızgınlığım düpedüz öfkeye dönüştü. Acaba onu şimdi öldürürsem, sırtına bir hançer saplasam ve onunla işimi bitirirsem, hatta onu ayağından bıçaklasam ve böylece yolun kalanını topallayarak gelmek zorunda kalsa başımı ne kadar belaya sokardım? Arenanın girişinden geçene kadar bunun hayalini kurdum, sonunda diğerlerini görünce düşüncelerimden vazgeçtim.

Bulutsuz havadan dolayı stadyum kör edici bir şekilde parlak görünüyordu ve gözlerimi ışıktan korumam gerekiyordu. Arenanın içine girmedim. Cezamı Savaşçı arkadaşlarıma sergilememe gerek yoktu, ne kadar geç o kadar iyi. Bunun yerine, Adena’nın dükkânının bulunduğu, arenanın yanındaki sıralı atölyelere doğru yöneldim.

Bu alanın eskiden ne olduğunu bilmiyordum. Belki bir parktı. Atölyeler, temellerini Kadimlerden almıyordu, tepeden tırnağa sıfırdan inşa edilip gelişigüzel ve sıkış tepiş bir şekilde dağılmışlardı. Hepsi yılan şeklinde bir düzen oluşturup art arda katlanarak Şebeke olarak adlandırdığımız dikdörtgen alanı oluşturuyordu. Her

dükkân farklı büyüklükteydi. Dükkânlardan biri, birkaç kat yüksekte duran ahşap ve çelikten yapılmış üç devasa, tamamlanmamış mancınığı sergiliyordu. Üzerlerinde köşelerine dev menteşeler takan metal işçileri oturuyordu. Diğer dükkânlar zırhlarımızda uzmanlaşmıştı. Zırhlar, yeleklerimizin altında gümüşten gömlekler gibi görünecek kadar ince zincir kafeslerdi. Bu mağazalar çok dardı ve düzinelerce meşale ile aydınlatılmıştı, metal gömlekler dokuma tezgâhlarının üzerinde dümdüz uzanıyordu. Diğer dükkânlar, kullandığımız kılıçları işleyen ya da kırık dökük silahların çeliğini mermiye dönüştürmek üzere eriten atölyelerdi. Hatta bazıları –yaratıklara karşı caydırıcı olarak kullanılıp kullanılamayacağını görmek amacıyla– çeşitli bitki, ağaç ve metal bileşimlerinin Hayalet kanı şişeleriyle karşılaştırılarak tekrar tekrar test edildiği araştırma alanları olarak bile kullanılmaktaydı.

Şimdi olduğu gibi, gün içinde bölge, genellikle onları istasyonlarında korumak için koruyucu gözlük, kalın eldiven ve yelek giyen kalabalık işçilerle doluydu. Ancak savaş ilerleyip erzaklarımız azaldıkça, bazı işçiler istasyonlarını kapatmış ve mekânlarını içmek için kullanmaya başlamıştı. Bu işçiler arasında çok popüler olmuştu ve şimdi geceleri, Şebeke, Savaşçıların ve metal işçilerinin kaybedilen bir savaştan ve ölü arkadaşlardan ötürü moralleri bozuk bir şekilde gelip vakit geçirdiği, içip içip oyunlar oynadıkları test alanlarında birbirlerine çılgın soytarılıklar yaptıkları bir yere dönüşmüştü.

Adena'nın atölyesi son sıradaydı, tasarlanan her şeyi test etmek için kullandıkları sararan geniş arazilere bakıyordu. Mağazaya vardığımda onu görmeyi beklemiyordum. Duvarında Red'in zincirlerini kısaltmak için kullanabileceğim bir alet olmasını umuyordum.

Ancak geldiğimde oradaydı; koruyucu gözlükleri ve maskesi takılı, saçları toplu, koyu teni kaynak yaptığı küçük çelik bir silindirden çıkan kıvılcımlarla aydınlanmıştı. Elinde ocağa bağlı metal bir çubuk vardı. Çubuğun ucundaki yoğun kıvılcım ateşi o kadar sıcaktı ki mavi görünüyordu.

Her zamanki gibi gözlerim dükkânın geri kalanında dolaştı. Bir duvarın tamamı her şekil ve büyüklükteki aletlere ayrılmıştı: hançerler, çekiçler, maşalar, inceliklerinden zar zor görebildiğim çiviler, nasıl kullanılacağını bilemeyeceğim uzun kıvrık metaller. Başka bir duvarda, hepsi üst üste dizilmiş dört ocak vardı. Diğer duvarların her bir boş alanı, özenle çizilmiş şemalarla, karalanmış notlarla ve ilginç bulduğu şeyleri içeren cam kavanoz raflarıyla kaplıydı. Yani her şeyi. Sıradışı tüyler. Kuş kemikleri. Renkli taşlar. Mükemmel bir kabuk sarmalı. Odun yongaları. Kurutulmuş otlar ve çiçekler. Her şeyi bu kadar düzgün bir şekilde düzenlemeseydi, Adena'nın takıntılı koleksiyonu neredeyse bir sorun oluşturabilirdi. Bunun yerine her şey ebediyen meraklı zihninin bir uzantısı gibi görünüyordu.

Jeran, Adena'dan çok uzak olmayan bir yerde durmuş, kolları önünde kavuşturmuş bir şekilde onu izliyordu. Yaklaşmamızla birlikte bize döndü. Gözlerini Red'e çevirdi. "Ah!" dedi, sonra endişeyle Adena'ya baktı. "Arenada olacağınızı sanıyordum."

"Ben de sizin," dedim işaret diliyle.

Adena maskesini indirip gözlüklerini kaldırdıktan sonra bana baktı ve bizi hiç fark etmemiş gibi başını tekrar öne eğdi.

Hepimiz saçma bir şekilde orada durduk. Jeran, Red'le bana çaktırmadan bakıyordu. Red dikkatlice atölyeyi inceliyordu. Ben de Adena'ya bakıp ona ne söy-

leyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Adena, bizi bariz bir şekilde görmezden geliyordu.

Sonunda uzanıp hafifçe omzuna dokundum.

Adena bir anda yüzünü döndü, beyaz ateşli sopası hâlâ elindeydi. Hepimiz onun sıcaklığıyla irkildik. Red bile gözlerini kırptırdı.

“Ne istiyorsun?” dedi bana soğuk bir sesle.

Ona özür dilercesine bakıp başımla Red’in zincirlerini işaret ettim. “Şunu kısaltacak bir şey,” diye cevap verdim. “Bütün gün tökezleyip durursam hiçbir iş yapmam. Yardımcı olabilir misin?”

Adena elindeki brülörü rasgele sallayarak bana baktı. “Burada olacağımı bilmiyordun. Benim burada olmamamı umarak geldin, böylece aletlerimden birini alıp kendi işini kendin halledecektin.”

Ona mahcup bir bakış attım. “Belki de?”

Adena elindeki alevi, gözlerini kırptırarak bakan Red’e doğrulttu. “Dükkânımda dolaşmak. Bunun için. *Benim* aletlerim.”

“Talin sadece onun hayatını kolaylaştırmak istiyordu,” dedi Jeran, beni savunmaya çalışarak.

“Ölmesine izin verseydi daha kolaylaştırmış olurdu,” dedi Adena, Red’e çekinmeden. Red ona doğru gözlerini kısarak baktığında, Adena tepki vermesi için meydan okurcasına başını kaldırdı. “Ona iyilik yapmış olurdun, Talin. En azından, herkesin onun hakkında ne söylediğini anlamaya çalışarak bu şekilde dolaşmak zorunda kalmazdı.”

Başka ne yapacağımı bilmeden beni orada öylece bırakarak işine geri döndü.

Jeran bana yaklaşıp nazik bir şekilde elini koluma koydu. “Red’e antrenman başlamadan önce yemekhanede bir şeyler yemek isteyip istemediğini sorayım.”

Manalı bir şekilde Adena'ya bakıp bana döndü. Durumu toparlamaya çalışıyordum.

Jeran'a minnettar bir şekilde başımı salladım, sonra bileğimden Red'in kelepçesini çıkardım. Jeran mahkûmla havadan sudan bir konuşma yaparken onları izledim. Red, Jeran'ı kaygılandırarak kadar rahatsız edici bir şekilde ona bakıyordu ama sonrasında bu çocuğun çevresiyle olan tek bağlantısı olduğunu bilerek duruşunu yumuşattı.

Jeran ona en sevdiği yiyecekleri sormaya başladığında, ben de Adena'nın yanına gittim. Hâlâ bana bakmıyordu ama en azından uzaklaşmamıştı. Onu izlemeye devam ettim; alevi söndürüp, kenarlarını düzeltmeden önce yumuşak metali küçük bir silindire dönüştürüşünü izledim.

"Bana Corian'ı hatırlattı," dedim kısa bir süre sonra. "Ellerini arena zemininde hareket ettirme şekli aynıydı."

Adena bir süre sessiz kaldı ve tüm konsantrasyonunu işine vermeye çalıştı. Odada metalin metale vurma sesi duyuluyordu. Kalın kaşları arasında, iki duygu arasında gidip gelirken her zaman ortaya çıkan bir kırıksıklık vardı. Tıpkı İlk Kılıç, ona Savaşçı derecesini kazandıran altın ipli kordonu verdiğinde ancak arkadaşına vermediğinde ya da erkek kardeşinin ölümünden sonra Kalkan'ı olarak Jeran'ı seçtiğinde olduğu gibi.

"Seni üzmemek istemedim, biliyorsun," diye ekledim tereddüt ederek ve sonra, "Bunun seni nasıl etkileyeceğini düşünmedim. Düşünmeliydim."

Adena çelik silindire vurmaya bırakıp uzun süre bana baktı. "Corian kadar kötüsün," diye mırıldandı başını iki yana sallayarak. "Annen de aynı fikirde."

"Annemle benim hakkında mı konuşuyorsun?"

"Elbette, onun yanına her uğradığımda."

Adena'nın son zamanlarda hurda metallerden yapmaya başladığı ev eşyalarını ve annemin mutfağında büyüyen koleksiyonunu düşündüm. Annemi ne kadar sık ziyaret ettiğini şimdi tahmin edebiliyordum.

“Arenada bir Savaşçı ile kavgaya tutuşan şu acemiye su vermiştin ya,” diye devam etti Adena. “Adı neydi? Her neyse, önemli değil. Cezalandırılıp yiyecek ve içeceğinin kesilmesi gerekiyordu ama sen gece yarısı ona gizlice bir şişe su götürüyordun.”

“Peki ya sen?” diye hatırlattım ona. “Bütün geceyi bulabildiğin her silahın etrafına bakır parçaları sararak geçirdiğini hatırlıyor musun?”

Savaş cephesindeki birkaç tesadüf durumdan sonra, Adena bir süre bakırın Hayaletlere karşı caydırıcı olduğu, metalin onları uzak tuttuğu fikrine kapılmıştı. Bizi koruma hevesiyle uykusuz, hareketli bir gece geçirmiş, silahlarımızın her birini kurcalayıp tutma yerlerine bakır teller geçirmişti. Elbette işe yaramadı. Ama o geceyi asla unutmadım; gözleri bizi kurtaracak bir şeye sahip olabileceği umuduyla doluydu.

Huysuz bir şekilde omuzlarını silkip verdiği örneği duymazdan geldi “Şanslısın, İlk Kılıç çok üzerine gelmedi.” Ancak yine de her zamanki gibi öfke bakışlarından çoktan kaybolmaya başlamıştı. “Hepimizin önünde senin işini bitireceğini sanmıştım.”

“Merak etme. Birlik askerlerini kurtarmayı alışkanlık hâline getirmeyeceğim.”

Adena şüpheyle bana baktı, sonra bir çift kısaç alıp çelik silindiri bir kova soğuk suya batırdı. Silindir tıslıyordu, aramızda buhar bulutları oluştu. Adena silindiri çıkarıp bana uzattı.

“Kılıçlarınız için,” dedi.

Soğutulmuş silindiri merakla aldım. “Neden?”

Adena uzanıp iki kılıcımı da çekti. Birini ustalıkla döndürdü, ardından silindiri bir kabzanın ucuna tutturdu. O kadar düzgün bir şekilde uyuyordu ki kılıçlarımın ölçüsünü almak için uykumda onları çalmış olabileceğinden şüphelendim. Sonra ikinci kılıcın kabzasını alıp silindirin diğer tarafına yerleştirdi. Düzgün bir şekilde yerine oturdu ve kılıçlarımı iki uçlu bir silaha dönüştürdü.

Adena onu iki kez kaldırdı ve bana kendinden emin bir şekilde başını salladı, gözleri parlıyordu. “Ayırmak için sadece bir kez çevir,” diyordu bir yandan onu gösterirken. Ve kılıçlar yine ayrıldı.

“Bunu benim için mi yapıyordun?” diye sordum silahlarımı geri alırken. “Bana kızgın olduğunu sanıyordum.”

“Her ikisine de evet diyebilirim. Sana bir tane yapacağımı söylemiştim, değil mi?”

Kardeşinden bir kez bile bahsetmedi. Belki de en doğrusu buydu. Şu anda ölümünün hatırasının dile getirmek... Ama ben de aynı şeyleri hissediyordum, bu yüzden başımı hemen öne eğdim. “Teşekkür ederim.”

Adena, Jeran ile Red’in konuşmak için atölyeden çıkıp gittikleri yere baktı. “Bana henüz teşekkür etme. Hâlâ yeni arkadaşınız hakkında bir şey bilmiyorum.”

Birdenbire ikimiz de dışarıda Jeran’la konuşan İlk Kılıç’ın sesini duyduk.

Adena bana şaşkın bir bakış attı. “Bugünün Şebeke’de bir teftiş günü olacağını düşünmemiştim.” Sonra benden uzaklaşıp dışarıya fırladı. Ben de onu takip ettim.

Ellerini arkasında bağlamış duran Aramin’le yüz yüze geldik. Yanında Jeran’ın babası Senatör Barrow Wen Terra ve ağabeyi Senatör Gabriel An Terra vardı.

Hızlıca Jeran’a baktım. Birkaç dakika önce sahip olduğu o sakin tavırları kaybolmuştu, yüzü de kan ter

içindeydi. Bakışlarını aile üyesi bu iki Senatör'den uzaklaştırdı ve yolun karşısındaki bir metal işçisinin masanın üzerine koyduğu cam örneklerinden büyülenmiş gibi görünerek aşağıya baktı. Duruşu ile ilgili her şey sertleşti. Babası Senatör Barrow, ona ifadesiz bir şekilde bakıyordu ama buna rağmen aralarındaki gerginliğin canlı bir şey gibi havada salındığını hissedebiliyordum. Jeran onun hakkında o kadar az konuşurdu ki bazen babasının ne iş yaptığını unutturdum.

Ama bu adamın varlığını asla unutmazdım. Jeran'ın kollarındaki morluklar bana her zaman onu hatırlatıyordu.

“Şimdi metal işçisi olmak için eğitim mi alıyorsun, Jeran?” dedi oğluna.

Jeran yukarı bakmaya cesaret edemedi. “Hayır, efendim,” diye cevapladı, sesi kaygılıydı. “Sadece Kalkan'ımı bekliyorum.”

Babası baştan aşağı yavaşça süzdükten sonra gözlerini ona dikti. “Başkalarını beklemek uzmanlık alanın,” dedi yumuşak bir şekilde. “Tıpkı annen gibi.”

Jeran buna hiçbir şey söylemedi. Tüm o neşeli havası, babasının ve ağabeyinin dikkatli bakışlarından dolayı kayboldu. Dikkatim Gabriel'e döndü. O, Jeran'ın daha uzun, daha zalim bir versiyonuydu: Jeran kadar yakışıklıydı, daha geniş omuzları ve daha uzun bacakları vardı, cüppesi babalarının Meclis paltosunu andırması için zarif bir şekilde kesilmişti, yüzü Jeran'inkine benziyordu ama taştan oyulmuş gibi keskin hatları vardı.

Jeran'a acıyan bir bakış attı. Birden kanım buz kesti. “Sorun yok, baba,” dedi Gabriel. “Jeran'ın güçlü yanları her zaman fiziksel olmuştur.”

Jeran başını eğip rahatsız bir şekilde kımıldadı. Yanına yaklaştım, içimdeki her kas onu korumak için geri liyordu.

“Pekâlâ,” diye cevapladı Jeran’ın babası. “Bir adam senin kadar üstün ve başarılı bir evlada sahipse eğer, şanslı demektir.”

Aramin’in ifadesi, canavarları uzak tutmak için gönderilen zalimlerden başka bir şey olmadığımıza dair Savaşçılara yapılan bu ince hakarete hiç değişmedi, ama önünde kavuşturduğu kollarının sertleştiğini ve vücudunun koruyucu bir duruşla zarif bir şekilde Jeran’a doğru döndüğünü görebiliyordum. Jeran hiç yukarı bakmadı. Yemekhanede bir köşede yalnız kalıp, geri kalanımız yemek yerken burnunu bir kitaba gömdüğü zamanları hatırladım. Meclis’te bir pozisyona hak kazanmak için sınavlara kaç kez girdiğini ve babasını memnun etmek için ne kadar çok çalıştığını düşündüm. Sınavlarda başarısız olduğunda ne çok üzülmişti.

Senatör Terra dikkatini Red’e çevirdi. “Demek arena-da olay yaratan mahkûm bu,” dedi Aramin’e.

“*Kendisi* bir olaydı.” diye cevapladı Aramin. Başıyla beni gösterdi. “Her ne kadar Talin tüm ilgiyi ondan çalmış olsa da.”

“Anlıyorum.” Jeran’ın babası düşünceli bir şekilde bana bakıp, “Bir mahkûmun böyle dolaşmasına izin vermek ne kadar akıllıca olur?” diye sordu. “Savaşçıların arasında savunmasız,” diye cevap verdi Aramin. “Sanırım Birlik’in başarısız bir askeri. Bırak Talin cezasını çöksin.”

Cezamı çekmek. Red öldürülene kadar anlamına geliyordu bu. Antrenmansız, silahsız olduğu ve zırhı andıran herhangi bir şey taşımadığı düşünülürse, bu oldukça ihtimal dahilindeydi. Savaş cephesinde benimle birlikte bir araziye düşecekti, ben de onun savunmasız bir şekilde ölmesini izleyecektim. Tabii, önce ben öldürülmezsem. Aynı düşünce Senatör Terra’nın da aklından geçmiş

olmalıydı çünkü, “Birkaç gün içinde, o zaman,” diye cevapladı.

“O kadar emin olmayın, Senatör,” dedi İlk Kılıç ve bana döndü. “Belki o zamana kadar Kalkan’ından bazı yararlı bilgiler edinir.”

Senatör burnunu çekip küçük oğluyla yüzleşmek için geri döndü. “Burada işini bitirdiğinde Jeran, seni yeniden evde görmek istiyorum. Bahçıvanların o ölü meşe ağacının köklerini kesmede yardıma ihtiyaçları var.”

“Baba.” Jeran belirsiz bir şekilde boğazını temizledi. “Sanırım bir süre arenada bulunmam gerek...”

Her şey bir anda oldu. Senatör Terra’nın, Jeran’ı saçlarından yakalayıp dengesini bozacak şekilde ileri ittirilmesiyle ellerim hemen kılıcımın kabzasına gitti. Jeran’dan tuhaf, korkunç bir kıkırdama yükseldi ve yüzü korkudan dolayı ifadesizleşti.

Kılıcımı çekmeye hazırlanıyordum ama İlk Kılıç benden önce davrandı. Kollarını kavuşturmuş ayakta dururken bir anda Jeran ile babasının arasına girdi. Senatör’ün kolunu kavradı; parmaklarını tenine sıkıca geçirdi.

Senatör şaşkınlıkla bakıyordu.

“Yerinizi bilin, Senatör,” dedi Aramin sakın bir sesle ama altındaki tehdidi duyabiliyordum. “Oğlunuz bugün, İlk Kılıç’ının isteği üzerine eğitim için arenada olacak.”

Senatör ona bakmadı. Yaptığı tek şey, yumruğunu Jeran’ın saçında sıkıca tutmaktı. Sonunda İlk Kılıç’ın baskısına dayanamayıp onu bıraktı. Jeran tökezledi, paltosunun eteklerini kirletti. Adena endişeyle ona yaklaştığında, elini kaldırıp başını salladı. Hâlâ o korkunç kıkırdamasına devam ediyordu .

“Sorun değil,” dedi ona. “İyiyim.”

Red bile gerilmişti.

Aramin, Senatör'ün bakışlarına çekinmeden karşılık verdi. Adamın alay ederek Aramin'e oğluna istediği her şeyi yapabileceğini söylediğini hayal ettim. Ama İlk Kılıç hepimizi, hatta Senatörlerin ikisini de geride bırakıyordu, bu yüzden sonunda Jeran'ın babası küçük bir gülümsemeyle başını eğdi. "Mancınıklara geçelim mi?" dedi. "Oğlum ve ben Meclis'in fon paketinin ne getirdiğini merak ediyoruz."

Bunu o kadar rahat bir şekilde söylemişti ki sanki bir dakika önce küçük oğluna saldırmamış gibiydi. Sanki Jeran hâlâ önünde durmuyormuş, bir Hayalet sürüsünün önünde titrediğinden daha sert bir şekilde titremiyormuş gibi.

İlk Kılıç başıyla onayladı. "Önden buyurun." Jeran'a dönmeden önce Senatörlerin yanında geçip gitmesini bekledi.

Aramin konuşmadan önce Jeran, "İyiyim," dedi. "Teşekkür ederim." Yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama kaşları çatık ve gözleri parlaktı. Sesi, gözyaşlarını geri tutma çabasıyla boğuk çıkıyordu.

Aramin'in gözlerindeki şiddetli ışık kaybolup yerini endişeli bir yüz ifadesine bıraktı. Jeran'a daha fazla şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama sonra tereddüt edip bundan vazgeçti. Bunun yerine bana döndü ve kaşlarını çatı. "Bir Senatör'e sakın kılıç çekmeye kalkma," dedi kısık bir ses tonuyla. Sözleri sert ama öfkesizdi. "Onca işimin arasında bir de arenadaki saçmalıklarınıza açıklama yapmam gerekiyor. Seni koruma gücümün de bir sınırı var." Sonra Red'e baktı ve oradan uzaklaştı.

Red'e baktım. Az önce olup biten her şeyi anlayamasa da sonuçta aptal değildi. Bakışlarını endişeyle Jeran'a çevirmeden önce, gözlerini karanlık ve tehlikeli bir şekil-

de babasına dikti. Bu mahkûma olan hoşnutsuzluğum, onaylamaya benzer bir duyguya dönüşüyordu.

Adena, Jeran'nın yanına gidip omzuna dokunduğu sırada, eğer Jeran bir şekilde ölürse, onu öldürenin bir canavar değil de babası olacağının farkındalığıyla şaşkınlık içinde kaldım.

8

SAVAŞ CEPHESİNE GİDERKEN GERÇEKLEŞTİRDİĞİMİZ nefret geçit törenmlerimizden nefret ediyordum.

Bu sabah da Newage'in kapılarından çıkıp, Dış Şehir'den geçip ufka doğru yol alırken durum farksızdı. Aşçı ekipleri, hizmetliler ve metal işçileri tedarik vagonlarının arkasında yürüyorlardı. Ardından, eskimiş ve aşınmış zırhlarıyla, yüzleri zayıflamış rütbesiz Maralı asker birlikleri geliyordu. Savaşçılar çiftler hâlinde alayın önünde ve arkasında gidiyorlardı.

Red bu sabah yanımdaydı. Varlığının, yanımda alışılmadık bir ağırlığı vardı ve ben ona yan yan bakıp duruyordum.

Hâlâ zincirlere vuruluydu ve göğsünün üzeri zincirlerle kaplıydı. Herhangi bir kullanım amacından ziyade sadece gösteriş amaçlıydı. Kendisine Savaşçı üniforması verilmemiş olsa da en azından mahkûm kıyafetini değiştirmesine izin verilmişti. Birlik'in savunma yerleşkemizde bir savaş esirinin kaldığını duymasına gerek yoktu.

Red'in yüzü bu sabah soğuk, duygusuz bir maske gibiydi. Bana hiç bakmıyordu.

Her zamanki gibi kalabalıklar bizi uğurlamak için toplanmıştı. İç Şehir'dekilerin çoğu ağırbaşlı insanlardı, biz geçerken saygıyla el sallarlardı ama bana döndüklerinde ifadelerinin değiştiğini hissedebiliyordum. Vedalar bir anda azalıp onların yerini uğultular, düşmanca bakışlar, tiksinti homurtuları alıyordu. Bakışlarını görmezden gelmeye çalışıyordum. Dış Şehir'e doğru ilerlerken, bizi seyretmek için çamurlu yollarda bir araya gelen kalabalıklarda annemi bir anlığına görmek umuduyla boynumu çevirdim. Belki buradaydı ama onu göremiyordum. Alayımızın iki yanında kümelenenler sadece dükkân sahipleri ve onların gözleri çukurlaşmış çocuklarıydı.

Sonunda şehri geride bırakıp arazimizi çevreleyen açık ovalara girdik. Yüksek harabeler, biz geçerken sessiz gözcüler gibi görünüyordu. Gözlerimi bunlardan birine çevirdim; benden üç kat daha uzun, mavi golyan balıklarıyla parıldayan dereden yükselen bir çelik parçasıydı. Safir ışık, metali dalgalı desenlerle yansıtıyordu.

"Mara."

Arkamı döndüm, Red'in pütürlü sesini duyduğumda şaşırmıştım. Çelik kirişe baktığını gördüm. Sonra bana geri döndü.

"Değişik."

Dünden beri birkaç Maraca kelime daha öğrenmişti ama yine de başımı iki yana salladım, ne söylemeye çalıştığından emin değilim.

Bana sinirli bir bakış atıp tekrar geri döndü.

"Ona soracağım." Jeran yanıma geldi, sonra Karenzce Red'e seslendi.

Giderken onu izledim. Dün Şebeke'de gördüğüm, babası ve ağabeyinin önünde eğilmiş o Jeran'ın tuhaf, dehşete düşmüş hâinden eser yoktu. Bugün yine o tanıdığım çocuktuk, her zamankinden biraz daha sessiz olsa

da dikkatli ve düşünceliydi. Ceketinin yakasından mavi ve mor bir çürük görünüyordu.

Dünkü antrenmandan hemen sonra eve dönmüştü, babasına ölü meşe ağacını kesmesi için yardım etmeye o kadar hevesliydi ki... Evinde uyumuştı, Adena ile paylaştığı Savaşçı dairesinde değil.

Bazen babasının onu cezalandırmasından sonra Jeran'ın rahatlayıp rahatlamadığını merak ediyordum. Sanki babasının tekrar saldıracağı zamanı bu şekilde erteliyormuş gibiydi. Döndüğümüzde annemden morlukları için yara lapası yapmasını isteyecektim.

Red cevap verdi ve bir süre sonra Jeran bana doğru başını sallayarak yapıyı işaret etti. “Birlik’in başkentinde, duvarları bir tür gizemli metalden yapılmış eski gemi kalıntıları var. Kadimler’e ait kitaplardan oluşan kalıntıları burada bulmuşlardı.”

Eyerimde otururken içgüdüsel olarak öne doğru eğildim. Sonunda bize yararlı bir şey mi anlatmaya çalışıyordu? “Bir kütüphane mi?” diye sordum, Jeran’a tercüme etmesi için başımla işaret ederek.

Red cevap verirken Jeran omuzlarını silkti. “Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Olabilir. Newage çevresindeki tüm çelik kuleler bana buranın bir zamanlar şehir olduğunu düşündürüyor.”

“Öyleydi zaten,” dedim ona. Kalıntılara dönüp baktım ve bir zamanlar nasıl bir yer olduğunu hayal etmeye çalıştım. “Birlik’in bu kitapları Hayaletlerin nasıl yaratılacağını öğrenmek için kullandığını duydum,” diye devam ettim ona başımı sallayarak. “Bunu senin üzerinde de kullandılar mı?”

İfadesi bir anda canlandı. Atını bir adım hoplatacak kadar sertçe dürttü.

“Bunun gerçekten önemli olup olmadığını soruyor,” dedi Jeran, normalden daha kısık bir sesle. “Mara da hiç anlamadan Kadimler’in teknolojisini kullanmıyor mu zaten?”

Kaşlarımı çatarak Red’e döndüm. “Birlik’teki harabe konusunu *sen* ortaya attın,” diye işaret ettim.

Jeran tercümelerinde artık daha rahatsız görünüyordu. “Mara’ya kaçtığın gece sana ne olduğunu soruyor,” diye mırıldandı bana.

Bakışlarımı Red’den uzağa çevirdim. “Unut gitsin,” dedim ona, işaretlerim kesik kesik ve kızgındı.

Gergin bir sessizliğe gömüldük. Oluşturduğumuz o küçük bağ ne olursa olsun, bir şüphe perdesinin ardında yeniden kaybolacak gibi görünüyordu. Jeran, Kalkan müsveddemle benim aramda oluşan yoğun gerilimden kurtulmak için Adena’nın sesine kulak verdi.

Red ve ben günün geri kalanını birbirimizi görmezden gelerek geçirdik. Savaş cephesine ulaştığımızda, güneş çoktan ufku altına süzülerek gökyüzünü koyu mor tonlarına bürümüştü. Büyük bir sessizlik içinde savunma yerleşkesine kurulduk.

“Red bize katılmak için dışarı çıkmayacak mı?” diye işaret etti Jeran, ateşin etrafında toplanırken.

“Gerçekten umurumda değil,” diye işaret ettim, hâlâ kızgındım.

Jeran bana elindeki güveç çanaklarından birini uzattı, sonra neredeyse düşürmek üzere olduğu ikinci bir güveci de kendine koydu. Her zaman dikkatli olan gözleri, Red’in saklandığı çadırı gözlemliyordu.

Ateşin karşısında, Adena oturduğu yerden dizlerinin üzerine eğilip elindeki ekmekle güveçteki balık parçalarını sağa sola itti. Yumuşamış ekmeğin tamamını ağzına soktu. “Belki de bize karşı komplo kuruyordur,” diye işaret etti.

Jeran kaşlarını çatı ve bana ikinci bir kâse güveç uzattı. “Onun bir köstebek olabileceğini mi söylüyorsunuz?” diye cevap verdi.

“Onun her şey olabileceğini söylüyorum. Bilemeyiz. Öyle değil mi?” Bana bakmak için döndü. “Onunla konuştuğunda nasıl biri olduğunu düşündün, akli başında mı?”

“Oldukça ortalama,” diye cevap verdim, kısa keserek. Jeran da “Eğitimli görünüyor,” diye işaret etti.

Adena homurdandı. “Belki de casus değildir o zaman.”

Ateşin üzerinde kızarttığımız kuşa belli belirsiz baktım. Aslında Adena haksız değildi ama Red’in burada bir şey denemesi aptalca olurdu. Ne yapabilirdi? Birlik’e mesajlar iletme için zincirlerinden ve savunma hatlarımızın kalbinden mi kurtulacaktı? Her ne olursa olsun, biz geldiğimizden beri Red hiç ortaya çıkmamıştı. Bildiğim kadarıyla orada duracak ve beni bir daha görmek zorunda kalmamak için gecenin geri kalanında aç kalacaktı.

Adena yüz ifademe bakıp iç geçirerek dizime dokundu. “Şaka yapıyorum. Bana sadece biraz zaman ver,” dedi yüksek sesle. “Belki de sonunda işimize yarar.”

Red’den hoşlanmamak için daha fazla neden aradığımı itiraf etmek istemeden ateşin gece havasını yalamasını izledim. “Bir türlü konuşmuyor,” diye devam ettim. “Akşamdan kalan bayat ekmek dışında hiçbir şey yemiyor. Bu noktada, tek yaptığım kendisini öldürtene kadar gün saymak.”

“Adena, eşlendiğimiz ilk birkaç yıl boyunca bana hiçbir şey anlatmadı,” dedi Jeran, kızarmış kuşun bacağına yavaşça kesip ona doğru fırlattı. Adena kuşu tek eliyle yakaladı, sıcak olduğu için elinde biraz oynadıktan

sonra ısırdı. “Şehrin hangi bölümünde yaşadığını öğrenmem altı ayımı aldı.”

“Ama kırması en zor kişi sendin, Talin,” dedi Adena yağlı parmağını kaldırıp. “Ve sessiz olduğun için değil. Corian, sana nasıl açılacağına dair tavsiye almak için defalarca bana geldi. Bunu biliyor muydun? Bana seninle nasıl konuşmaya başladığımı ve seni neyin güldürdüğünü sorardı.”

Adena, Corian’a en sevdiğim rengin yeşil olduğunu söyledikten sonra Corian’ın gülünç yeşil renkte bir kıyafetle ortaya çıktığı bir anımı hatırlayıp gülümsedim. “Biliyordum,” diye yanıtladım.

Hepimiz kendi anılarımız içinde üzülerken bir süre sessiz kaldık.

“Onunla birkaç gün çalış,” diye işaret etti sonunda Jeran, başıyla Red’in çadırını gösterdi. “Belki bir savaşa hazırlanmasına yardım edebilirsin, böylece seninle birlikteyken karşısına bir Hayalet çıkarsa şansı olur.”

“Savaş cephesinde bir Hayalet’ten kaçmamış mıydı?” diye işaret etti Adena.

“Sözde kaçmıştı,” diye cevap verdi Jeran.

“Pekâlâ. Belki düşündüğümüzden daha iyi bir Savaşçı’dır. En azından biraz kaslı. Bize onun sıradışı teninden de bahsetmiştin, değil mi Talin?”

Başımı iki yana salladım.

“Yapabileceklerinden bahsetti mi hiç?” diye işaret etti Jeran bana. “Ya da neden işaretli olduğundan?”

Red’in yapay vücudunun tuhaflığını düşünerek başımı iki yana salladım.

“Eğer kendisi bir deneyse,” diye işaret etti Adena bir süre sonra, “o zaman muhtemelen tek değildir. Birlik’te onun gibi başkaları da olabilir. Gerçi onun ne işe yaradığını kim bilecekse tabii...”

Bir siluet yanımıza yaklaştı ve birden ellerimiz dondu kaldı. Başımı kaldırmamla Red'in kamp ateşimize doğru geldiğini gördüm. Gözleri ürkek, adımları sanki ava çıkmış gibi yavaş ve temkinliydi.

Adena'nın eli, belindeki kılıçlardan birine uzandı ama Jeran, gözünü Red'den ayırmadan Adena'yı engelledi. Başını hafifçe salladı. Adena'nın eli gevşedi ama bakışları yeni Kalkan'ımın üzerinde kaldı.

“Öyleyse...” dedi, kelimenin belirsiz bir şekilde garip bir sessizlikte kaybolmasına izin vererek.

Red orada ne yapacağını bilemeyerek duruyordu. Omzunun tepesinde faresi havayı kokluyor, kolundan aşağı inerek yiyecek kokusuna doğru çekine çekine ilerliyordu.

Yanımdaki el değmemiş kâseyi işaret ederek gelmesi için ona el salladım. Önce bana, sonra zehirliymiş gibi güvece baktı. Fare hiç tereddüt etmedi. Yere doğru hızla ilerleyerek kâsenin kenarına tünedi.

Jeran öğürecekmış gibi oldu.

Adena, Red'e doğru yüksek sesle öksürdü. “Otur, akşam yemeğini ye,” dedi. “Jeran bunu kendisi pişirdi. Müteşekkir olsan iyi olur.”

Jeran, Red'e gergin bir şekilde gülümseyip Karenezce bir şeyler söyledi. Sonra bana döndü ve, “Ona olağanüstü bir aşçı olduğumu söyledim,” dedi.

“Bu gerçek,” diye ekledi Adena, Jeran'a tercüme etmesi için el sallayarak. “Eğer olur da ormanda kaybolursan, yanında olmasını istediğin kişi budur. Dallardan bir yemek pişirebilir ve sana onu arzulatabilir.”

Şimdi Jeran aynı anda hem kızarıyor hem gururlanıyordu. “Yabani şeker otu. Her şeye lezzet verir, özellikle de iyi bir beyaz balık filetosuna.”

Red onlara baktı. Gözlerindeki ifade o kadar keskin-di ki Adena'nın eli yine kabzasına gitti. Arenada zihnimi kurcalayan içgüdü şimdi yeniden alevleniyordu. Birlik onunla ne yapmıştı? Kaçmasına neden olan şey neydi?

“Balık yok,” dedi Red sonra, ağır aksanıyla.

Hepimiz ona boş gözlerle baktık.

“Evet, hazırız,” dedi Adena. “‘Balık yok,’ diyebiliyor. Hepimiz kısa süre sonra sohbet edebileceğiz.”

“Al,” dedi Jeran, kızaran kuşun diğer bacağını kesip ona fırlatarak, “Bunu dene,” dedi.

Red bacağı yakaladı, bana doğru adım attı ve oturdu. Balık güvecini dikkatlice uzağa itip eti ısırıldı. Yemeğini yerken onu merakla izledim. Birkaç et parçasını koparıp faresinin yanına koymak için durdu. Fare eti pençeleriyle tutup midesine indirirken onları izledim.

Sonunda Red kalan kemiği havaya kaldırıp Jeran'a doğru başını salladı. Jeran'ın göğsü gururla kabardı.

“Artık savaş cephesindeyiz,” dedi Adena, Red'i ince-lerken. “Dövüş hakkında hiç bilgin var mı?”

Jeran tercüme etti, Red kemiği indirdi. Adena konu-şurken bakışlarını ona sabitlendi.

“Evet,” diye bizzat cevapladı.

Kelimeyi telaffuz edişi Adena'yı biraz güldürdü. “Ne tür dövüş?”

Red cevap vermedi, ben de ellerimdeki kırıntıları sil-keleyip ayağa kalktım. Elim kılıçlarımdan birinin kabza-sına gitti. Onu bir anda abartılı bir şekilde çıkardım ve Red bir anda gerildi, vücudu şaşırtıcı bir şekilde dövüş pozisyonuna benzer bir şekil aldı.

Adena da fark etti. “Demek biraz eğitimin *var*,” dedi.

“İyi de bir eğitim,” diye ekledi Jeran, Red'in duruşu-na başını sallayarak.

Zihnimin arkalarında uyarı sinyalleri çalıyordu. Şimdi Birlik'teki pozisyonunun ne olduğunu bulmaya çalışarak ona taktıkları lakabın esrarını çözmeye uğraşıyorduk. *Skyhunter*. Bir Skyhunter ne avlardı?

Ayağı kalkması için başımı salladım. Gözlerini kısıtığında serbest olan elimi ona doğru açıp güvenilir bir bakış atmaya çalıştım. Sonra ikinci kılıcımı çıkarıp ona doğru fırlattım.

Harekete geçmesini beklediğı bir içgüdüyle, hiç tereddüt etmeden yakaladı. Mara'daki ilk silahını kullanırken hepimiz onu izledik. Ona verdiğime pek inanamıyormuş gibi elindeki kılıcı döndürdü ve sonra tekrar bana baktı.

Şaşkınlığımı kısa sürede üzerimden atarak kılıcımı ona doğru kaldırdım. “alış,” diye işaret ettim.

Jeran tercüme etmeden bile Red beni anlıyor gibi görünüyordu. Kılıcını zahmetsizce kaldırıp benimkine dokundurdu.

Kılıcımı aniden döndürerek onu etkisiz hâle getirmeye çalıştım ama hareketimi tahmin etmişti ve kılıcını kolaylıkla diğer eline aldı. Kaldırarak üzerime doğru yürüdü.

Kılıç göğsümden bir santim uzakta durmuştu. Bir yan adım atıp kılıçlarımı çektim, her iki kılıcı da ona doğrultup bacaklarından yakalamaya hazır bir şekilde alçaktan döndürdüm. Ama bunu da tahmin etti ve yoldan çekilip çizmelerinden birini hızla kılıcıma indirdi. Boyuna göre çok daha hızlı hareket ediyordu. Tuhaf bir şekilde bana Hayaletlerin boyutunu ve hızını hatırlatıyordu. Kendimi şimdi oyun hamlesinden ziyade, daha çok savunma için hareket ederken buluyordum.

Benimle dans ediyordu, hamlelerimi senkronize bir şekilde atlatıyordu, her askerin dövüş tecrübesi olabilecek kadar kılıç tecrübesine sahip gibiydi. Diğerleri bizi

izlerken sessizleşti. Red, Corian değildi; her hareketimizi eşleştirmek için yıllarımızı birlikte harcamamıştık. Tarzı da hiç Savaşçı tarzında değildi. Bizim yaptığımız gibi sessizce hareket etmiyor, her adımının çıkardığı sesi test etmiyordu. Ama iyiydi, gerçekten iyi. Benimle oynadığını düşündürcek kadar iyi. Kasıtlı olarak gerçek yeteneğini ortaya çıkarmıyordu.

Kılıcımı boynuna doğru yaslamak için son bir hamle yapıp geriye doğru eğildim. Bileğimi yakaladı. Cildi hapishanede olduğu gibi benimkine karşı şok edici derecede sıcaktı, sanki sürekli ateşi varmış gibi.

O an anladım ki, eğer isterse, tek bir çırpıda kolumu kırabilirdi ama tutuşu o kadar nazikti ki beni sadece savunma amaçlı tuttuğunu anlamıştım.

Bir an öyle kıpırdamadan durduk, gözlerimiz birbirine kilitli, ikimiz de çekilmek istemiyorduk. Göz ucuyla Jeran'ın şok olmuş ve Adena'nın da temkinli ifadesini görebiliyordum. Red'in kavrayış gücü karşısında yanaklarım kızardı. Kendimden çok daha büyük güçlerle dövüşmüştüm ama onun kas gücü bir insana benzemiyordu. Daha çok elik bir mengene gibiydi. Neden onu durduracak kadar hızlı olamıyordum? Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyordu?

Red'in gözlerinde, lanet faresi koluma tırmanırkenki aynı eğlenceli parıltıyı görüyordum. Sonra beni serbest bıraktı ve bir adım geri atarak başını hafıfe eğdi. Beni tuttuğu yerde cildim karıncalanıyordu, sıcaklığı kemiklerime sızıyordu. Benimle dalga mı geçiyordu? abalamıyordu bile.

Yine kendimi Birlik'te ona ne yapmış olabileceklerini düşünürken buldum. Kamadan önce onunla ne yapmayı düşünüyorlardı?

Havanın bir savaş borusunun uğultusuyla dolmasından önceki son düşüncem buydu.

Hepimiz sese döndük ve birlikte kılıçlarımızı çektiik. Elimizde silahlar vardı. Kızıl bir parıltının olduğu ufka baktım, düzlüklerdeki ateşin habercisiydi. Komşu yerleşkemizin olması gereken yerdi orası.

Birden kampımızın önünden çığıklar yükselmeye başladı.

Ateşkes bitti. Birlik savaş cephesine geçti.

9

AKLIMA İLK GELEN ŞEY BUNUN İMKÂNSIZ olduğuydu.

Hayaletler Mara topraklarında hiç bu kadar ilerlememişlerdi; bu, savaş cephesindeki ana savunma yerleşkelerimizden ikisinin ele geçirildiği anlamına geliyordu.

Ve eğer bu yerleşkeler çoktan düşmüşse...

Ama bu korkunç düşüncenin aklımda kalmasına izin verecek zaman yoktu. Hazırdım, bir elimde kılıç, diğer elimde silah, tam olarak ne olduğunu anlamadan önce saldırı düzenine geçmiştim.

Red hızla çömelme pozisyonunu aldı. Yanımızda duran Jeran ve Adena aynı anda silahlarını çekti. Buradan bile, yerleşkenin önündeki cehennemi hissedebiliyordum. Havayı ıstırap çığlıkları doldururken, askerler battaniyeler ve sularla etrafımızda koşuşturuyordu. Giriş kapılarının dışından dış gıcirtısı ve Hayaletlerin çığlıkları geliyordu.

Hızla yanıma baktım. Red'in yüzü kan ter içindeydi, çok savunmasız görünüyordu.

Aceleyle Jeran ve Adena ile yan kapıya doğru yürüdük. Red bana ayak uyduruyor, prangaları zincirlerine vuruyordu.

Bir kâbusa doğru koşuyorduk. Ufuk, savaş cephesinin kenarındaki iki savunma yerleşkesinden çıkan ateşle parlıyordu. Koyu kızıl rengin üzerlerine yansıdığı Birlik askerleri şimdi ön kapımızı siyah yağa boğmuşlardı. Alevler yüzlerce metre yüksekliğe ulaşmıştı.

Kanımı donduran şey ise en yakın tepenin zirvesinde sıralanmış duran Hayaletlerin ışıpta turuncu, solgun, iri yarı figürlerinin görüntüsüydü. Ağızlarındaki kesiklerle ıslanan ve sürekli gıcırdayan dişlerinin sesi havayı dolduruyordu. Boyun kelepçelerinden ağır zincirler sarkıyordu. Sahipleri yanlarında atların üzerinde otururken onlar titreyerek geri çekiliyorlardı.

“Neyi bekliyorlar?” diye bağırdı Adena.

Ellerim kılıçlarımı o kadar sert kavırıyordu ki parmak eklemlerim beyaza dönmüştü. Duruşumun içgüdüsel olarak koruyucu bir şekilde Red’e döndüğünü fark ettim. Bakışları Hayaletlere değil, at üstündeki Birlik askerlerinden birine kilitlenmişti.

Diğerlerinden farklı olarak bu asker uzun, kızıl bir cüppe giymiş, kolları ve omuzlarına siyah çelik zırh takmıştı. Yanındaki Hayaletlerden ikisi öne doğru sallanıyordu. Boyun zincirleri, atının eyerine bağlandıkları yerden sallanarak şakırdıyordu. Genç adamın yanaklarını ve keskin hatlarını saran ateş, ince kemiklerini ve gözlerinin altındaki koyu halkaları ön plana çıkarıyordu. Yüzünün sağ yarısında uzun, siyah bir çizgi boyalıydı. Hasta olduğunu anlamak için tek bir bakış yeterdi, belki de durumu ciddiydi. Cildi sağlıksız bir şekilde soluk, başı kel ve kaşları seyrekti. Öyle olsa bile sessiz duru-

şunda, görkemli çenesinde bir otorite ve en önemlisi bakışlarında gaddar bir yoğunluk vardı. Bu bir fatihın yüz ifadesiydi.

Bu adamı daha önce hiç görmemiştim ama profilinin Karensa bayraklarını süslediğini hatırlıyordum. Bu, Birlik'in merhum Başkan'ının oğlu ve rejiminin lideri olan genç Başkan Constantine Tyrus idi; orduları yeni ülkelere ulaştıran ve onları babası adına fetheden kişi. Vatanımın yok edilmesinin ve Mara'ya kaçışımın sorumlusu oydu, sadece on dokuz yaşındayken Basea'nın başkentine gitmişti.

Yanımda duran Red'in yüzü ateşlerin sert sarı alevleriyle aydınlanıyordu. Yüz ifadesi taşa dönmüştü. Başkan'ı bizzat topraklarımıza getiren neydi?

Şimdi sesini askerleriyle yüzleşen bizlere hitap etmek için yükseltiyordu. "İlk Kılıç'ınız nerede?" diye seslendi. Keskin sesindeki mükemmele yakın Maralı aksanıyla irkilerek gözlerimi kırptırdım. "Onunla konuşmak istiyorum."

Çizginin tam ortasından Aramin adımını attı. Korkusuz bir yürüyüşle ilerliyordu, uzun paltosu arkasından süzülüyor ve eğer yanılmıyorduysem yüzündeki gaddar ifadeyle önümüzdeki kavga ihtimalinden neredeyse memnun görünüyordu.

Arkamızdaki kapılardan gelen alevlerin sesiyle üzerimize çöken sessizlik sonlanmış oldu. İlk Kılıç, Başkan'a bakıyordu. "Mara topraklarındasınız," diye bağırdı. Boğazındaki hırıltı alçaktı ve öfke doluydu. "Ve bu, Meclis Başkanı'nın ateşkes anlaşmasına aykırı. Birliklerinizle birlikte derhal geri dönün."

Constantine gülümsemiyor, hareket etmiyordu. Yanındaki generali kızgın bir şekilde sesini yükseltiyor, sanki Başkan'ını savunacakmış gibi Karenezce konu-

yordu ama Constantine elini sallar sallamaz konuşmasını kesti. İlk Kılıç'a seslenirken sesi soğuk ve sıkılgandı.

"Ben sadece bizden çaldığınız bir mal için buradayım," dedi Başkan.

"Hangi malmış bu?"

"Elinizde bana ait bir şey var," diye devam etti. "Bir deney. Aramızdaki sınır çizgisini geçti, bu da beni buraya gelip onu aramaya zorladı."

Şimdi Red'e bakmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu, ancak sınırimızın arkasındaki gölgelerin derinliklerine doğru ilerlerken gerginliğini hissedebiliyordum.

Constantine ortamı taradı, sonra o sakın, ölümcül bakışını İlk Kılıç'a çevirdi. "Onu görmüş olabilir misiniz?" diye sordu. İlk Kılıç'ın bana bakmasını bekliyordum. Red'i korumak için bir nedeni yoktu, onu burada hiç istememişti bile. Bu kuşatmadan kaçınmak için onu Birlik'e iade etmek en akıllıca seçim olacaktı.

Ellerim kılıçlarımın kabzasındaydı. Aramin, Red'e öne çıkmasını söyleyecekti. Ne yapacaktım o zaman? Neden benim için bir cezadan başka bir şey olmayan birini korumaya devam etmeliydim? Kenara çekilip Red'i ifşa ederek Birlik'e geri götürülmesine izin verebilirdim. Ondan da kurtulmuş olurdum. Zaten yaşama arzusu da yoktu, şimdiye kadar onu kurtardığım için beni küçümsemekten başka bir şey yapmamıştı.

İlk Kılıç bir anlığına sessiz kaldı. Tekrar konuşmaya başladığında bize bakmadı. "Firarilerin seni ilgilendirir," dedi. "Askerlerinizi toprağımızdan çekin ve savaş cephesine geri dönün. Bu size son uyarım."

Başkan ona keyifsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Hayır, İlk Kılıç," diye yanıtladı. "Sizi ben uyarıyorum. Bize borçlu olduğunuz Birlik malını iade etmeniz için bir şans daha vereceğim. İyi düşünün."

Atını ileri doğru hareket ettirip kımıldadı. Hayaletlerinin şingırdayan zincirleri canavarların homurdanmasına, çenelerini iştahla bizim yönümüze doğru kırmasına neden oldu. Başkan karanlıkta hepimize bakıp geri götürmek için geldiği yüzü aradı. Red hareketsiz kaldı.

İlk Kılıç sessizdi ve bir an için kılıcını bizim yönümüze çevireceğini düşündüm. Ama öyle yapmadı. Bunun yerine, “Artık bizim toprağımızdasınız, sizinkinde değil. Yabancı bir hükümdarın emirlerine uymuyoruz,” dedi.

“Eğer yaparsanız Mara için daha kolay olacak, biliyorsunuz,” dedi Başkan iç çekerek. “Bizden bin yıl önce gelenlerin kalıntılarını gördünüz. Bunun Karensa’nın başına asla gelmeyeceğine dair ant içtim ben.” Bize doğru başını salladı. “Bu küçücük ülkede halkınız yavaş yavaş açlıktan ölüyor. Neden acı çekmelerini istiyorsunuz? Biz güçlü ve örgütlüyüz, asla çökmeyecek kadar güçlü bir toplum inşa etmeye çalıştık. Kenara çekilirseniz halkınız için daha iyi olacak.”

İlk Kılıç ceketinin yakalarını düzeltti. Hareketlerinde sakinliğini koruyordu, ancak gözlerinde yaklaşan kaçınılmaz savaşın işareti olan o öfkeli ışığın belirdiğini görebiliyordum. “Birlik’iniz bu kadar güçlüyse ve biz o kadar zayıfsak, o zaman neden bizimle uğraşıyorsunuz?” Gülümsemesiyle dişleri parladı. “Yoksa hâlâ Mara’dan korkuyor musunuz? Belki de sandığınız kadar küçük değildir.”

Başkan’ın yüzünde bir rahatsızlık işareti belirdi. “Biz, Kadimler’in yasal mirasçılarıyız,” dedi. “Ama onların aksine, Karensa kalıntıları diye bir şey asla olmayacak. Onların Sonsuz Kader’ini miras almak bizim yazgımızda var.”

İlk Kılıç, Hayaletler hattına doğru başını salladı. “O zaman gelip o değerli kaderinizi alın.”

Constantine hiç şaşırması görünmüyordu. Sadece başını salladı. "Öyle olsun," dedi.

Sonra Hayaletlerini zincirlerinden kurtardı.

Farkındalık birden içimi doldurdu. Bu gece burada ölecektik.

Adena durumu ürkütücü bir sakinlikle kavradı. Her birimizin düşündüğü şeyleri o da düşünmüş olmalıydı. Ama bunu yüzüne yansıtmadı.

Yanında duran Jeran, daha önce yemek pişirmesi hakkında konuşulurken kızaran o çocuk, çoktan siyah maskesini takmıştı. Ben de benimkini yüzüme çektim. Red bana yaklaştı ve bir an için zincirleriyle bana saldıracağını düşündüm. Ama hareket etmiyordu. Bunun yerine, duruşunu Birlik ordusunun yönüne çevirdi ve gözleri öfkeyle kısıldı. Gözlerini bana dikerek uzun bir bakış attı.

Kılıcımı zincirlerine doğru çevirdim. Onu özgür bıraktığımı fark etmeden önce irkildi. İki kesme hareketiyle zincir ikiye ayrıldı ve kolları serbest kaldı. Onu bacak bağlarından da kurtardım.

Sanki onu serbest bıraktığıma inanmaya pek istekli değilmiş gibi bana boş bir bakış attı. Ve bir an için bunun aptalca bir fikir olup olmadığını merak ettim.

Sonra başını salladı. Birbirimizi anlayabileceğimiz bu küçük ânın tadını çıkararak ona karşılık verdim. Bu gece burada öleceksek tutsağımın zincirlere vurulu olup olmaması pek bir fark yaratmazdı. Belki benim yanımda dövüşürdü bile.

Sadece bunu düşünebilecek zamanım olmuştu. Sonra bir anda saldırıya geçip doğrudan ölümün ağzına hücum ettik.

Adena bir Hayalet'e ulaşan ilk kişiydi. Her iki kılıcını da çekip çıkarıyor, kabzalarını bükerek tek bir ölümcül

silah hâline getiriyordu, sonra onu Hayalet'in ayağını kesecek bir yay şeklinde döndürüyordu. Yaratık öne doğru devrilirken Adena kılıçları çözüp boynuna takılan koruyucu prangaya iki ağır darbe indirdi.

Yaralı Hayalet hâlâ korkutucu derecede hızlıydı. Kafasını savurup çenesini Adena'ya doğru çevirdi. Ama Jeran hiç vakit kaybetmedi. Tek bir hareketle yaralı Hayalet'in omzuna fırladı, sırtına doğru savruldu ve kılıçlarını çekip çıkardı. Hayalet ölümcül bir şekilde yaralandığını bile fark etmeden onu bıçakladı. Düşerken, Jeran üstünden atladı. İnce bedeniyle Adena'nın arkasından gelen başka bir Hayalet'in omuzlarına atladı. Jeran, onun kafasına çöktü, kollarını çaprazlayıp her iki kılıcı da doğrudan yaratığa sapladı. Canavar çığlık atıyor, Jeran'ı başından atmaya çalışıyordu. Burada Jeran'ın tatlı gülümsemesinden, nazik endişesinden hiçbir iz yoktu. Acımasızca Hayalet'e tutunuyordu. Adena dönüp silahını Hayalet'in boyun kelepçesine ateşledi. Mermi bir çınlamayla kelepçeyi parçaladı.

Yakınlarda Tomm ve Pira sırtlarını birbirine yaslayarak silahları dışarı çıkarıp bir daire oluşturarak ateş ettiler. Ama canavarlarla ellerinden geldiğince hızlı mücadele etseler bile, daha fazla Hayalet ileri doğru yalpalayarak ilerliyordu.

Başkan'ı tekrar aramak için boynumu kaldırdım. Savaş alanında deneyimsiz değildi ve bu da savaşın ortasında kalmaması gerektiğini bildiği anlamına geliyordu. Yine de onu öldürme şansı bulmayı umarak aramaya koyuldum.

Ama ortalıkta yoktu.

Benimle gelmesi için Red'e el salladım, sonra da savaşın doruğuna doğru tepeye tırmandım. Yedi Kız Kardeş Harabeleri gecenin uğursuzluğunda yükseliyordu: Çe-

likten yapılma pürüzlü siyah dişler, kaynaşan bedenlerin üzerinde yükselen yedi uzun, ince iskelet. Giderken bir Hayalet tarafından ısırılan Maralı askerin yanında durdum. Tereddüt etmeden boğazını bir kılıçla kestim. Korku dolu bir boğulma sesi çıkardı. Ona bakmaya cesaret edemiyordum. Sadece koşuyordum.

Red çenesini sıkıyordu. Hareketlerimiz diğerleri gibi senkronize değildi. Red saldırılarında sert ve kördü, koordineli değildi, sanki yeteneklerini kaybetmiş gibiydi. Umutsuz hayatta kalma arzusu dışında kesinlikle hiçbir ortak yanı olmayan bir çift insandan başka bir şey değildik.

Bunun ne tür bir dövüş tarzı olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bana pek gerçek bir muharebe görmemiş gibi geliyordu, ancak hareketleri antrenman maçımız sırasında olduğu kadar hızlı ve ölümcüldü. Birlik'te hiç eğitim almış mıydı acaba? Belki de sadece bir acemiydi ve gerçek bir savaş alanı görmemişti. Bu, yavru bir kuş gibi, hareketlerinin garip doğasını açıklardı.

Bir Hayalet tepenin üzerinden aniden ona doğru hücum ederek geldi. Red döndü ama ben çoktan harekete geçmiştim, silahımı kaldırdım. Yüzüne üç el ateş ettim ve bir tane de boyun kelepçesine isabet ettirdim. Aynı hareketle Red'in elini tutup onu metal kalıntılardan birinin arkasına çektim. Geçici olarak kör kalan Hayalet hemen üzerimize saldırdı. Giderken midesine bir kılıç sapladım. Titriyordu ve yuvarlanarak beni de beraberinde götürmeye çalışıyordu. Yan tarafına düştüğünde açıkta kalan boynunu derinlemesine kestim.

En az üç tane daha vardı peşimizde. Kendimi harabelerin kenarına attım. Ayaklarımla metalin üzerinde sığ oyuklar bulup daha yükseğe zıpladım. Red aşağıdaki gölgelere saklandı. Bir başka Hayalet de çevremizde

dolanıyordu. Çizmelerimin sürtünme sesini dinliyordu ama adımlarım sessizdi. Bir an için benden uzaklaşıp dikkatini harabelerin başka bir yerine çevirerek hırladı. Aşağı uzanıp Red'i bileğinden yakaladım. Başını bana doğru salladı ve gözlerimiz buluştu.

Onu olabildiğince çabuk yukarı çekmeye çalıştım ama sandığımdan daha ağırdı, vücudu tam anlamıyla bir tuğla gibiydi. Güçlü bir sıçrayışla bana katıldı. Gözleri etrafımızdaki katliam sahnesini tarıyordu. Her yerde etkisiz hâle getirilen Savaşçılar vardı; boğazları tırmanmış, ölümcül çığlıklarla açılmış ağızlar. Red'in dişleri meydandaydı ve metal harabeyi tutuşu o kadar sıkıydı ki parmak eklemleri sanki derisini yırtacakmış gibi görünüyordu.

Altımızda dolaşan Hayalet'in vahşi gözlerine, bir zamanlar insan olan yüzünü bir kulaktan diğer kulağa ayıran dişlerine iyice baktım. Sonra enkazın tepesinden yaratığın sırtına atladım. Tam beni üzerinden atacakken, kelepçesinin altından çürüyen etinin derinliklerine kılıcımı sapladım.

Hayalet o kadar sert dönüyordu ki beni tamamen üzerinden fırlattı ve bir harabeye düştüm. Kafamda yıldızlar dönüyordu. Ayak bileğim garip bir şekilde bükülmüştü ve bacağımdaki ağrı giderek artıyordu. Red harabelerin tepesinden sıçradı ve Hayaletlerden birine saldırdı ama bana zamanında yetişemeyecek kadar uzaktaydı. Dört tane Hayalet beni kenara sıkıştırdı; çeneleri gıcırdaydı, zaferi seziyorlardı.

Aynı sahne etrafımızda her yerdeydi. Savunma yerleşkesinin kapısı çöktü. Kızıl giyimli Karensalı asker birlikleri âdeta bir cehennemde yürüyordu. Ölülerimiz her yere dağılmış durumdaydı.

Üzerime bir sessizlik çöktü. Bakışlarımı bana doğru ilerleyen canavarlara çaresizce diktim. Corian'ın çok geç olduğunu anladığında hissettiği şeyin bu olup olmadığını ve bir Hayalet dişlerini etime geçirip beni parçaladığında, zehirleri damarlarımı doldurana kadar hissedilen acının boyutunu merak ediyordum.

Annemi bir daha asla göremeyeceğim gibi geliyordu. Tuhaf, keşke onunla çay içmek için yanına uğrasaydım, diye düşündüm.

Hayaletler giderek yaklaşıyordu. Kendimi sonuna kadar savaşmaya hazır bir şekilde toparladım. Görüşüm bulanıklaştı.

İşte o zaman Red'in artık onu en son gördüğüm yerde olmadığını fark ettim. Birden ortadan kayboldu. Gece- nin pususunda gözümü kırıpıştırarak onun silüetini arı- yordum. Belki de beni geride bırakıp kaçma fırsatını ya- kalamıştı, şansını başka yerde deneyecekti. Ben de onun yerinde olsaydım belki aynı şeyi yapardım, bu akıllıca olurdu. Ya da belki hepimizi kandırmıştı ve Birlik'e tes- lim olmaya karar vermişti, Başkan'ından af dileyerek şansını deneyecekti. Ya da belki bir Hayalet'in eline düş- müştü.

Bir rüzgâr esintisi ile düşüncelerimden sıyrıldım.

Bir darbe yeri o kadar sert salladı ki dizlerimin üstüne düştüm. Şiddetiyle dişlerim titredi. İlk aklıma gelen bir deprem olduğuydu, tıpkı Basea'da tüm evimizi sarsan ve bizi dehşet içinde evden kaçmaya zorlayan deprem gibi. Altımdaki dünya sanki kudretli bir kuvvetten geliyor- muş gibi çatlıyor ve çöküyordu.

Derken birden arkama güçlü bir şey düştü.

Bir anda irkildim, elimdeki kılıcı o kadar sert tutu- yordum ki parmaklarım neredeyse kırılacak gibiydi, onu bana saldırmak üzere olan yaratığa saplamak üzere ha- zırdım.

Ama arkama baktığımda çürüyen, solgun uzuvlar göremedim. Onun yerine, gecenin karanlığında sırtının her iki tarafından siyah çelikler uzanan güçlü bir figürün hatlarını gördüm.

Bu Red'di.

Ancak pek tanınacak hâlde değildi.

Tam arkamda çömeldi. Omuzlarımız birbirine değecek kadar yakındık. Bana bu kadar çabuk nasıl ulaştığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir zamanlar karanlık olan gözleri şimdi öylesine parlak bir gümüşü beyazlıkla parlıyordu ki ne göz bebeğini ne de iris tabakasını görebiliyordum; sadece ışık ve öfke vardı. Boğazının arkasından kısık, insan dışı bir homurtu yükseliyordu ve dişleri acımasızlıkla ışıldıyordu.

Ve sırtından... çelik bıçaklardan oluşan yay şeklinde bir çift devasa siyah kanat yükseliyordu. Gördüğüm en devasa mekanizmaydı, on metre genişliğinde, her iki tarafımıza da koruyucu bir kalkan oluşturacak şekilde yayılmıştı.

Kadimler'den kalan eski hikâyelerde melek denen figürler vardı. Efsanevi kanatlı insanlardı, yüce tanrılara hizmet eden, zırhlı doğaüstü varlıklardan oluşan bir düzen. Hem insanlığı koruyacak hem de yıkacak güce sahip yaratıklar. Her şeyden önce Kadimler onların koruyuculuklarına inanıyor gibiydi. Savaşçılar. İnanılmaz güzellikteki varlıklardı, sevmek ve korkulmak için vardılar.

Şimdi aklıma gelen ilk düşünce buydu. Bir ölüm meleşti.

Bir an için, Red'in nihayet gerçek Birlik yaradılışını ortaya çıkaracağını düşündüm. Beni öldüreceğini sandım.

Sonra yüzünün Hayaletlere döndüğünü fark ettim ve ifadesi katıksız nefretti. Koruyucu bir duruşla üzerimde geziniyordu. Ben bir Savaşçı'ydım, savaşta asla panik içinde kaybolmuş bir geyik gibi donakalmak için eğitilmiştim ama şimdi öyleydim, tanık olduğum şeyden emin değilim. Kendimi kimden koruyordum? Hayaletlerden mi yoksa Red'den mi? Bana yardım edecek miydi? Dehşet bir sarsıntıyla nihayet Birlik'in ona verdiği ismi hatırladım.

Skyhunter.

Onların deneyi. Savaş silahları.

Saldırıyordu.

On iki yaşımdan beri Mara'nın en seçkin savaşçılarıyla birlikte eğitim almıştım. Savaşçılar ve askerler benzer şekilde düşmanlarını acımasızca öldürürlerdi. Savaşta birbirimize neler yapabileceğimiz konusunda mütevazı olamazdım.

Ama hayatımda hiç onun başlattığı gibi bir saldırı görmemişim.

Bir şimşek gibi hareket ediyordu. Hareketin bulanıklığından onu zar zor görebiliyordum. Hayaletlere doğru atılma gücü o kadar güçlüydü ki rüzgârıyla dizlerimin üzerine kapaklandım. Devasa kanatlarının siyah bıçakları, en yakın Hayalet'i yumuşak kilden yapılmış gibi kesiyor, yarattığı kanlı etten şeritler hâlinde bırakıyordu. Dönüp ikinci Hayalet'i de parçaladı. Sonra da üçüncüyü. Hayaletler öfkelenip, çılgık atıp Red'e doğru dönüyorlardı ama onlar daha gözlerini bile kırpmadan Red hepsini parçalıyordu. Havayı kan kokusu sarmıştı.

Onlarca metre boyundaki bir Hayalet ona doğru hücum etti. Hayalet daha ağzını bile açamadan Red kanatlarını aşağı indirdi, havaya yükselip döndü. Kanatları dehşet verici bir büyüklükte genişleyip doğruca Hayalet'i parçaladı.

Sanki Hayalet bir hiçten yapılmış gibi, bir hava zerreciği gibi.

Red, Hayalet'in kafasını koparıp vücudunu parçalara ayırdı. Savaş meydanında havada yükselip alçalıyor, avlanan bir şahin gibi kanatlarını açıp ardından onları sıkıştırıyordu. Hayalet sürülerinin ortasına dalıp onları parçalıyor, tarlayı kanlarıyla dolduruyordu. Yoluna çıkan Birlik askerlerini bu şekilde koyun gibi katlediyordu, korkunç çığlıkları kulağıma geliyordu.

Yeniden ortama ayak uydurmaya çalıştım. Red –Skyhunter– yakıp yıkmaya devam ederken, yukarı sıçrayıp kılıçlarımı çıkardım. Onu takip edip düşman hatlarında ilerlerken kılıçlarım havada parlıyor, kesiyor, dilimliyor, yeniden hayat buluyorlardı. İçimde tuhaf bir coşku kıpırtısı hissettim. Mucizevi bir şekilde Red'in Birlik güçlerini dağıttığını, oluşumlarını böldüğünü ve onları şaşkın kümeler hâlinde kaçışmak zorunda bırakarak pusuda bekleyen askerlerimizin ve Savaşçıların yollarına gönderdiğini görebiliyordum.

Bedenim yılların eğitiminin vermiş olduğu içgüdülerini takip ederek kendi ritminde hareket ediyordu. Adena ve Jeran'ın Birlik askerlerinin dalgasına karşı koyduğu yere geri döndüm. Askerler safır paltolarımızın şöhretini bilerek geri çekildiler ancak Adena'nın gözleri, savaş çılgınlığının sancıları içinde potansiyel zafer ateşiyle ısılsı parlıyordu. Jeran her saldırısında çenesini sıkarak kıvrak hareketleriyle onunla senkronize hareket ediyordu.

Ruh hâlimizdeki değişim dalgasını hissedebiliyordum. Önümüze çıkan askerleri buğdaydan geçen bir tırpan gibi yarıyorduk. Hayaletler artık çok az kalmıştı. Kalanlar da geri çekilmeye çağrılıyordu. Bizden biraz ötede Red'in Birlik askerlerinin bir taburuna daldığını gördüm. Ardında kan izleri bırakıyordu.

Derken o sesi duydum. Vadi boyunca savaş borusunun sesi yankılanıyordu. Birlik'in geri çekilme çağrısı.

Askerlerimizden bir sevinç çılgılığı sesi yükseldi. Yeni güç damarlarımdan akıyordu, her parçalamaya, hücum, her dönüş ve çöelmeye ben de atılıyordum. Askerleri geri çekiliyordu. Adamlarımız da peşlerinden koşturuyordu.

Vahşi coşkumuzun tam ortasında, Red'in kanlı bir tarlanın ortasında çöeldiğini görüp birden duraksadım. Sevincim kursağımda kaldı.

Red kendi askerlerimiz tarafından kuşatılmıştı ama ona yaklaştırmaya kalkışan herkese dişlerini gösteriyordu. Gözleri hâlâ o gümüş-beyaz ışıkla doluydu, yüzünde saf öfke dışında hiçbir ifade yoktu. Parmaklarıyla toprağın içine uzun çizgiler çiziyordu. Dev kanatlarından kan damlıyordu. Kımıldadığında kanatlar da onunla birlikte hareket ediyordu. Çevresindeki askerler bir balık sürüsü gibi ondan uzaklaşıyorlar, ancak mızraklarını kaldırmak geri dönmeye kalkıyorlardı.

“Onu durdurmalısın,” dedi Jeran, yanımda sessizce belirip. Yüzü kan ve toprak içindeydi. Bu alevli gecede, o çok iyi tanıdığım yumuşak kalpli çocuğu görmek zordu. “Onu dizginlemeye çalışıyorlar. Onların Maralı olduklarını anlamıyor sanırım.”

Onları öldürecek. Koşarak yanına gittim, sonra onu çevreleyen askerler çemberine ulaştığımda yavaşladım. Gözleri kişiden kişiye zıplıyor, hâlâ yoğun bir öfkeyle parlıyordu. Ne kadarını görebildiğini bilmiyordum. Belki de etrafındaki her şey ona canavarlar yığını gibi görünüyordu.

Bunun için bir Savaşçı eğitimi yoktu. Kalkan'ımı trans hâinden çıkarmak için başvurabileceğim bir örnek durum yoktu. Hareketlerimi ve huylarımı bilecek kadar

tanımıyordu henüz beni. Ona yaklaşırsam beni tanıyamayabilirdi bile.

Ama yine de Red'e doğru kararlı adımlarla ilerledim. Parlayan gözleri hareket hâlindeki bedenime takıldı. Boğazından kısık bir hırıltı geliyordu, vücudu birden gerildi.

“Red,” diye işaret ettim. Durdum, kendimi göstererek, “Talin,” diye işaret ettim. “Arkadaş,” dedim.

Diğer askerler Red'e yaklaşmamla birlikte geri çekildiler, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Bunun bir intihar olduğunu düşündüklerini biliyordum. Haklı olabilirlerdi de.

Durup ona öğrettiğim işaretleri tekrarladım. “Red. Talin. Arkadaş.”

Kafam sersem gibiydi. Bu mahkûmu çok az tanıyordum. Ama ona yemin etmiştim ben. Hayaletler üzerime kapandığında harabelerin yanında hayatımı kurtarmıştı ve o an her şey bitebilirdi. Ölüm bizi ayırana dek, onu korumaya, onun için hayatımı ortaya koymaya, bana ihtiyacı olduğunda yanında olmaya yeminliydim. Bu yüzden hiç durmadım. Silahsızdım. Etrafımdaki dünya durgunlaşmış ve yavaşlamıştı.

Parmaklarıyla toprağı kazıyarak beni izliyordu. Ama hareket etmiyordu. Kanatları gecenin karanlığına karşı simsiyah bir yay çiziyordu.

Ona iyice yaklaştım ve çömelmiş vücudundan bir adım ötede durdum.

Ona dair her şey ölümü çağırıyordu. Ama kalbim sakindi, korkmuyordum. Çelik kanatlarına karşı tamamen savunmasız bir şekilde önünde tek dizimin üstüne çöktüm, sonra da eldivenimi çıkarıp elimi nazikçe yerdeki sıkı yumruğunun üzerine koydum. Teni yakacak kadar sıcaktı.

Gözleri iyice kısıldı. Saldıracak gibi görünüyordu.

“Benim,” diye işaret ettim, beni anlayamayacağını ve onunla konuşabilmek için kullanabileceğim bir dilim olmadığını bilerek. Ama denemeye devam ettim. “Artık geri çekilebilirsin.”

Bana ateş fışkıran gözlerle bakıyordu. Üzerime saldırıp o keskin kanatlarıyla etimi parçalamasını bekliyordum. Ama hareketsizdi.

“Artık geri çekilebilirsin,” diye işaret ettim tekrar, bu sefer biraz daha nazikçe.

Sonra yavaş yavaş gözlerinin parıltısı sönmeye başladı. Koyu irisleri tekrar ortaya çıktı. İlk kez, hiç de siyah olmadıklarını fark ettim; metalik gri çentikli ve masmavilerdi. Kanatları sarkıyordu, hâlâ üzerlerinden kan damlıyordu. İçe doğru kapanmaya başladıklarında metal uçları toprağın üzerinde çizgiler oluşturunuyordu. Duruşu yavaşça gevşedi. Kanatları paltosunun parçalanmış arka kısmına daha fazla kesik atarak tamamen geri çekilince, bir iki kez göz kırptıktan sonra doğrudan benimle göz göze geldi.

Öfke ışığı gözlerinden kayboldu. Beni tanıdı.

Ve aniden elleri yüzüme doğru kalktı. Onu durdurmadan avuçlarını yanaklarıma dayadı ve beni kendine doğru çekti, alnım alnına değdi. Gözleri kapalıydı.

Kendimi geri çekmeye çalıştım ama beni sıkıca tutuyordu. Vücudum olduğu yerde donakaldı. Sımsıkı kavrayışıyla kendimi kitlenmiş hissettim.

Yakıcı bir parlaklık beynimdeki her şeyi birden yutuverdi.

Birden irkilip gözlerimi sıkıca kapattım ama bu ezici ışık sanki içimden geliyor gibiydi. Ağrı vücudumu delip geçti. Parlaklık oldukça hararetiydi, o kadar sertti ki zihnimi yakarak âdeta bir delik açıyordu. Nefes nefese

titriyordum. Her santimime yayıldıktan sonra beni ona bağlayan dar bir bandın içine yerleşti.

Ve aniden bulanık bir sahneye tanık oldum: Bir odanın cam duvarları. Ben kumaşla örtülü garip bir masaya bağlıyken bana doğru eğilen beyaz önlüklü ve parlak gözlüklü bir kadın. Bir erkek ve bir kızın olduğu yemyeşil bir bahçe. Hepsi bir dizi daire içine inşa edilmiş yoğun, yabancı binalar topluluğu. Birlik. Ağaçların arasından çaresizce koşarken etrafımda dönen bir orman, boğazım korkudan kupkuru. Ve beni, tüm varlığımı içine çekmekle tehdit eden derin, geniş bir keder.

Her nasılsa, bunların Red'in anıları olduğunu anlamıştım. Onun aklından geçenlerdi. Onun duygularıydı.

Sanki zihnim kesilip açılmış ve içi cam gibi bir beraklıkla dolmuştu.

Red beni serbest bıraktı. Acı veren parlaklık anında kayboldu. Yerini beni ona bağlayan ve bir ipin çekiş hissinin andıran bir şeye bıraktı.

Aramızda ne olmuştu öyle?

Geriye doğru tökezledim. Başımı kaldırdığımda Başkan'ın atının tepenin üstünde sessizce durduğunu gördüm, Başkan'ın yüzü bize doğru dönüktü. Alevlerden yayılan ısı, etrafındaki havayı bozarak onu altından bir hale ile çevreliyordu. Artık silahının elimizde olduğunu biliyordu.

Red yorgunluktan bocaladı ve sonra yere yığıldı. Saniyesinde yanımdaydım. Diğer askerler temkinli bir şekilde ilerlerken başını kollarımın arasına alıp onu öylece tuttum. Gözleri kapalıydı. Başkan'ın bulunduğu yere tekrar baktığımda çoktan gittiğini gördüm.

Red ile aramızdaki tuhaf bağ canlı bir şey gibi titreşiyordu. Onun kanlar içindeki yüzüne baktığımda anladım. Havadaki savaşın acısını koklayabildiğim kadar,

ateşin geceye karşı kükrediğı kadar emindim. İlk Kılıç'ın günler öncesindeki sözlerini şimdi yeniden hatırladım:
Bir mucizeye ihtiyacımız var.

Oydu.

Mucizenin ta kendisi.

Uzun zamandır beklediğimiz silah oydu.

10

HERHANGİ BİR SEVİNÇ GÖSTERİSİ YOKTU.

Birlik'i geri çekilmeye zorlamış olabilirdik ama bu geceyle ilgili hiçbir şey kutlamaya değmezdi. İki savunma yerleşkemizi kaybetmiştik. Savaş cephemiz daha da geriye itilmişti. Kendi savunma yerleşkemiz yok edilmişti, geçitler yanmış ve kül olmuştu. Etrafımızdaki vadi ölümlerimizle doluydu.

Asıl savaşın yaşandığı araziye doğru yol aldım. Herkes iş başındaydı, siyah silüetler ateşin aydınlattığı geceyi dolduruyor, kaybettikleri arkadaşlarının yerlerini temizliyordu. Kan toprağın derinliklerine çekilmişti ve onun bakırımsı kokusunun keskinliği havada bir ölüm bulutu gibi asılı duruyordu.

Yakınlarda, iki asker bir Savaşçı'yı sımsıkı tutuyordu. Hemen ne olduğunu anladım, Savaşçı bir Hayalet tarafından ısırılmıştı. Ağlıyordu. Uzuvarı ağır bir güçle titriyordu.

Askerlerin Savaşçı'nın yardım çağrılarına cevap vermemelerini izlerken kalbim ağrıyordu.

Jeran ve Adena olay yerine doğru ilerliyordu. Jeran'ın ince bedeni dimdik ve kusursuzdu, ifadesi kararlı ve cid-

diydi. Giderken tek hamlede kılıcını çekti. Adena da hemen onun yanındaydı. Yaralı Savaşçı, ikisinin uzun mavi paltosunun yaklaştığını görür görmez öfkeyle tepinmeye başladı. Bir sonraki adımın ne olacağını biliyordu.

Jeran Savaşçı'nın önünde durdu. Bir an için başını eğip gözlerini kapatarak kendini hazırladı. Sonra kılıcını bir yay çizerek sapladı.

Bu merhametli ve keskin bir darbeydi. Yaralı Savaşçı bir kez titredi, her kası gerildi ve sonra yere yığıldı. Jeran onu tutan iki kişiye başını salladı. Yorgun görünüyordu, bunu kaldıramayacak kadar gençti. Arkasını döndüğünde, Adena düşmemesi için ona kolunu uzattı.

Aşağıya baktım ve başka bir Savaşçı'nın cesedinin vagonun içine taşınmasına yardım ettim. Başka bir yerde, İlk Kılıç'ın ölü ve yaralı sayımızla ve ne kadar toprak verdiğimizle ilgili bir soruşturma yaptığını duyabiliyordum.

Bir süre arazileri temizleme işine verdim kendimi. Hayaletler tarafından ısırıldıkları için idam edilmesi gereken daha çok kişi vardı, yaralarının dayanılamayacak kadar büyük olduğu aşikâr olanlara ise ölümcül dozlarda tonik veriliyordu.

Sonunda gecenin karanlığı yerini soluk gri bir gökyüzüne bıraktı. İlk Kılıç'ın bana doğru yürüdüğünü gördüm. Gözlerimiz buluştuğunda başını salladı.

“Talin,” diye selamladı Aramin beni, yerleşkeye doğru başıyla işaret ederek. Yanakları kurumuş kanla simsiyahtı. “Kalkan'ın kımıldamaya başladı. Buradaki işimizi bitirebiliriz. Ona bir bak.”

Red saatler önce derme çatma revire getirilmişti. İlk Kılıç ona “Kalkan'ın” diye hitap ettiğinde, kulağıma bu ilk kez bir latifeden ziyade resmi bir komut gibi geldi. Bizi birbirimize bağlıyordu.

Başımı eğip yumruğumu göğsüme vurdum.

Aramin başını kaldırıp araziye baktı, bakışlarını harap olmuş yerleşkenin surlarına dikti. “Uyanıp konuşmaya başladığında bana haber ver,” dedi sonunda. “Herkes bu gece ne olduğunu anlamak istiyor.” Bir an sessiz kaldı ve o sessizlikte gizli bir özür dileme olup olmadığını merak ettim, belki de Red’in hayatını iyi ki kurtarmış olduğumu söylemeye çalışmıştı. Sonra, “Sana becerileri hakkında bir şey söyledi mi?” diye sordu.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

“Hayatımda hiç böyle savaşıp birini görmedim,” diye mırıldandı. O anda sesi, İlk Kılıç’tan ziyade hepimizin antrenman yaptığı Savaşçı arkadaşlarımızdan biri gibiydi. “İnsan gibi bile görünmüyordu.”

Red’in, Hayaletleri sanki bir hiçten yapılmışlarcasına kesip biçmesini izlerken aynı şeyi düşünmüştüm ben de. Yine de uzlaşmak için duraksayıp başımla onayladım. Nihayet öfkesinden kurtulup yere yıkılmadan önceki o ifadesi... Bu *oydu*, savaş makinesinin içindeki çocuk.

“Ayaklandığında sana haber vereceğim,” diye işaret ettim yerleşke yönüne dönerek. “Olanları henüz kendisinin anladığına bile emin değilim.”

Giderken Aramin’in gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Red’e güvenmiyordu. Ben de güvenip güvenmediğimden emin değildim.

Revir aslında yerleşkenin avlusuydu, şimdi yere dizilmiş yamalı battaniyeler ve kıpkırmızı lekeli kumaştan yırtık şeritlerle doluydu. İnilti ve hıçkırıklardan oluşan hafif gürültü etrafımı sarmıştı.

Red ayrı bir odada tutuluyordu, eski bir subayın revirin arka tarafındaki odası. İçeri girdiğimde ilk fark ettiğim şey onu tekrar zincirlemiş olmalarıydı. Kelepçeleri el ve ayak bileklerine ağır bir şekilde oturmıştı. Bir kar-

yolada bilinçsizce yan yatarken bile ağırlıklara bağlıydı. Yokluğunda hemşireleri korkutan bir şey yapıp yapmadığını merak etmiştim.

Sessizce yanına yaklaştım. Parçalanmış paltosunu çıkarıp onu tuniğiyle yatırmışlardı; kolları sıvanmıştı, sırtı kanatlarının savaş alanında genişleyip küçülmesinden dolayı kesik kesikti. Şimdi bu kanatlar sırtında tamamen düz bir şekilde ve iki ince metal şerit hâlinde toplanmıştı. Huzursuz bir uykunun içinde debeleniyordu. Parmakları hafifçe seğiriyor, gözleri kapaklarının altında kayıyordu. Uzun, koyu kirpikleri yanaklarının üzerinde dinleniyordu. Koyu ve karmakarışık saçları bir hale hâlinde yayılıyordu. Kendi teninin açığa çıktığı her yer terden parlıyordu, zincirlerini çınlatacak kadar da titriyordu.

Buradayken, gökyüzünü tarayıp her önüne gelene ölüm saçtığını gördüğüm o silaha, Skyhunter'a benzemiyordu. Arenada ilk karşılaştığım o soğuk, şüpheli mahkûma bile benzemiyordu. Çok fazla bükülürse kırılma tehlikesiyle karşı karşıya kalan genç bir insan gibi görünüyordu.

Yanına diz çöküp paltomu çıkardım. Kan lekeliydi ama en azından sıcaktı. Onu titreyen vücudunun üzerine serdim. Elim yanlılıkla boynuna değdi.

Ateşten yanıyordu. Elimi kaldırdım, sonra çekinerek siyah zırhının başladığı omzuna dokundum. Anında geri çekildim. Elimi yakabilecek kadar sıcaktı. Hatta parmağıma baktığımda sanki annemin evindeki sobaya bastırılmışım gibi kızardığını gördüm.

İnanamayan gözlerle Red'in bilinçsizce yatan figürüne baktım. Böyle bir ısı cildi yakardı ama Red bundan hiç etkilenmemiş görünüyordu. Kumaşın tutuşup alev alabileceğinden korkup paltomu çektim. Tam o sırada

gömleğinin cebinde bir şey hisirdadı ve birkaç dakika sonra faresi kafasını çıkarıp yere atladı.

Hayvanı görür görmez şaşkınlıkla gülümsedim. Bu ufaklık tüm savaş boyunca yanında olup, cebinde ya-sama sımsıkı tutunmuş muydu? Tam bir mücadeleciydi. Elimde olmadan başını okşamak için uzandım. Ona dokunmam için gözlerini kapatıp avucuma sokuldu.

Hareketlerimiz sonunda Red'i kımıldattı. Gözleri hızla açıldı ve bir anda kendimi irislerindeki gümüş çentiklere bakarken buldum. Red kaşlarını çatıp arkasına baktı. Fare anında cebinin içine girdi.

Ve o anda, dar bir tünelin sonuna odaklanma hissi gibi, tuhaf bir netlik duygusu yeniden kafamın içinden geçti. İçgüdüsel olarak yüzümü buruşturdum.

Red de gözlerini kısarak aynı ifadeyle baktı.

Savaş meydanında hissettiklerim. Hafızamdan kesitler, Red'in bana uzandığı o an ve bir köprü gibi birbirine bağlanan zihinlerimiz.

Doğrulamaya çalıştı. Prangaları yüksek sesle şingırdadı. Zincirlerini çekerek gerdi. Gözlerinde aniden panik içinde bir ışık belirdi. Şaşırtıcı bir şekilde, sanki benim hislerimmiş gibi, aramızdaki bağdan bu panik damlalarını hissedebildim. Hemen ardından da parça parça akan düşünceler geçidi... İçlerinden sanırım bir veya iki kelime duydum ama duyduklarım kakofoniden başka bir şey değildi.

Eline dokunmak için uzandım, sonra başımı salladım. Sert bakışlarını bana çevirdi.

“Birlik,” dedi nefes nefese. “Birlik.” Tüm söyleyebildiği buydu, bu yüzden sürekli tekrar etti, sesi giderek panikle doluyordu.

Elini sıktım ve geri yatması için ona işaret ettim. Sonra başımı salladım, biraz gülümsedim ve kendimi işaret

ederek ona hâlâ Mara'da, hâlâ yanımda olduğunu söylemeye çalıştım.

“Talin,” dedim kendimi işaret edip. “Red.” Onu işaret ettim. “Arkadaş.”

Beni anladığını sanmıyordum. Ama ben kelimeleri tekrarlariken gözlerini hareket hâlindeki ellerime çevirdi. Adımı duyunca yüzünde bir tanıma parıltısı belirdi. Sonra nihayet kim olduğumu anladı. Kasları yavaş yavaş gevşedi. Yüzündeki çılgın panik bitkinliğe dönüştü ve yeniden karyolasına çöktü.

Belki de bir şekilde Birlik'teki deney odalarına geri döndüğünü zannetmişti. Zincirlere tepki verme nedeni bundandı belki de... Belki onu orada kelepçeli tutmuşlardı.

Bir süre sonra başı bana doğru döndü. Bakışlarını paltomdaki kırmızı lekelere çevirdi.

Alaycı bir şekilde gülümsedim. “Benim kanım değil,” diye işaret ettim beni anlamayacağını bilerek. “O kadar kolay değil o, ben çok iyi bir Savaşçı'yım.” Bir yanım Jeran'ı bulup konuştuklarımızı ona tercüme ettirmek istiyordu ama Jeran şu anda bize eşlik edecek havada değildi muhtemelen.

Red ile aramızdaki bağdan bir ısı dalgası yükseliyordu. Her nasılsa sözlerimi anladığını *hissediyordum*. Ağzını açıp Karenezce yanıt verdi ama verdiği cevabı aynı anda zihnimde de duyuyordum, kendi düşüncelerimi okuyormuşçasına derin ve içgüdüsel olarak kavrayabildiğim bir şeydi.

Savaşçı palton olmadan çok farklı görünüyorsun, diyordu.

Bunun nasıl olduğunu bilmiyordum.

Karenezce bilmeden onu nasıl anlayabildiğimi tarif edemiyordum.

Ama aramızdaki yeni bağ sayesinde bana ne söylediğini *anıyordum*, sanki zihinlerimiz kaynaşmıştı. Yapabildiğim tek şey ona bakmaktı, nasıl tepki vereceğimi bilemeden, şaşkınlık içinde tam bir sessizliğe bürünmek.

“Bana ne yaptın?” diye işaret ettim sonunda ona.

Bir elini kaldırdı, zincirler takırdıyordu. Bir parmağıyla şakağına dokundu.

Artık bana işaret diliyle anlatmana gerek yok, dedi. Sözlerini düşünmen yeter. Seni zihnimde duyabiliyorum.

Bu onun sesiydi, tek fark dudakları hiç kıvıldamıyordu. Söyledikleri kafamın içinde yankılanıyordu, aynı anda duygularını da hissedebiliyordum.

Hayretler içinde ona baktım. Çekinerek ben de aynı şeyi yapmaya çalıştım.

Bu imkânsız, diye geçirdim aklımdan, ellerim hâlâ bilinçsizce kelimeleri işaret etmek için hareket ediyordu.

Hiçbir şey imkânsız değildir, diye cevap verdi Red zihnimde.

Gözlerim kendiliğinden yaşlarla doldu.

Birine en son yüksek sesle bir şeyler söylediğimde sekiz yaşımıydım ve annem, Mara’ya kaçtıktan sonra gönderildiğimiz Newage’deki hasta yatağımın başındaydı. Onunla zar zor konuşurken elimi tutuyordu. Burnumdan kan geliyordu, ciğerlerim kuru öksürüklerle tutuşuyordu. Yüzüm ve kollarım su toplamıştı. “Çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.” Bunlar anneme söylediğim son sözlerdi. Bunu neden söylediğimi, neden bu kadar üzüldüğümü hatırlayamıyordum. Gözlerim, babamın kapıdan girdiğini görmeyi umarak çılgınca etrafı taramıştı. Yanımda olsaydı elini alnıma dayayıp, Basea’dan topluca göç ederken bizi asla kaybetmek istemediğini söylerdi ve pişmanlıkla gülerdi. Aslında hep arkamızda olduğunu söylerdi. Ama babam hiç

gelmedi. Ve ertesi sabah bir daha asla konuşamayacak şekilde uyandım.

İletişim kurmak için konuşmayı o kadar olmuştu ki artık bunun hakkında düşünmek aklıma bile gelmiyordu. Günlerimi anlayanlarla işaret diliyle konuşarak, anlamayanlardan da uzak durarak sessizlik içinde geçiriyordum.

Ama işte buradaydı. Red, Skyhunter, kafamdan geçirmediğim tüm kelimeleri cevaplıyordu, sesi bende o kadar netti ki sanki kendi düşüncelerimdi.

Ve tıpkı onun benim düşüncelerime ve hatıralarıma göz atabildiği gibi, şimdi de ben ondaki bir şeyleri görüyordum: Tamamen cam ve metalden yapılmış bir odanın içinde bir çocuk, çaresizce bileklerindeki kelepçelerle oynuyor, çığlık atıyor, çığlık atıyor ve çığlık atıyor.

Görüntü bir geliyor bir gidiyordu. O kadar hızlıydı ki, acaba bu sadece bir hayal mi, diye düşündüm.

Nasıl?... diye düşünmeye başladım, hâlâ düşüncemin ona iletildiğinden emin değildim. Ama beni sanki sözcüğü işaret ediyormuşum gibi net bir şekilde duyuyordu çünkü derin bir nefes alıp başını salladı.

Birlik, insan-savaş silahlarını kontrol etmek için, diye açıklamaya başladı, onlarla zihinsel bir bağ kuruyor. Bu bağ zihinlerini, onları kontrol edebilecek Başkan'ın zihnine bağlıyor.

Yine dediklerini anlamamam gerekirken anlayabilmiştim. Yine sesini duyabiliyordum; deniz tuzu gibi derin, pürüzlü, zihnimde kendi düşüncelerim kadar net bir şekilde.

Hayaletlerle kurulan bir bağ. Bir savaş deneyi.

Benimle bağ kurduğunu mı söylüyorsun? diye geçirdim aklımdan.

Yüzündeki anlayış ifadesi bana acı bir şekilde, Corian'ın arenanın dışında benimle ilk kez işaret diliyle konuştuğunda sakinleşmek için derin derin nefes almak zorunda kaldığım günü anımsattı. Red'in ifadesi ani kederimle eşleşecek şekilde değişti. Bana baktı ve o anda, kafamda yarattığım anıyı bir şekilde gördüğünü ve acılarımı hissetmeyi başardığını anladım.

Kalkan'ın mı? diye sordu.

Corian'ı onunla tartışmak istemeyerek çenemi sıktım. *Birlik, Hayaletleriyle bu bağlantıyı neden kuruyor? diye düşündüm.*

Hayaletlerinin onlara itaat etmesini sağlamak için, diye cevap verdi Red. Birlik'ten herhangi birine saldırmak, kendilerine saldırmak gibi gelecektir. Başkan ölse bile zihninin gücü kalacak; düşünceleri kendi düşüncesiymiş gibi Hayalet'in zihninde dolanmaya devam edecek.

Mara, Birlik'in Hayaletlerinin kendi ordularına saldırmasını nasıl engellediğini yıllardır açıklamaya çalıştı. Yakalanan Hayaletlere işkence yaptık, anlamak için onları kesip biçtik. Şebeke'deki bir sürü dükkân, Hayalet kanını insan kanına karşı test ederek ya da bir panzehir bulmak için ikisini karıştırarak kendini bu sırrı çözmeye adanmıştı. Ve işte, cevap tam önümde duruyordu.

Birlik Başkan'ı Hayaletlerin zihinlerini tam anlamıyla işgal ediyordu.

Ama sen bir Hayalet değilsin, dedim ona.

Daha beter bir şeyim. Yeni bir savaş deneyi.

Red'den uzaklaşırken bu düşünce beni ürpertti. *Peki, şimdi beni kontrol ediyor musun? diye sordum aniden şüphelenerek. Beni Başkan'ına mı bağladın?*

O benim Başkan'ım değil, diye cevap verdi keskin bir şekilde, gözleri parlıyordu. Sonra yumuşayarak ekledi:

Ben onun savaş makinesiyim. Başkaları bana itaat edemez. Benim Başkan'a itaat etmem gerekiyordu. Benden uzağa baktı. Ancak ben firar etmeden önce üzerimde çalışmayı bitirmemişlerdi. Bağlantım sadece oluşturuldu, doğrudan kurulmadı. Sonra da savaş alanında sana dokundum...

Sesi bir anda aklımdan uçtu. Söylemiyordu ama ben anlıyordum. O bana bağlıydı.

Peki, neden ben? diye sordum.

Uzun bir süre tereddüt etti. *Nasıl olduğunu bilmiyorum*, dedi yavaşça. *Ama sanırım aklımın beni anlamaya istekli biriyle bağlantı kurması gerekiyordu.* Onu anlamaya istekli biri. Yardım için haykırıyordu, ben de bunu fark ettim ve tam ihtiyacı olduğunda bana ulaştı.

Bir bağ yoluyla Birlik'e itaat etmek üzere tasarlanmıştı. Hayaletler serbest bırakılmaya hazır olana kadar savaş sırasında zincirliilerdi, boyunlarından sarkan zincirlerin hiçbirine gerek yoktu. Hayaletler sahiplerine saldırmayacak şekilde tasarlanmıştı.

Red de böyle miydi? Onun da bağlı olması gerekiyordu. Ama onda işe yaramıyordu.

Düşünce zihnimde yeniden filizlendi, karanlıkta kıvılcımlar yakıyordu. Aceleyle gözlerimdeki yaşları sildim ve Red'e baktım. Birlik'le bağlantısı tam olarak kurulmadan kaçmayı başarmıştı. Ve Başkan ile arasında kurulması gereken bağı benimle kurmuştu.

Red'i Birlik'in başkentinde koşarken hayal ettim, dar sokaklarında ve sonra ormanlarında saklandığını, askerler ve onun gibi Hayaletlerin onu avlamak için peşine düşmüşken onun kendi başına hayatta kaldığını. Hayır, –kendimi düzelttim– Hayaletlerin değil.

Ya Başkan Red'i yakalasaydı? Red'i geri alıp onu buyruğu altına alabilirdi. Ama birbirlerine bağlanmamışlar-

di. Red bunun yerine kendini bana bağıladı ve şimdi ilk kez itaat etmediğini bildiğim, Birlik'in yarattığı bir zihne doğrudan köprü kurmuştum.

Red eğer Hayaletler tarafından saldırıya uğramaktan kaçabildiyse ve Birlik onu kendilerine bağlamayı başaramadıysa, bu onların Hayaletlerini kontrol etme yöntemlerinin dört dörtlük olmadığı anlamına gelirdi. Bu, yarattıklarıyla aralarındaki bağı bir şekilde kesmenin bir yolu olduğu anlamına gelirdi. Onları durdurmanın bir yolu vardı ve Red bunun anahtarı olabilirdi.

Ve şimdi Birlik, Red'in düşman eline düştüğünü biliyordu. Başkan'ın bizzat kendisinin onu yakalamak üzere gelmesi hiç şaşırtıcı değildi. En büyük zayıflıklarını bize kaptırmış olmaktan korkuyorlardı.

Bu gece kazandık mı? diye sordu Red, sesi zihnimde yankılanıyor, düşünceler girdabımı birden kesiyordu.

Başımınla onayladım. Düşündüğüm şeyin ne kadarını hissedebiliyordu? Ne kadarını biliyordu? *Kaybetmedik*, diye cevap verdim. *Ama savunma yerleşkemiz ciddi şekilde hasar gördü.*

Birden sessizleşti. Gözlerinde başka bir soru daha vardı ama bunu söylemek istemiyordu. Ne olması gerektiğini tahmin ederek onu gözlemledim.

Ben ne yaptım? diye sordu sonunda.

Ona söylememeyi düşündüm. Ne de olsa hâlâ iyileşme aşamasındaydı. Ama bana anlamlı bir bakış atınca kendimi bir anda karyolasının yanında, yerde otururken buldum.

Savaşa dair bir şey hatırlıyor musun? diye sordum.

Hayır.

Kazanmamızın tek sebebi sensin.

Ağzı gerildi. Ve sanki içinde olmak istemediği bir durumdan sıyrılmak ister gibi kendini geri çekti. *Neden?*

Gördüğümü anlatmaya çalıştım. Kanatlarını. Gözlerini tüketen ışığı. Etrafındaki düşmanları kâğıt bebeklermiş gibi parçalamasını. Ve sonra... nasıl duramadığını sonunda askerlerimiz onu kuşattığında bile.

Askerlerimize saldırmadın, diye ekledim. Ne yaptığını hatırlamayabilirsin ancak savaşın hangi tarafında olduğunu anlayabilmişe benziyordun. Bunun tamamen doğru olup olmadığını bilmiyordum. Kollarımın arasına çökmeden önce, öfkeli gözleri ve dişleri etrafını sarar adamlarımıza dönüktü. Ona yaklaşmasaydım onları da parçalar mıydı? Jeran, Adena ve devriyemin geri kalanı şu anda çimlerde vücutları kanlar içinde ölü bir hâlde yatıyor olabilir miydi?

Sonunda ona yüzümü avuçlarının arasına alma şeklini anlattım, alınlarımızın birbirine nasıl dokunduğunu ve aramızdaki bu bağın nasıl oluştuğunu.

Kaşları çatıldı, gözleri daldı. Trans hâlinden nihayet çıktığı an, bunlardan herhangi birini hatırlıyor muydu? Ellerimi uzatarak ona doğru yürüdüğümü ve sonra üzerine kapaklandığını hatırlıyor muydu?

Benzerlerimi yapıyorlar, dedi aniden. Telaşlı bir ışıkla gözlerindeki yaşlar parladı. Sığ bir nefesten sonra derin bir nefes aldı. Laboratuvarlarında.

Benzerlerimi. Birlik'te onun gibi dünyanın hiç görmediği şekilde ölüm yağdırabilen benzerleri de vardı demek ki. Bunun korkusu midemi kemirip içimde bir bulantı hissi uyandırdı.

Red, kaçmadan önce üzerinde deney yapmayı hiç tamamlamamadıklarını söylemişti. Diğer Skyhunterlar işleri bitirilip tam donanımlı olduklarında, Birlik ile olan bağları tam anlamıyla kurulduğunda ne olacaktı? Onlara karşı hiç şansımız olacak mıydı?

Aramızdaki bağ tekrar canlandı ve birden gözümün önüne birkaç sima belirdi. Derin bakışları ve endişeli

dudaklarıyla yaşlı bir adam. Çimlerin arasından koşan genç bir kız. Ve cam duvara vuran zayıf bir yansımaya bakan Red. Yüzüme ilk dokunduğunda zihnimde yanıp sönen bazı görüntülerin aynısıydı ancak şimdi ne olduklarını daha iyi anlıyordum.

Red'in babası. Kız kardeşi. Bunu hiç tereddüt etmeden bağlantımız sayesinde sanki benim anımmış gibi anlamıştım.

Onlara ne oldu? diye sordum duyacağım cevaptan korkarak.

Red bu sefer cevap vermedi ama bağımızdan gelen acı şimdi kalbimi pençeliyor, onu yırtıp açıyor, keder, utanç ve başarısızlığın ağırlığıyla dolduruyordu. Onlara ne olduğunu söylemeyecekti. Yaşamak istememesinin, Savaşçı arenasında idam edilmek isteyecek kadar umutsuzluğa kapılmasının nedeni buydu. Gözlerindeki ürkütücü bakışın kaynağı, derinlerde yanan ıstırabın kaynağı buydu.

Bize verilen bu silaha, birçok yönden hâlâ çocuk olan bu genç adama baktım. Ve o anda, onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiğini anladım.

Red tekrar titremeye başladı. Bana anlattığı bu küçük şey bile ondan her şeyi alıp götürmüş gibiydi. Şimdiden huzursuz bir uykuya dalmak üzereydi.

Diğerleri kontrol etmeye gelip uyandığını fark ederlerse onu sorgulamak isteyeceklerdi. Dahası İlk Kılıç, Meclis ve Meclis Başkanı'nın huzuruna çıkarılacaktı. Onun üzerinde testler yapabilirlerdi. Şimdiden Meclis Başkanı'nın Red'i savaş cephesinde savaşması için derhal göndermek isteyeceğini duyar gibiydim. Sahip olduğumuz bu bağı anlamak için sabırları olacak mıydı? Yoksa onu kullanılamayacak kadar büyük bir tehdit olarak mı görecektlerdi? Ölmesini mi isteyeceklerdi?

Belki birbirimize yardım etmenin bir yolu vardır, dedim ona. Ama önce dinlen. Birkaç saat sonra daha fazla konuşabiliriz.

Paltomu üzerime geçirip kalkmaya hazırlandım.

Elini bir anda kaldırdı ve bileğimi tuttu. Derisi hâlâ sıcaktı. Yüzüne baktığımda, o panik ânı gözlerinde yeniden belirdi.

Kal, diye fısıldadı aklıma, sesi açıklayamadığım ani bir dehşetle doluydu. Lütfen. Sadece biraz daha.

Onu uzun zamandır tanımıyor olabilirdim, ondan hoşlandığımdan bile emin değildim ama şimdi içinde dolaşan korkuyla ilgili her şeyin farkındaydım. Annemle Mara'ya kaçtıktan sonraki aylarda ve yıllarda ben de böyle hissetmiştim: gecenin ortasında Birlik askerlerinin kapımızı kırmaya çalıştığını düşünüp duyduğum en ufak sese uyanmam, sobadan her duman kokusu aldığımda Birlik'in evleri ateşe verdiğini, ölüleri ve canlıları birlikte yaktıklarını düşünüp gecekonduumuzdan dışarı fırlayıp otların arasında öğürmem... Ağlayarak anneme sarıldım, sonunda da kucağında uykuya daldardım.

Korkusu benimkiyle aynıydı ve asla ortadan kalkmayacaktı.

Yanına yerleştim, elimi hâlâ tutuyordu. Tek kelime etmeden başımı salladım. Derisinin sıcaklığı avucuma sızıyordu. Gözlerimi yüzünde, koyu, kanlı kirpiklerinde, dudaklarının kıvrımlarında gezdirdim. Dinlenirken bile dağınık duran kaşları asla huzur içinde değildi. Onda bir güzellik vardı, tıpkı Kadimler'in melekleri gibi. Onu merakla inceledim. Yanaklarım kızardı. Uykuya dalar-ken bir şeyler mırıldanıyordu. Ne söylüyorsa onu bizim bağımız aracılığıyla göndermiyordu. Yavaş yavaş tekrar

uykuya dalana kadar bunu bir mantra gibi tekrarladı. Ve birden kendimi kadim meleklerin gerçekte var olup olmadıklarını ve onların Kadimler'in ortadan kaybolmalarına sebep olup olmadıklarını düşünürken buldum.

11

RED KISA BİR UYKUYA DALDIKTAN SONRA bir süre daha yanında kaldım. Onunla ilgili her şey bağı-mız aracılığıyla artık güçlenmiş görünüyordu, sanki onu ilk kez net bir şekilde görüyordum. Huzursuzca hareket ediyordu, parmakları seğiriyor, gözleri sonsuz bir rüya-da gözkapaklarının altında hareket ediyordu. Hararetli bir şekilde bazı Karenezce sözler mırıldanıyordu.

“Sonu olmayan bir koridor,” diye fısıldadı. Kullan-dığı dil kulaklarıma hâlâ yabancı geliyordu ancak bağı-mız sayesinde ne anlama geldiklerini anlıyordum. “Ya-şanacak için bir gün. Çatlağı doldurmanın milyonlarca yolu.” Hafızama iyice kazınana kadar bunları defalarca tekrarlardı.

Red dinlenirken aramızdaki bağ sürekli titreşiyor-du. Rüyalarını görmüyordum ama içinde sonsuza kadar çalkalanacak gibi görünen, ömür boyu sürecektir bir kor-kunun getirdiği tedirginliği hissedebiliyordum. Ara sıra bilinçsiz düşüncelerinin bir parıltısı ortaya çıkıyor gibiy-di. Aramızdaki bu yeni bağı anlamaya çalışarak onu iz-ledim, ta ki gözleri nihayet hareketsiz kalıp deliksiz bir uykuya dalana kadar.

Sonunda zoraki de olsa yanından ayrılmak üzere ayağa kalkıp binadan dışarı çıktım. Dövüşmekten vücudumun her yanı ağrıyordu. Bağımız hafifçe kaybolup zihnimin arkasında sabit bir noktaya yerleşti. Ona son bir kez bakıp yerleşkeden ayrıldım.

Şafakla birlikte yanaklarımı ve dudaklarımı ısıran kış soğuğu hafiflemişti. Yüzümü yerleşkenin ateşle kavrulmuş surlarına çevirdim, gökyüzüne doğru uzanan çıkıntılarının üzerini küçük figürler sarmıştı. Diğerleri de oraya gitmiş olmalıydı. Her kuşatmadan sonra yaygın bir ritüel hâline gelmişti bu.

İç çekip elimi saçlarımda dolaştırdım. Kurumuş kanla düğümlenmiş saç tellerimi çözüp surlara doğru yöneldim. Red'den uzaklaştıkça bağımız zayıflıyordu, ta ki düşüncelerinin parıltısı yerini kalbinin atışına ve kâbuslarına katlanırken titreşen derin ve karmaşık duygularının küçük, ince akımına bırakana kadar.

Ben varacağım yere gidene kadar yıldızlar çoktan ortadan kaybolmuşlardı. Jeran gelmişti, kollarını dizlerinin etrafına sarmış, düşüncelere dalmış, doğmakta olan günün manzarasına bakıyordu. Tek başına gibiydi, derken aradığım kişiyi buldum: Adena'nın uzun figürü biraz uzakta, taş bir çıkıntının üzerine tünemişti. Her zaman yakınlarda bir yerlerde olup sessizce Kalkan'ını izlerdi.

Ben ona doğru yürürken bana baktı. Hançerlerinden birini keskinleştirmek için bir bileme taşına sürtüyordu.

“Bu Jeran'ın silahlarından biri,” dedi silahına doğru başıyla işaret edip ben yanına oturduğumda.

Bana Red'i ve savaş sırasında neler olduğunu sormasını bekliyordum. Soruyu gözlerinde gördüysem de sormadı. Belki de konuyu benim açmamı bekliyordu.

Başımı salladım ve dünyadaki herkesin ondaki kalbe sahip olmasını diledim. “Jeran’ı giriş kapısının orada gördüm,” diye cevap verdim. “Birini kesmeye mecbur kalmıştı.”

Adena, uzaktaki Kalkan’ının figürünü izlemek için uzun bir süre duraksadı. “Güney sınır devriyelerinden olan Savaşçı Pietra’yı bilirsin? Geri zekâlinin teki yerleşkenin kenarına yakın bir av tuzağı bırakmış ve zavallı Pietra savaş sırasında ona basmış. Sıkışmış ve bir Hayalet tarafından kötü bir şekilde ısırılmış.” Adena benden uzağa baktı ve hançere geri döndü. “Tuzaktan kaçıp bir mucize eseri yerleşkeye geri dönmüş. Ama hepimiz Hayalet’in ısırığını gördük. Kalkan’ı çoktan öldürülmüştü, bu yüzden Jeran boğazını kesmek zorunda kaldı.”

Demek yalvarırken gördüğüm Savaşçı buydu.

Surların aşağısında İlk Kılıç’ı gördüm, araziye ince-liyordu. Bir an için gözlerini bize çevirdi ve tek başına oturan Jeran’ı yakaladı. Aramin’in yüzünü ayırt edemeyecek kadar uzaktaydım, orada uzun bir süre durup Savaşçı’sını izledikten sonra geri dönüp işine devam etti.

Adena yumuşak bir ses tonuyla, “Aramin bu konuda hiçbir şey söylemez,” deyince dikkatimi ona çevirdim. İlk Kılıç’a başını salladı. “Ama bir savaştan sonra her zaman Jeran’ı arar gözleri. Hayatta kaldığından emin olmak için. Bazen onun Jeran için daha iyi bir Kalkan olacağını düşünüyorum. Kesinlikle ona çok değer veriyor.”

“Sen ve Jeran mükemmel bir ikilisiniz,” dedim.

Hançerinin üzerinde çalışmayı bitirdi ve bana döndü. “Jeran’ın Pietra’yı öldürmesine izin verdim çünkü ben buna yapmaya dayanamazdım.” Çatık kaşları gözlerinin üzerine koyu bir gölge düşürdü. “Bunu yapmaktan korktuğumu biliyor. Bu yüzden benim için yaptı. Hangi

Savaşçı, Kalkan'ını sürekli böyle bir yükün altına sokar ki?"

Dizlerime yaslanıp aydınlanan ufka baktım. "Hepimiz birbirimize farklı şekillerde yardım ediyoruz."

"Ben bir korkağım," dedi bu sefer yüksek sesle.

"Değilsin," dedim ısrarla.

"Sen Corian için yapman gerekeni yapabildin," diye işaret etti. "Korkarım ki zamanı gelirse bunu Jeran için yapacak cesaretim olmayacak."

"Yapacaksın." Durakladım, aniden Corian'ın son iç çekişini hatırladım. "Ama aramızda en iyimiz Jeran. Belki de bunu hiç yapmak zorunda kalmayacaksın."

"Belki de." Bana bakış attı. "Yaşanacak bir gün daha ha?" Kılıcına vurdu. "Hançerlerim için tasarladığım yeni kabzalar var ya, onlardan Jeran'inkilere de taktım ve rüya gibi çalıştıklarını söyledi. Hayaletlerden bazılarını normalden daha hızlı öldürmesini sağlamış ve muhtemelen hayatını birkaç kez kurtarmış." Zoraki gülümsedi. "Geliştirebileceğim birkaç şey hakkında notlar aldım. Bunları senin ve Kalkan'ının kılıçlarına da takacağım, Talin, bana hatırlat."

Adena savaş sonrası titiz huylarına gömülürdü. Ama bunu dile getirmedi. O sessizce düşüncelere dalmış manzaraya bakarken ben de yorgun bir şekilde başımı salladım.

"Maralılar harabeleri meditasyon yapmak için nasıl kullanırlar, biliyor musun?" diye işaret etti bir süre sonra. "Yedi Kız Kardeş ya da Sabah Gülü gibi harabeleri?"

"Sen bunu zaman kaybı olarak görürdün," diye cevap verdim.

"Evet, öyle düşünürdüm," dedi Adena boynunu ovuşturarak. "Ama bazen sadece oyalanarak bir şeylerle başa çıkarsın, öyle değil mi? Yine de savaş cephesine

gitmeden hemen önce, Sabah Gülü'nün önünde meditasyon yapmaya gittim. Ve yaptığım zaman boyunca düşünebildiğim tek şey buralarda meditasyon yapmanın veya dua etmenin kesin olarak hiçbir işe yaramadığıydı, çünkü gerçekten önemli olan tek şey Kadimler'in teknolojisinin mümkün olduğunca çoğunu çalabilmek. Kötülerle başa çıkmamızın tek yolu onların yaptıklarını yapmak ama daha iyi bir şekilde."

"Birlik'le onlar gibi olmak için savaşıyoruz, Adena."

"Birlik'in eline düşmeden önce her ulus böyle derdi," dedi Adena buruk bir şekilde. "Onları yeneceğim, Talin. Kalıntılardan öğrendikleriyle kendi canavarlarını inşa edebileceklerini mi sanıyorlar? Bunu ben de yapabilirim. Daha iyi silahları daha hızlı icat etmeliyim. Onlar gibi yaratmayı öğrenmeliyim. En iyi oldukları şeyle onları yeneceğim. Mara'nın bunu yapması gerekiyor, yoksa şafaklarımız sayılı."

Savaş cephesinin üzerindeki bulutları çevreleyen altın parıltısının ilk görüldüğü noktaya bakıyordum. Küçükken annemlerden önce uyanır, yatak odamın penceresinden dışarı çıkıp gizlice Basea'daki evimizin çatısına çıkar, doğan güneşi izlerdim. Babam beni bir şafak vakti bunu yaparken yakalamıştı. Özür dilemeye hazırlandığımı hatırlıyordum ama babam sadece gelip yanıma kıvrılmıştı.

Burada ne yapıyorsun yavrum? demişti babam bana.

Ona utangaç bir bakış atmıştım. *Sadece bulutların aydınlanmasını izliyorum,* demiştim.

Babam gülümsemiş ve ufka doğru bakmıştı. *Biliyor musun?* demişti bir süre sonra, *Gökyüzünde milyarlarca, milyarlarca ve milyarlarca güneş var.*

Bu rakam benim idrak etmem için fazla büyüktü. *Ne demek istiyorsun?* diye sormuştum.

Oradaki her bir yıldızı Kadimler keşfetti. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyor musun? Soğuk sabah havasında titrerken omuzlarımı bir battaniyeyle sarmıştı. Dışarıda başka bir sen daha olabilir, başka bir ben ve annen; bize bakıp aynı şeyi merak eden.

Babama iyice sokulup böyle bir şey hayal etmeye çalışmıştım. Başka bir ben vardysa, hayatı acaba nasıldı? O da büyük bir düşmana karşı savaşan bir ülkede mi yaşıyordu? *Ya orada hiç kimse yoksa?* diye sormuştum.

Omuz silkmiş ve sadece, *Dünya bunun için çok büyük bir yer değil mi, sence de?* demişti.

Paltomu kırbaçlayan soğuk bir rüzgâr düşüncelerimi hafızamdan silip süpürdü. Birkaç dakika sonra Tomm ve Pira da oturmak için surlara geldi. Diğerleri de bize katılmaya devam etti, ta ki bir dizi safır paltolu insan güneşin kana bulanmış bir arazideki doğuşunu seyretmek için bütün yükseltiyi doldurana dek.

Tomm'un bize doğru yaklaşıp sorun çıkarmasını bekliyordum ama yanımıza gelmedi. İkili hiçbir şey söylemeden bize doğru baktı. Yarın benimle alay etmeye devam edebilirlerdi. Ama bugün hepimiz yan yana oturup gittikçe artan sabah ışığına bakıp o küçük huzuru arayacaktık. Bir kamp ateşinin etrafında toplanıp birbirimize hikâyeler anlatma şansımız hiç olur muydu, bilmiyordum... ama Mara ile Birlik arasında duran tek engel olan bizler, bir geceyi daha hayatta kalarak atlattığımız. Güneşin doğuşunu izlemek için surlar boyunca sıraya girebileceğimiz bir sabah daha kazanmıştık.

Her savaştan sonra neden burada onlarla oturuyordum? Doğduğum ülke olmayan, annemi hâlâ duvarlarının dışında tutan, bazı Savaşçı arkadaşlarımın bana fare dediği bu ülke için neden hayatımı defalarca riske atıyordum? Vatanım çoktan yok olmuştu. Bu savaş be-

nin için neden bu kadar önemliydi? Bu sorular, savaş cephesindeki kötü bir geceden sonra her zaman olduğu gibi aklımda dönüyor, ben de bu sessiz âni sorularımı cevaplamaya çalışarak geçiriyordum.

Çünkü Mara, tüm kusurlarına rağmen beni içeri almıştı. Çünkü diğer alternatif, yoluna çıkan her şeyi ve herkesi yutan Karensa Birliği'ydi. Askerlerinin insanlara verebileceği en derin dehşete şahit olmuşum ve hayatta kalmıştım. Hayatta kalmamın nedeni ise yakında çökebilecek olan bu son özgür ulustu. Şu anda hepimiz, karanlığı durdurmak için savaşan, aynı safir paltolu genç ruhlardık. Onlar ya da ben durumdan hoşnut olsak da olmasak da bu savaş beni onlara bağlıyordu. Kalmamın sebebi de bu olmalıydı.

Ama Mara düşmeden önce daha kaç kuşatmaya dayanabilirdik? Birlik her seferinde bölgemize biraz daha giriyordu. Bir gün duvarlarımızı aşacaklardı.

Önümüzde duran Jeran arkasını dönüp bizim tarafa baktı ve beni fark etti. Tek kelime etmeden sadece başlarımızı salladık.

“Daha nice şafaklara,” diye işaret ettim.

O anda Jeran’ın ifadesi yirmi yaşında birininkinden ziyade asırlık görünüyordu. Yine de bana bitkin bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Nice şafaklara,” diye geri işaret etti.

Adena da aynısını yaptı. O işaret ederken söylediklerinin üzerine kafa yordum. Sonra Red ile aramızdaki canlı kalan bağı düşündüm.

“Birlik gibi üretmeyi öğrenmek istediğini söylemiştin,” dedim sonunda ona. “Pekâlâ, sanırım şansını yakalamak üzeresin.”

Bana yandan bir bakış attı. “Nasıl yani?”

“Konu Red. Sanırım bir sorunumuz olacak ve problem şu ki Newage’e döndüğümüzde herkes ondan bir parça isteyecek.”

İkimiz de Jeran’ın oturduğu yere baktık. Adena yorumuma katılmamazlık yapmadı. Bir sessizlikten sonra, “Skyhunter uyanmadı mı daha?” diye işaret etti.

Red değil ama. Savaş alanında şahit olduğu o canavar, Skyhunter. “Uyanıktı, kısa bir süreliğine,” demeye karar verdim.

“Ona savaşta ne olduğunu sordun mu?”

Adena’ya ne kadarını anlatabileceğimi düşünerek tereddüt ettim. “Sordum,” diye işaret ettim. “Birlik’in deneylerinin bir sonraki hamlesi olması dışında, hâlâ olup bitenleri anlamış değilim. Red bir savaş silahı. Birlik’in daha nicelerini geliştirdiğini söylüyor ama o ilkmiş.”

“Ah. Demek bu yüzden Başkanları onu aramaya geldi.”

“Meclis Başkanı onu hemen savaşta kullanmak isteyecek.”

“Neden olmasın ki?”

Tereddüt ettim. “Çünkü savaş meydanında oldukça ölümcül olsa da bize savaşı kazandıracak yanı bu değil.”

Adena tüm vücudunu benimle yüzleşmek için çevirdi. Hareketlerimde bir şey yakaladı. “Onun hakkında başka bir şey mi keşfettin?” diye işaret etti.

Başım la onayladım. “Red’in sadece bir silah olduğunu düşünmüyorum. Sanırım o aynı zamanda Hayaletleri yok etmemizin anahtarı.”

12

NEWAGE'DEKİ ULUSAL SALON BU GECE ŞENLİK içindeydi. Savaşçılar bunun tam anlamıyla bir zafer olmadığını bilse de savaş cephesindeki başarımızın haberi herkesi neşelendirdi. Birlik, topraklarımıza biraz daha girmişti, onlarca Savaşçı ve asker kaybetmiştik.

Savaş cephesinden döneli henüz daha bir hafta geçmiş olsa da Ulusal Meydan en güzel ipek giysilerini giymiş Maralılarla dolup taşıyor, sanki ölüm surlarımızın hemen dışında beklemiyormuş gibi gülüp içiyorlardı. Tüm Dış Şehir'in açık ve savunmasız olduğu yerde. Annemin yaşadığı yerde.

“Elbette kutlayacaklar,” demişti annem, savaş cephesinden geri döndükten sonra yanına uğradığımda. “Sen hâlâ hayattasın ve Mara hâlâ ayakta.”

Eliyle yanağımı okşayıp yumurta kabuklarını gübre olarak bitkilerin toprağına gömmesini izledim. “Ayakta mı,” diye işaret ettim, “yoksa yavaş yavaş düşüyor mu?”

Kaşlarını çattı. “Ben bu kadar karamsar bir kızı nasıl yetiştirdim?” diye cevap verdi işaret ederek.

“Sen annesi hâlâ kapıların dışında sıkışmış kalmışken sevinç tezahüratları yapmaktan hoşlanmayan bir kız yetiştirdin.”

“Hadi git,” diye beni Baseaca azarladı. “Kutla. Eğer Karensa gerçekten buralara kadar geleceksen yapabiliyorken git, yiyeceğini ye ve şarabını iç.”

“Seni tanımasam sarhoş olmamı istediğini düşünürdüm.”

“Beni destekleyici bir anne olarak hatırla.”

Ulusal Salon’un ön kapılarından içeri girerken başımı eğdim. Elbette daha önce burada Savaşçıların davet edildiği ziyafetlere ve törenlere katılmışım ama tüm duyularım hâlâ tetikteydi, sanki Mara’nın zengin seçkinleri arasında gezinmek dar geçitlerde Hayaletleri takip etmekle aynı şeydi. Farklar çok azdı.

Kalabalıkta diğerlerini ararken ellerimle bir yandan Adena’nın ödünç verdiği elbisenin kıvrımlarını çekiştiriyordum. Kabul etmeliydim ki elbise çok güzeldi; uzun kollu, gösterişli ve ipeksi sarı bir elbiseydi. Belimde boyumunu uzun gösteren geniş bir altın kemer vardı ve koyu saçlarım, aralarına serpiştirilmiş değerli taşları olan tokalarla süslenmiş, özenli örgülerle toplanmıştı. Cildime hafif ısıltı veren ince bir yağ sürmüştüm ve gözlerim, irislerimin yeşili ve kirpiklerimin karalığını vurgulayan siyah far ile boyalıydı. Boynumu da som altından bir gerdanlık sarıyordu.

Zengin bir Maralı kılığına girmiştim. Gerçek anlamda bana ait tek unsur kulaklarıma taktığım Hayalet kemikleriydi.

Dudaklarım sessizce lanet okuyarak hareket ediyordu. Savaşçılar neden bu tür etkinliklerde paltolarını giyemezlerdi? Silahlarımın ve kılıçlarımın ağırlığı ol-

madan, beni yere sabitleyen her şeyden sıyrıldığımı hissettirdi. Bacaklarımın etrafındaki alışılmadık hafif kumaş hissiyatına karşılık yüzümü buruşturdum.

“Anlamıyorum,” demiştim Adena’ya, odasında elbiseyi denememi istediğinde. “Savaşçı üniformamla herkesin beni ciddiye alacağına eminim.”

“Hayır. Bize benzemelisin,” diye cevaplamıştı Adena. “Zengin bir Maralı gibi, onlara karşı koyacak kadar fiziksel güce sahip bir asker gibi değil. Üniforman herkese sadece bir şekilde Meclis Başkanı’nın kanunlarına karşı gelmeyi ve Savaşçı olmayı başardığını hatırlatacak.”

“Şık bir elbise gerçek yüzümü gizleyemez,” diye işaret ettim. Aksi bir şekilde kollarımı havaya kaldırdım ve Adena elbiseyi vücudumdan aşağı çekerek beni giydirdi.

“Ama gizlemene yardımcı olur.” Adena gözlerimi kapatmamı işaret etmişti, sonra zarif bir siyah kalemle gözkapaklarımı boyamıştı. “Bak, bu gece insanlar sadece Senatörleri ve zenginleri dinleyecek. Sizi olabildiğince ciddiye almalarını sağlayın. Bu yüzden giy şu lanet elbiseyi.”

Kararlılığını hatırlayınca gülümseyerek başımı salladım. Adena, Red’in benimle olan bağlantısına inanmayı reddetmişti, ta ki Red’in Karenezcesini anlayabildiğimi gösterip sözlerini Jeran’ı şaşkına çevirecek şekilde Maraca tekrarlayana dek. Daha sonra Jeran beni sorgulamaya devam ederken, Adena da Şebeke’deki dükkânında volta atıyordu. Red’e o kadar uzun süre bakmıştı ki sonunda Red gözlerini kaçırmak zorunda kalmıştı.

“Şimdi ne yapacağız?” diye sormuştu Jeran, öylesine ortaya.

“Red’i Meclis Başkanı’nın huzuruna çıkarmalıyız,” diye cevap vermiştim.

Adena etrafımızda fırıl fırıl dönüyordu, gözleri hevesle ve sabırsızlıkla parlıyordu. “Asıl büyük soru: Bu *nasıl* mümkün olabilir?” dedi beni göstererek. “Red sana bağlı. Sen de ona bağlısın. Seni kontrol edemiyor; Birlik bu adıma gelmemiş olmalı. Evet.” Neredeyse kendi kendine konuşuyor gibiydi, düşündükçe sözleri daha hızlı çıkıyordu. “Bu adımları çözebilirsek, bu anomalinin nasıl olduğunu anlayabilirsek Birlik’i durdurabiliriz. Vay canına! Bir hayal etsenize? Birlik’i kendi yarattıkları bir şeyle durdurmak.”

“Katılıyorum ama o bizim deney faremiz değil,” dedim ona.

“O *kelimenin tam anlamıyla* bir deney faresi.”

“Ne demek istediğimi anladın. O *bizim* değil.”

Ben kimsenin değilim. Red’in sesi düşüncelerimi bölmüştü, güvensizliği içimi ürpertmişti.

Kaşlarımı çattım, bu yeni his beni huzursuz etmişti. *Elbette değilsin*, dedim ona bağımız aracılığıyla, sonra diğerlerine döndüm. “Ancak Meclis, Red ile ne yapılacağına dair bir fikir beyan edecektir, onu savaşta savaş makinemiz olarak kullanmak gibi şeyler.” Adena’yı işaret ederek, “Jeran’la birlikte onları bundan vazgeçirmek zorundasın,” dedim.

“Bunu neden yapmak zorundayım?” diye sızlandı Adena. “Politikacılarla konuşmaktan nefret ediyorum.”

“Seni anlayabilirler,” diye alaycı bir şekilde cevapladım. “Ve bir şekilde bence Meclis Başkanı bir Basealıdan ziyade diğer Maralılardan tavsiye almaktan daha mutlu olacaktır.”

“Meclis Başkanı onu askeri bir silah olarak görecektir,” diye onayladı Jeran. “Red’in ve yaptığı her şeyin üzerinde tam kontrole sahip olmak isteyecek.”

Başımınla onayladım. “Meclis’in Red’i kişisel saldırı köpeği olarak kullanmasını istemediğimiz sürece tabii. Meclis Başkanı’nı onunla ne yapacağımızı bildiğimize ikna etmemiz gerekiyor. Bağının nasıl çalıştığını anlamak için Red ile iyi bir şekilde çalışabileceğimize. Bu bir zihin bağlantısı, yani öyle fiziksel olarak görebileceğimiz bir şey değil. Bize yardım etmeden Red’i mahvetmelerine izin veremeyiz.”

“Pekâlâ, her şeyi denemeye hazırım çünkü burada bir yerde...” dedi Adena, Red ile benim aramda parmağını ileri geri sallayarak, “...Birlik’in Hayaletler üzerindeki kontrolünün sırrı saklı.”

Ulusal Salon girişinde dolaşıp avluya girerken Adena’nın sözleri kafamda çınliyordu. *Burada bir yerde... sırrı saklı.* Bu yüzden bu gece Ulusal Salon’a gelmiştik; Meclis Başkanı ile bir dinleyici kitlesi aramak için. Onlara bu savaşı nasıl kazanabileceğimizi anlatmak için.

Yanımdan geçenlerin, tenimin rengine ve yüz hatlarıma nasıl baktıklarını hissedebiliyordum. Bazı bakışlar düşmancaydı ve benim gibi birinin bu şekilde giyinmesinden rahatsızlardı. Diğer bakışlar ve gülümsemeler şehvet doluydu, benimle göz göze gelmek yerine beni baştan aşağıya süzüyorlardı.

Çenemi yukarı kaldırıp yürüyüşümü sabit tutarken annemi düşünüyordum ama yine de huzursuzluğumun yanaklarımı kızarttığını hissedebiliyordum. Red çoktan gelmiş olabilir miydi? Onunla buradan bağımız aracılığıyla iletişim kurabilecek miydik yoksa bunu yapmak için fiziksel olarak daha yakın mı olmamız gerekiyordu? Ona bir selam göndermeye çalıştım. Cevap yoktu. Belki çok uzaktaydı.

Red’in savaş alanındaki katliamına dair dedikodular ülke çapında hızla yayılmıştı. Bu gece herkes hevesli bir

şekilde Skyhunter denilen şeyi görmek için İç Şehir'in duvarlarında bir dizi kuş gibi merakla bekliyordu. Kimdi bu Birlik'ten gelen yabancı, bu savaş silahı? Ulusal Salon'a onunla giriş yapmalıydım ama onu hastanede tutmuşlardı. Meclis Başkanı'na zarar veremeyeceğinden emin olmak için her santimini kontrol ediyorlardı.

Bu düşünce beni neredeyse güldürmüştü. Eğer isterse hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan tüm Meclis'i öldürebilirdi. Benim tanık olduğum şeyi, gözlerindeki katliamın ışığını görmemişlerdi.

Red. Aynı zamanda, Newage'e dönüş yolculuğumuzda eyerinde ağır bir şekilde sallanacak kadar güçsüzken yanında kalmam için bana yalvaran genç adamdı o. Sonunda onun atının koşum takımını benimkine takıp onu emniyetli bir şekilde eyerine bağlamıştım ve üzerine uzun bir battaniye örtmüştüm. Newage'in duvarlarını görene kadar atının üzerinde kendinden geçmiş bir hâlde uyumuştum.

Şimdi yüzüklerle parıldayan süslü ellerime baktım ve parmaklarımı esnettim. Avucumun onun avucundaki sıcaklığını hatırladım. Savaştan sonraki geceden beri yüzü hep aklımdaydı. Geri dönüş yolculuğumuz boyunca kalp atışının zayıf, sabit ritmini hissedebilmişim; vücudundan değil, aramızda oluşan tuhaf yeni bağdan. Şimdi bile, nabzını uzaktaki bir cırcırböceğinin çıkardığı ritimli bir ses gibi duyuyordum. Tuhaf bir histi bu; sanki zihnim dışımı görebiliyormuş gibi, sanki bana bağlı, benim kadar canlı ve duygusal başka bir ruh varmış gibi. Kalabalığın içinde bir yerlerdeydi. Ona yeniden seslenmeye çalıştım.

“İşte burada.”

Ses beni birden düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Birkaç seçkin Maralı, kemerli koridorda durarak yolunu kapattı. Gözlerim hızla yüzlerine kaydı. Tomm ve Pira. Savaş cephesinin travması şimdi bir makyaj katmanının ve lüks kıyafetlerin ardına gizlenmişti, dudakları kendini beğenmiş kıvrımlarına geri dönmüştü. Daha önce hiç tanışmadığım birkaç Senatör vardı. Nihayet, Jeran'ın abisi Gabrien'i de gördüm. İçimden gelen iğrenme hissini bastırmaya çalıştım. Gabrien, beni diğer Senatörlerle tanıştırırken kibarca gülümsedi.

“Basealı Savaşçı'nın ta kendisi,” dedi Gabrien. İsmi mi söyleme zahmetinde bile bulunmadı.

Kendimi zorlayarak gülümsemesine gergin bir şekilde karşılık vermeye çalışıyorum ama bakışlarım onun etrafında dolanıyordu, tıpkı kendimi savunamayacağımı anladığımda bir çıkış yolu aramak için bocaladığımdaki gibi. Gabrien zorlandığımı görüyordu. Göz ucuyla gülümsemesinin zayıfladığını, tehditkârlaştığını ve eğlenme fırsatını yakaladığını fark ettiğindeyse memnun bir ifadeye büründüğünü gördüm.

“Demek bu bir söylenti değil!” diye haykırdı diğer Senatörlerden biri bana parmağını sallayarak. Koluna girdiği kadın güldü ve arkasından yanındakilerin kıkırdamaları koro hâlinde duyuldu. “Bu kız gerçekmiş.”

“Bazıları onun en yetenekli Savaşçılarımızdan biri olduğunu düşünüyor,” dedi Jeran'ın abisi, gözleri bana odaklanmış bir şekilde. “Bu her ne kadar ahmaklar tarafından söylene de.”

Diğer Senatörler, Gabrien'in alayına kıkırdadılar ve bir şeyler mırıldandılar. Kardeşine ne kadar yakın olduğunu çok iyi biliyordu ve o gün Şebeke'de korumacı bir tavırla Jeran'ın yanına nasıl koştuğumu da hatırlıyordu. Sadece benim canımı sıkırmakla kalmıyor, aynı zamanda arkadaşım olduğu için kardeşine de hakaret ediyordu.

Gabrien'e dönüp baktığımda, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bildiğini söyleyebilirdim.

Tomm da diğerleriyle birlikte gülüyordu ancak Pira sanki ilgisizmiş gibi uzaklara bakıyordu.

"Savaşçıların dans etmeyi de öğrendiklerini söylüyorlar, öyle değil mi, zarafetlerini geliştirmek için?" dedi başka bir Senatör, Tomm'a bakarak.

Tomm başıyla onayladı. "Evet, öğreniyoruz."

"O zaman belki de Basealı, Birlik'in askerleri için bir zamanlar o kadar iyi dans etmiş ki onun yaşamasına izin vermişler," dedi Senatör sakince. Herkes bu kaba fikre güldü.

"Bir dansçı mı?" Gabrien'in gözlerindeki ışık alaycı bir parıltıya dönüştü. "Buna hiç şaşımam. Kız çok güzel." Gülümsemesi bana doğru döndü. "Bize göstermen gerekecek."

Gerçekten benim onlar için dans etmemi mi istiyordu? Bocalıyordum, durakladığımda ise Senatörler daha çok gülüyordu. Şakayı anlamaya çalışarak kımıldamadan öylece durdum.

"Ben sıkıldım," dedi Pira, konuşmadan rahatsız olmuş bir şekilde. Başını Tomm'a doğru eğdi. "Yiyecek bir şeyler alamaz mıyız?" Tomm teklifini kabul etmeyerek ona el salladı, yüzü sanki onaylanmayı beklermiş gibi hâlâ hevesle Gabrien'e dönüktü.

"Daha tek bir kelime bile etmedi," dedi az önceki Senatör araya girip. "Muhtemelen Maraca konuşmuyor. Belki de kardeşinizi bulmalıyız, Senatör Gabrien." Küstah elini avlunun geri kalanına doğru salladı. "Kardeşin başka diller de konuşuyor, değil mi?"

Varlığımı yok sayan konuşma biçimlerinde bir sertlik, takındıkları gülümsemelerde bir zalimlik vardı. Yıllarca savaş cephesinde kılıçlarım, tabancalarım ve hançerle-

rimle birlikte Hayaletlerle yüzleşmiştim, yine de en keskin dişler kendimi savunacak silahımın olmadığı Ulusal Salon'daydı. Ellerimi çaresizce sıkıyor ve açıyordum. İçime kapandığımı hissediyordum, sessizliğimi bir zayıflığa dönüştürmüşlerdi. Ben onlar için savaş cephesinde savaşıırken, onlar da ziyafetler verip kaybedilen bir savaşı kutluyor ve benimle alay ediyorlardı; dünyalarının birdenbire altüst olacağı o günün bir gün geleceğini fark etmeden.

“Affedersiniz.”

Red'in derin, pürüzlü sesini duyunca şaşkınlık içinde döndüm. Karşımdaki sohbe o kadar odaklanmışım ki o yaklaşırken bağımızın ne kadar keskinleştiğini ve netleştiğini fark etmemiştim. Aksanı hiç de fena değildi. Bu Maraca kelimeyi söyleyebilmek için ne kadar zamandır pratik yapıyordu? Yanımda durdu ve soylu gruba selam verdi. Savaş cephesinin yanında durduğum ateşli, kanlı, korkmuş genç adamdan eser yoktu. Çelik kanatları bu gece, parıldayan sarı ipek ve kürkle süslenmiş, özenle nakış işlenmiş siyah bir cüppenin altına gizlenmişti ama o hâlde bile cüppesinin arkasının, kanatlarının katlanmasına izin verecek şekilde iki kesik ile tasarlandığını fark ettim. Altında iplikleri görünmeyecek şekilde ince dokunmuş beyaz ipeksi bir gömlek vardı. Yüz ifadesi bu gece sakin ve şaşkıncı. Tuhaf ve özgüvenli havasıyla birdenbire ne kadar yakışıklı olduğunu fark ettim.

Konuşabilseydim bile o an bunu beceremezdim herhalde. Dikkatimi dağıtan tek şey, omzuna tünemiş faresinin bir üzüm tanesini kemirmesiydi.

Gabrien'in yanındaki Senatör, Red'in evcil hayvanını görünce şaşkın bir ses çıkardı ve ardından yiyeceklerin arasında başka farelerin olup olmadığını merak ederek ziyafete göz atarken utanç içinde boğazını temizledi.

Özür dilerim, dedi Red gizlice bağımız aracılığıyla bana. *Bir Mara partisine kemirgen getirmek kabalık mı oldu sence?*

Keyifli bir şekilde Red'e tek kaşımı kaldırdım. Sadece omuz silkti ama dudağının kenarı da kalkmıştı.

Red'e şaşkın bir sessizlik içinde bakarken soyluların alaycı şakaları birden kesildi. Tomm ve Pira'nın küçümseyici ifadeleri aniden değişti. Gabriel'in kendini beğenmiş gülümsemesi bile Skyhunter'ın sert bakışları altında kayboldu. Yüzünden süzülen kanı görmek bir memnuniyet hissiyle ürpertiordu beni.

Red beklemeye zahmet etmedi. Onlara o kadar derin ve düzgün bir şekilde başını eğdi ki bunun alaycı bir jest olduğunu hemen anladım. Sonra da beni grubun arasından çekip koridora götürdü. Elinin artık çok tanıdık gelen sıcaklığı için kendimi minnettar hissetmiştim. Etrafımızdaki konuşmalar tek tek kayboldu. Arkamızda kalan Senatörler şaşkınlıkla fısıldaşıyorlardı.

“Bu o,” dedi biri. “Birlik mahkûmu!”

“Skyhunter mı?”

“Evet. Savaş cephesinde bütün Birlik saldırganlarını katleden oydu!”

Red bana yandan baktı. *Yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm,* dedi bağımız aracılığıyla.

Yardıma için sevinmeli miydim yoksa yorumundan rahatsız mı olmalıydım bilmiyordum. *Bana bağ yoluyla bir şeyler söyleyebilirdin, beni geleceğin konusunda uyarabilirdin.*

Böylesine gergin bir konuşma sırasında seni rahatsız etmek istemedim.

Birden, kızdığım da ya da endişelendiğimde bunu anlayabildiğini hatırladım; Senatörlerin konuşmasının kalbimi nasıl sıkıştırdığını biliyor olmalıydı. Bu akşam gö-

rünüşüne hayranlık duyduğumu da hissedebilmiş miydi? Bu düşünce birden yanaklarımı kızarttı. *Daha önce hiç resmi etkinliklere katıldın mı?* diye sordum. *Burada çok rahat görünüyorsun.*

Babam Birlik'te resmi görevlere katılırdı, diye cevapladı. Nasıl çalıştıklarını yeterince biliyorum.

Ona daha fazlasını sormaya hazırdım ama ziyafet salonuna ulaşmıştık, o sırada Meclis Başkanı kadehini kaldırıyordu. Durup gözlerimi uzağa diktim, her adımımızı takip eden bakışları görmezden gelmeye çalışıyordum.

Bu gece Adena'nın seni giydirdiğini duydum, dedi kısa bir süre sonra. İyi iş çıkarmış.

Yüzünde alaycı bir ifade aradım. *Benimle dalga mı geçiyorsun?* diye sordum sinirlerim bozuk bir şekilde. *Bu gece hiç havamda değilim.*

Kaşlarını çattı. *Sana iltifat ediyorum. Doğru değil mi? İyi görünüyorsun. İyi.* Tercüme esnasında bazı şeyler kayboluyor olabilirdi, hatta bağımızdan geçerken bile. Ona dik dik baktım. Adena'nın burada olmasını diliyordum, böylece özel silahlarından biriyle ona vurabilirdi.

Ziyafet salonunun sıcaklığına adım attık. Odanın ön tarafında Mara'nın lideri masasının üzerine doğru eğiliyordu, her iki yanında Senatörleri dizilmişti. Aramin bile bu gece Savaşçı üniformasını daha lüks bir şeyle değiştirmişti; gözlerini çevreleyen hafif altın çizgileri öne çıkaran beyaz ve yine altın rengi bir yelekle ceket. Jeran ve İlk Kılıç alçak sesle aralarında konuşuyordu, resmi ceketinin içinde göz kamaştıran Jeran'ı görünce biraz gevşedim. Yanında duran Adena bize el sallıyordu. Aramızda gülüştükten sonra tek kelime etmeden Meclis Başkanı'na döndük.

Meclis Başkanı içeri girişimizle birlikte kadeh kaldırmasını yarıda bıraktı. Onu daha önce görmüştüm ama

her zaman uzaktan. Bu kadar yakından bakınca, ifadesinin ardındaki yorgunluğu, derisindeki sarkmayı ve sulu gözlerindeki yaşlılığını görebiliyordum. Bakışlarını önce bana sonra ilgisizlikle başka yöne çevirdi, dudak kenarlarını kıvrırarak yüzünü buruşturdu. Dikkatini Red'e çevirdi. "İşte," dedi alaycı ses tonuyla, "Şeref konuğumuz."

Çevresindeki herkes hareket etmeye başladı ve bir kargaşa yaşandı. Herkes Meclis Başkanı'nın işaret ettiği adamı en iyi konumdan gözlemlemek için birbiriyle yarışıyordu. Red yanımda dimdik duruyordu. Görünürde hiçbir şikâyeti yok gibiydi, hatta ilgiden memnun görünüyordu.

Jeran yanıma yaklaştı. "İlk Kılıç'ı, Red'in güçlü yanlarını tetikleyecek kadar kışkırtmaması konusunda uyardım," diye işaret etti "Ancak Meclis Başkanı ikincinin de neler yapabildiğini görmek isteyecektir."

Karşılığında hafifçe başımı salladım, şaşırmadım ama bu düşünce hâlâ kalbimi ağrıtıyordu. Hepimiz Red'in yetenekleri hakkında çok az şey biliyorduk. Ya bir terslik olsaydı? Red'in gerildiğini hissetmem için aramızda bir bağ olmasına gerek yoktu.

Meclis Başkanı odaya doğru elini salladı. "Senatörlerimle biraz konuşabilir miyim, lütfen?" dedi başını hafifçe sallayarak.

Seçkinlerin ikinci bir emre ihtiyacı yoktu. Sessiz adımlarla odadan dışarı çıkıyorlardı ama yanımızdan geçerken mırıltılarını duyabiliyordum. Birçoğu sanki onlara saldıracakmış gibi Red'in etrafından dolanırken, bana da düşmanca bakışlar atıyorlardı. Bakışları görmezden geldim. Çok geçmeden oda boşaldı ve bizimle birlikte sadece Senatörler, İlk Kılıç ve Meclis Başkanı kaldı. Girişteki korumalar avluya açılan cam kapıları kapattı. Şenlikten gelen gürültü aniden hafifledi.

Meclis Başkanı'na dönerken hiçbir şey söylemedim. Şüpheli gözlerle bizi incelerken sessizlik bir süre daha uzadı.

Ve sonunda Red'e baktı. "İlk Kılıç bana, savaş cephesinde Birlik'in iki devriyesini neredeyse tek başına yok ettiğini söylüyor," dedi. "Hem de savaştığımız en büyük Hayaletlerden bazılarıyla birlikte."

Red, Jeran'ın tercüme etmesini bekledikten sonra başını salladı. "Evet, efendim," dedi Jeran onun adına.

"Bu doğru mu?"

"Evet, efendim."

Bana hızlıca baktı, sanki etrafımda dolaşan dedikodular hakkında bir şeyler söyleyecek gibiydi. Öfkesinin tam ortasında Red'e nasıl tek başıma yaklaşabilmişim?

Ama bana hitap ettiğinde sadece, "Ve sen de o Basealı'sın," dedi.

Başımı öne eğdim.

"Şu konuşamayan."

Buna söyleyeceğim hiçbir şey yoktu, bu yüzden hareketsiz kaldım.

Meclis Başkanı'nın sesine aşağılayıcı bir ton yerleşti. "Konuşmayan ama yine de bir fikir önermek için Meclis Başkanı'nı toplantıya çağırarak kadar cesareti olan bir Basealı Savaşçı." Başını bana doğru eğdi. "Bana neden bu tutsağı kurtarmaya karar verdiğini söyle."

Merak ettiği için sormuyordu. Red'in yeteneklerini önceden bildiğim için hayatını kurtardığımı ve bu yüzden bir yalancı olduğumu düşünüyordu. Şu anda bile yüzümü inceliyor, dürüst olmayan bir şey arıyor, sakladığım bir şeyi bulmaya çalışıyordu.

Yeniden başımı eğip ellerimle işaret ettim. "Çünkü ona acıdım, efendim."

Jeran benim için yüksek sesle tercüme etti. Meclis Başkanı bana dikkatle bakıyordu. Bana inanmıyorsa bile bunu bana söylemedi. Bunun yerine Red'e doğru başını salladı. "Görelim bakalım."

Bunun üzerine Aramin masanın çevresinden dolanarak önümüze geldi. Kılıçlarını çekti. "Kusura bakmayın ama efendim," dedi, "bu tehlikeli olabilir."

"Hiç bilmediğim bir şey hakkında tartışmam, öyle değil mi?" dedi Meclis Başkanı bir kaşını kaldırıp. "Bu Skyhunter'ın neler yapabileceğini görmek istiyorum. Bana fiziksel dönüşümünü gösterin."

İlk Kılıç'ın tereddüdüne karşılık başımı salladım. Sonra Red'den birkaç adım uzaklaştım. Bağımız üzerinden ona bir düşünce yolladım.

Kanatlarını görmek istiyor, Red, dedim ona.

Çenesini sıktı ve bir an için bunu bir emir üzerine yapıp yapamayacağını merak ettim, belki de sadece acil durumlarda dönüşebiliyordu. Dönüşürse de kendine hâkim olamadığı o gece gibi mi olacaktı?

Ama Red karşılık olarak başını salladı ve Meclis Başkanı'yla yüzleşmek için döndü. Nefes nefeseydim. Bağımız sayesinde gücünün sersemletici akımını hissedebiliyordum. Bu imkânsızdı. Nereden geliyordu? Sanki kanını okyanusla, ciğerlerindeki havayı da bir fırtına rüzgârıyla yer değiştiriyormuş gibi her damarını dolduruyordu. Bu his beni titretti.

Sonra Red'in kanatları bir siyah metal dalgasıyla arkasından açıldı. Giderek genişleyip açılırken onu dehşet içinde ve hayranlıkla izledim; her tüy ölümcül, karanlık bir bıçağa dönüşerek iki yana açılıp odanın kenarlarına ulaştı.

Artık bir insana benzemiyordu. Bir makineye benziyordu, bir ölüm makinesine.

Aramin bir adım geri çekildi. Keskin kaşlarını çatıştı bile şimdi Red'in dönüşümü karşısında titriyordu. Meclis Başkanı değişmeyen bir ifadeyle onu izliyordu ancak duruşunun sertliğindeki tereddüdü görebiliyordum. Yanımda duran Jeran ellerini silahlarının üstüne koyarken, Adena'nın dudakları sanki Birlik'in böyle bir şeyi nasıl yarattığını hesaplıyormuş gibi şuursuzca hareket ediyordu.

Red'in gözleri savaş alanındaki gibi parlayacak mı diye bekledim ancak karanlıklardı, Meclis Başkanı'nı izlerken gözünü kırpmıyordu.

"Öyleyse bu doğru," dedi Meclis Başkanı sonunda Red'e başını sallayıp. "Birlik senin üzerinde çalışmalar yapmış." Sonra bakışları bana kaydı. "Peki, senin tekelifin ne?"

Red ile benim aramdaki bağ bir yay gibi gerildi. Tekrar başımı eğdim, sonra cevabımı İlk Kılıç'a işaret ettim. Jeran sözlerimi yüksek sesle söyledi: "Birlik, Hayaletlerini kontrol etme yeteneğine sahip. Sadece Birlik ordusunun bir parçası olmayanlara saldırıyorlar. Bunu onlarca yıldır zaten biliyoruz. Aynısı bu mahkûm için de geçerli olmalı ancak o, Birlik'e cevap vermiyor. Bunun yerine ihtiyacımız olan şeyin anahtarını elinde tutuyor."

Tam bu noktada Jeran başıyla Adena'ya işaret etti. Adena öne çıkarken gerginliği havada hissediliyordu. "Hayaletler, yaratılırken Birlik'e itaat etmezler," diye açıkladı. "Sindirdikleri zehir kanlarının her santimine nüfuz ediyor." Derin bir nefes aldı. "Ama bu Skyhunter, Birlik'in hata yapabileceğinin bir kanıtı."

"Ne tür hatalar?" diye sordu Meclis Başkanı.

Adena tereddütle bana baktı. "Skyhunter, Birlik'in onları itaat etmeye zorlamak için kendileri ve yarattıkları arasında zihinsel bir bağ kullandığını söylüyor. Ancak

Red, bağı tam olarak kurulamadan sınırlarımıza kaçmayı başarmış. Bunun yerine Talin’le bağ kurmuş, her iki uçtan kontrol edilemeyecek şekilde. Bunun sebebinin Birlik’in bu bağı çok adımlı bir süreçte oluşturması olduğuna inanıyorum; önce bağı kuruyor, sonra da bu bağ aracılığıyla otoritelerini kabul ettiriyor. Red’in sadece ilk adımı tamamlanmış. Bu da ne o ne de Talin birbirini kontrol etmese de kendi bağları aracılığıyla birbirleriyle iletişim kurabilecekleri anlamına geliyor.”

Bu açıklama Meclis Başkanı’nı Red’in kanatlarından daha çok şaşırttı. Hızla bana baktı, gözleri şüpheyile kı-sıldı ve doğaüstü bir şeyin kanıtı bulmak için bakışlarımı inceledi. “Bundan emin misin?”

Red’e baktım. *Kendimizi kanıtlamalıyız*, dedim ona, ellerimi hiç oynatmadan.

Bana baktı ve başıyla onayladı. Bu küçük hareketle bile çevremizdeki herkes kıpırdandı ve Meclis Başkanı huzursuzca aramızdaki boşluğa baktı. Red ile bir şekilde sözcükleri kullanmadan anlaşılabildiğimizi, buradakileri dışlamayı başararak bir tür görünmez iletişim gerçekleştirdiğimizi anlayabiliyorlardı. Her ne kadar daha önce Red ile bu şekilde konuşmuş olsam da bunu herkese açık sergilediğimiz için içimde yeni bir heyecan kıpırtısı belirdi. Burada konuşma yetisi olmayan ben değildim. Başkalarının konuşamadığı bu dünyada ben konuşabiliyordum.

Red ağzını açıp Meclis Başkanı’na Karenezce bir şeyler söyledi. Aynı anda sözlerini zihnimde *duyabiliyordum*, dilin kendisini bilmesem de şaşırtıcı bir şekilde içgüdüsel olarak sözlerin anlamını çıkarabiliyordum. Ellerimi havaya kaldırıp aynı cümleyi Jeran’a söyledim, o da bunları Meclis Başkanı’na tercüme etti.

Sonra aynısını ben de Red'e yaptım. Ona bakıp Maraca bir cümle geçirdim aklımdan. Yavaşça ve dikkatlice konuşarak bağımız aracılığıyla dile getirdim. Ben bunu yaptıkça Red kelimeleri yüksek sesle tekrarlıyordu, gözleri benimkini asla terk etmiyordu.

En etkileyici becerisi de buydu: Vahşi bir Birlik askerinin bu ulusun dilini tüm doğru tonlamalarıyla yüksek sesle söylediğini duymak. Meclis Başkanı doğruldu, şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu, bakışları aramızda ileri geri hareket ediyordu.

Red sözünü bitirdiğinde, Jeran boğazını temizleyip benim işaretlerimi tercüme etti. “Zihinleri birbirine bağlı, sanki birmiş gibi,” dedi. “Red, Birlik’in doğrudan kontrolü altına girmiş olsaydı eğer, bu bağı onu komuta etmek, ondaki belirli duygusal durumları ve eylemleri tetiklemek için kullanır, onu bir kuklacının kuklasını yönettiği gibi yönetirlerdi. Ama burada, gördüğünüz gibi, bağlantıları ters gitti. Onun yerine bizim elimize düştü.”

Sessizlik oldu. Meclis Başkanı’nın gözleri hâlâ inanamayarak üzerimizde gezinirken Aramin gözlerini kıstı. Yoğun merakının ardında, kendisinin bana yöneltmesini asla beklemediğim bir ifade gördüm. Saygı. O kadar şaşırmıştım ki gözlerimi başka yöne çevirdim, buna dayanamıyordum.

Meclis Başkanı sonunda cevap verdiğinde, sesi güvensizlikle doluydu. “Aralarındaki bu gücün bize karşı kullanılmayacağını nereden bileceğiz?” dedi. “Karensalı bir asker ve şu anda Birlik’in kontrolü altındaki bir ülkeden gelen bir Savaşçı.”

“Hâlâ Birlik için çalışıyor olabileceklerini mi söylüyorsunuz, efendim?” dedi Jeran.

“Bu askerin Birlik ile bağlantısı *olmadığını* nereden bileceğiz?” diye devam etti Meclis Başkanı. “Savaşçıla-

rımızdan biriyle şu anda sahip olduğu bu bağı, düşmanımızı hakkımızdaki bilgilerle beslemek için kullanmayacağını? Bu Basealı'nın bir casus olmayıp, bize sadık olduğunu nereden biliyoruz?”

Haksız da değildi. Doğrusu, Red'in Birlik Başkanı ile bir çeşit bağı olup olmadığını bilmiyorduk. Gerçekten güvendiğimiz tek şey, bir Savaşçı olarak hizmet veren bir geçmişimin olduğu ve Red'in zihninde hainliğe dair hiçbir şey hissetmediğim gerçeğiydi.

İlk Kılıç hemen beni savunmaya geçti. “Talin on iki yaşından beri Savaşçı olarak eğitildi,” dedi. “O zamandan beri bize sadık ve şüphe uyandıracak hiçbir şey yapmadı. Bu bağın ne olduğunu, bu Skyhunter'ın bizim tarafımızda olduğunu söylüyorsa eğer, bana da ona inanmak düşer.”

Aramin'le arenada Red'in hayatı üzerine gerçekleştirdiğimiz gergin yüzleşmemizden sonra ikimizi sıkı sıkıya savunduğunu duymak tuhaftı. Jeran sessizce kendi kendine gülümsüyordu.

“Ayrıca,” diye ekledi Adena, “Birlik'in bize bunun gibi yeni deneylerinden birini vermesi, oynaması tehlikeli bir oyun olurdu. Böyle açık bir bağlantının elimize geçmesini riske edip, kendilerinden birinin kasıtlı olarak askerlerinin iki taburunu yerle bir etmesine izin verirler miydi hiç?”

Meclis Başkanı'nın buna ekleyecek hiçbir şeyi yoktu ama kaşlarını çatı.

“Böyle bir bağın gerçek bir örneğini ilk kez görüyoruz,” diye devam etti Adena sessizlikten yararlanmaya çalışarak. “Laboratuvarlarımızda incelemeye değer.”

“Birlik'in bu bağı nasıl kurduğunu araştırıp sonra da aynı bağı nasıl yok edeceğini araştıracaksın, değil mi?” dedi İlk Kılıç.

“Evet, efendim.” Adena artık o kadar hevesliydi ki öne doğru eğildi, konuşurken ellerine hâkim olamıyordu. “Birlik’in en büyük gücü, canavarlarına hükmetme yeteneği. Eğer bunu kesebilirsek bu savaşı kazanma ve onları geri püskürtme şansımız olabilir. Onları çoktan fethettikleri diğer ülkelerin dışına bile itebiliriz.”

Meclis Başkanı kayıtsız bir şekilde burnunu çekti. “Bu yapılamaz,” dedi.

Bunu bir olasılık olarak görmemişti, sesi tereddütlü ve ürkekti. Hatta sinirliydi. Ses tonuna karşılık kaşlarını çattım. Kaybedecek neyimiz vardı?

Adena bana katıldı. “Denemeye değer olduğunu düşünüyorum, efendim,” diye savunmacı bir şekilde cevap verdi.

“Çalışmak için fazla zamanınız olmayacak,” diye uyardı Meclis Başkanı.

“Savaşmak için de fazla zamanımız olmayacak,” diye cevap verdim ellerimle. Jeran sözlerimi tercüme edince bütün gözler bana döndü. “Birlik savaş cephemizi geriye itti. Seçimlerimizin sonuna ulaştık,” diye işaret ettim sonunda. “Eğer hemen harekete geçmezsek tümüyle başarısız oluruz.”

Nihayet bu noktaya gelmiştik. Meclis Başkanı etrafına bakınıp diğer Senatörlerin ve İlk Kılıç’ın ifadelerini inceledi. Birbirlerine bir şeyler mırıldanıyorlardı ama gözlerindeki umut parıltısını görebiliyordum. Meclis Başkanı bunu görünce bir anlığına tereddüt ettikten sonra bana döndü.

“Pekâlâ,” diye homurdandı gönülsüzce. Adena’ya başını salladı. “Bu Skyhunter’ı incelemek için size izin veriyorum ancak şunu bilin ki çok yakından izleneceksiniz. Her şeyi bana bildirin ve hiçbir şeyi atlamayın. Anlıyor musunuz?”

Hepimiz başımızı ona doğru eğdik. Altımdaki mermer zemin akşam ışığında buz gibi parlıyordu. Red de aynısını yaptı. Jeran haklıydı. Meclis Başkanı, Red'i bir silah olarak görüyordu. Bu savaşı kazanma ihtimalimizi düşündüğünde gözlerinde oluşan parıltıyı gördüm. Ama şimdi bile bana duyduğu güvensizlik çok belirgindi, bunu bir şekilde Mara'yı içeriden çökertmek için onlara oynadığım bir kurnazlık olarak görüyordu. Birlik'in Red'e ne yaptığını araştırmayacağımıza olan inancını sesinde duyabiliyordum ve yapabilirsek bile bunu zamanında, Birlik, askerlerini ve Hayaletleri gönderip duvarlarımızı yıkmadan önce yapamayacaktık.

Ama neye inandığı önemli değildi. Başka seçeneğimiz yoktu. Ve bunca zamandır ilk defa Mara Meclis Başkanı, Basealı bir fareye güvenecekti.

13

ULUSAL MEYDAN'IN APARTMAN DAİRELERİNDE yalnızca üç Savaşçı devriyesi ve İlk Kılıç'ın kalmasına izin veriliyordu. Sessizlik içindeki hızlı antrenmanlarımız iyi korumalar yetiştirdiğimiz anlamına geliyordu ve bu nedenle Savaşçılara, arenada antrenman yapmadıkları zamanlarda dönüşümlü olarak Meclis'i koruma görevi veriliyordu.

Daha önce daireleri Meydan'ın bir yanı boyunca uzanmış, her tarafından Kadimler'in kalıntılarından çıkarılan çelik kirişlerle güçlendirilmiş uzak kuleler olarak görürdüm, burada yaşamak şöyle dursun bir tanesine ayak basacağım bile hiç aklıma gelmezdi. Hem de Meclis Başkanı'nın kişisel emriyle.

Yeni koridorumuzdaki ilk daireyi Adena ve Jeran alırken, Red ve ben koridorun sonundakine doğru ilerledik. Hayal edebileceğim her şeyin çok ötesindeki özel bir odaya girdik. Duvarlar kremsi beyazdı ve yüksek tavanlara kadar uzanan süslü mermer sütunlarla kaplıydı. Sabah ışığı, siyah beyaz mermer zemin üzerinde parılıyordu. Yukarıdan aşağıya doğru uzanan pencerelerin her biri beyaz perdelerle çevrelenmişti. Ortak oturma

odamız detaylarla oyulmuş mobilyalarla döşenmişken yatak odalarımız karşılıklı iki ayrı koridora açılıyordu.

Derin bir nefes aldım. Burası annemin Dış Şehir'deki koca caddesinden daha büyüktü.

Red ana salonun iki ucunda bulunan cam dolapların önünde durdu. Bunlar, Savaşçı ekipmanları için özel olarak tasarlanmış, kılıçlarımız, hançerlerimiz ve silahlarımızın her birini güvenle sakladığımız silah dolaplarıydı.

Bağımızı kullanarak ona, *Zevkli*, dedim. *Gereksiz*, diye cevap verdi.

Yapmak üzere olduğun şey için mi? Tek kaşımı kaldırdım. Sunabilecekleri en asgari model bile olabilir bu.

Cevap vermedi ve ona tekrar baktığımda dolabın karmaşık yapısını değerlendirmek üzere çoktan duraksamıştı. Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle gözlerimi devirdim.

İkimiz de incelemek için yatak odasına giden koridorlardan birini seçtik, sonra diğerine bakmak için birbirimizin yanından geçtik. Odalardan biri gözle görülür şekilde daha büyüktü; bir köşesinde bir yazı masası ve oda büyüklüğünde bir dolap vardı.

Ben daha büyük olan odayı istiyorum, dedi Red bağımız aracılığıyla, kollarını önünde kavuşturmuş, ikinci odada bir arada dururken.

Kaşlarımı çattım. *Ne kadar centilmensin.*

Bu ne anlama geliyor?

Açıklamaya çalışmakla hiç uğraşmadım. *Ayrıca*, diye ekledim, *kıdemli olan benim.*

Ben bir ay zindanda yaşadım.

Benim senden daha çok kıyafetim var.

Bu daireleri bize kazandıran benim. Bana, gülümsemeye benzediğini düşündüğüm bir ifadeyle baktı. *Ayrıca ben daha iriyim. Daha fazla alana ihtiyacım var.*

Ellerimi teslim olurcasına havaya kaldırdım. *Peki.*

Sen ve Adena bunu hep ellerinizle yapıyorsunuz. Bu Mara'ya özgü bir hareket mi?

Ona bakıp yerleşmesi için yatak odasından çıktım. Dairenin bana ayrılan tarafındaki odama geçip daha küçük olan dolabımı açtım.

İçinde özellikle üzerime göre dikilmiş yeni bir üniforma asılıydı. Bir an ona baktım, gülümsemem soldu. Yeni paltomu askıdan aldım. Önümde tutup, dizlerime kadar mükemmel inişini ve omuzlarımdaki sık duruşunu inceledim.

Red de, hiç şüphesiz, yatak odasında aynısını yapıyordu, benim gibi o da yeni üniformasına hayran kalmış olmalıydı. Ya da belki de değildi. Resmi bir Savaşçı olma konusunda tam olarak nasıl hissettiğini bilmediğimi fark ettim, özellikle de Savaşçılar birkaç hafta öncesine kadar onu ölüm cezasına çarptırmak üzereyken.

Ne düşündüğünü anlamak için ona çekinerek ulaşmaya çalıştım, bir şeyi daha net görmek için gözlerini kısarak bakmak kadar içgüdüsel bir biçimde yaptım bunu. Her zamanki gibi zihnime baskı yapan donuk, sürekli gümbürtülü kalp atışının yanı sıra aramızda bir miktar duygu akışı da vardı.

Sonra bu duygunun korku olduğunu fark ettim. O kadar ağır bir şeydi ki beni biraz ürküttü. Kontrolümü geri kazanmak için yatak odamdan çıktım.

Oturma odasına adım attığımda Red'i pencerenin önünde dururken buldum; duruşu o kadar sertti ki sanki yerinde donup kalmış gibi görünüyordu. Şimdi gerginliği dalgalar hâlinde, şiddetle ve dehşet içinde akıyordu üzerinden; her biri aklımın kıyılarına vuran bir kâbus gibi kendini tekrar ediyordu. Dikkatini neyin çektiğini görmek için yanına gittim. Aşağıda, Ulusal Salon'un ön

kapılarının dışındaki meydanda eğitim arenasından dönen diğer Savaşçılar serbest gruplar hâlinde toplanmıştı. Bazıları yeni dairelerimize doğru gülümsemeden başlarını kaldırıp baktılar.

Red varlığını fark etmedi bile. Onunla ilgili hiçbir şey, az önce gördüğüm, dolaplara hayran kalan, benimle hangi yatak odasını istediği konusunda şakalaşan genç adama benzemiyordu. Rahatlamış hâlden eser yoktu. Şaşkın bakışlarını takip ettim, ta ki dışarıdaki manzardan ziyade pencerenin kendisine baktığını fark edene kadar.

Red? diye geçirdim aklımdan ama cevap vermedi. Pencerenin camı dışında hiçbir şeyin farkında değilmiş gibiydi. İçgüdüsel olarak hemen yanına gittim. Elim koluna dokundu ve tepki vermeyince parmaklarımı dirseğinin etrafına kapatıp nazıkçe sıktım. *Red*, diye tekrar denedim.

Aramızdaki bağ titriyordu, bir göletin bozulan yüzeyi gibi.

Birdenbire şimşek çakar gibi parlak bir ışık sardı zihnimi. İçinde bulunduğumuz daire birden yok oldu.

Işığın yerinde etrafımızı saran geniş, karanlık, büyük bir alana yerleştirilmiş, tamamen camdan yapılmış bir oda belirdi. Görüntüyü bizzat Red'mişim gibi görüyordum; soğuk metal bir masanın üzerine yüzüstü bağlanmışım ve üzerimde metal aletler koleksiyonu asılıydı. Soğuk, parlak bir ışık yüzünden başımı her kaldırmaya çalıştığımda gözümü kısmak zorunda kalıyordum.

Bu onun anılarından biriydi.

Gördüklerim karşısında sertçe yutkundum. Red camdaki yansımasına bakarken, ben de kollarının ve bacaklarının düzgünce kesilmiş kısımlarını ve sırtına yerleştirilen iki uzun çelik shaftın yerini görebiliyordum. Boynunu

kaldırdığında göğsündeki işaretin küçük bir kısmı da görünmüştü. İşaret yeni işlenmişe benziyordu, cildi kabarmıştı ve kan içindeydi. Kanı masanın kenarlarından çizgiler hâlinde damlayıp altındaki zemini lekeliyordu. Damlalar genişledikçe oluşan muntazam kan halkalarına baktım, birbirleriyle birleşmeleri çok yakındı.

Red uykusunda çılgına dönmüşe benziyordu; titriyor, acıdan terliyordu. Hatta uzun zaman önceki bu ıstırabın spazminin uzuvlarımdan geçtiğini bile hissedebiliyordum.

Önünde Birlik Başkanı Constantine Tyrus ve gözlükleri ışıktan parlayan bir kadın duruyordu.

“Ona şimdiden acısını dindirmek için verebileceğim tüm ilaçları verdim,” dedi Başkan’a.

“Dayanamaz,” diye cevap verdi Constantine hırıltılı bir ses tonuyla, elleri arkasında kavuşturmuştu. “Ona başka bir şey ver.”

“Veremem...”

“Öyleyse ona bir *sebe*p ver,” diye sözünü kesti Başkan, sözlerinden sabırsızlık akıyordu. “Sen benim Baş Mimar’ımsın. Bir şekilde çöz.” Kadının yanından geçip odadan çıkmadan önce, Red’e endişeli bir bakış attı.

Kadın dönüp üzgün bir ifadeyle Red’e baktı. “Dayanman için sana başka ne verebilirim?” diye sordu.

Red’in kurumuş dudakları aralandı. Camın yansımasında tabii ki daha gençti ama gözlerinin altındaki gölgeler onu yaşlı, yıpranmış bir ruh gibi gösteriyordu. “Kız kardeşimi,” diye fısıldadı. “Babamı.”

Kadın başını salladı, kapıya doğru döndü ve tereddüt etti. Sonra daha kısık bir sesle omzunun üzerinden şöyle dedi: “Umarım bir gün sana yaptıklarım için beni affedersin. Umarım aileni korumak için yaptığın her şeyin aynısını benim de kendi ailemi korumak için yaptığımı

hiliyorsundur. Küçük oğlumu. Kocamı.” Yutkundu. “Bu yüzden sana yalvarıyorum, Başkan’la işbirliği yap. Eğer başarırısan, ben de başarırım ve aileme dokunmazlar.”

Red karşılık vermedi. Günahkâr bir sessizliğin ardından Baş Mimar denilen kadın odadan ayrıldı.

Bir süre sonra cam duvarın diğer tarafına küçük bir figür yaklaştı. Korkuyla Red’e baktı. Bakışları Red’in mahvolmuş sırtına döndü ve ağlamaya başladı.

“Laeni,” diye fısıldadı Red. Şimdi içinden sevinçle karışık dehşet akıyordu; onu gördüğü için sevinçli ama ona yapabilecekleri için dehşet doluydu. Kızın omzunda etrafını boncuk gözleriyle izleyen bir fare fark ettim. Red’in önceden söyledikleri aklıma geldi. *Kız kardeşimin bir faresi vardı.*

Gelen kız kardeşiydi.

Küçük kız ellerini cama bastırdı. “Red” dedi karşılık olarak. “Sana ne yapıyorlar?” Sesi net, kısık ve kederliydi.

“Ben iyiyim,” dedi Red, cama dokunmak için elini uzatarak. Gülümsemeye çalışıyordu. “Acımıyor, söz veriyorum. Bana ilaç verdiler.”

Sonunda, Laeni kendini toparlamayı başardığında, “Babam da burada. İkimizi de getirdiler. Bize henüz buradan ayrılamayacağını, ayrılırsan öleceğini söylediler. Senin için ne yapabilirim?” diye sordu.

“Sadece yanımda kal,” diye cevapladı Red. Şimdi gözleri kapalıydı, dudakları ise sanki saniye saniye nefesini sayar gibi hareket ediyordu, “Bana bir hikâyeye anlat ve dikkatimi dağıt.”

Laeni, camın önüne oturup iyice eskimiş bir kitabı çıkarmadan önce korumalara endişeyle baktı, kitabın bir sayfasını açtı. “Sana en sevdiğim hikâyeyi okuyayım mı?”

“Oku.”

Boğazını temizleyip Maralıların okuduğunun tam tersi yönde, parmağını sayfaya dokundurarak sağdan sola doğru cümlelerin üzerinden geçti. “Sonu olmayan bir koridor. Yaşanacak bir gün. Çatlağı doldurmanın milyonlarca yolu,” diye başladı.

Anısının görüntüsü geldiği gibi hızlı bir ışık patlamasıyla dağıldı ve ben yere vuran güneş ışınları, pencereleri çevreleyen yüksek beyaz perdeleri, siyah ve beyaz mermerleriyle yeni dairemizde kenara çekildim.

Gözümü kırptım, şaşkın bir şekilde kolunu serbest bıraktım. Red elini tıpkı görüntüde yapmaya çalıştığı gibi pencerenin camına bastırdı. Kalbim çarpıyordu, zihnim tanık olduğum o tuhaf ânın içinde tekrar tekrar dönüyordu.

Red bana bir bakış attı, gözleri dehşet doluydu. *Gördün*, dedi bana.

Ona söylemem gereken hiçbir şey yoktu. Sırtındaki kanatların takılma ânı olduğunu anlamıştım; nihayetinde onu bir Skyhunter’a dönüştüren silahlardı bunlar.

Tek yapabildiğim başımla onaylamak oldu.

Gözlerindeki dehşet bir anda yok oldu. Gözleri kapandı ve pencereden bir adım uzaklaşarak ellerini indirdi. *Kardeşimin beni* böyle görmesine izin vermemeliydim, dedi yanımdan geçmeden önce.

Koridorların birinden ilerleyerek yatak odasına doğru gidişini izledim. Birlik’i yenmek için bu göreve dâhil olan Red, içeriden deneyimlediği bir kâbusa geri dönecek olan tek kişiydi. Travmasından kaçmak için kendini öldürmek istediği korkunç bir dünyaya geri dönecekti.

Buna rağmen hâlâ buradaydı. Hâlâ bize yardım etmeye çalışıyordu.

Bir parçanı gitmesine izin vermek ve onu rahat bırakmak istiyordu. Ama o artık korumam altındaki bir savaş esiri değildi. O benim Kalkan'ımdı, safır ceket giyen resmi bir Savaşçı'ydı ve bu, onun her zaman yanında olacağım, hem zihinsel hem de bedensel olarak onunla birlikte antrenman yapacağım ve bir sonraki savaş cephesinde birlikte savaştığımızda hareketlerini kendi uzuvlarım kadar iyi bileceğim anlamına geliyordu.

Onu hiç böyle görmek istemiyordum.

Koridordan devam edip odasına girdim. Yeni Savaşçı paltosunu çıkarıp dolaba asıyordu. Orada kapı eşiğine yaslandım.

Bana dik dik baktı. *Ne istiyorsun?*

Ona aklında –aklımda– gördükleri hakkında soru sormadım. Onun yerine, *Benim odamdasın*, diye geçirdim aklımdan, daha küçük alanı başımla göstererek.

Red hatasını anlayıp duraksadı.

Tabi daha büyük odayı almamı istiyorsan, ayrı, diye ekledim.

Umurunda mı ki? diye mırıldandı bağımızın içinden, paltosunu dolaptan tekrar çıkarırken.

Önünde durup onu gözlerimin içine bakmaya zorladım.

Sen benim Kalkan'ımsın ve ben de senin, dedim ona. *Bu da sana dair her şeyi her zaman umursadığım anlamına geliyor. Uyanık olduğumuz her saati birlikte geçireceğimiz, sana nasıl dövüştüğümü, nasıl hareket ettiğimi göstereceğim ve aynı şekilde senin de bana göstereceğin anlamına geliyor. Bu bağı bana daha çok öğreteceğin anlamına geliyor. İkimizin arasını işaret etmek için duraksadım. Ölene kadar ebedi yoldaş olduğumuz anlamına geliyor.*

Yoldaşlardan hoşlanmam, diye homurdanarak yanıt verdi. Yine sevmediği şeylerden konu açılmıştı. Ancak bu sefer arkasında bir korku vardı; kaybedebileceği birine yaklaşma korkusu. Geleceğin neler getirebileceğinin korkusu.

Yarın çalışacağız, diye devam ettim. *Bizi birbirine bağlayan şeyin ne olduğunu öğrenmeye –gerçekten öğrenmeye– başlayacağız. Adım adım ilerleyeceğiz. Ama ben her zaman yanında olacağım.* Ona sabit bir şekilde gözlerimi diktim. *Sabah görüşürüz. Söz veriyorum.*

Red kızgınlıkla bana baktı. Yine de aramızdaki bağda yeni bir şey hissediliyordu. Bir tür güven, bir köprünün inşası. Sonra arkasını döndü ve kendi yatak odasına gitti, omuzları ani bir yorgunlukla çökmüştü.

Tam o sırada hafızamdaki bir şey kavurucu bir netlikle yerine oturdu. Red'in göğsündeki, arenaya ilk çıktığı andan itibaren kafamı karıştıran o işaret. Bu, Basea'daki kasabamı işgal eden askerlerin, özellikle bizi katletmekle görevlendirilen birliklerin üniformalarının kollarına işlenen sembolün aynısıydı. Beni bir türlü vuramayan genç askerin üzerindeki sembolle aynı semboldü.

Ve aynı olan sadece sembol değildi, aynı zamanda gözleri de aynıydı. Yüzü. Şimdi farklı, yetişkin bir adam olarak ve Birlik'in bir deneyi olarak karşımdaydı ama yine de oydu. Şimdi aniden onu neden arenada kurtarmak zorunda hissettiğimi anladım. Gerçek nedeni.

Red, on iki yaşındaki o çocuktı. Silahı tutan ve bana ateş edemeyen çocuk, o geceki genç askerin ta kendisi.

14

AKŞAMIN GERİ KALANINI BİRBİRİMİZİN YANINDA sessizce geçirdik. Red'in Basea'yı işgal etmek için görevlendirilen genç askerlerden biri olduğunu, annemle kaçtığımız gece yanımda duran kişinin kendisi olduğunu fark etmem midemi bulandırıyor, beni akşam yemeği yemekten alıkoyuyordu. Tek yapabildiğim kafeteryada onun karşısında oturmaktı. Midem sürekli çalkalanıyordu, silahlı çocuğun anısı artık daha netti.

O sembol. Yüzü.

Jeran ile Adena suskunluğumuz karşısında şaşkınlılar ama kendi sohbetlerine gömüldüler, aramızdaki gerginliği her zamanki anlaşmazlığımıza yoruyorlardı.

Red de beni görmezden geliyordu, muhtemelen oturma odasında yaşanan o garip olay nedeniyleydi. Zihinlerimiz birbirine bağlandığından beri ilk kez, aramızdaki açık kanala karşı direnişini hissettim. Sert ve düşmanca bir tavır almıştı, sanki düşüncelerinin akışının hissetmemi istemiyormuş gibi. Aynı şeyi bilinçsizce ben de yapıyordum, içimi yılan gibi sıkı bir şekilde sarmıştım.

Nihayet dairemize geri döndüğümüzde, ikimiz de arkamıza bakmadan doğrudan yatak odalarımıza yöneldik.

Karanlıkta huzursuzca dönüp, uyumak için mücadele ettim. Çok uzun zaman öncesinin görüntüleri, Basea'daki o geceden sahneler üst üste canlanıyordu zihnimde, bir zamanlar belli belirsiz olan o anlar artık netti. O zamanlar gördüğüm genç ve korkmuş on iki yaşındaki Red'in üzerinde henüz deney yapılmamıştı, sırtında metal şeritler yoktu, kanat yoktu, tuhaf, yapay deri yoktu. O hâli nasıl olmuştu da sonradan anısında gördüğüm, cam odada titreyerek yatan o çocuğa dönüşmüştü?

Eğer daha fazla zaman verilseydi Red o gece bana silahını çeker miydi? Neden ateş etmemişti? Beni öldürmeye direndikten sonra ona ne olmuştu? Onu cezalandırmış mıydılar? Çocuk hâlimi hatırlamadığı bir gerçektir, bağımız aracılığıyla ondan gelen bir tanışıklık hissetmemiştim. O hâlde bu, Red'in pek çok Birlik kurbanını gördüğü ve bizlerin artık onun için sadece bulanık birer görüntü olduğumuz anlamına mı geliyordu? O gece bir çocuğu öldürme fikri ile yüzleşmeden önce, masum insanları öldürmüş müydü? *Benim* insanlarımı.

Ben kimi kurtardım? Ben ne yaptım?

Kendimi kötü hissedene kadar bu sorulara kafa yorup durdum. Akşam yemeğinde yediğim birkaç şey midemden dışarı çıkmakla tehdit ediyordu beni, ama kendimi nefesimi yavaşlatıp midem düzelene kadar tek bir düşünceye odaklamaya zorladım. Odamdaki silik ayışığına, battaniyemin kıvrımlarına odaklandım. Uykuya daldığımda bile sıkıntılı düşüncelerim devam etti, zihnim hepsini kâbusa çeviriyordu.

Sekiz yaşındaydım ve annem yine o çocuk askere bakıyordu ve hâlâ kolumu sımsıkı tutuyordu. Oğlan ise silahı göğsüme doğrultulmuş bize bakıyordu. Ateş etmeye istekliydi ancak bunu başaramıyordu. Şimdi, farklı bir yaşta olsa da ve deneyin onu değiştirdiği hâlimden farklı

görünse de, rüyamda o çocuğun Red olduğunu anlayabiliyordum. Saçları şu anda sahip olduğu garip metalik parlaklıktan farklı olarak kumraldı, gözleri koyu ve iri, yüzü daha dar ve vücudu daha zayıftı. İfadesi daha az korkutucu, daha korku doluydu. Göğsünde iz bırakan o işaret henüz orada değildi. Aynı çifte hilal amblem sadece koluna işlenmişti.

Silahını ateşlemedi. Sonrasında annemle kaçarken arkama bakmadım. Çocuğa ne olacağı ya da bizi kovalayıp kovalamayacağı umurumda değildi. Tanıdık sokaklardaki yanan evlerin arasından, patlamaların ve çığlıkların gürültüsünden kaçarak koştuk. Zihnim bu dehşet verici şeyleri görmek istemiyordu ama bunların etrafımdaki her yerde gerçekleştiğini biliyordum. Birlik askerleri tanıdıklarımıza akıl almaz şeyler yapıyordu.

Babam neredeydi? Başına korkunç bir şey gelmişti ama rüyamda bile hâlâ ne olduğunu hatırlayamıyordum.

Gidebileceğimiz tek yol zehirli gaz bulutlarının yoluydu. Sarı sis ciğerlerimi dolduruyordu. Boğazım sanki yakıtla kaplanmış ve ateşe verilmiş gibiydi, şiddetli bir şekilde öğürerek öksürüyordum. Tarif edilemez bir yanmaydı. Annem elini ağzına götürürken gözlerinden yaş akıyordu ve beni ileri doğru çekmeye devam ediyordu.

Karanlık bir alana girdik. Ağzımın kenarlarından kan damlıyordu, sonra bu kanlar pul pul kuruyordu. Annemin elini sıkıca tutup koşmaya devam ettim. Görüş kabiliyetim akıttığım gözyaşlarımla bulanıklaşıyordu.

Zaman mefhumunu kaybetmiştik. Kâbusum –gerçek kaçışımızda olduğu gibi– saatler, günler, haftalar gibi hissettirip kendini tekrar ediyordu. Bu sonsuz gibi görünen gecede, binlerce insanla birlikte kaçtığımızın görüntüsü neredeyse silikti, üzerini çiğnediğimiz çayırlar şimdi kara

bir okyanustan farksızdı. Tek aydınlık, gökyüzünde asılı duran dolunaydan geliyordu: Alçak, beyaz ve muazzam. Arkasındaki yıldızların parlaklıkları sönmüştü. Bir sürü gibi sadece koştuk, neredeyse hiç durmadan, dinlenmeden güvenli bir alan olan savaş cephesinin hattına, son özgür ülke Mara'ya ulaşana kadar.

Anneme baktığımda korku dolu gözlerinin kan çanağına dönüştüğünü gördüm, sadece önümüzdeki köprülere odaklanmıştı. Maralı keskin nişancılar ve okçular, devasa mancınıkların yanında, vadinin diğer tarafında bekliyorlardı ama sonsuza kadar orada bizim için oyalanamazlardı. Köprülerin üzerinde patlayıcı kasalar diziliydi ve okçuların okları atışa hazır bir şekilde bekliyordu.

Arkamızda, Birlik askerleri ve Hayaletlerin dalgalandıran iri cüsseleri hızla yükseliyordu.

Köprülere ulaştık. Toprağa vuran çizmelerimizin sesi aniden metalin üzerinde içi boş bir çınlamaya dönüştü. Köprüler akıl almaz biçimde inceydi. Bu kadar fazla ağırlık taşımamalıydı. Binlerce metre aşağıda gümüş bir ipi andıran nehrin baş döndürücü karanlığına bakmamak için gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda sıra sıra askerlerle, kollarına işlenmiş Mara armalarıyla karşılaştım. Silahları havada ve hazırды. Mara'nın meşhur Savaşçıları da aralarında; parlayan alevlere karşı öne çıkan safir üniformaları, maskeleri, silahları ve kılıçları dışarıda, Hayaletlerle yüzleşmeye hazırlardı. Anlık bir umut dalgası hissettim. Annemin adımları da aynı hislerle giderek hızlandı.

Karşıya ulaştık. Askerler saflarını geçmemiz için haykırırken neredeyse düşüyordum. O noktada, annemin

eline sıkıca tutunup cesaretimi topladıktan sonra arkamı döndüm ve boğazın üzerinden karşıya baktım.

Çevremizdeki diğer mülteciler ağlıyordu. Bazıları diz çökmüş, hızlı koştuktan midelerinde ne var ne yok hepsini çıkarıyorlardı. Birçoğu hâlâ köprülerin üzerindeydi, kalabalık bir karınca sürüsü gibi güvenli bir yere doğru ilerliyorlardı.

Annem yere yığıldı. Şimdi acı içinde ağlıyordu. Gözleri sımsıkı kapanmış, sanki ıstırabını engelleyebilecekmiş gibi ellerini bacağındaki yaraya bastırmıştı. Ona nasıl yardım edeceğimi bilmeden yanında diz çöktüm. Kan her yerine yayılıyordu. Çok fazlaydı.

Arkamızdaki okçular hâlâ insanlarla dolu köprülere ateş ediyor, okları aşağı fırlıyordu. Bazıları mültecilere isabet ediyor, diğerleri ise köprü bağlantı noktaları boyunca duran kasalara saplanıyordu.

Kasalar yıldırım çarpmış gibi patlıyordu, sanki dünya ikiye bölünüyormuşçasına. Ve köprüler, Mara'nın kalan tek ticaret yolları, kulakları sağır eden bir metal iniltisiyle parçalanıyordu. Hâlâ geçmekte olanların panik içindeki feryatları duyuluyordu. Onların kaçmak için çaresizlik içinde komşularını ezerek birbirlerinin üzerinden geçtiklerini görebiliyordum. Boğazın diğer tarafında Birlik'in kırmızı ve siyah bayrakları dalgalanıyor, Hayaletlerin delici çığlıkları gecenin karanlığına yayılıyordu.

“*Bakma,*” dedi annem bana, sesi, titrek bir uğultuydu. Esmer teni kül gibi solgundu. Umutsuzluk içinde başını salladı, beni kendine çekti ve ağlamama izin verdi. “*Yok bir şey, bebeğim,*” diye fısıldadı saçıma doğru. “*Gözlerini benden ayırma. Yok bir şey.*”

Yok bir şey, bebeğim.

Gece boyunca annemin rüyalarımda yankılanmaya devam eden sesiyle dönüp durdum. Yeni dairemizin koridorları karanlıkta kafamı karıştırıyordu, bir an için nerede olduğumdan emin olamadım. Yavaş yavaş düşüncelerim yatıştı. Yatağımda doğruldum, vücudum pencereden odaya dolan ayışığının gümüş rengine bürünmüştü.

Bir anlığına olduğum yerde öylece kaldım, kâbusun yavaşça bilincimden kaybolmasına izin verdim ve yerini gerçekliğin tedirginliğine bıraktım. Dairenin diğer tarafında, Red'in zihnimde sakince dalgalanan duygu akımını hissedebiliyordum, göremediğim bir kâbusta hapsolmuştu. Rüyalarındaki duyguları, uyanık düşüncelerinden daha düzensizdi. Dehşet içinde aniden yükselen derin duygular ve kederle birlikte açıklanmaları daha güçtü, görüntülerde ve kelimelerde daha az bütünlük vardı. Zihnimin neredeyse ulaşılamayan bir köşesinde, camdaki yansımalara ve karanlıktaki kızıl üniformaların parıltısına dair izler vardı.

Belki de kâbusları benimkileri tetiklemişti, korkuları bir barajdan gelen su gibi zihnimizin duvarlarını ıslatarak bağımızdan sızıyordu.

Hatta belki de kâbusu benimkiyle aynıydı. Tek fark kendi bakış açısıydı. Bir türlü ateş edemeyen o çocuk askerin bakış açısı.

Bu doğruysa, o zaman belki de bağ her iki yönde çalışıyor olabilirdi. Eğer ben sakinleşirsem, o da sakinleşirmiydi? Ve sonra onun kâbuslarını yatıştırırsam, benimkileri tetiklemeyi bırakacak mıydı? Gözlerimi kapattım ve Corian'ı düşündüm. Eskiden bahçenin ortasında kar-

şıklı oturup sessizce etrafımızdaki dünyayı dinlerdik. Günlük Savaşçı egzersizlerinden biriydi bu meditasyon. Şimdi sırtüstü yatmak için döndüğüm yatakta bunu yapıyordum. Dalgaların zihnimin yüzeyini bozduğunu hayal edip, sonra yavaşlayıp yüzeyin yine cama dönüşmesine izin verdim, bir gece ormanının sesini, dallardaki kuşların seslerini anımsadım. Sonra nazikçe bu düşünce meditasyonunu, Red'in zihnindeki dalgalanmaları durdurup kâbusların durulmasına izin vermek için yavaşça bağımıza gönderdim.

Bunların herhangi birinin işe yarayıp yaramadığını söylemek zordu ve bir an aramızdaki bu bağa anlam yüklemeye çalıştığım için kendimi aptal gibi hissettim.

Sonra Red'in nefesinin ince ritmini fark ettim. Zihninin arkasında titreşen gölgeler yavaşça soldu ve sonunda bağımız aracılığıyla algılayabildiğim tek şey derin uykudaki bir kişinin düşük, sabit nabzı oldu.

Red bana Birlik'in bu bağı asıl kurma sebebinin Başkan'ın onun zihnini kontrol edip, kendi birliklerine saldırmasını engellemek olduğunu söylemişti. Onu Birlik'le ilişkilendirmeyi tamamlama şansları olmamış olabilirdi ancak kendi zihnimi onu sakinleştirmek için kullanabilmem gerçeği hem büyüleyici hem de rahatsız ediciydi. Belki o da aynısını yapabiliirdi. Belki birbirimiz hakkında kontrol edebileceğimiz başka küçük, ince şeyler de vardı. Düşüncesi bile tüylerimi diken diken etti. Silahı doğrultan o korkmuş çocuktan cam bir odada masanın üzerine bağlanmış bir deneye nasıl dönüşmüştü? Birlik onu bir çocuktan bir savaş makinesine nasıl dönüştürmüştü?

Eski hayatımın yıkımından kısmen sorumlu ancak yine de hayatımı bağışlayan bir askerle beni birleştiren bu dünya, ne kadar da acımasız bir mizah anlayışına sahipti.

Sonunda yeniden uykuya daldım. Ama kâbuslar peşimi bırakmıyordu, bu sefer kendimi kolunda işaret taşıyan kim olduğu belirsiz bir asker tarafından kontrol edilen bir kukla gibi görüyordum. Silahı kendime doğrultmamı söyledi, hıçkırarak yerde ağlıyordum. Bana te-tiği çekmemi söyledi. Ve söyleneni aynen yaptım.

15

KIŞ GÜNEŞİ YAĞMURLA NEMLENMİŞ PATİKA yolların üzerinde parlak ve yakıcı bir şekilde ışıldıyordu. Diğer Savaşçılar yemekhaneye doğru ilerlerken, Red’le ben yanımızda Adena ve Jeran ile hapishaneye gitmek üzere Ulusal Meydan’dan geçiyorduk.

İçeri girip aşağıya doğru inene kadar yağmur tüm kıyafetlerimize işlemişti. Red hiç etkilenmese de bizim içimiz titriyordu. Bağımız sayesinde, önceki günden beri onun bitkinliğini hissedebiliyordum. Akşamüstünün büyük bir bölümünü Ulusal Meydan’ın dar yollarından birinde kusarak geçirmiş, akşam yemeğini atlayarak erkenden yatağa gitmişti. Dün gece ne kâbuslar gördüyse, o kâbuslar beni de bir türlü uyutmamış, huzursuz bırakmıştı.

“Burada bir Hayalet tutuyoruz,” diye fısıldadı Adena Red’e, en alt seviyedeki hücreye yaklaşırken. “Bir yıldan fazladır burada yaşıyor. Onu açlığa ve deneylere o kadar maruz bıraktık ki şimdi çoğunlukla sessiz.”

Red, Jeran tercümesini yaptıktan sonra Adena’ya baktı ama Adena’nın sözlerindeki merhamet yoksunluğu onu ürkütmedi. Red bana sorgulayıcı bir bakış attığında

sadece başımı salladım. Ona Adena'nın erkek kardeşini nasıl kaybettiğini anlatmalıydım ama Adena'nın, Red'in idamı sırasında tribünde durup kanının akması için nasıl bağırdığını hiç anlatasım yoktu.

Hayaletlere duyduğum sempati zaten sınırlıydı.

Buradaki hücrenin, diğerlerinden farklı olarak, aralarındaki küçük koridorda yanan meşalelerin olduğu iki kapısı vardı. İç kapının parmaklıklarından süzülen tek ışık kaynağı onlardı. Korumalar bizim için kenara çekildikten sonra, ilk kapıdan girip karanlık bir koridordan geçtik ve zincirli bir kapıya geldik. Burada Adena farklı bir anahtar çıkarıp kilidi açtı. Ellerim kılıç kabzalarımın üzerindeydi. Hançerlerim de kısmen kılıflarından çıkmış durumdaydı.

Tavan alçaktı, en irimiz olan Red zar zor dik durabiliyordu. Pencere yoktu. Hayalet ses çıkarmıyordu ama içeri girdiğimiz anda onun burada olduğunu anlayabildim. Karanlıkta hafif ve aralıksız dış gıcırdatışını duyabiliyor, çürüyen etinin bir hançer gibi duyularıma bastıran keskin kokusunu alabiliyordum.

Gözlerim otomatik olarak hücrenin bir köşesine çömelmiş kül rengi figürün üzerinde sabitlendi. Sırtını bize dönük tuttuğu için meşalelerin ışığında omurgası bozuk bir silüet çiziyordu. Her nefeste hafif hırıltılı bir ses çıkarıyordu. Parça parça soyulmuş beyaz, çatlak derisi, altındaki çürük eti gözler önüne seriyordu. Bileklerinin etrafındaki kelepçeler onu duvara sıkıca zincirlemişti. Kelepçelerin ne kadar sıkı olduğuna dayanarak Hayalet'in kelepçeler takıldığından beri daha da büyüdüğünü söyleyebilirdim.

Buraya her geldiğimde bir Hayalet'in hizaya getirilebilmesine şaşıryordum. Ama sanırım bir canavarın bile sınırları vardı. Girişimizi duyup askerlerin ona bir tur

daha işkence yapmaya geldiğini sansa bile bedeni kıpırtısız kalmaya devam edecekti.

Adena ilk adımı atarak öne çıktı. Elinde küçük metal bir kit vardı, onu açtığı zaman uzun bir şırınganın parıltısını gördüm. “Ondan kan alacağım,” diye işaret etti bize. Burası o kadar karanlıktı ki parmaklarının hareketlerini görmek için gözümü kısarak bakmak zorunda kalıyordum. “Dönüp sizi gördüğünde sakın ona saldırmayın. Bırakın ona...” Red’e baktı. “...gitsin.”

Jeran Hayalet’e baktı. “Bu zincirler yeterince sağlam görünmüyor,” diye işaret etti.

“Buraya yeterince çok geldim,” diye cevapladı Adena sessizce. “Güven bana.”

Adena Hayalet’e yaklaştı. Güvenle hareket ediyordu ama omuzlarındaki hafif sertliği, ellerindeki titremeyi görebiliyordum. Canavara yaklaştı, sonra şırıngayı omurgasına doğru yaklaştırdı. O yaklaşırken nefes almaya cesaret edemeyerek hareketsiz kaldık. Red’in duyguları hafifçe harekete geçti ve bağımız aracılığıyla neredeyse bir beklentiyle yükselen gerilimini hissettim. Sanki bu Hayalet’in kendisine yaklaştığını görmek *istiyordu*.

Adena bir an için duraksadıktan sonra şırıngayı omurgasına enjekte etti ve elinden geldiğince hızlı bir şekilde ondan bir şişe kan aldı.

Canavar hızlıca döndü. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ilk başta dişleriyle Adena’yı parçalayacağını düşündüm.

Gözleri hâlâ gördüğüm her Hayalet gibi süt beyazdı, dişleri hâlâ uzun ve yaralı ağzının çevresi kan içindeydi. Ancak çılgılığı, boğazı neredeyse tamamen çürümüş gibi boğuk ve hırıltılı çıkmıştı. Gözlerinden birinin olmadığını ve ellerinde yalnızca iki veya üç pençesi olduğunu fark ettim.

Bu, Adena'ya hamle yapmasını engellemedi. Gözleri nefretle yanıyordu.

Adena kılıcını havada sallaya sallaya dönerek geri adım attı ve yaratığın kolunda uzun bir kesik açtı, bu hareketle Hayalet'in vücudundan bir et parçası fırladı. Hayalet parçalara ayrılıyordu.

Adena'nın onu Red'e doğru itmeye çalıştığını fark ettim. Jeran bir hançer çıkarıp öne doğru fırlattı ve Hayalet'i diğer kolundan yeterince sert keserek dönmeye zorladı. Hayalet dişlerini Jeran'a gösterip tekrar hamle yaptı. Adena yolundan çekildi ve bir kez daha Hayalet'e darbe indirerek Red'e yaklaştırdı. İkisi kesintisiz bir uyum içinde birlikte çalışıyorlardı. Hayalet'i bir o yana bir bu yana savurup, sonra nihayet Red onun varlığını yeterince hissedene kadar yaklaştırdılar.

Gergindim. Her nasılsa, bu karanlıkta yanımda duranın Red olduğunu unutmuştum. Yanımdaki Corian'dı. Orman zemininde hâlâ tek dizinin üzerine eğilmiş, az önce öldürdüğü Hayalet'e son görevini yaparken bunun son anlarından biri olacağının farkında değildi. Bir anda kılıçlarımı çıkarıp Red'e doğru bir adım atarak sanki hayatı buna bağlıymış gibi pozisyon aldım. Mantığım, hatıralarımın dalgasına karşı mücadele ediyordu.

Durmalıydım. Burası orman değildi. O, Corian değildi.

Red bir anda dondu kaldı. Bir an için tam burada, hücrede bir Hayalet'e dönüşeceğinden korktum. Ya da daha kötüsü... Dönüşmeyecekti ama Hayalet'in zincirleri kırılacak ve dişlerini Red'e geçirecekti.

Hayalet, Red'e ulaştı. Zincirleri gerilmişti, kolları arkasında gergindi ve canla başla çığlık atıyordu. Başta, bize davrandığından farklı davranmadı Red'e. Ama

süt rengi gözleri onunkiyle buluştuğunda birden durdu. Dişleri hâlâ açıktaydı ve insanlık dışı bir öfke perdesiyle ona bakıyordu ancak saldırmak yerine şaşkınlık içinde başını ona doğru eğerek bakmaya devam etti. Yıpranmış boğazının derinlerinden hafif bir hırıltı yükseldi.

Dehşet içindeydim. Red'in bu Hayalet ile tuhaf bir ilişkisi olduğu belli oluyordu. Red'den gelen duygu dalgasını hissediyordum. Hem Red hem de bu yaratık aynı yerde doğmuş, aynı kâbustan yaratılmıştı. Sonra Red'in neler hissettiğini anladım: Aralarında bir anlayış vardı ve bu her neydiyse, Hayalet'in ona saldırmasını engelliyordu.

Hayalet tereddütlerinden kurtuldu. Red'e dişlerini gıcırdattı, sonra ondan uzaklaşıp dikkatini bana çevirdi.

Hazırdım. Kılıçlarımdan birini çektim ve bana saldırmadan önce Hayalet'in koluna sapladım. Yaratık çığlık attı. Red'den farklı olarak bana tanıdık bir nefretle bakıyordu, sonra tekrar saldırmak için yerinden kımıldadı.

Aniden çığlık attı, sanki böcek sokmuş gibi boynunu tokatlıyordu. Arkasından Adena, boynuna bir şırınga daha saplayıp geri çekildi.

Bir saniyeden az sürdü. Hayalet iki kez göz kırpıp ayakları üzerinde sallandı, ardından birkaç adım geri gitti. Boğazındaki hırıltılı ses bir tür sızlanmaya dönüştü. Gözleri yine titreşti. Dişlerini gıcırdatarak Adena'ya odaklanmaya çalıştı ama sonra dizlerinin üzerine çöktü. Uyanık kalmak için çabalarken kasları geriliyordu ama nafiyleydi.

Gevşeyerek, bilinçsizce taş zemine yayılırken onu izledim.

Adena'nın alnı terden parlıyordu. "Sana saldırmadı," diye işaret etti Red'e, başını sallayarak.

“Sanki seni tanıyor gibiydi,” diye ekledi Jeran. Bize katılmak için karanlıktan dışarı çıktı.

Red yerinde duruyordu. *Bana saldırmak için eğitilmiş*, dedi bana bağımız aracılığıyla. Zihnimdeki sesi kısık ve yorgundu, açığa vuramadığı bir kederle ağırlaşmıştı.

Red’in sözlerini Adena ve Jeran’a ellerimle tekrarladım.

Hayalet’in hücrelerinden çıktık. Adena hücrenin kapılarının her birini dikkatlice arkamızdan kilitledi. Omuzlarım ancak tamamen dışarı çıkıp zindanın koridorlarında durduğumuzda gevşedi.

“Hayaletler üzerinde çalıştığım bunca yıl boyunca hiç böyle bir şey görmedim,” diye çıkıştı Adena, sesini alçaltmaya çalışarak. “Sana tepki verme şekli? Saldırmaya teşebbüs bile etmedi.” Hayalet’ten aldığı kan şişesini kaldırırken gözlerinde parlak bir ışık belirdi.

Jeran’ın da gözleri parlıyordu. “Birlik’in Red’e ne yapmaya çalıştığını bulacağız,” dedi. “Ve onlar bizi yemeden bunu en kısa zamanda çözeceğiz.”

“Peki, şimdi ne *yapacağız*? ” diye işaret ettim. Bakışlarım Adena’nın elindeki kan şişesinden Red’in karanlık silüetine kaydı.

Adena derin bir nefes aldı. “Şimdi, Dış Şehir’deki hurdalıklarda dolaşmamıza yardım edeceksin. Çünkü bir miktar magnezyuma ihtiyacım var.”

16

“HAYALET’İN KANINA KARŞI RED’İN KANINI test etmek için o metale ihtiyacım var,” dedi Adena İç Şehir’in kapılarından çıkıp gecekonduların çamurlu yollarına giderken. “Magnezyum metali suya girdiğinde pek bir şey olmuyor. Ancak Hayalet kanı ile karıştırıldığında köpürüp soluklaşıyor. Hayalet kanı vahşidir. Sonuç olarak, köpük izleri karışımın içindeki kanın hareketini görmemizi sağlayan bir örnek oluşturuyor.”

Çevremizdeki insanlar, Red’e gergin bakışlar attı. Korkutucu kanatları olmasa da buradaki çoğu kişiden daha uzun ve güçlü görünüyordu.

“Toplamama yardım etmelisiniz,” dedim Adena ve Jeran’a. “Bulması kolay bir metal değil. Akşamüstü boyunca hep birlikte arasak iyi olur.”

Savaşçı olmadan önce, çoğu günümü Dış Şehir’in hurdalıklarında geçirirdim. Hurdalıkların uzakta, gecekonduların çoğunu oluşturan derme çatma teneke çatıların karmaşasının ötesinde yükseldiklerini görebilirdiniz. Telli çitlerin ardında yapay dağlar oluşturan, pek çok bloktan sonra yükselen metal atık yığınları...

Şimdi bizimkileri götürdüğüm, annemin evine yakın olan, diğerlerinden farklı değildi: her şeyin rasgele karışıp yığın oluşturduğu bir dönümlük işe yaramaz toprak ve çamur, Kadimler'in geride bıraktığı kalıntılardan kalan eski parçalar, motor, bina ya da makine parçaları, çiftçilerin arazisinde ve vadilerde düzenli olarak ortaya çıkan şeyler. Ayrıca İç Şehir'den atılmış metaller de vardı. Kırık el arabası parçaları, parçalara ayrılıp yeniden inşa edilen bina parçaları, çatı ve cephe kaplama malzemeleri, kapılar ve pencere çerçeveleri. Eski tencere, tava ve teneke kutular, üç ayaklı sandalyeler ve ayakları hiç olmayan masalar. Tekerlekler. Vidalar. Borular. Çatallar, bıçaklar ve kaşıklar.

Kulağa kırık dökük, çirkin bir manzara gibi geliyordu ama gerçekte hurdalıklar buradaki en güzel yerlerdendi.

Dış Şehir'deki insanlar hurdalıklarda çöpçülük yapıyorlardı. Annemle ben hep yapardık zaten. Gecekondu-
ların çoğunun duvarları ve çatıları burada bulunan paslı metal levhalar kullanılarak inşa edilmişti. Annem yeniden satış için en güçlü çeliği nasıl bulacağını öğrenmişti. Benim yardımımıla parçaları İç Şehir duvarının kapılarına götürüp para karşılığında Şebeke'ye satardık. Enkaz yığınları arasında gezinmeyi, hassas parmaklarımla makinelerden tel koparmayı ve satacak kadar değerli parçalar bulmak için tehlikeli dar alanlardan geçerken vücudumu nasıl kullanacağımı da öğrenmiştim.

Ancak bu akşamüstü buraya daha yakından bakınca hurdalığın bir bahis meydanına dönüştürüldüğünü gördüm. Burada Dış Şehir halkından oluşan bir kalabalık vardı, hepsi de ortalıkta oynanan bir dizi tehlikeli oyun için bağıırıp çağırıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Adena arazideki kalabalığa bakmak için çitlerin orada durduğumuzda.

Kurulan oyunlara işaret ederek, “Hurdalık Sirki,” diye işaret ettim.

Biri, iki metal yığın arasına bir dizi kablo bağlamıştı, aşağıdaki insanlar da o kablolarda dengede kalmaya çalışarak yürüyenler için parasına iddiaya girip tezahürat yapıyordu. Başka bir yerde de insanlar demir lağım kapaklarını ne kadar uzağa fırlatabilecekleri ve çit boyunca dizilmiş tenekeleri ne kadar düzgün devirecekleri konusunda yarışıyorlardı.

Her seferinde değişen, öylesine oyunlardı bunlar. Ara sıra ortaya atılan ve buradaki halkı bir geceliğine sıkıntılarından uzaklaştıracak bir şeyler sunan, anlık gelişen eğlence sirkleri.

“İçeri girmemiz bizim için güvenli mi?” diye sordu Jeran. “Bekleyelim mi?”

Başımı iki yana salladım. “Diğer zamanlardan daha tehlikeli olamaz. İnsanlar yeterince mutlu görünüyor.” Sonra çitin açık kapısından içeri girdim.

Red’in merakını bağımızdan hissettim ve ona baktığımda başını ipteki cambazlara doğru çevirdiğini gördüm. Aşağıdaki insanlar onları cesaretlendirirken, Red de yukarıda sendeleyerek yürümelerini seyrediyordu. Küçükken yarışanları hayranlıkla izlediğimi hatırladım. İnsanların ilk denemelerinde karşıdan karşıya geçmeyi başardıklarını görmüştüm ancak daha çok tellerin üzerinden kaydıklarını ve yol boyunca çıkıntılı metal levhaların keskin kenarlarına çarparak yere düştüklerine şahit olmuşum. Kazaların hatırası beni ürkütüyordu, şu anda da olduğu gibi cambazların bir an evvel karşıya geçmesini dilerken hep kaslarım gerilirdi.

Red bana baktı. *Hiç denedin mi?*

Başımı hayır anlamında salladım. *Annem denedi. Bana asla izin vermedi. Ancak bu eğlence, yığınlardaki parçaları karıştırırken dikkat dağıtmak için işimize yarayacak.*

“Magnezyumun nerede bulunacağını nasıl biliyorsun?” diye sordu Adena, ben onları şenlik alanından çekip, metal yığınlarının arazi üzerinde uzun, dingin gölgeler oluşturduğu hurdalığın arka tarafına götürürken.

Yığınları işaret ettim. Magnezyum çocukken ara sıra aradığım bir şeydi. Şebeke’deki metal işçileri, magnezyumu çelik ve demirle karıştırmayı sevdikleri için iyi bir fiyat öderdi. Hafifti, aletler için iyiydi. Küçük bir magnezyum paketi bile pazardan sizi bir hafta boyunca doyuracak ekmek ve un almaya yetecek kadar para getirirdi.

“Kadimler bunu bazen aletlerinde ve makinelerinde kullanırlardı,” diye açıkladım yığınlara ulaştığımızda. Yığınlardan birine uzanıp düz, dikdörtgen bir makineye benzer parça çıkardım. İçini açığa çıkarmak için onu ters çevirdiğimde, çoktan çıkarıldığını gördüm. Parçayı diğerlerine doğru tuttum. “Parçalanmamış benzerlerini arayın.” Sonra, eski bir uçuş nesnesinin devasa pistonunu işaret ettim. “Onları bir kez uçmak için kullanmışlar. Çoğu çoktan boşaltılmış olsa da aradığımız şeyi bazen buralarda bulabilirsiniz.” Başımı yukarı çevirdim. “Ve elbette en iyisi, daha az insanın ulaşabileceği yükseklikte bulunur.”

Adena ile Jeran, onlara geçmiş yaşamımdan kesitler sunduğumda her zaman yaptıkları gibi, bir anlığına düşüncelere daldılar. Ancak beni sorgulamadılar.

“Çocukken bu yığınlara tırmanırken nasıl hayatta kaldın?” diye homurdandı Adena, yığınlardan birinin üstüne çıkmaya başladığında. Bir Savaşçı olarak ayak

hâkimiyeti konusunda eğitimli olsa bile, vücudunun her dönüşünde dengesiz duran metal parçalarının kaymasına ve gürültüsüne alışkın değildi.

Ancak Jeran yığından yığına hoplayarak ilerliyordu, yamaçtaki bir keçi kadar çevikti. Görevine yoğunlaştığı yüzünden anlaşılıyordu.

Tam sıkışıp kalmıştım ki Red beni gördü. Kanatlarını açmaya başladı. *Seni daha yükseğe taşıyabilirim*, dedi.

Kollarında olmayı hayal edip bir an için duraksadım. Bu, tüm süreci hızlandırırdı ve dürüst olmam gerekirse havada uçmanın nasıl bir his olduğunu hep merak etmiştim. Bunları düşünmek beni utandırdı. Burada dikkat çekmemek muhtemelen en iyisiydi. Bu yüzden fikri aklımdan söküp attım ve kaşlarımı çattım.

Uçarsak, dedim ona kalabalığa doğru başımla işaret ederek, bütün akşamüstünü paniği bastırmaya çalışarak geçirebiliriz. Yığınlardan birini işaret ettim. *Sen sadece beni kolla. Herhangi birimizin kayıp düştüğünü görürsen bizi kurtarmaktan çekinme.*

Red kaşlarını çattı. *Yani burada mı kalacağım?*

Bu yığınlara tırmanamayacak kadar ağırsın, dedim ona, sonra yığınlara tırmanmaya başladım.

Hurdalıklardaki yığınlara tırmanalı yıllar olmuştu ama burada geçirdiğim zaman kendini çabucak hatırlatmıştı ve hemen uyum sağlayabilmişim. Sabit bir noktaya ulaşana kadar ağırlığımı bir metal levhanın üzerinde dikkatlice kaydırmak, altımdaki hurda yığını canlı bir şeymiş gibi hareket hâlindeyken başka bir yığının üzerine nasıl zıplayacağımı hesaplamak gibi detaylar... Burada hızlı kararlar vermeniz gerekiyordu. Çöpçülük yapan tek çocuk ben değildim ama çoğu zaman en küçüğüydüm. Diğer çocukların serseri çeteleri vardı, iyi metalleri kapmak için ekip oluşturmuşlardı ve aynı alan-

larda dolaşmaya çalışan herkesi dövüyorlardı. Böylece vücudumu yığınlar arasında nasıl hareket ettireceğimi, kendimi oyuk gövdelerin ve paslı çatıların içine nasıl saklayacağımı öğrenmiştim.

Daha sonra Corian'ı buraya götürdüm ve ona arazide nasıl gezileceğini öğrettim. Birbirimizi yığınlar arasında kovalardık, onu birden fazla kez yere düşmekten kurtarmıştım. Önce gün ışığında, sonra ay ışığında pratik yaptık. İlk Kılıç bunun bir Savaşçı'ya yakışmayan bir egzersiz olduğunu, bizim gecekondu'lara ait olmadığını düşünüyordu. Ama Corian ve benim o zamanlar ordudaki en çevik ikili olarak görülmemizin bir nedeni de buydu.

Corian'ın onu yığınlarda bulmam için bana seslenen alaycı sesinin hatırasıyla birden duraksadım. Bir at arabasının iskeletini kazma işinin tam ortasında durdum, sonra gözlerimi kapattım ve nefesimi sabitlemeye çalıştım. Corian'ın etrafımda yankılanan gülüşünü duyabiliyordum. Benim bulduğum saklanma yerlerine kendini sıkıştırmaya çalışırken yanıma sokuluşunu hâlâ hissedebiliyordum.

Sonra bu his geçti. Gözlerimi açtım. Hiçbir şey yapmadan durmaya alışkın olmayan Red'i yığınların arasında koştururken yakaladım. Her zamanki gibi kaşları çatıktı.

Ölümünden bu yana Corian'ı o kadar özliyordum ki yokluğu hep hissettiğim bir yara gibiydi. Birbirimizi ne kadar tanırsak tanıyalım Red asla onun yerini alamazdı. Yine de kendi bakış açımın özelinden Red'e baktıkça ve bağımız aracılığıyla düşüncelerini hissettikçe onun hakkındaki merakım artıyordu. Kendimi, eskiden Corian'ı izlediğim gibi, alışkın olduğum dünyadan çok farklı bir yerden gelen bu insanı saygıyla karışık hayranlıkla izlerken buluyordum.

Red bir an için adım atmayı bırakıp bana doğru baktı. Bir at arabasının iskeletine daldım, kalbim aniden küt küt atmaya başladı. Onun da benden ona akan duyguları hissedebildiğini hatırlamam bir saniyemi aldı. Muhtemelen keder, acı, hayranlık ve merak karışımı bir şeyler hissediyordu. Onu ilgiyle izlediğimi fark etmiş olmalıydı. Ve şimdi beni vuran utanç dalgasının da farkındaydı.

Kalbimi bu yabancıya açmaya zorlandığım için dişlerimi sıkıyordum ve aynı zamanda utanıyordum çünkü ben de onun duygularına burnumu sokuyordum. Bu bağ sayesinde tepkilerime karşılık kafasının karıştığını, hatta biraz şaşkın olduğunu ve hissettiğim bu çılgın karmaşayı anlamaya çalıştığını söyleyebilirdim.

Buna bir son verme zamanı gelmişti. İçimdeki her şey hâlâ bana bakıp bakmadığını görmek için at arabasından uzaklaşıp ona odaklanmak istiyordu ama zihnimi başka bir şeye çevirmeye zorladım: Görevimize.

Magnezyuma. Evet.

Daha önce her gün yapmaya alışkın olduğum hareketlere döndüm. Henüz içleri oyulmamış makineleri buldum, muhafaza kaplarını kesip, parlak gümüş magnezyum parçalarını bulana kadar kazıyarak metali çıkarıp ceplerime attım. İlerlerken Red gittikçe aklımdan uzaklaştı. Onun da beni düşünmeyi bıraktığını ancak birkaç araba iskeletini incelemeyi bitirdiğimde fark ettim. Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Bir süre sonra parmaklarım çalışmaktan yara olmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp esnedim ve değişen gün ışığına odaklandım. Akşam olmak üzereydi, günbatımından hemen önceki saat olmalıydı. Yakın mesafede, sirk, hurdalığın önünde devam ederken Jeran'ın Adena'ya seslendiğini ve Adena'nın kahkaha attığını duydum. Topladığım az miktardaki magnezyumla yetinerek kollarıma

baktım ve Red'in izini bulmak için arazide arama yapmaya başladım.

Onu görünce durdum.

Yere oturmuş, yüzünü hafifçe başka yöne çevirmişti ve kanatları tam teşekküllü bir şekilde açılmış, iki tarafına doğru metrelerce uzanıyordu. Ama bu sefer öfkeli değildi. Bir grup çocuk sirkten uzaklaşıp etrafında toplanmış, kanatlarının siyah çelik bıçaklarını çığlık çığlığa inceliyor, saç tellerinin sert, metalik dokusuna bakmak için saçlarını çekiştiriyordu. Kanatlarını öyle bir şekilde katlamıştı ki bıçaklar dikkatlice dizilmiş hâldeydi, böylece çocuklar merakla tüylere dokunduklarında ellerini kesmiyorlardı. Biraz ötede, yay şeklinde hizalanmış yetişkinler ona yaklaşamayacak kadar çekingen bir tavırla kendi aralarında fısıldaşıyor ve geride duruyorlardı.

Onu böyle görünce, hurdalıkta dikkat çekmemesi konusunda benim sözümü dinlemediği için ilk önce sinirlendim. Ama sonra küçük bir kızın saçıyla oynamasına izin vermek için başını yana eğdiğini gördüm. Red başını salladığında kız kıkırdayarak geri zıpladı ama sonrasına bir an evvel yeniden ona dokunmak istedi. Red çocuklar kanatlarının etrafında koşarken ve üzerine tırmanmaya çalışırken yavaş ve dikkatli hareket ediyordu. İfadesi hâlâ nazikti. Bağımız aracılığıyla neşelendiğini anlıyordum ama bu neşenin altında o kadar derin bir keder vardı ki ağırlığı göğsüme baskı yapıyordu. Ve bu duyguların içinde bir anısının parıltısını belirdi. Bu anı bir zamanlar tıpkı kendi gibi koyu saçlara sahip küçük bir kıza, camın diğer tarafındaki kız kardeşine aitti. Derken sanki Red onu serbest bırakmaya korkuyormuş gibi küçük kız gözden kayboldu.

Corian. Bu manzaraya baktığımda tek gördüğüm, ölü Kalkan'ındı. Her zaman en nazik kişiler için korkardım;

onlar kalplerini çıplak bırakmaya istekli olanlardı, başkaları için üzülen ve başkalarının mutluluğuyla mutlu olanlardı. Corian da öyleydi ve ben onu korumayı başaramamıştım. Ara sıra huysuz ve alaycı biri olan Red'i hiç öyle düşünmemiştim ama burada, çocukların onun her yerine tırmanmasını, açtığı kanadının ucundan sarkan bir erkek çocuğunu dikkatlice yere indirirken mükemmel bir şekilde hareketsiz kalmasını izlerken Corian için eskiden sahip olduğum duygularla doldum. Onun gibi olabilme dileği, bu kişiyi kaybetme korkusu.

Başımı sertçe salladım. Red, Corian değildi. Asla da olmayacaktı. Ve şu anda neye şahit olursam olayım, Red'in Birlik adına Basea'yı fethetmesine yardım eden genç bir asker olduğunu, çocukken Birlik için savaştığını hatırlamam gerekiyordu. Tereddüt etmeden Birlik'in taburlarına dalarken yüzündeki öfkenin ışığını hatırlamam gerekiyordu.

Hem iyi kalpli hem de katil olunabilir miydi? Hem nazik hem de bir savaş silahı olunabilir miydi?

Ben metal yığınlarından aşağıya inene kadar Jeran çoktan bir avuç dolusu magnezyumla bizi bekliyordu. Adena ise eğimli bir çelik parçasının üzerinden dikkatlice inmekle meşguldü. Artık herkes sirk alanını terk etmiş, Red'in sakın hareketlerini, görkemli kanatlarının toprağın üzerinde yavaş yaylar hâlinde gezinmesini izliyordu.

Adena bize yaklaşırken ellerimizdekileri görünce gözlerinin içi parladı. "Oldukça iyi, oldukça iyi," diye mırıldandı metalin kalitesini incelerken. "Bununla çalışabilirim. Ah!"

Topladıklarıyla o kadar meşguldü ki Red'i hiç fark etmemişti. Şimdi, Red'in çocuklara nasıl davrandığını izlerken telaşlı sözcükleri bir anda kayboldu ve gülümsemesi soldu. Kardeşini ve Red'e karşı duyduğu öfkeyi

düşünüyordu muhtemelen. Ama bu manzara onu sessizleştirdi.

Tek düşünebildiğim, Birlik'in böyle kalpleri, zihinleri ve düşünceleri olan insanları canavarlara nasıl dönüştürebildiği idi. Tek hatırlayabildiğim ise sınırlarımızda dolaşan kötülüklerine karşı savaşmak için ne kadar az zamanımız olduğuydu.

Gece iyice çöküp annemin evinin yönüne doğru ilerlediğimizde, Red'e bir bakış attım. Sessizdi ama zihni bulanıktı, bana bazı görüntüler gönderiyordu: bir önceki anısındaki gördüğüm o küçük kız, bir bahçe penceresinden onu izleyen bir kadın, gıcırdayarak aralanan bir kapı ve içeri giren o korkunç şey...

Çocuklarla aranın bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum, dedim sonunda ona bağımız aracılığıyla.

Hafifçe gülümsedi. *Kız kardeşim benden çok daha küçüktü. Buna alışkınım.*

Kız kardeşin, Laeni. Kâbuslarından çıkan küçük kızı düşündüm. Bu, o muydu? diye sordum ona, hangi anısını kastettiğimi anlayacağını bilerek. *Onu çok sık düşünüyorsun.*

Red bana bakmadı ve hemen cevap vermedi. Verdiğinde ise kafamın içinde hüznün dolu, sessiz bir uğultu oldu. *Evet. Düşünüyorum.*

Bir sonraki sorunun bağımız aracılığıyla ilerlemesini engelleyemediğim için yutkundum. *Ona ne oldu?*

Red o kadar uzun süre sessiz kaldı ki nihayet cevap verdiğinde annemin sokağına ulaşmıştık ve zihnimdeki sesi beni ürküttü. Şimdi bana baktığında gözleri dünyanın en korkunç ağırlığıyla doluydu.

Babamın başına gelen şeyin aynısı, dedi bana. Onu bir Hayalet'e çevirdiler. Ve ben onu öldürmek zorunda kaldım.

17

GEÇENİN İLERLEYEN SAATLERİNDE ADENA, Red'den onu güçsüz bırakacak kadar çok sayıda şişe kan aldı. Kanı alınmasaydı bile Red her zamankinden daha sessiz görünüyordu ve bağımız aracılığıyla, zihnini sisle bulandıran anıların varlığını hissedebiliyordum.

Yataklarımıza çekildikten sonra, Red'in kâbusları artık karanlıktaki birer parıltı gibi değillerdi. Bir insanlık belirtisi değillerdi. Ya da başka bir dünyaya açılan birer kapı değillerdi. Bu sefer kâbusları o kadar netti ki hepsini bizzat yaşıyor gibiydim.

Rüyasında ince beyaz bir gömlek ve pantolon giymişti. Beyaz önlüklü bir kadının önünde duruyordu, gençti ve kafası öne eğikti. Basea kuşatmasının olduğu geceki yaşlarında olmalıydı. Kadını da tanıyordum. Red'in rüyalarında görüyordum; yüzü uzun ve zayıftı, dudakları inceydi ve gözlük kullanıyordu.

Bu sefer cam odaya geri dönmüşlerdi. “Nerede olduğunu biliyor musun, Redlen?” diye sordu kadın.

Red gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. İşaretin gömleğinin altından dışarı fırladığını görebiliyordum. Ancak bu sefer yeni yapıldığı belli oluyordu,

yara hâlâ kanlı ve şişti. İşgal sırasında üniformasının kolunda bulunan çifte hilal işaretiydi.

Kadın ona “Cardinia Laboratuvarı’ndasın,” dedi.

Cardinia. Sanırım ismi bir yerden hatırlıyordum. Birlik’in başkenti. “Buraya neden gönderildiğini biliyor musun?”

Red artık titriyordu. On iki yaşındaki uzun boylu fiziği, bir söğüt ağacı gibi eğilmişti. Kadının tam olarak neden bahsettiğini anlamıştı ama kadın sanki ona acıyormuş gibi söylediklerini tekrar etti. “Birlik askerleri, her şeyden önce, Başkanlarının emrine itaat etmelidir. Daha çok gençsin, Redlen ama bu, savaştaki görevinde başarısız olmak için asla bir bahane değil. Sur Kama’da komutanının izinde olduğunu duydum. Sana doğrudan ateş etme emri vermiş ve sen reddetmişsin. Tereddüdün onun hayatına mal oldu.” Üzgün bir sesle iç çekip yere baktı. Sonra ona önemli bir soru sordu. “Bunun doğrudan bir emir olduğunu anlamış mıydın?”

Red başını eğip sessizce onayladı. “Evet, hanımefendi,” diye mırıldandı.

“Elbette anladın çünkü kasıtlı olarak itaat etmedin.”

Red birden ona çaresizce baktı. “Öyle olmasını istememiştim. General Caitoman ile tekrar görüşmeme yardım eder misiniz? Gitmeye hazır değilim. Kız kardeşim iyi mi? Babam? Ben...”

Kadın ona o kadar acıyor ve derin bir anlayış gösteriyordu ki daha önce kimi kaybettiğini ve kimi kaybetmekten korktuğunu merak etmiştim. *Küçük oğlum*, demişti son görüntüde. *Kocam*.

“Bu benim gücümü aşar,” dedi üzgün bir tavırla, sanki bunu daha önce onlarca kişiye söylemiş gibiydi. “Birlik yasası, yeminlerini ihlal eden askerlerin başarısızlıkla damgalanmasını ve ardından kalıcı olarak ailelerinden

ayrılmalarını emrediyor. Ailen de benzer sonuçlardan mustarip olacak. İtaatsizliğin Birlik'e değerli bir asker kaybettirdi, bunu biliyorsun, öyle değil mi? Birlik kimseye yalan söylemez ve her sözünü tutar. Doğru, değil mi?"

Red kabul etmek istemiyordu ama yine de sanki ona faydası olacakmış gibi kabul etti. "Evet," dedi.

Demek Birlik'teki askerlerin başına gelenler bunlardı, neden sadık kaldıkları belliydi: Birlik'e itaat et, tüm ailen ödüllendirilsin; itaat etme, sadece damgalanıp cezalandırılmakla kalma, aynı zamanda ailen de seninle aynı kadere ortak olsun.

Kız kardeşi, babası. Red'in ilk anısında gördüğüm küçük kızı ve o korku dolu bakışlarını hatırladım.

"Artık ceza olarak hayatını Birlik'in ellerine verdin," diye devam etti kadın. "Ve savaş alanında güvenilmez olduğunu kanıtladığına göre, milletine başka bir şekilde hizmet etmelisin. Anlıyor musun?"

"Evet, hanımefendi," dedi Red, öyle görünmese de.

"Bu yüzden buradasın, Redlen. Burada, seni Birlik'in işine yarayacak şekilde kullanmakla görevlendirildim." Bakışları yorgun ve üzgündü. "Başkan, eğitim videolarını incelerken sende çok umut verici bir şey gördü. Yemini ihlal eden her asker bana gönderilmez, biliyorsun."

"Peki, bana ne yapacaksınız?"

"Skyhunter Programı'nı hiç duydun mu?" Bunun üzerine Red'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Camın kenarına doğru geri çekildi, yüzünün rengi soldu. Ne olduğunu biliyordu, daha önce duymuş olmalıydı. Ama bu gece bile kâbusunun devamına tanıklık ederken kalbim hâlâ ağzımda, göğsünden yükselen dehşeti hissedebiliyordum.

“Şimdiye kadarki en iddialı programımız. Skyhunter, en korkunç silahımız olacak.” Red’in gözlerinin içine iyice bakmak için eğildi. Bu bakışta yapmak üzere olduğu şey için sessiz bir özür vardı. “Kendinle gurur duymalısın. Göklerde süzüleceksin, Redlen. Ama bunu yapmak için önce acı çekmelisin.”

Kadın sonra kenara çekildi. Cam duvarın diğer tarafında, Red’in tam karşısında ikinci bir cam odayı ortaya çıkaran ve yavaşça yükselen bir panel gördüm. Panel yükseldi ve içeride bir kız belirdi. Red’in kız kardeşi. Dehşet dolu kocaman gözlerini Red’e dikmişti.

Görüntü silikleşmeye başladı, sonra etrafımdaki tüm dünya camdan yapılmış gibi parçalandı ve parçalar patlayarak tuzla buz oldu. Birden yatağında uyandım, az önce deneyimlediğim şey karşısında derin bir nefes aldım. Gözlerim çılgınca yatak odasını tarıyordu. Önce yere vuran ayışığına, ardından duvarda asılı duran silahlarımın görüntüsüne takıldım. Terden sırılsıklamdım.

Demek Hayaletler böyle seçiliyordu. Siz, aileniz ya da bir sevdiğiniz Birlik’i küçük düşüren bir hata yapıyordunuz. Sonra acı çekip liderine karşı gelemeyen canavarlar olarak Birlik’in suretinde yeniden yaratılmanız için laboratuvarlarına gönderiliyordunuz.

Ve Red’in hatası benim hayatımı kurtarmak olmuştu.

Ertesi sabah erkenden kapımızın yumruklanmasıyla huzursuz bir uykudan sarsılarak uyandım.

Gelen Adena’ydı. Sanki bütün gece benim gibi uymamış gibi gözaltlarında torbalar oluşmuştu ama yüzünü kocaman bir gülümseme kaplıyordu. Saçları dağınıktı, kafasındaki koruyucu gözlükleri saçlarını zar zor geride tutuyordu.

“Red uyanık mı?” diye sordu nefes nefese, omzumun üzerinden içeriye bakıyordu. Sonra bana göz kırptı. “Tanrım, ne kadar bitkin görünüyorsun. Hiç uyumadın mı?”

Başımı iki yana salladım. Ona Red’in anılarını açıklamak istemiyordum. Kâbusları beni gece boyunca uyutmamıştı, ne zaman gözlerimi kapatsam onun ve kız kardeşinin karşılıklı zindanların camları ardındaki korkunç görüntülerini görüyordum. Şimdi bile aynı sarsıntıyı hissedebiliyordum.

“Ben de aynısını sana soracaktım,” diye cevap verdim. “Her neyse, Red hâlâ uyuyor.”

“Annen benimle birlikte Şebeke’de. Onunla bir şey üzerinde çalışıyoruz.”

Annem mi? Bir anda alarma geçtim. “Ne oldu? Sorun ne?”

Ama bakışları hiçbir şeyin yanlış gitmediğini söylüyordu. Gözleri o kadar parlak, o kadar hevesliydi ki hemen bir şey keşfettiğini anladım; başka kimsenin aklına gelmeyen bir şeyi tasarladığındaki ve başka kimsenin göremediği bir şey gördüğündeki bakıştı bu.

“Sanırım az önce Red aramızdaki savaşı bitirdi,” dedi.

18

ADENA'NIN DÜKKÂNI BU ERKEN SAATTE
Şebeke'de meşaleleri yanan ve makineleri çalışan birkaç dükkândan biriydi. Sabah aydınlığı tozlu zeminlerde süzülerek dağınık alet yığınlarını güneş lekeleriyle dolduruyordu.

Dükkâna vardığımda annem hâlâ oradaydı. Ahşap kutuların içine dizilmiş birbirine benzer her biri farklı etiketli cam şişelerin üzerinde çalışıyordu. Geldiğimizi görünce bana el salladı. Onun da gözlerinin altında torbalar vardı.

“Arkadaşın bütün gece uyamadı,” dedi Baseaca, bileğime dokundu ve ortada duran ürünleri gösterdi. Tek kaşını kaldırdı. “Ters bir saatte kapımı çaldı. Asker ya da hırsız olmadığını fark etmeden önce az kalsın ona tava ile vuruyordum. Sanki iki kızım var benim.”

“Neden?” diye cevap verdim işaret diliyle. “Ne için?”

Annem şişelerden birini kabın içinden çıkarıp Adena'ya uzattı. Şimdi aksanlı Maracasına geçerek Adena'ya, “Sen açıkla, kızım,” dedi. “Senin keşfin.”

Adena, sanki kendi annesinden övgüler almış gibi gururla gülümsedi. Şişeyi aldı ve ışığa doğru tuttu. “Kim-

senin annenin ellerine sahip olmadığını biliyorsun,” dedi bana. “Ondan bu örnekleri en steril şekilde hazırlama-
ma yardım etmesini istedim. Bak, bu Red’in kanı. Dün
aldığımla aynı.”

İkincisini çıkarmadan önce elindeki şişeyi bana verdi.
“Ve bu da hapishanedeki Hayalet’ten aldığımız kan.”

İki şişeyi de yakından inceledim. Hayalet’in kanı daha
koyu olmasına rağmen, her ikisi de doğru ışık altında
bazen maviyi andıran mor-siyah bir tondaydı. Beklenti-
le Adena’ya dönüp baktım.

Adena ince bir cam tüpü eline alan anneme başını
salladı. Annem, tüpü Hayalet’in kanıyla doldurduktan
sonra kanın bir kısmını dikkatlice düz bir tablete dam-
lattı. Hareketleri o kadar emin ve incelikliydi ki çocuk-
ken hastalarına ilaç vermesini izlediğim zamanlar geldi
aklıma.

İşte şimdi onların kanları ile bizim kanımız arasında-
ki gerçek fark görülebiliyordu. Hayalet’inki hemen sıkı
bir çembere dönüştükten sonra incelebildiği kadar ince-
liyordu; sanki Hayalet’in öfkesi damarlarında dolanıyor,
doğal kana aç bir arayışla dışa doğru hareket ediyordu.
Doğasıyla oynanmış bu kan tabakasını inceledim, ip gibi
uzanıyordu. Görüntünün karşısında midem kalktı.

“Hayalet kanının yüzey gerilimi düşük,” diye açık-
ladı Adena yüzümü gördüğünde. “Kendini yaymayı
seviyor.” Bir kavanozu açıp bir gün önce topladığımız
magnezyum pullarından bir tutamı kan örneğinin içine
attı. “Neler olduğuna bak,” dedi. Hayalet kanı çemberi,
aniden parlak toz parçalarıyla parıldamaya başladı, me-
talik benekler bir görünüp bir kayboluyordu. Bir süre
sonra magnezyum kana karışıp sıvının rengini bir ton
daha açtı.

Annem cam tabletin üzerindeki numuneyle içinde
Hayalet kanı bulunan şişeyi yan yana getirdi. Numune-

deki köpük tamamen hareketsizdi ve şişenin varlığına hiçbir şekilde tepki göstermiyordu.

“Gördüğün gibi,” dedi Adena devam edip, “Hayalet kanı açıkça kendi içinde ilgisiz. Hayaletler birbirlerine ya da kanında aynı zehri taşıyan birine saldırmakla ilgilenmiyor.”

Adena başıyla Hayalet’in kanını işaret etti. “Şimdi yanına kendi kanımı koyduğumda ne olduğunu izle.”

Annem kabın içinden bir kırmızı şişe daha aldı. Tabletteki Hayalet örneğinin hemen yanına Adena’nın kanından birkaç damla damlattı.

Örnek kanın rengi neredeyse şişedekinin rengine bürünüyor, sanki görünmez bir güç sayesinde gradyan oluşturunuyordu.

“Hayaletler bize aç,” dedi Adena kendini, annemi ve beni göstererek. “Kanları bizimkine bağlanıp onu tüketmek istiyor.” Hayalet’in kanını göstermek için duraksadı. “Kan şimdi bir gradyana sahip çünkü sanki kanıma özlem duyuyormuş gibi, zehirlerini benimkiyle karıştırmak istermiş gibi yana doğru toplanıyor. Hayaletler öldürülene kadar bizi arayıp bulmak üzere tasarlanmışlar.”

Red’in şişesini gösterdim. “Peki ya onunki?” diye sordum.

Adena’nın gözleri parladı. “Red’in kanına bir bak.”

Bu sefer annem temiz bir cam tablete, Hayalet’inkinin yanına birkaç damla Red’in kanından damlattı. Hayalet’in kanı, Red’in kanına hiç tepki vermedi. Red’inki de tepki vermedi. Her ikisi de yan yana duran iki insanın kan örneği gibiydi: Durgun ve etkisiz, birbirleriyle tamamen ilgisiz.

“Sanırım,” diye mırıldandı Adena, “Birlik Red’in, Hayaletlerin daha gelişmiş bir türü olmasını istedi. Çok daha akıllı bir savaş makinesi, daha durdurulamaz bir

cins. Hayaletler ona saldırmak üzere tasarlanmamışlar çünkü onu kendilerinden biri olarak görüyorlar.”

Daha sonra Adena, yeni bir tablete kendi kanının yanına bir örnek Red’inkinden koydu. Yine tepkime yoktu.

Anneme ve bana gülümsedi. “Şimdi, en güzel kısım. Hazır mısın?”

Hafifçe başımı salladım.

İlk olarak Adena, Red’in kanını Hayalet’in kanıyla karıştırdı. Sonra bu karışımın yanına kendi kanından başka bir örnek koydu.

Kan numunelerinin hiçbirisi hareket etmedi. Red’in kanına karışan Hayalet kanı kendi çemberinde süzülüyordu. Hayalet’in saf kanının başlangıçta sahip olduğu o ürkütücü, aç hareketten eser yoktu.

Az önce yaptıklarını tam anladığımdan emin olamadan hızla Adena’ya baktım. “Bir dakika. Bu düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?” diye işaret ettim.

Adena’nın gülümsemesi o kadar büyük ve umut doluydu ki ona inanmaktan korkuyordum. Başını salladı. “Red’in kanı, Hayalet’in kanının bizimkilere tepki vermesini, açlık duymasını engelledi.”

Bu, Red’in, yani Skyhunter’ın, bizlere aç bir şekilde saldıran Hayaletlere karşı yürüyen, yaşayan, nefes alan bir panzehir olduğu anlamına geliyordu. Birlik ile canavarları arasındaki bağı koparmanın anahtarı, onun kanıydı.

Gördüklerime o kadar inanamıyordum ki bir parçam sanki bu rüyadan uyanacağımı düşünüyordu. Anneme baktıktan sonra yeniden Adena’ya döndüm. “Peki, Birlik bunu yapmak için neden kendi Skyhunter’ını yaratsın?” diye sordum.

Adena kollarını kavuşturdu. “Niyetlerinin bu olduğunu sanmıyorum,” diye yanıtladı. “Bir hata yaptıkları-

nı düşünüyorum. Belki de Red kaçmadan önce üzerinde çalışmayı bitirmedikleri içindir. Red, Birlik'in çağrısına ve emirlerine yanıt vermiyor. Hayaletler gibi onların emirleri altında sıkışıp kalmıyor. Birlik Hayaletlerinin kanına ne koyduysa bu onları zehirledi ancak bunu Red'e yapamadılar." Umutla ve heyecanla bana daha da yaklaşarak eğildi. "Ve Red'in kanı bir Hayalet'in kanıyla karıştırıldığında, o Hayalet de aynısını yapabilir. Bu Hayalet, Birlik'in iradesine yanıt vermeyi bırakabilir. Her nasılsa, zihinleri ile Birlik arasındaki bağa müdahale edebiliyor."

"Öyleyse tüm bunlar bizi nereye getiriyor?" diye sordum. "Red'in kanını alıp onunla Mara nüfusunu nasıl aşılacağımızı mı düşünelim?"

Adena başını iki yana salladı. Bakışları şimdi yoğun ve ciddiye, yüzündeki tüm gülümseme kaybolmuştu. "Red'in kanı en iyi bizimkiyle değil, Hayalet kanıyla çalışıyor. Zaten Mara'da çok fazla insan var. Red'in bu kadar kan kaybetmesi onu hayati tehlikeye sokar."

"Peki, ne öneriyorsun?"

Adena bizi işaret etti. "Birlik bölgesine gidiyoruz. Sen, ben, Jeran ve Red. Başkentlerinin kalbine, laboratuvarlarının bulunduğu Cardinia'ya giriyoruz. Tüm canavarlarını yarattıkları karanlığın kalbine doğru yol alacağız." Başını salladı. "Ve Hayaletlerine Red'in kanını bulaştırmanın bir yolunu bulacağız. Eğer Red'in kanının içeriğiyle Hayaletlerin yapıları bozulursa Hayaletler, Birlik'e itaat etmeyi bırakacaklar. İşe yaramaz hâle gelecekler. Ve sahip oldukları en korkunç silahı da bozmuş olacağız."

"Peki, yarattıkları yeni Hayaletler ne olacak? Elbette bu sorunu hemen çözeceklerdir."

“Evet. Ancak bu onlara zamana, paraya ve çabaya mal olacak. Bu sırada askerlerimiz ilk defa savaş cephesinde onların bölgelerine geniş bir saldırı düzenleyebilir. Birlik’i geri itebilirler. Hayaletlerden korunmak üzere yeterli serum üretmenin bir yolunu bulmamız için zamanımız olacak. Tüm bu olanlar, onları Mara’yı istila etmekten vazgeçirebilir.”

Şimdi kalbim hızla atmaya başlamıştı. Birlik’in canavar makinesini yok etmek. Hayaletlerini yok etmek.

Bu imkânsızdı.

Ama az önce Adena’nın dükkânında bu imkânsızlığın yıkılışına tanık olmuştum.

Bu her bakımdan bir intihar göreviydi, belki de hiçbirimiz böyle bir seferden geri dönemeyecektik. Travmatik geçmiş ve Hayaletlerle olan tuhaf ilişkisiyle, Red bile bu şekilde kullanılmayı reddedebilirdi. Ama belki kabul ederdi, *belki* işe yarayabilirdi ve Birlik’e ağır bir darbe indirdikten sonra hepimiz geri dönebilirdik.

Gözlerim Adena’nın kutusundaki şişelere döndü. Sonra anneme baktım. Gözlerinde babamın nazik yüzünü, yokluğunun saçlarını ağartmasını, vatanımızdan kaçtığımızdan beri bizi rahatsız eden acı ve ıstırapı gördüm. Devriye arkadaşlarımın ve benim kaybettiğimiz her şeyi, Corian’ın ölümünden duyduğum kederi gördüm. Bunun bu kadar küçük bir şeyden kaynaklandığına inanmak zordu. Sadece bir kan örneğinden.

Birlik’in savaş canavarlarının üzerindeki kontrolünü etkisiz hâle getirebilirsek, tüm bu acıyı sona erdirecektik. Birkaç canın feda edilmesine değerd.

Annem elime dokundu. “Hiçbir şey yapmana gerek yok,” diye işaret etti bana. “Bu dünyaya karşı hiçbir mecburiyetin yok. Ama yaparsan da kalbim her zaman seninle.” Gözü yaşlı yüz ifadesinde bir ısrar vardı. Kork-

tuğunu anlıyordum çünkü bunun benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Aynı ifade Adena'nın gözlerinde de vardı. Ölümümüzün neredeyse kaçınılmaz olduğunu o da biliyordu. Artık dükkânında yaz günleri çalışmasına gerek kalmayacaktı. Artık akşamüstleri annemin Dış Şehir'deki evinde, etrafımızı saran el yapımı erişte ve çorba kokusu içinde tartışmalar olmayacaktı. Ama Adena'da da hiçbir tereddüt belirtisi görmüyordum. O da benim gibi başka seçeneğimiz olmadığını biliyordu.

“Kardeşimin Savaşçı olmasını istemedim,” dedi Adena bana sessizce. Masaya yaslandı, bakışları donuktu. “Bir gece ter içinde uyanıp, öldüğünü sanarak odasına koştum. Bana sadece güldü ve sarıldı. Ona Birlik'i durdurmak için bir şeyleri feda edip edemeyeceğini sordum. Feda edebileceğini söyledi. Bunu başarmak için beni feda edip edemeyeceğini sordum. Ve bana o zamana kadarki en tuhaf, en yaralı bakışını attı.” Adena başını salladı. “Yaşadığım sürece bunu asla unutmayacağım. Çünkü ona göre Savaşçı olmaması beni feda etmesi anlamına *geliyordu*. Bana geleceği kontrol edemeyeceğini, sadece onu değiştirmek için bir şeyler yapabileceğini söyledi. Beni korumak için savaşanlar olmadıkça geleceğimin de var olamayacağını biliyordu. Artık o gittiğine göre sözünü ben yerine getireceğim.” Gözlerini bana doğru kaldırdı. “Eğer sen varsan, ben de varım. Değiştirebileceğimiz gelecek bu işte.”

Annemin elini sıkıca tuttum. Soluklanmak için biraz bekledim. Sonra nefesimi verdim, ellerim hareket etmeye başladı.

“Hızlı bir görev olmalı,” diye işaret ettim. “Birlik'in başkentine gireceğiz. Laboratuvarlarına erişeceğiz. Ya-

pılması gerekeni yapacağız ve oradan ayrılacağız.” İçim öfkeyle dolduğundan gözlerim kısıldı. “Ve bütün bunları başardığımızda laboratuvarlarını yok edeceğiz. Her şeyi yakacağız.”

Adena sertçe başını salladı. Gözlerinde kardeşini görebiliyordum. “Onlar bize geride ne bıraktıysa biz de onlara aynısını bırakacağız. Koca bir hiç.”

19

KİMSE BİZE İNANMIYORDU, BEN BİLE BİZE ZOR inanıyordum.

Ertesi gün Meclis Başkanı, Meclis'i Şebeke'ye çağır-
dı. Senatörler silahlarımızı test etmek için kullandığımız
geniş, çamurlu arazi çevresinde bir halka oluşturacak şe-
kilde dizildiler. Önlerinde bir Savaşçı devriyesi eşit ara-
lıklarla duruyordu. Maskeleri yüzlerinde, eldivenli elleri
silahlarının kabzası üzerindeydi. Ben de Red, Jeran ve
Adena ile birlikteydim. Kalabalıkta, Jeran'ın babası ve
abisini gördüm. Babasının yüzü kaskatı ve ifadesizdi,
kardeşi ise neredeyse sıkılmış görünüyordu. Meclis Başı-
kanı'nın kendisi, sanki başarısız olmasını bekliyormuş
gibi, tüm deneye ilgisiz görünüyordu.

Korumalar, Hayalet'i hapishaneden çıkardı. Aylarca
karanlıkta kaldığı için güneşin altında hırlıyor ve göz-
lerini kısıarak ilerliyor, çevresindeki insanların gürültü-
süyle öfkeden çılgına dönüyordu. Tekrar tekrar hamle
yapmaya çalışıyor ancak bakıcıları boynundan sarkan
zincirleri sıkıca tutuyordu.

Red kendi kolunda küçük bir kesik açıp kanının bir
kısımını Adena'nın elindeki büyük kâse suyun içine dam-

latti. Sonra Jeran, Hayalet'le birlikte çemberin içine girdi ve korumalar Hayalet'i serbest bıraktı. Ürkek balıklar gibi kaçışan Senatörlere doğru ani bir hamle yapmaya kalktı ama Jeran belinde kesikler açıp dikkatini kendine doğru çekmeyi başardı. Hayaletlerin yüksek düşünce kapasitesine sahip olmadığı söylenirdi ama bence bu Hayalet, hücrelerine yaptığımız son ziyaretten sonra Jeran'ın kokusunu hatırlıyordu. Bir aşinalık duygusuyla gözlerini ona doğru kıstı, sonra toprağı eşeleyerek hırladı ve çömeldi. Hayalet onu tekrar tekrar ısırmaya çalıştı. Kusursuz Ölüm Dansçısı, Hayalet'i ustalıklı çemberin etrafında öyle bir yönlendiriyordu ki canavar, izleyicilere saldırmaya asla teşebbüs edemiyordu.

Sonra Adena öne doğru fırladı ve Red'in kanını kullanarak yaptığı serumu Hayalet'in vücuduna enjekte etti. Hayalet zehrin tadını alıyormuş gibi çığlıklar atarak hızla dönüp duruyor, başını sallayıp yalanıyordu.

Başta, Jeran'a saldırmaya devam etti. Öfkesi iyice artmıştı. Jeran konsantrasyon içinde gözlerini kısıyor, her seferinde hareket ederek ondan kaçmayı başarıyordu. Hayal kırıklığına dayanamayarak bakışlarımı kaçırdım. Dünkü testlerimizde bir şeyler ters gitmiş olmalıydı.

Adena başını sallıyordu. "Belki de çok fazla seyreltmişimdir," diye mırıldandı kendi kendine. "Halbuki serum dün işe yaramıştı."

Derken Hayalet bir anda titredi. Şaşkın bir hırıltıyla Jeran'a döndü, burnunu çekti, kafasını sağa sola eğdi. Meclis mırıldanmaya başladı.

Gözlerime inanamayarak olanları izliyordum. Hayalet, Jeran'a doğru hafifçe hırlayıp başını başka yöne çevirdi. Çemberin etrafına bakınıp homurtular çıkararak, bize olan iştahının neden birdenbire kesildiğine anlam veremiyormuş gibi başını sallıyordu.

“Vay canına,” dedi Adena yanımda soluk soluğa. Gözleri parlıyor, sesi titriyordu. “Saldırmıyor. Vay canına, saldırmıyor.”

Sadece bakakaldım. Ellerim şok yüzünden uyuşmuştu.

Hayalet, Red’in kanından yapılmış bir serum tarafından etkisiz hâle getirilmişti.

Uyuşmuş bir şekilde bakışlarım Aramin’e döndü. Aramin, şimdi Hayalet’in yanında hareketsizce duran Jeran’ı izliyordu. Hayalet artık hiçbir şey yapmak istemiyor gibiydi, sanki amacını kaybetmişti.

İlk Kılıç’la Jeran’ın bakışları birbirlerine kitlendi, konuşmadan anlaştılar. Aramin’de göğsümde kıpırdanan umuda benzeyen bir ateş parıltısı görüyordum.

Red’in bizim için ne tür bir silah olabileceğini anladığımı sanıyordum: Birlik’in tam da olmasını istediği şey, zalim bir ölüm makinesi. Ama Red bize bir hediye vermişti. Birlik’in çöküşünün anahtarını armağan etmişti.

Red bir heykel gibi donmuş kalmıştı. Bağımız aracılığıyla ona ulaştığımda, bir tür dalga hissettim. Bir neşe dalgası değildi. Rahatlama değildi. İntikam da değildi.

Sadece ıstıraptı. Çünkü Hayalet’in ona hatırlattığı tek şey, kendi ailesinin acılarını dindirmek için hayatlarını sona erdirmek zorunda kaldığı andı.

Görevimiz bittikten sonra Red’in nereye gittiğini bilmiyordum.

Bir süre arenada antrenman yapmıştı, belki de gösteriden sonra orada yalnız kalmak istemişti. İyi olduğundan emin olmak için peşinden gitmeyi düşündüm. Yüzündeki o donuk, kederli bakışı hâlâ hatırlıyordum. Yalnız kalmak için yalvaran bir ifadeydi. Ne de olsa Bir-

lik'in, İç Şehir kapısının önünde görünmesi uzun sürmeyecekti. Eğitim arenamız yakında onların olacaktı. Fırsatımız varken arenayı kullanmalıydık.

O yüzden dairemize onsuz döndüm. Aramızdaki mesafe açıldıkça bağımız zayıflıyordu ve kendi aramızda konuşamıyorduk. Yanımdaki daimi varlığını özlememe rağmen tek başıma kaplıcaya gitmeye karar verdim. Şebeke'nin bahçesindeki Hayalet kanının kötü kokusu havada hâlâ asılı duruyordu. Sanki saçımın telleri kokuyu emmişti ve koku artık bir parçam olmuştu.

Sarmal şeklindeki mermer basamaklardan inip kaplıcanın olduğu bölüme gittim. Newage, sıcak su kaynaklarının yakınına inşa edilmişti. Kadimlerin daire şeklindeki harabeleri, eski insanların da burayı kaplıca olarak kullandıklarını gösteriyordu. Bu özel kaplıca Savaşçılar için ayrılmıştı ve savaş cephesindeki zor bir görevden sonra ne zaman yorulsam, kan ve savaş hatıralarından arınmak için diğer Savaşçılarla birlikte buraya gelirdim.

Bugün kaplıca boştu. Hiç şaşırmadım. Diğer Savaşçıların çoğu öğle yemeği için yemekhaneye gitmişti. Basamakların sonuna ulaştım ve puslu, buharlı havaya doğru ilerledim. Krem rengi mermer kemerler, orijinal kalıntılardan restore edilmiş ve cilalanmıştı. Uzun, dikdörtgen sıcak su havuzuna doğru hizalanan yeni taş sütunlarla yan yana dururken karışıklık oluşturuyorlardı. Mermer zeminler ve havuzlar öğleden sonraları uzun pencerelerden içeri giren güneşle birlikte altın gibi ışıldıyordu. Burası sessiz ve huzurluydu, bugünkü gösteriyi neredeyse unutturabilecek kadar durgundu.

Uzun Savaşçı paltomu çıkarıp sıcak havuzlardan birinin yakınında yere fırlattım, sonra hançer palaskamı söktüm, ardından kalçamdaki kemeri ve kılıçları, yeleğimi ve nihayet keten gömleğimi bir kenara bıraktım.

Sonunda, bir havuzun bir köşesinden suya girdim. Sıcak su, ağrılarımın bir kısmına ilaç gibi geldi. Sessizce nefes verdim, gözlerimi kapattım ve yatıştırıcı sıcakta bir anlığına rahatladım.

Gözlerim kapalıyken Red'in benimle olan bağının gittikçe arttığını, sonra da sanki yakınımdaymış gibi keskinleştiğini ve güçlendiğini hissettim. Gözlerimi açtığımda silueti, sarmal mermer basamakların sonundan bana yaklaşıyordu.

Kaskatı kesildim ve çeneme kadar suyun altına girdim. İlk kemerli geçitte durdu, kaplıcaya bakarken anlık bir kafa karışıklığı içinde gözlerini kırıştırıp bana döndü. *Savaşçılar burada mı banyo yapıyor?* diye sordu.

Salonun uzak ucundaki havuzları gösterdim. *Genellikle erkekler farklı bir yerde...* diye cevap vermeye başlamıştım ki sözüm yarıda kaldı.

Ah. Koridorun ötesine bakarak tereddüt ettikten sonra en uzaktaki havuza doğru yürüdü. Vücudunun yarısı bir ışık demetinin, yarısı gölgelerin içindeyken karanlığın içinde eriyebilecek bir serap gibi görünüyordu. Uzaklaşırken ona kulak verdim ve bir an için tuhaf bir hayal kırıklığına kapıldım.

Duraksadı. *Gelmemi istemiyor muydun?* diye sordu. Ruh hâlimi okuyabilmesine bir an için sinir oldum.

Kaşlarımı çattım ve kızardım. *Yok. Devam et.*

Devam etti. Bir süre aramızda bir sessizlik oldu. Sessizliğe havuza girerken suyun çıkardığı hafif dalgalanma sesi eşlik etti.

Birbirimizi kaplıcanın zıt uçlarından göremiyorduk ama bağımız aracılığıyla konuşabilecek kadar yakındık ve bu bana gördüklerine dair ipuçları verecek kadar da yakın olduğu anlamına geliyordu. Çıplak, yaralı omzunun üzerinden kanatlarına baktığını gördüm. Siyah çelik

bıçakları su yüzeyini kesiyordu. Yakındaki pencereden gelen ışık huzmesi akşamüstü güneşiyle birlikte vücudunun üzerinde bir hâle oluşturunuyordu.

Yanaklarım kızardı. Bir erkekle yan yana olmayalı çok uzun zaman olmuştu ve çıplak teninin suyla buluşmasını izlemekten kendimi alamıyordum. Düşüncelerimi durdurmaya çalışarak derin bir nefes aldım. Beni gerçekten göremediğini bilmeme rağmen iyice eğildim. Böylece bağımız aracılığıyla görebileceği tek şey havuzun dalgalanan yüzeyi olacaktı. Bir süre sessizce böyle kaldıktan sonra yavaş yavaş gevsemeye başladım.

Sadece belli bir mesafeden konuşabiliyoruz, dedim ona.

Evet, dedi.

Belli bir mesafedeyken bile hâlâ duygularını hissedebiliyor, dünyandan kesitler görebiliyorum. Sen de aynı şeyleri görüyor musun?

Evet, diye cevapladı yine. Ama görüntüler biz uzaklaştıkça soluklaşıyor.

Kilometrelerce uzakta olursak ne olur acaba?

Bilmiyorum, dedi duraksayıp. Birlik, askerlerini ve komutanlarını Hayaletlerine yakın tutmak ister, bu yüzden bir Hayalet'in birkaç kilometre yakınında her zaman biri vardır.

Peki ya bir Skyhunter'ın?

Başını salladığını hissedebiliyordum. Ben ilkim ve tam tamamlanmadım, o yüzden bilmiyorum.

Birbirimizden uzaklaştıkça bağımızın kaybolduğunu hayal ettim; önce aramızdaki sözler ve iletişim yok oluyordu, sonra duygularımız ve görüntülerimiz, rüyalarımız ve sonra nihayet kalplerimizin atışından başka bir şey kalmıyordu. Bir şekilde Red'den tamamen bağımsız olma düşüncesi içime bir huzursuzluk dalgası yaydı. Yal-

nız kalma yeteneğimi çoktan kaybetmiş miydim? Yoksa *ondan* uzaklaşmak istemiyor muydum?

Birlik'in Hayaletleriyle bağlarını gerçekten yok edebilirsek, dedi, o zaman savaş biter.

Ama sonsuza kadar değil.

Evet, sonsuza kadar değil. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulmaya çalışacaklar. Red yüzünü buruşturdu. Ama önce kendilerini yeni serbest bıraktıkları Hayaletlerden korumalılar. Bazen bir rejimi kırmak için tek ihtiyacınız olan şey, onun zayıf anından faydalanmaktır.

Sesinde bir hoşnutsuzluk vardı. Yıllar içinde biriktirdiği tüm öfkesinin sesiydi bu ve ona çekildiğimi hissediyordum, tıpkı onun da bana çekilmesi gibi.

İkimiz de uzun bir süre huzur içinde suda kaldık. Sur Kama'nın işgal âna gittim ve ardından eli tetikte bekleyen genç Red'i düşündüm. Bu sefer görüntü beni germedi. Görüntü, bağımız aracılığıyla Red'e ulaşınca kadar bekledim.

Bu ânı daha önce görmüşsündür muhtemelen, dedim ona. Öyle değil mi?

Ani öfkeni hissedebilmiştim, diye cevapladı. Rüyasında o âna dair kesitler gördüm.

Demek o da benim kâbuslarımı, benim onunkileri görebildiğim kadar net görebilmişti. Belki de tıpkı benim ona yaptığım gibi, o da rüyalarımda beni yatıştırmaya çalışıyordu. Uzun bir sessizlik daha oldu. O geceki kızın *sen olduğunu bilmiyordum.*

Ona sormak için uzun zamandır beklediğim soru nihayet gündeme gelmişti. *Neden ateş etmedin? Orada öylece durdun.*

Hemen cevap vermedi. *Daha önce hiç çocuk öldürmemiştim, dedi sonunda.*

Daha önce. Bu daha önce yetişkinleri, belki de kadınları, anneleri, kız kardeşleri öldürmek zorunda kalmış olabileceği anlamına geliyordu.

Bunun sana neye mal olacağını biliyordun, diye devam ettim. Ama yine de hayatımı bağışladın.

Bu bir onur meselesi değildi, diye cevapladı ve yanıtında ömür boyu sürecektir bir öfkenin ve pişmanlığın sesi vardı. Korkmuştum. Ben... kafamda katliamdan başka bir şey canlandıramıyordum, senin o küçük bedeninin yerde yatarken, yüzün kanlar içindeyken. Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim.

Pişman mısın? diye sordum sessizce.

Bu onun için zor bir soruydu ve mücadele ettiğini hissedebiliyordum. Aklına gelen her olası akıbet duygularını harekete geçiriyordu. Kafama bir kurşun sıkıp babasının ve kız kardeşinin hayatını kurtarabilirdi, laboratuvarlar yerine evine, onların yanına gidebilirdi.

Sonunda devam etti. *Her zaman Birlik'in bana söylediğini yaptım çünkü sonuçlarından korkuyordum. Bu yüzden ailemi korumak için başkalarını öldürdüm. Sözleri keder doluydu. Öldürmeye bir şekilde devam edersin ve her seferinde tehditler yağar, onları güvende tutma baskısı oluşur. Taleplerini artırırlar. Önce arkadan bir savaş mahkûmunu vurursun. Sonra senden masum bir askeri öldürmeni isterler. Ve sonra bir sivil ve genç bir kızı. Ve sonra fark edersin ki boyun eğmeye devam edersen o kadar dibe çekilirsin ki en sonunda ruhun ölür. Başını salladı. Böyle devam edemeyecektim. Pişman mıyım, bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum.*

Sevdiğiniz birinin yem olarak kullanılması, onu korumak umuduyla kendi değerlerinizden vazgeçmek... Red, yaşamama izin vermekle herkesin kaderini değiştireceğini biliyordu ama yine de tetiğe basmamıştı.

Annem ve ben Mara'ya ilk geldiğimizde, dedim ona, kaçışımız sırasında tanık olduğum dehşetten asla kurtulamayacağımı zannetmiştim. Ama sonra günler geçti, yıllar geçti ve biz hâlâ buradayız. Bir şekilde üstesinden gelmenin bir yolunu buluyorsun.

Senin yüzünden hâlâ buradayım, diye cevap verdi.

Bu bir gerçektir, dediği doğrudur çünkü onu infazdan kurtarmıştım. Ama cevabının içinde başka bir duygu daha vardı; yanaklarımı ısıtan, samimi ve gizli bir şey.

Burada olduğun için mutluyum, dedim ona.

Akşamüstü güneşi, kaplıcıyı dolduran ışığı da yanından götürerek batmaya başlamıştı. Etrafımızdaki hava, buharın mistikleştirdiği mavi bir kış akşamının serinliğine bürünüyordu. Duyulan tek ses, tenime ve havuzun fayanslarına halkalar hâlinde çarpan suyun dalgalanmalarıydı. Hareketsiz kaldım. Birbirimize dokunacak kadar yakın olmayı diliyordum. Duygularımı hissedebileceğini düşünerek utandım. Yine de içten içe hissedebilmesini istiyordum. Aramızdaki bağ karanlıkta görülebilecek kadar belirgindi. Kör edici bir ışık ipliği gibiydi, sanki dünyadaki iyi olan her şey burada toplanmıştı.

Bir an için sonsuza kadar burada kalmak istedim. Hiçbir şeyin değişmediği bu yerde saklı kalmak. Birlik diye bir şey yok. Mara yok. Hayalet, Skyhunter veya savaş makinesi yok. Sadece bu var. Aramızdaki bu ilginç, sessiz, samimi yoldaşlık. Dahası için duyulan arzular var.

Nihayet kurulanıp dışarı çıktığımda akşam olmuştu. Red, ben giderken hiçbir şey söylemedi ama kaplıcadan çıkarken bağımızda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama daireye doğru giderken, aramızda neyin değiştiğini ve neden kendimi onu orada, yüzünü saran haleyle birlikte hayal ettiğim düşünüyordum.

20

RED. BEN. ADENA. JERAN. HİÇBİRİMİZİN İÇİNDE olmak istemediği bir görevdi.

Red, Birlik güçleri tarafından kasıtlı olarak yakalanacaktı, biz de bağımız aracılığıyla, Birlik'in kalbine, onu götürecekleri laboratuvar kompleksine ulaşacaktık. Kompleksin kapılarını bizim için açmanın bir yolunu bulacaktı. Red'in dediğine göre, kompleksteki her Hayalet'in kolunda onlara merkezi kontrol odasından gelen besinlerin ve ilaçların enjekte edildiği bir şırınga bağlıymış. Adena o odaya girebilirse karışımları serumla bozacaktı. Ondan sonrası artık bir bilinmeyendi. Belki de özgürlüklerine yeni kavuşan Hayaletler hiç kimseye saldırmayacaktı, kafaları test ettiğimiz Hayalet kadar karışacak ve kana susamışçasına hareket etmeyeceklerdi. Belki biz de bir kaçış yolu bulacaktık ya da o laboratuvarlardan çıkarken yolda ölecektik. Belki taktiğimiz işe yaramayacaktı, yeterince etkili bir şekilde uygulayamayacaktık ve Hayaletler öngörülemez bir şekilde tepki verecekti. Belki de kafa karışıklığı içinde, Karensalı askerler dahil olmak üzere yakınlarındaki herkese saldırmaya çalışacaklardı.

İlk Kılıç planımızı onaylayana kadar beklememiz gerekiyordu ama dürüst olmak gerekirse böyle bir lüksümüz yoktu. Hepimiz bunun tek şansımız olduğunu biliyorduk.

Savaşçıların cepheye gitmeden önce kutlama yapmak için hevesle uzun masaları doldurduğu yemekhanenin önünden hep birlikte geçerken plan aklımda sürekli dönüp duruyordu. Ben Jeran'la işaret diliyle sohbet ederken Adena ile Red hem sessiz hem de yorgunlardı. Red dayanabileceği son gücüne kadar kan vermekten, Adena da savaş alanına gönderilmek üzere serum hazırlayıp paketlemekten. Yine de ikisi arasındaki bu yeni arkadaşlık bağı cesaret vericiydi. Hava, kışın keskin soğuğunu, sıcak elma şarabı ve çayın kokusunu beraberinde taşıyordu. Yemekhane kapılarının dışında, Kış Gündönümü'nün iki hafta sürecek şenliklerinin ilk günü için çoktan çam ve dağ meyvesi çelenkleri asılmaya başlanmıştı. Pencereler altın koza taneleri ve parlak metal süslemelerle kaplıydı. Soğuk sokaklara bir kaleydoskop gibi ışık saçıyorlardı. Böylesine çetin bir yılda bile kendimizi biraz olsun neşelendirmeye çalışıyorduk.

Yemekhaneden geçtikten sonra duvarları aşır anne-min evine doğru Dış Şehir'in patikalarında ilerledik. Diğer pek çok ulus da bizimle birlikte Kış Gündönümü'nü kutluyordu ve dar yollar boyunca, tezgâhların arasındaki giysi sıralarından parlak kumaş şeritleri sarkarken, evlerin kapılarında mum ve fenerler yanıyordu. Küçük evlerden yükselen yemek kokularını alabiliyordum; Mara'ya dışarıdan gelen biber, baharat ile sosların kokusu ve aromaları midemi guruldatıyordu. Satıcıların bize attığı bakışları, gecekondualarda devriye gezen Savaşçı grubu olarak görmezden geliyorduk. Onlara baktığımda endişeyle başlarını eğiyorlardı. Şimdiye kadar beni

tanımış olmaları ve burada bulunmamın onlarla hiçbir ilgisi olmadığını bilmeleri gerekirdi. Ama bazıları için üniformalarımız bile saklanmalarına yetiyordu. Buradaki askerlerin onlara nasıl muamele ettiği göz önünde bulundurulunca, onları kim suçlayabilirdi ki?

Annem sokağına vardığımızda çoktan dışarı çıkmıştı. Açık kapının önünde gelişigüzel bir dizi sandık, varil ve tenekeyi yapboz gibi bir araya getirerek oturmamız için masa ve sandalyeler yapmıştı. Üzerine de eski bir battaniye örtmüştü. Masada ziyafet niteliğinde yemekler vardı: bahçesindeki otlarla baharatlandırılmış kokulu el yapımı erişte, kızarmış balık köftesi, deniz unu pidesi ile şeker otu ve balla tatlandırılmış yapışkan minik kare şekerlemeler.

Geldiğimizi görünce doğruldu ve bir anda gülümsedi.

“Akşam yemeği için teşekkürler, Kanami Anne,” dedi Jeran ona mükemmel Baseacasıyla başını eğerek. Annem gülümseyip yanaklarını okşadı.

“Seni her gördüğümde daha da yakışıklı oluyorsun, Jeran,” dedi annem. Jeran’ın yüzü öyle bir kızardı ki Adena birden kahkaha attı.

Adena annemi selamladı ve sonra sarıldı. Ben de annemi sıkıca kucakladım. Gözleri Red’in üzerindeydi. Gülümsemesi birden kayboldu ve bakışları keskin, delici bir hâl aldı. Red’in kendi iyiliği için faresini evde bırakmış olduğunu umuyordum.

“Seni tanıyorum,” dedi Baseaca ona. Red teknik olarak onu anlayamasa da bağımız aracılığıyla benden ona geçen duygu, ona bilmesi gereken şeyi, annemin onu istila gecesinden tanıdığını söylüyordu. Red öylece duruyordu, ne yapacağını bilememişti.

Derken annem onu öne çekti. O gece yaptığı şeyi neden yaptığını ya da neden ateş etmediğini ona hiç sorma-

dı, neden Birlik'ten kaçtığını da. Bunun yerine, ona sarılmak için ayak parmak uçlarında kalkıp tekrar konuştu. "İşe yaramak istiyorsan, daha fazla yemelisin," dedi.

Az sonra, sokaktaki diğer insanlar da annemin evinin önünde toplanmaya başladı. Nana Yagerri, yeşilbiber sosu ile ıslatılmış mısır kekleri getirdi. Oyano ailesi ve oğulları Decaine, ağaçlarından topladıkları olgun hurmalardan ve narlardan bir kâse getirmişti. Sokağımız ile dükkânlar arasındaki kavşakta anne babası ve kız kardeşiyle birlikte yaşayan Kattee, yanlarında sarımsak ve kekikle tatlandırılmış patateslerle birlikte geldiler.

Başkaları da geldi, yanlarında yiyecek olmadan. Masada oturan üniformalı Savaşçılara, özellikle de Skyhunter olarak tanıdıkları Red'e huzursuzca bakıyorlardı. Ama gözleri açtı, vücutları yiyecek bulma konusunda geri kalanımızdan daha az şanslıydı. Bu yüzden annem onları içeri çağırıyordu. İlk başta sohbet tuhaftı fakat kısa süre sonra konuşmalar, kâseler ve tabaklar elden ele dolaşırken yüksek sesli tartışmalara ve kahkahalara dönüştü.

"Çok sessizsin," dedi Adena, Jeran'ın tekrar tabağını doldurmasını izlerken. Omzunu sertçe dürttü. "Biraz sesini yükselt. Buradaki herkes senin casus olduğunu düşünecek."

Jeran annemin güvecine bandırdığı bir parça pideyi yuttu ve iç çekti. "Birlik bölgesine gidiyorsak, Mara'daki son günlerimi elimden geldiğince yemek yiyerek geçirmek isterim."

Decaine, ona bir sepet ekmek uzatırken bana garip bir şekilde gülümsedi. Baseaca, "Gitmeden önce burada olmana sevindim," dedi.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Ben de."

“Belki geri döndüğünde sana patates kızartması yapabilirim,” diye ekledi utançtan yüzü kızararak.

Decaine beni yıllar boyunca etkilemeye çalışmıştı. Ona karşı hiçbir ilgim olmasa da arada sırada kendi hal-kımla birlikte yaşama fikri cazip gelmiyor değildi, ancak sonra aradaki boşluğu dolduramayacak kadar farklı olduğumu hatırlıyordum. Ona sadece omuz silkip gülüm-sedim.

“Çok naziksin,” demeye karar verdim işaret diliyle.

Kahkahalar dikkatimi çekti. Nereden geldiğine baktığımda Kattee’nin, Red’e gülümsediğini, Red’in de tereddütle gülümseyişine karşılık verdiğini gördüm. Sonrasında Red patateslerini yemeye devam etti.

Tuhaf, saçma bir duygu hissettim. Rahatsızlık mıydı öfke miydi, bilmiyorum. Sonra kendimi toparladım. Red’le flört etmesi neden umurumdaydı ki? Ben de burada oturmuş Decaine’in tuhaf girişimleriyle uğraşmıyormuydum? Red rahatsız görünüyordu ve bağımız sayesinde, gördüğü ilgiye karşılık ne yapacağını tam olarak bilmediğini anlamıştım. On iki yaşında Birlik tarafından tecrit edildiyse, daha önce biriyle yakın olmak şöyle dursun, flört etmenin nasıl bir şey olduğunu ya da karşısındakine nasıl cevap verildiğini muhtemelen hiç bilmiyordu.

Düşüncelerimden sıyrıldım ve o sırada Jeran’ın meraklı gözlerle beni incelediğini fark ettim. Adena sanki beni yemek için hamle yapar gibi elleri çenesinde öne eğildi.

“Ne?” dedim. Kaşlarımı çatıp başımı salladım, sonra kasıtlı olarak bakışlarımı başka yöne çevirdim.

“Bence ona göz kulak olman çok tatlı,” dedi Adena, masumca omuz silkti ve yuvarlak gözlerini benimkilere dikti.

Tek kaşımı kaldırdım. “Birlik’in laboratuvar kompleksine sızmadan önce Kalkan’ın için endişelenmek normal değil mi?”

Jeran ciddiyetle başını salladı. “Kaçınılmaz ölüme gitmeden önce yapmayı tercih ettiğim şey bu,” diye işaret etti. “Sandalyede oturup kaşlarımı çatmak.”

Alaycı sözlerinin üzerine iç çekip ellerimi havaya kaldırdım. Yanımda duran annem Red’le bana bir bakış attı.

Annem, planladığımız görev ya da benim gidip gitmem hakkında bir daha hiç konuşmamıştı. Fark etmezdi çünkü ikimiz de ne yapacağımızı zaten biliyorduk. Birlik’in neler yapabileceğinin farkındaydı o. Karşı karşıya olduğumuz şeyin derinliğini ve neden bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığını da biliyordu. Adena bu savaşta ailesini kaybetmenin acısını çekmiş olsa da hiç sınırın ötesine geçmemişti. Onlar üzerinizde dolanırken, tüm dünyanızı yutarken, Birlik’in içinde olmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu hiç görmemişti. O ve Jeran özgür bir ulusun çocuklarıydı. Annemle ben işin aslını daha iyi biliyorduk.

Masada fısıltılar dolaşıyordu, ardından diğer Basealılar sırtıtmaya başladı. Çevremdeki sohbete geri döndüm.

“Hımm,” dedi masanın sonunda oturan Bay Oyano Red’e bakarken. “Savaş esiri olmuş da ne olmuş?” dedi Baseaca yüksek sesle, Savaşçı arkadaşlarımı konuşmanın dışında bırakıp. “Bu onu daha az Karensalı yapmaz. Ayrıca, bu Savaşçılar neden şehrin içindeki yemekhanelerinde değil? Kim burada bir gece geçirmek ister ki?”

Annem ona dik dik baktı. “Kızımın Kış Gündönümü’nün ilk gecesinde, savaş cephesine gitmeden önce bizi görmek istemesi sana tuhaf mı geldi?”

“Bence diğerlerinin burada olması tuhaf, evet.”

“Onlar hep gelirler,” diye araya girdi karısı bana mahcup bir bakış atarak.

“Yani?” Adam omuz silkip bize doğru eğilerek elindeki pidesiyle beni işaret etti. “Hangi Basealının Savaşçı olmasına izin verirler ki?”

“Baba,” diye mırıldandı Decaine, yüzü pancar gibi kızarmıştı. “Yeter.”

“Ne?” Bay Oyano oğlunu görmezden gelip devam etti. “Değil prestijli bir üniforma giymek, duvarları geçmemize bile izin vermiyorlar. Ama sana şunu söyleyeceğim. Geçen hafta korumalar gelip komşum Pason’u sorguya götürdü. Vergi kaçakçılığı yaptığını sanıp paspasının altına gömdüğü bir kutu nakit paraya el koydular. Bunu nasıl bilebilirler ki?”

“Neler oluyor?” diye işaret etti Adena, Jeran’ı dürterek.

“Bizim casus olduğumuzu düşünüyorlar,” diye işaret etti Jeran, Adena’ya.

Bay Oyano gözlerini kıstı. “Bir de şunu yapmayı keşer misiniz,” diye tersledi onları. Ellerini gösteriyordu. “Şu casus dilinizi kullanmayı... Bizimle konuşun. *Bunu yapabileceğinizi* biliyorum,” diye ekledi.

Nana Yagerri gözlerini devirdi. “Belki de sen onların dilini öğrenmelisin,” dedi aynı kelimeleri işaret diliyle gösterirken.

“Talin, İç Şehir’in casusu değil,” dedi Kattee, Maraca herkesin anlayacağı şekilde. Red’e olan ilgisine kızdığım için kendimi suçlu hissediyordum. “Onların arkadaşlığının tadını çıkaramaz mıyız? Hiç bu kadar çok Savaşçı’yı yakından görmemiştim.”

Bay Oyano ona hiç aldırış etmiyordu. Sadece bir dilim daha pide alıp güvecine bandırdı. “Zaten artık önemi yok, öyle değil mi?” diye homurdandı, şimdi kendisi

de Maracaya geçmişti. “Yakında hepimiz onun yönetimi altında olacağız.” Bunu söylerken Red’e bakıyordu ama bakışlarını uzun süre sabit tutamayacak kadar korkmuş görünüyordu.

“Bu masada kendini rahat hissetmiyorsan, buyur kalk,” dedi annem adama sertçe. Hepimiz Bay Oyanonun cevabını beklerken sessiz kaldık. Sırayla her birimize baktı. Decaine ortadan kaybolmak istiyor gibi görünüyordu. Masada olup biten her şeyi Jeran ona çevirip fısıldarken başını Jeran’a yaklaştıran Adena’ya baktım. Red yemeyi bırakmıştı ve ne söylendiğini tam olarak anlamasa da aramızdaki gerginliği, bizim bir şeyi kutlamadığımızı anlayacak kadar hissediyordu. Belirsizlik içinde bana baktı.

Onu başımla onayladıktan sonra masanın altından eline uzandım. Parmaklarımız birbirine değdi. Teni hep benimkinden daha sıcak oluyordu. *Anneme yemekler için teşekkür et*, dedim ona. *Memnun olur*. Sonra ona söylemesi gereken Baseaca kelimeleri telaffuz ettim.

Bağımız aracılığıyla beni dinledi. Sessizce kurduğumuz iletişimi anlamaya masadaki diğer insanları görmezden gelip anneme döndü.

“Yemekler için teşekkür ederim,” dedi ona.

Masadaki herkes bu eski Karensalı askerin dilimizi konuştuğunu görünce mırıldanmaya başladı.

Annem ona sert bir gülümsemeyle, “Rica ederim,” diye karşılık verdi.

“Aksanı ne tuhaf,” dedi Kattee’nin annesi. Sonra Kattee onu dürterek susturdu. Ama bu, masadaki diğer birkaç kişiyi kıkırdatmak için yeterliydi.

Nana Yagerri dirseklerinin üzerinde eğilip Red’e doğru hafifçe dudaklarını büzerek, “*Yemekler için teşekkür ederim*,” dedi tekrar, doğru telaffuzu vurgulayarak.

Red tekrar denedi, doğru olana biraz daha yaklaşmıştı. Ama telaffuzu o kadar abartılıydı ki bu sefer herkes gülüyordu. Gelen tepkiye şaşırdı ve gözlerini kırpmıştırarak gülümsedi. Onu alaycı bir şekilde masanın altından dürttüm, elime uzanıp parmaklarını parmaklarıma kenetledi. Tepki vermemeye çalışıyordum ama dokunuşunun samimiyetiyle yanaklarım kızardı. O an oldukça yakın oturduğumuzu, vücutlarımızın birbirine değdiğini fark ettim.

“Ben daha iyisini yaparım,” dedi Adena tek kaşını kaldırdı ve sonra Basealı tonlamasını mahvederek cümleyi telaffuz etti. Herkes homurdandı.

“Maralılar her zaman *r* harfine çok bastırıyor,” dedi Kattee ona. “Dilini yuvarlamalısın.”

Adena, herkesin ona ve Red’e söylediği farklı örneklerle telaffuzunu tekrar denedi.

“Herkes mutlu bir Kış Gündönümü dilerim.”

“*Herkes*. Bunu böyle söylersen kulağa ‘her keseye’ gibi gelir.”

“İyi geceler.”

“Savaş cephesinde bol şans.”

Cümleler havada uçuşuyordu, hem de şimdi daha da hızlı bir şekilde. Yavaş yavaş masadaki gerginlik azaldı. Bay Oyano hâlâ masadaki varlığımızdan rahatsızdı ancak Red’in daha aptalca telaffuzlarına birkaç kez homurdandıktan sonra “Bu yemek çok lezzetli,” deme girişimine başını salladı.

Adena aynı cümleyi tekrar etmeye çalışırken Red bana bakıp sırtıyordu. *Sanırım anlıyorum*, diye aklından geçirdi. Abartılı gururu beni güldürmeye yetti.

Burada birkaç yüz akşam yemeği daha yersen akıcı bir şekilde konuşursun, diye cevap verdim.

Bana baktı, dudakları neşeyle kımıldadı. *O zaman kabul ediyorum. Burada seninle birkaç yüz akşam yemegine daha varım.*

Tereddüt ettim, onu doğru anlayıp anlamadığımdan emin olamadım. Belki de yıllarca benimle burada, annemin evinde, akşam yemeklerinde oturma şansı olacaktı. Belki, eğer şanslıysak, bu şekilde birbirimizin yanında yaşlanacaktık; belki birbirimizin Kalkan'ı olarak, belki de daha fazlası olarak.

Bu bir anlaşma, diye karşılık verdim, ona gülümsemekten kendimi alamıyordum.

Elim hâlâ masanın altında dolaşıyordu. Ne kadar aptalca bir varsayımdı bu. Yeni tanımaya başladığım biriyle belki de asla yaşanmayacak uzak bir gelecek hayal ettiğim için utanç içinde kendime kızdım. Onun gözlerinde de düşüncelerimin tereddütlü bir yansımasını görüyordum. Bu, hepimizin tekrar burada olmak için yeterince uzun yaşayabileceğimizi düşünmeye cesaret eden birinin vahşi umuduydu; böyle bir şeyi istemenin aptalca olmadığına dair inancıydı.

“Sıra sende,” dedi Adena Red’e, aramızdaki ânı bozarak. “Adil olalım. Bize ne sormak istiyorsun Red?” Adena artık rahatlamış görünüyordu, tabağı boştu ve koyu tenine sıcaklık katan bir parıltı yansıyor. “Bize Karenezce bir şeyler söyle.”

Masada Birlik’in dilini duyma düşüncesiyle hafif bir tereddüt doğdu ama kimse onu durdurmadı. Sonra herkes merakla öne yanaştı.

Red’e baktım. *Hiçbir şey söylemene gerek yok,* dedim ama başını iki yana sallayıp Adena’ya döndü. Sonra Karenezce bir şeyler söyledi.

Jeran boğazını temizleyip sessizce Adena’ya baktı. “Savaşçılar olarak neden savaştığımızı sordu,” dedi. “Hayatlarımızı neden riske attığımızı.”

Masadaki neşeli hava birden kasvetli bir hâl aldı. Bekledim, Adena'nın cevaplamadan önce yüzünün bin bir farklı duyguyla değişimini izledim.

“Erkek kardeşim için,” dedi Adena. Sessizliğin ardından, tam ondan daha fazlasını beklerken, devam etti: “Kardeşimin adı Olden'di ve ben küçük bir kızken benim adımla alay ederdi. Adena, evet Maraca'da ‘meraklı’ anlamına geliyor. Annem doğduğumda gözlerimin fal taşı gibi açık olduğunu söylerdi, dünyaya susamışım. Bir şeylere olan ilgimi göstermek için hep başım eğik gezdiğimi, böylece kardeşimin de abartarak beni taklit ettiğini söylerdi. O böyle yapınca deli gibi gülermişim. Tabii, bunların hiçbirini hatırlamıyorum, annem öldüğünde çok gençtim.” Başını iki yana salladı. “O gittikten sonra, erkek kardeşim beni Savaşçı antrenmanlarına götürmeye başladı. Aklımı bir şeylerden uzak tutmak için. İlgimi çekince de antrenman yapmama yardım etti. Uzun zamandır onu kıskanıyordum,” dedi elleriyle oynayıp. “Annemin bebeği bendim ama annemin favorisi kardeşimdi. Savaş cephesinde yakalanıp bir grup Savaşçı'yla rehin tutulana kadar ona her zaman biraz içerlemiştim.” Red'e baktı. Her ne kadar Birlik'e duyduğu nefreti ona yansıtmamaya çalışsa da içinde bir yerde hâlâ onu Karsalı olmakla suçlayan küçük bir parça vardı. “Onun yaşamasına asla izin vermeyeceklerdi ama yine de inanamıza izin verdiler. Mahkûmların sınırı geçmeye çalışmasına izin verdikleri anda bunu anlamıştım. Onu arkadan iki kez vurdular, her darbe arası kaçmaya teşebbüs etsin diye zaman bıraktılar. Ben ona ulaşamadan öldü.”

Adena ellerine baktı. “Yani,” dedi yüksek sesle, sonra derin bir nefes aldı ve devam etti, “savaşıyorum çünkü yeteneklerimi ve ilgi alanlarımı, yani kardeşimin ben-de teşvik ettiği şeyleri onun ölümünün intikamını alma

umuduyla kullanılabileceğim fikrini seviyorum. Bu yüzden savaşıyorum.”

Konuşmasını bitirdiğinde omuzları sanki bütün gücü bitmiş gibi çökmüştü, yine de Red’e yorgun bir gülümseme ile baktı. Red de tebessümüne ciddiyetle karşılık verdi. Adena’nın Red’in neler yaşadığını anladığını düşündüm, aynı tarafta olduklarını anlamıştı.

Red, Jeran’a döndü. “Ya sen?” diye sordu.

“Babam bir keresinde Meclis’in, ülkenin en saygın gençlerinin bulunduğu yer olduğunu söylemişti,” diye başladı sözüne Jeran ellerine bakarak. “Abim Gabriel’in Meclis’te kendisine katılmasına dair büyük bir umudu vardı babamın. Gabriel’in benden daha keskin bir zekâsı var. Her şeyi daha çabuk hatırlar ve insanların aklından geçenleri benden önce okuyabilir, bu yüzden Meclis adayları için eleme sınavlarına girdiğinde yüksek puan alabildi. Ama ben sınavlarda başarısız olmaya devam ettim. Ne kadar uzun ve sıkı çalışırsam çalışayım, yapamıyordum. Üçüncü denememden sonra, Meclis adayı olamayacağım anlaşıldı. Beni hayal kırıklığı olarak gören babam için bu sinir bozucuydu. Ben de bunun yerine Savaşçı olmayı denedim. Kendimi Dövüşçülerin üst düzey saflarında kanıtlayabilirsem, kardeşime rakip olabilirim diye düşündüm. Belki babamın seveceği bir pozisyon olurdu bu.” Huzursuz bir şekilde boğazını temizledi. “Hayaletlerle iyi savaşıyorum ama yine de doğama aykırı. Her savaştan sonra hastalanıyorum. Savaş cephesini ziyaret ettikten sonra yemek yiyemiyorum. İşte durum bundan ibaret. Ülkemi seviyorum, güvende yaşayabilmemiz için de seve seve ölürüm. Ama benim dürüstçe sana verebileceğim nedenim bu.”

Babasının hakaretlerinden ya da kardeşinin acımasız şakalarından bahsetmedi. Adena’ya baktım, dalgın gö-

rünüyordu. Jeran'la birçok kez yaptıkları bir konuşmaydı bu. *Baban seni dövüyor*, Jeran, demişti ona daha önce nazikçe, sonra sertçe söylemişti. *Hatta bazen arenada yürüyemeyecek noktaya gelene kadar dövüyor seni. Bir canavarın sevgisini kazanmaya çalışmaktan vazgeçmelisin.*

Ona, uyarılarımızı yeniden hatırlatmak için çok fazla şansımız olmamıştı. Jeran, Adena'yla benden gelebilecek azarlamalar için kendini hazırlayarak bekledi ama Adena sadece başını sallayıp başka tarafa baktı.

Red gözleri bana dikti. Benim savaşıma sebebim.

Birden duraksadım. Dürüst olmak gerekirse neden savaştığımdan emin değildim. Annemin kuru ve sıcak bir yerde yaşaması gerekirken, çamurdaki bir gecekonduunun önünde bir Kış Gündönümü ziyafeti veriyorduk. Mara onun, duvarlarından içeri girmesine izin vermiyordu. Bize fare diyorlardı. İstilacı olarak görülüyorduk.

Ama Mara en çaresiz durumumuzda, o zamanlar daha asil bir lideri varken, bize kapılarını açan ülke olmuştu. Bizi Birlik'e terk edilmiş kaderlerimizden kurtarmıştı. Burada fare olabilirdik ama hayattaydık. Ve işte buradaydım, Savaşçı'nın safır ceketini giyiyordum. Mara'nın kusurları vardı elbet ama bir Birlik değildi. Basea'yı işgal ettikleri gece cehennem ateşini görmüştüm, neler yapabileceklerine şahit olmuştum. Ve buradan Mara'ya geçip bu ulusu da yutarlarsa, ileride ne yapacaklardı?

“Mara'da iyi insanlar olduğu için savaşıyorum,” diye yanıt vermeye karar verdim. “Çünkü Basea'dan ayrılıp buraya geldiğimizde, sevdiğimiz her şeyi ve herkesi yanımızda getirdik. Onlar, buradalar.” Masanın etrafındaki-leri işaret ettim. “Varlığımız Mara'yı yuvamız yapmıyor mu? Bunun için savaşmaya değmez mi?”

Jeran işaretlerimi yüksek sesle tercüme ederken masadakiler sessiz kaldı. Sözünü bitirene kadar kimse konuşmadı. Biz mülteciler, Birlik'in karanlığını ilk elden görmüştük. Belki şu an masadaki herkes, kırmızı siyah bayraklar duvarlarının üzerinden sarktığında, zincirlerle bağlı Hayaletler zaferle sokaklarında dolaştığında ve aileleri parçalanıp çeşitli yerlere dağıtıldığında buranın nasıl görüneceğini hayal ediyordu.

Tam bu sessizlikte Ulusal Salon'dan bir haberci geldi. Yol boyunca sürünen çamurlu adımların sesine döndüm. Başımı kaldırınca gecekonduların pisliği karşısında yüzünü ekşiten genç bir Maralı ile karşılaştım. Bizi görünce yüzünde bir rahatlama ifadesi belirdi.

“İlk Kılıç'tan,” diye mırıldandı ve Jeran'a üzerinde İlk Kılıç'ın mührü olan bir zarf fırlattı. Sonra sanki Dış Şehir'in, vücudunda oluşturduğu iltihabı temizlemek için sabırsızlanıyormuş gibi, hiçbirimize veda etmeden arkasını dönüp gitti.

Jeran kimse bir şey söyleyemeden ayağa fırladı. Mührü kırıp mektubu çıkardı. Sonra gözlerini her bir kelime de gezdirerek sessizce okudu.

Yüzündeki ifadeyi görünce kalbim sıkıştı. Kaşıma soğuk bir ter damlası düştü.

Annem sessizce, “Anlat bize, Jeran,” dedi.

Jeran mektubu katladıktan sonra masadakilere baktı. “Meclis Başkanı görevimizi reddetmiş,” diye sessizce cevap verdi.

Red dışlerinin arasından solurken Adena yumruklarını masaya vurup öne eğildi. “Ne?” dedi.

“Bir yanlış anlaşılma olmalı” diye işaret ettim.

Jeran başını iki yana salladı. Sonra mektubu tekrar açıp yüksek sesle okudu. “Jeran,” dedi boğuk bir sesle. “Meclis Başkanı ve Meclis, Skyhunter'ı Birlik bölgesine

götürme görevinizi reddetti. Şimdiye kadar kazandığımız en değerli silahı düşmanımızın eline vereceğimizi düşünüyorlar. Senin ve ekibinin Savaşçı yerleşkesinden çıkmamanız emredildi. Red'in ise mümkün olduğunca çok sayıda askeri aşılama amacıyla kanının alınması için laboratuvarlara götürülmesi gerek. Emre uymak için sabaha kadar vaktiniz var.” Mektubun sonuna doğru sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. “ ‘İleri bak, Ölüm Dansçım. Sevgilerimle, Aramin.’ ”

İlk Kılıç olarak değil de kendi adıyla imza atmıştı. Mektubu tutan elleri titrerken Jeran gözlerini kırıştırarak gözyaşlarına engel olmaya çalışıyordu. Bu mektubu yüksek sesle okuyarak bize kendisi ile İlk Kılıç arasındaki duyguları ifşa ettiğini umursamıyordu bile.

Yumruklarımı öyle sert sıkımsıttım ki tırnaklarım neredeyse avuçlarımı yırtacaktı. Meclis isteksizdi. Göremiyorlardı. Çözüm gözlerinin önünde olsa bile, riske girmekten korkuyorlardı. Bu karar, diğer mültecileri Savaşçı saflarında görev yapmaktan alıkoyan mantıksız kararın aynısıydı.

“Saçmalık bu,” diye çıkıştı Adena. “Meclis Başkanı, Mara’yı ölüme mahkûm ediyor. Her çocuğu. Her sivili. Bu ülke alevler içinde yanacak.” Elini Red’e doğru uzatarak döndü. “Tüm Birlik’i yenmenin potansiyel cevabı burada bizimle birlikte otururken Meclis Başkanı buna sırtını dönecek, öyle mi?”

“Dahası,” diye ekledim, diğerleri de bana döndü, “aslında bizi tutukluyorlar. Bir sonraki emre kadar Savaşçı yerleşkesinde tıkalı kaldık.”

“Savaşmamıza bile izin vermeyecekler,” dedi Jeran yorgun bir şekilde. “Emre karşı geleceğimizi düşünüyorlar ve bizi savaş cephesine yardım etmekten alıkoyacaklar. Gerçekten Red’in laboratuvarlarımızda hayatta

kalabileceğini ve ardından tüm Birlik ordusunu ele geçirebileceğini düşünüyorlar.”

Red gözlerini kıstı. *Meclis Başkanı'nız için kanımı akıtmayacağım*, dedi bağımız aracılığıyla. *Bu şekilde değil.*

Evet, akıtmayacaksın, diye cevap verdim.

Ben ayağa kalkarken hızlıca bana baktı. İlk Kılıç'ın mektuptaki yazısını gösterdim. “Görmüyor musun?” dedim işaret diliyle. Parmağım cümlelerin altını çiziyordu. “Emre uymak için sabaha kadar vaktiniz var.” Başımı kaldırdım ve Jeran'la göz göze geldim. “İlk Kılıç sana bunu yazacak kadar önemsemiş seni,” diye nazikçe işaret ettim. “Ne demek istiyor?”

Jeran parmaklarını dikkatlice İlk Kılıç'ın imzasının üzerinde gezdirip, “Aramın bizi uyarıyor,” diye işaret etti. “Bu mesajı bize on iki saat erken ulaştırarak tutuklanma riskini göze alıyor. Fırsatımız varken kaçacağımızı umuyor.”

“Kaçmak mı? Nereye?” diye sordu Adena, her şeyin farkına varmadan önce. Jeran'ın sert bakışlarını gördü. “Kastettiğin...”

İlk Kılıç bizi savaş cephesine gitmemiz için harekete geçirmeye, varış noktamıza ulaşabilmemiz için bir gece kazandırmaya ve Meclis bizi tutuklamak üzere birlikler göndermeden önce Birlik'in kalbine sokmaya çalışıyordu. Ama mesajında daha fazlası vardı. Bunu yaparken mektubunun Jeran'a yazdığı son mektup olabileceğini biliyordu.

İleri bak, Ölüm Dansçım. Bize rızasını verip Jeran'a veda ediyordu.

Anneme baktım. Bakışlarımızda çok şey gizliydi. Bir Savaşçı olarak, birbirimizi son kez gördüğümüzü sandığım yüzlerce an yaşamıştım ama bu kez, canavarlarla

yüzleşmek için devriyelerimle ava çıkmıyordum. Bu kez hem müttefik hem düşman tarafından avlanan bizdik.

Annemin gözlerindeki bir şey, Mara'ya kaçtığımız o geceki panik ve çaresizlik ânını hatırlatıyordu bana. Bana gitmememi söylemesini, benimle tartışmasını bekliyordum ama öyle olmadı. Hiç korkmuyordu. Korksa bile bunun bir işe yaramayacağını görebiliyordu, çünkü ben kararımı zaten vermiştim.

“Bu göreve gidiyoruz,” dedim diğerlerine. “Birlik'in kalbine gidiyoruz. Ama hemen şimdi ayrılmalıyız. Bu gece. Onlar bizi bulmadan önce.”

Biz gerçeği sindirmeye çalışırken masanın geri kalanı sessizce bizi izledi. Birkaç dakika önce Red'le alay eden Bay Oyano bile şimdi hiçbir şey söylemiyordu. Hiç şüphesiz bu Basealı mülteciler bizi koruyacak, bu gece burada bizi hiç görmemiş, sanki hiç mektup almamış gibi davranacaklardı.

“O zaman, Mara'yı onurlandırmaya,” dedi Jeran sonunda.

“Onur kıymet görmeyen bir şeydir,” diye mırıldandı Adena. “Sabah suçluymuşuz gibi bizi avlayacaklar.”

“Bazen suç işlemek bir kahramanlık eylemidir,” diye cevap verdi annem sessizce. Bunları söylerken bana bakıyordu, içinden beni sevdiğini söylediğini biliyordum.

Gözyaşlarımı akıtmamak için nefesimi tutmaya çalıştım. Annemin sözleri masanın etrafında çınladı ve hepimizi susturdu. Adena, gerçeği fark edince bir an için gözlerini aşağı indirdi. Anneme baktım ve birden keşke gitmeye karar vermeseydim, bizi kurtarmanın tek yolunun bu olduğunu düşünmeseydim, diye geçirdim aklımdan.

İlk olarak Red ayağa kalktı. Alçalan ateş, uzun boynunu öne çıkarıyordu. Bana doğru başını salladı, hazır-

dı. Buraya doğrudan eğitim arenasından geldiğimiz için, teçhizatlarımız ve silahlarımız üzerimizde olduğu için ve Adena, gösterimizden bu yana yanında Red'in kan şişeleriyle dolu çantasıyla dolaştığı için minnettardım.

“Dükkânım,” dedi Adena nefes nefese. “Onu yağmalayacaklar. Aletlerim. Onlara ihtiyacım var.”

Başımı iki yana salladım. “Zamanımız yok.”

“Arkamızdan asker gönderecekler,” dedi Jeran. “Bu gece yolun büyük kısmını geçmeliyiz.”

“Ben bolca erzak toparlayayım,” dedim ayağa kalkıp. Gece soğuk değildi ama ellerim titriyordu. “Bir saat içinde buradan ayrılmalıyız.”

21

BU KEZ TÖRENLE UĞURLANMIYORDUK, GİTTİĞİMİZİ görmek için cadde boyunca kalabalıklar toplanmamıştı. Savaşçı paltom üzerimden salınmıyordu ve bir atın sırtında değildim.

Bunun yerine gecenin bir vakti hırsızlar gibi Decaine'in kullandığı Basea'dan gelmiş bir yük vagonunun arkasında, gecekonduların arasından sessizce kaçıyorduk; güya Mara'nın küçük şehirlerinden birine gitmek zorunda kalıp şansımızı Spiderfang veya Reedhollow semtlerinde deneyecektik. Hepimiz Savaşçı paltolarımızı, koşum takımlarımızı ve dikkat çeken silahlarımızı çıkarıp bez çantalara koymuştuk. Gömleğimin içinde titriyordum. Üzerimdeki tek keskin alet, çizmelerimin içindeki hançerdi. Red'in vücudunun sıcak olduğunu hissedebiliyordum, her sallantıda bacakları benimkilere çarpıyordu. Jeran'la Adena karşımızda oturuyordu ve figürleri, vagonu kaplayan keten kumaştaki yırtıktan içeri süzen soluk ışık şeritleriyle ortaya çıkıyordu.

Tehdit altında hissettiğim zamanlarda silahsız olmaktan hiç hoşlanmazdım. Ama hâlâ ülkedeki en tehlikeli

Savaşçılar bizlerdik. Bizi yakalamak istiyorlarsa önce kanlarının bir kısmını dökeceklerdi.

Vagon paslı çelikten yapılmıştı ve delik deşikti. İlerlerken Decaine'in vagonu taşıyan bisikleti sürüşünden kaynaklanan hafif gıcırtilar duyuluyordu. Peşimizden ayak veya kılıç sesleri geliyormuş gibiydi. Vagonu saran kumaştaki yarıktan Dış Şehir'in yetersiz ışıklarının karmaşasının giderek kaybolduğunu ve daha da ilerideki Newage'in duvarlarının karanlığa gömüldüğünü görebiliyordum. Bir süre sonra başımızın üzerinde bize rehberlik edecek yıldız tabakasından başka bir şey kalmadı. Karanlığa hapsolmuştuk. Annemle Mara'ya kaçtığımız geceyi hatırlamıştım. Birlikte kaçtığımız binlerce mültecinin soluk alıp verişlerini ve uzaktan bize doğru gelen Hayaletlerin dış gıcırtilarını duymaktan vazgeçmeliydim.

Kimse konuşmuyordu. Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Birden vagonda yumuşak bir uğultu duyuldu. Adena'nın sesiydi; sesi alçaktı ve gırtlığından yükseliyordu, arazinin neden olduğu sarsıntıyla bölünüyordu. Sonunda şarkıyı tanıdım. Savaşçıların her antrenman sonunda, yorgun bir hâlde yemekhaneye gitmeden önce söyledikleri şarkıydı bu.

Jeran da şarkıya eşlik etti. Bize kim olduğumuzu ve ne için savaştığımızı hatırlatan bu şarkı, inişli çıkışlı vagondaki sessizliği doldururken onları dinlemekten memnundum. Karanlıkta bile, Jeran'ın Aramin'in mektubunu açıp yeniden katladığını görebiliyordum, kâğıt her katlanışta hafifçe çıtırdıyordu.

"Akşam yemeğinde yalan söyledim," dedi Jeran aniden sessizce. Onu daha iyi duyabilmek için öne eğilmek zorunda kaldım.

"Ne hakkında?" diye sordu Adena.

“Neden savaştığım hakkında.” Jeran devam etmeden önce duraksadı. “Demek istediğim, söylediğim doğruydu ama gerçek sebep bu değildi.”

“Gabrien’i gerçekten önemseydiğin için mi, peki?” Adena şaşırmış görünüyordu.

“Hayır. Küçükken ben evde kilimlerin üzerinde, kapının yanında ya da odamda oyun oynarken Gabrien yanıma gelirdi. Bana emirler vereceği bir oyun başlatırdı; ona su vermek, terliklerini getirmek, şarkı söylemek gibi. Başkalarına emir veren bir Senatör olmanın nasıl bir his olduğunu merak ettiğini söylerdi. İsteddiğini yaparsam, hemen sonra başka bir şey isterdi benden. Sonunda ya isteğini yerine getirmezdim ya da durumdan şikâyet ederdim. O da beni saçımdan tutup atlarımızın bulunduğu yerdeki su kaplarına götürüp boğulana kadar kafamı içlerine sokardı.” Jeran yine duraksadı. “Bazen kışın suyun yüzeyi donardı ve kafamla ince buz tabakasını kırıp alttaki soğuk suya sokardı. Ama yazın daha da kötü oluyordu çünkü su sivrisinek larvalarıyla dolardı. Eve girdiğimde at tükürüğü ve küf kokardım.”

“Öyleyse, nasıl karşı koyulacağını öğrenmek için bir Savaşçı oldun,” diye mırıldandı Adena. “Jeran. Bunu bana daha önce hiç söylemedin.”

“Sen kardeşini çok seviyordun,” diye cevapladı Jeran. “Ben de abime karşı bu kadar nankör olmanın kaba olacağını düşündüm.”

“Gabrien bir abi değil, Jeran.” Adena’nın sesi şimdi öfke doluydu. “O, vadideki Hayaletler gibi bir canavar, sadece ipek giysilerin ve gülümsemelerin içine gizlenmiş. Tıpkı baban gibi.”

Jeran, söylediklerine karşılık vermedi ama ona katılmadığı da belliydi. Uzun bir sessizlikten sonra ekledi. “Onlar benim ailem, Adena.”

“Yani? Ailen hayatındaki zehir de olabilir.”

Keşke Jeran'a işaret edebilmem için yeterince ışık olsaydı. Bunun yerine sadece dinliyordum. Red, Jeran'ın sesindeki hüznü hissederek kıpırdanıyordu.

"Peki, baban biliyor muydu?" diye ekledi Adena.

"Gabrien bunu babamdan öğrendi," diye ekledi Jeran usulca. "Babam, Gabrien'in oyunları konusunda daha uslu davranırsam onun bana zarar veremeyeceğini söylerdi."

"Sen bir Savaşçı olduktan sonra Gabrien sana saldırmayı bıraktı mı?"

Jeran'ın sesi alçaktı ama başının titreyen silüetini görebiliyordum. "Hayır."

Çünkü Jeran karşı savaş açmazdı. Bunu biliyordum çünkü babasının yanında nasıl değiştiğine, içine çekildiğine, savaş cephesinde ve antrenmanlarda gördüğüm o zarif, kendine güvenen Jeran'dan eser kalmadığına şahit olmuştum. Ölüm Dansçısı. Ve nedenini de anlıyordum. Ben de Ulusal Salon'un ziyafet gibi etkinliklerinde bu şekilde kendi içime kapanır, sessizce kabuğuma çekilir, içgüdülerimi sorgulardım. Kendimizi böyle korurduk.

"Aramin bunun hakkında ne düşünüyor?" diye sordu Adena sessizce. Aramızda İlk Kılıç'ın asıl adını ancak kadar cesur olan ilk o olmuştu.

Jeran o kadar uzun süre duraksadı ki hiç cevap vermeyeceğini sandım. Sonunda, "Aramin bir keresinde benden Kalkan'ı olmamı istedi," dedi.

Başımızı şaşkınlıkla ona çevirdik.

"Ne?" dedi Adena.

"Gerçekten mi?" diye işaret ettim, her ne kadar kimse-
nin ellerimi görebildiğinden emin olmasam da.

"O zaman sen hâlâ kardeşinle eştin," dedi Jeran, Adena'ya. "Kabul etseydim İlk Kılıç'ın Ulusal Meydan'daki mahallesine taşınacaktım. Rütbem hem babamın hem

de abimin rütbesini geçecekti.” Çizmelerine baktı. “O zamanlar deneyimsiz olmama rağmen dövüş tarzlarımız onunla iyi eşleşiyordu. Ama bundan da öte, beni babamdan ve abimden korumayı umuyordu.”

Jeran hikâyeyi anlatırken ben de zihnimde canlandırdım: Jeran, Aramin’le Savaşçı yerleşkesine gidip İlk Kılıç’ın ofisinde buluşuyor, İlk Kılıç ona teklifte bulunuyor, ses tonunu ciddi tutmaya dikkat ederek Jeran’a, ailesine boyun eğmek zorunda olmadığını söylüyordu. Jeran, ağzı açık, dünyadaki her şeyden çok ona evet demek istiyor ancak ses çıkaramıyordu. İlk Kılıç’a selam veriyor, sonra kalkıp uzaklaşıyordu.

“Neden kabul etmedin?” diye sordum ona.

Jeran bakışlarını bana çevirdi. “Bu ne Gabrielen’i ne de babamı durdurabilirdi. Bunların hiçbirisi rütbemle ilgili değildi.” Aşağı baktı. “Aramin’in Kalkan’ı olma sebebi-min ailem olmasını istemedim. Sanki İlk Kılıç’ın dövüş becerilerimi onaylamasının nedeni onlarmış gibi.”

Cevabıyla kalbimde bir yankı uyandırdı ve bana Corian’ın babasının sözlerini hatırlattı. *Sana acıyordu.*

Adena, Jeran’ın omzuna dokunmak için uzandı. Jeran birden irkildi, zihni çok uzaklardaydı. Adena, “Ama sen *benim* Kalkan’ımsın,” diye fısıldadı. “Bana söylemeliydin.”

Bunun üzerine Jeran ona alaycı bir şekilde gülümsedi. “Neden? Beni azarlayan için mi?”

“Aynen öyle,” diye cevapladı Adena.

Jeran güldü ve ben de her şeye rağmen gülümsemekten kendimi alamadım. En azından birbirlerine sahiplerdi, en azından bu işte beraberdik. Red bana döndü ve düşüncelerinin bana kaydığını, beni onların sıcaklığıyla sarmaladığını hissettim. Ne düşündüğünü tam olarak dışa vurmuyordu, ben de okuyamıyordum ama

düşüncelerinde bir özlem duygusu hissettim. Sessiz kaldım, bağımız aracılığıyla ona ne düşündüğünü sormaktan çok korkuyordum. O da tek kelime etmedi. Ufuk çizgisi önümüze serilirken, vagonun gıcırdayan ritmine kendimizi kaptırıp sevdiklerimiz hakkında düşüncelere daldık.

Alacakaranlığın ilk ışıkları, vagonumuzun dışındaki manzarayı koyu mavi renge dönüştürene kadar sessizce seyahat ettik. Adena yavaşça horluyordu ve Jeran'ın kafası uykusunda bir sağa bir sola sallanıyordu ama Red uyanıktı.

“Savaş cephesi,” dedi Red, aksanlı Maracasıyla. Bu da geçen haftalarda öğrendiği başka bir kelimeydi.

Uzaktaki savunma yerleşkelerimizin ana hatlarını görebiliyorduk. Vadinin ilerisinde bir tane daha yerleşke vardı ama buradan bile, üzerinde dalgalanan Karensa bayraklarını görebiliyordum. Birkaç büyük hamle daha yapıp bizim savunma yerleşkelerimizin son hatlarını aştıktan sonra Mara'nın yumuşak karnına ulaşarak burayla Newage arasındaki açık diyarlara girebilmeleri işten bile değildi. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu.

Sonunda vagon durdu ve Decaine keten yarıktan bize doğru baktı. “Buradan kendiniz devam edeceksiniz,” diye fısıldadı. “Geçemeyeceğim bir kontrol noktası var.”

Başımla onayladım. Çantam çoktan omuzlarımdaydı. Jeran, Adena'yı uyandırmak için sarsıyordu. “Teşekkür ederim,” dedi Jeran benim adıma Decaine'e.

Decaine omuz silkti ama gözleri gergin bir şekilde etrafı tarıyor, bir an evvel yasadışı kargosunu boşaltmak için can atıyordu.

Dördümüz sessizce vagondan inip gömleklerimiz ve pantolonlarımızla uzun otların arasına karıştık. Vagonun gürültüyle uzaklaşmasını izledik, Decaine bisik-

letin üzerine kapanarak vagonunu Newage yönüne çevirdi. Dikkatimi biraz ilerideki savunma yerleşkesine çevirdim. Yaklaşık bir buçuk kilometre ötede, bir yerleşkeden diğerine kadar uzanan dar bir sur ve çit vardı. Tepesinde bir asker ara sıra devriye geziyordu. Şu anda boştu. Birlik bölgesine gizlice girmek için burayla bir sonraki kontrol noktası arasında bolca şansımız olacaktı. Tam takip etmemiz gereken rotanın haritasını çıkarmak üzereydim ki çite iliştirilmiş bir resim dikkatimi dağıttı.

Siyah mürekkeple yazılmış isimlerimizle birlikte dördümüzün çizimiydi:

ARANIYOR: FİRARİLER

Meclis Başkanı, aşağıdaki isimleri yakalayana

100.000 *mein* teklif ediyor

Talin Kanami

Redlen Arabes

Adena Min Ghanna

Jeran Min Terra

Yukarı çıkarken kimse vagonumuzu görmemişti ama kaçışımızla ilgili haberler savaş cephesine bizden önce ulaşmıştı.

Çimenlere doğru eğildim, kalbim hızla çarpıyordu. Savunma yerleşkelerinde genellikle teleskopları olan gözetleme yerleri olurdu, bölgeyi Birlik askerleri ve Hayaletler için tararlardı. Ama şüphesiz ki şimdi bizi de arıyorlardı.

“Şimdi ne olacak?” diye işaret etti Adena. Jeran başıyla Birlik topraklarına doğru açılan vadinin uzandığı ormanı işaret etti. “O ağaçlara ulaşabilirsek...” diye ce-

vap verdi, "...onlar bizi yakalamadan sınırı geçebiliriz. Önce bu otlaktan geçmemiz gerekiyor."

"Keskin nişancılar bizi yaralamaya çalışacak," diye ekledim.

Adena, Red'i gösterdi. "Onu hedef almazlar. O değerli."

Keskin nişancıların, Red'in doğal olmayan zırhlı derisini, bir silaha dönüştürülmüş vücudunu ve zihnini *incitip incitemeyeceklerinden* bile emin değilim. O kadar hızlıydı ki keskin nişancıların mermilerinden kaçabilirdi, iki savunma yerleşkesindeki herkesi öldürebilirdi belki de. Ama bugün hedefimiz kendi askerlerimizi katletmek değildi. Mara daha fazla Savaşçı kaybetmeyi göze alamazdı.

Red. Bağıımız aracılığıyla konuşarak onu onayladım ve koluna dokundum. Kara gözlerini bana çevirdi. Başına bir şey gelecek korkusuyla göğsüm sıkıştı. Önce ben gideceğim. Yanımda kal.

Hislerimi düzgün bir şekilde ifade etmeden önce niyetimin ne olduğunu biliyor gibi görünüyordu. *Yanımda kal, vücudunla bize kalkan ol ki keskin nişancılar bizi vurmaya kalkmasın. Ben bizi fark eden Savaşçılar ve korumalar için gözümü açık tutarken, sen de vadiden Birlik bölgesine girmemize yardım et. Düşüncelerimi özümserken ve zihnimiz birmiş gibi her bir cümleyi anlamlandırırken gözlerindeki anlayışı görebiliyordum.*

Bakışları önündeki ormana döndü. Hareket etmeye başladık.

Çok yavaş ilerliyorduk, böylece savrulan çimler dikkat çekmiyordu. Ama ilerlerken önümüze hiçbir şey çıkmayınca olaysız bir şekilde geçebileceğimizi umut etmeye başlamıştım.

Sonra, aniden, yerleşkenin kulelerinin birinden bir cisim parladı. Bir geyik gibi olduğum yerde dondum. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. İkinci yerleşkeden gelen bir işarettti.

Yerimizi tespit etmişlerdi.

Tam bunu fark etmiştim ki çimenlerin arasından bir kurşun, boynumu tehlikeli derecede sıyırıp hızla yanımdan geçti. Mermi toprağa o kadar sert vurdu ki yüzüme çamur sıçradı.

Adena anında yüzüstü yere uzanıp hızla sürünmeye başladı. “Kıpırdayın,” diye işaret etti, geride kalan bize doğru keskin bir el hareketiyle.

Onun yaptığını yapıp çimlerin arasından elimizden geldiğince çabuk geçtik. Şu hâlde bile, hareketlerimiz zar zor ses çıkarıyordu. Ama yukarı baktığımda, en yakın yerleşke kapılarından çıkan asker figürlerinin ilk görüntüleri gözüme çarptı. Maskelerini yüzlerine çekmiş Savaşçılar...

Daha önce Hayaletler ve Birlik askerleri tarafından avlanmıştım ama Savaşçılar tarafından hiç avlanmamıştım. Kendi Savaşçılar’ım tarafından asla. Ve şimdi, ilk defa, o safır paltoların sessizce bana doğru yöneldiğini görüyorum, Savaşçıların o karanlık, uğursuz gözlerini maskelerinin üzerinde görmenin dehşetini yaşıyordum. Yemekhanede birlikte oturduğum dostlar ve müttefiklerdi bunlar. Birlikte eğitildiğimiz katiller. Birdik ve aynıydık.

“Bizi görüyorlar,” diye herkese işaret ettim. “Artık saklanmamızın bir önemi yok. Sadece hızlı hareket etmemiz gerekiyor.” Ben de kendimi toparlayıp hızla koşmaya başladım.

Diğerleri de aynı şeyi yapıyordu. Çimleri yarararak aralarından çılınca geçtik. Başlarımızı aşağıda, vücutlarımızı da birbirine yakın tuttuk, böylece bize ateş eden

keskin nişancılar daha da zorlanacaktı. İkinci bir mermi benden bir adım uzağa isabet etti, üçüncüsüyse Red'in o kadar yakınından geçti ki kolunu sıyrıp yanık izi bıraktı. Red irkilmedi bile.

Savaşçılar aramızdaki mesafeyi kapıyordu. Alnımdaki teri sildim ve gözlerimi önümden ayırmadım.

Derken önümüzdeki açıklık aniden ikiye ayrıldı ve ağaçlarla dolu bir vadiye doğru genişledi. Ormanın loş yollarına doğru dalmışken... doğrudan bir Savaşçı devriyesinin içine daldık.

Hayaletleri avlıyor olsaydık karşımıza çıkacak düşmanlar asla böyle olmazdı. Bizler Hayaletleri ve Birlik askerlerini takip etmek, çıkardıkları sesleri ve hataları fark etmek için eğitilmiştik. Ancak Savaşçıları birbirine düşürmek tamamen başka bir şeydi. Geldiklerini duymamıştım, onlar da bizi duymamışlardı.

Birbirimizi görünce hepimiz bir anlığına şaşkına döndük. İçlerinden ikisini anında tanıdım: Tomm ve Pira. Diğer dördü arenadan tanıdığım yüzlerdi. Onlar da ormanın loş ışığında, karanlıkta dalgalanan silüetler hâlinde belirdiler.

Birbirimizi aynı anda fark ettik. Tomm gözlerini kısarak bana doğru hamle yaptı.

Bana öğretilen sezgiler şimdi damarlarımda dalgalanıyordu. Vücudum tepki veriyordu. Eğilip çizmemdeki hançeri yakaladım, sonra Tomm'un kılıcının kabzasına vurarak onu engellemek için ileri atıldım. Başka bir Savaşçı da boşta kalan yanıma hedeflemişti ama Jeran çoktan oradaydı. Her nasılsa kılıcı ikinci Savaşçı'nın elinden düşürüp ucunu ona doğru çevirmeyi başarmıştı. Adena da diğer ikisini uzaklaştırdı. Tüm bunlar olurken bez silah çantasına bakınıyordu.

Bakışlarım çaresizce ormanın ötesine doğru kaydı. Savaş cephesinin sonu ve Birlik topraklarının başlangıcıydı, hemen ötedeydi, o kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Orayı aşabilirsek düşman birlikleriyle karşılaşabilirdik. Böylece en azından Savaşçıların takibinden kurtulmuş olurduk.

O anda Red'i gördüm. Dişlerini gösteriyordu. Güçlü bir salınımla kanatlarını açtı. Öfkesini Adena ile dövüşen Savaşçıların yönüne çevirdi.

Panik içindeydim. Tomm'u geri ittim ve Red'e bağım üzerinden bir düşünce gönderdim. *Onlara zarar verme!*

Kafasını hızla bana doğru çevirdi.

Onlar Savaşçılar, dedim ona, Tomm bana yeniden vururken. Bu sefer kabzası beni belimden yakalamıştı, hızla uzaklaştım. Tepeden tırnağa acı içinde kıvranıyordum. *Mara'nın onlara ihtiyacı var.*

Bunu düşünür düşünmez Pira'nın kılıçları aniden gözlerimin önünde belirdi. Birden ürktüm. Sayıca çok fazlalardı ve silahlarım yanımda değildi. Kanlarını dökmedikçe bizi hızla yakalayacaklardı. Aksi takdirde...

Derken birden Pira'nın bana saldırmadığını fark ettim. Tomm'la kılıç çarpıştırıyordu. Kalkan'ını geri itip bize kızgın bir bakış attı.

"Oyun oynamayı bırakın ve buradan defolup gidin," diye hızlı, keskin hareketlerle işaret etti Pira. Sonra Tomm'la yüzleşmek için döndü. Tomm şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye işaret etti öfkeyle Tomm. "İlk Kılıç'ın emirleri bu!"

Ama Pira sadece başını iki yana salladı. Açıklayacak zamanı yoktu ve yüksek sesle konuşma riskini alamayacak kadar sınıra yaklaşmıştık.

Pira'nın gözlerinin içine bakıp neden bize yardım ettiğini sormak istememe rağmen oyalanmadım. Soru sormak veya konuşmak için zaman yoktu. Jeran dövüş-rüğü Savaşçılardan kaçıyordu. Adena bez çantasından iki hançerini çıkarıp kabzalarını birbirine bağlamayı başardı, onları yeni bir çift bıçaklı silaha dönüştürdü ve Savaşçı'nın bacaklarından birinde derin bir yarık açtı. Savaşçı acıyla yüzünü buruşturarak topallamaya başladı. Hâlâ sessizdi, tam eğitildiği gibi.

Red'le sınıra doğru koşuyorduk. Jeran benim koştu-ğumu gördü ve Savaşçılardan kaçacak kadar uzaklaştı. Adena geriye doğru tökezledi ama Jeran onu düşmek üzereyken yakaladı, tekrar ayağa kaldırıp ileriye çekti. Hepimiz koşuyorduk.

Red arkamıza geçti. Biz hızlandıkça etrafta dönüyor ve yaklaşan Savaşçılara kanatlarını gösteriyordu. Ona saldırmaktan korkarak hafifçe geri çekildiler. Döndü ve kanatlarını aşağı eğip birden havaya yükseldi. Tek bir zıplayışla üzerimizden süzülerek geçti.

Varmak üzereydik. Biz koşarken orman bizim için parçalara ayrılıyor gibi görünüyordu. Ağaçlar yabancı gelmeye başlamıştı.

Çılgınca koşarken Savaşçıların geride kaldığını fark ettim. Yok, durmuşlardı. Mara topraklarının sonuna ulaşmışlardı; Savaş cephemizin düşman topraklarına karıştığı, gidebilecekleri son noktaydı burası.

Ormanın ötesine bakınca yabancı diyarlara açılan bir tepeye inen eğimli bir açıklık gördüm. Beni yavaşlatıp durma noktasına getiren şey bu oldu. Kulaklarım tiz bir vızıltıyla çınlıyor ve güçlkle nefes alıyordum. Pira'nın yüzündeki ifade hâlâ aklımdaydı. Beni rahatsız ediyordu. Onun bizim tarafımızda yer almasına hiç alışık değildim, yardımı beni ürkütmüştü doğrusu. Görevimizin

ne kadar tehlikeli olduğunu ve başarılı olmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu bildiği anlamına geliyordu bu.

Bizi takip eden Savaşçılardan kurtulduğumuza sevinmeliydim ancak tek hissettiğim ayaklarımın altındaki çamur ve açıklıktan esen serin rüzgârdı. Jeran ve Adena titreyerek, tek bir söz bile söylemeden yanımda durdular, yüzleri, yaklaşan akşamın arazi boyunca uzun gölgeler oluşturduğu vadiye doğru dönüktü. Red de gelip diğer tarafımda durdu. Zihninde geçmişteki bir korkusu belirdi. Az önce içine girdiğimiz karanlığın birinci elden tecrübesiyle doğan bir dehşet.

Birlik'e resmen adım atmıştık.

SAVAŞ CEPHESİ

KARENDA BİRLİĞİ

22

DÜŞMAN ASKERLERİNİN BU YENİ KAZANILAN topraklarda tur attığına dair ilk kanıtlara rastlamamız çok uzun sürmedi.

Orman zemininde öne çıkan şey, bizimkinden belirgin şekilde farklı olan ayak izleriydi; çizmelerinin uçları daha yuvarlaktı. Maralı askerlerin çizmeleri daha sivri olurdu. Ayak izleri başta tek tüktü. Yirmi metre aralıklarla karşımıza çıkıyorlardı ancak yavaş yavaş ormanda düz bir patika oluşturmaya başladılar. Askerler ayak izlerinin takip edilmeyeceğinden emin gibiydiler. Alacakaranlıkta kendimizi saklayarak hareket ediyorduk. Jeran ve ben ağaçların içinde kalıp keşfe çıkarken, Adena yerde ilerliyor, ağaç gövdelerinin yanına yığılmış uzun, kalın eğreliotlarıyla o kadar iyi karışıyordu ki bazen tamamen gözden kayboluyordu. Red, açık ara ile en göze çarpanımız, onunla birlikte hareket ediyordu. Kaslı fiziki ağaçların gölgesinde karanlık bir şekil oluşturuyordu. Sürekli etrafı kolaçan ediyordum. Yakınlarda herhangi bir asker izi varsa onu uyarmaya hazırdım.

Daha düzenli ve çok sayıda parkurla karşılaşana kadar birkaç kilometre yol kat etmiştik. Burada ağaçlar da

seyrekti. Savaş cephesini geçerken, tepenin zirvesinden vadinin bu kısmını görmüştüm. Bizi ilk durduran kişi Red oldu. Aniden durduktan sonra gözlerini kısarak açıklığa baktı. Sanki yavaşlamamı istiyormuş gibiydi. Dalların arasındaki gözetleme noktamdan ona baktım. Başını sallıyordu.

Dikkat et, dedi bana ve önüne döndü. Sonra daha önce hiç duymadığım, Maraca karşılığı olmayan Karenezce bir cümle söyledi. *Trenler geliyor*.

Kaşlarımı çattım. *Trenler*? Aklındaki bir düşünce benimkine sıçradı. Zihnim mavi gökyüzüne doğru dumanı yükselen siyah bir lokomotif, birbiriyle senkronize hareket eden dev metal tekerlekler ve birbiri ardına takırdayarak ilerleyen bir dizi metal vagon imgesi ile doldu.

Şimdi *trenler* kelimesini anlamıştım. Harabelerin bir parçası olan tren enkazlarını daha önce görmüştüm. Eskiden kullanılan bir ulaşım aracı olduklarını varsayıyorduk. Havada ve suda giden araçlar gibiydiler. Ama Birlik'in karada âdeta kükreyerek kül ve is püskürten bu devasa canavarlara sahip olduğunu hiç düşünmemiştim.

Red tekrarladı. *Tren istasyonu*, dedi bana, ilerideki açıklığı göstererek.

Ben de Jeran'a gösterdim, ne olduğunu açıklamaya çalıştım. Daha sonra da aynılarını Adena'ya anlattım. Hızımızı yavaşlatıp ileriye doğru adım adım ilerlemeden önce, askerlerin seslerini dinlemek için durduk.

Sonra onları duydum, Karenezce konuşan askerlerin seslerini. Sanki bir şeyle meşgul gibiydiler. Jeran birkaç ağaç ötedeki dalların arasına çömelmiş, tek bir yönü işaret ediyordu: Ağaçların arasındaki açıklığı.

Üzerinde yürüdüğüm dal başka bir ağacınkiyle kesişene kadar ilerledim, diğer dala geçtim ve sonra Jeran'ın işaret ettiği yere doğru baktım.

Önümde koca bir manzara vardı. Birlik'in kamp alanı ağaçların inceldiği yeri dolduruyordu ve kısa bir mesafe ötede, vadinin çok uzaklarına kadar kıvrılan uzun metal rayların önüne inşa edilmiş, duvarlarında fenerleri parıldayan bir bina duruyordu. Bir buhar perdesiyle kısmen sarılmış bu binanın önünde, devasa tekerlekleri ikinci bir kompartımana kadar uzanan, vagonlarının yarattığı kuyruk rayların aşağısına kadar uzanan, gümüş boyayla işlenmiş büyük siyah bir lokomotif duruyordu.

Bir tren istasyonu.

Askerler her yerde koşuşturuyorlardı ve bu mesafeden bir karınca sürüsü gibi görünüyorlardı; kutuları ve kasaları yük arabalarına yükledikten sonra istasyona geri dönüp, yükleri boşaltıp araziye dağılmış kamp alanlarına doğru yol alırken üniformaları ve gölgeleri birbiri içinde kayboluyordu. Arazinin başka yerlerinde işçiler tarafından işlenmiş bölgeler vardı. Bu bölgelerde uzun çitlerle sarılmış binalar inşa hâlindeydi. Yarım inşa edilmiş gözetleme kulelerini görünce rahatsız edici bir irkilmeyle onların savunma yerleşkeleri olduğunu anladım. Birlik şimdiden savaş cephesi boyunca yeni topraklardaki varlığını güçlendirmeye başlamıştı.

Jeran sorgulayıcı bakışlarla bana bakıp ardından en yakın kamp alanını gösterdi. Burada Birlik askerlerinin küçük bir devriyesi son birkaç ağacın dibinde çadırlarını kurmuştu. İhtiyacımız olan şey için mükemmellerdi.

Red, dedim bağımız aracılığıyla. Bana döndüğünde ağaçların arasından başımı salladım. Bu kadar yakından, aramızdaki bağ zihnimi keskin bir şekilde dolduruyordu; kalbinin hızlı ritmini ve nefesin gürültüsünü duyabiliyordum.

Seni takip edeceğiz, diye hatırlattım ona.

Başıyla onayladı. *Elinizden geldiğince yakın durun,* diye cevap verdi. *Tren bizi başkente geri götürecektir. Tüm trenler orada birleşiyor.*

Birlik'in başkentinde. Kalbim sıkıştıyordu. Artık Red'in çıktığı karanlığa geri dönme endişesi miydi, yoksa benim ilk kez girişimin kaygısı mıydı, bilemiyordum.

İyi şanslar, dedi. Bağımızdan Red'in son sözlerini duyunca irkildim ve ona baktığımda, bir Savaşçı selamıyla elini göğsüne götürdü.

On an, yeniden Kalkan'ımı kaybedeceğim korkusuna kapıldım, tıpkı Corian'ı koruyamadığım gibi. Onu bu yarı insan, yarı savaş silahına dönüştüren Birlik'e geri dönmesine izin vermek üzereydim.

Ne kadar tuhaftı, kısa bir süre önce eğitim alanında İlk Kılıç onu Kalkan'ım olarak atadığında şoke olmuşum. O zamanlar attığı her adımdan ve ona bağlı olmaktan nefret ediyordum. Yapabileceklerinden çok korkuyordum. Ve şimdi buradaydım, istesem ihanet edip onu geride bırakabilirdim ama artık bunu yapmayı hayal bile edemiyordum.

Karşılığında kendimi göğsüme yumruk atarken buldum. *Seni geride bırakmayacağım,* dedim ona sessizce.

Red benden uzaklaşıp tren istasyonuna baktı. Bana pek inanmadığını hissediyordum ama yine de bir şey demeden başını salladı. Sonra bizden uzaklaşıp çadırların yönünde ormanın içine doğru yürüdü ve biz de ağaçların arasında kaybolana dek onu izledik.

Kendimi toparlayıp bakışlarımı başka yöne çevirdim. Pozisyon alma zamanıydı. Çizmelerim ağaçlardaki kırık ağaç kabuklarının kenarlarında kendilerine yer buldu ve birkaç saniye içinde kamp alanına bakan budaklı dalların arasında çömelmiş duruyordum. Adena çalılarının arasında kaybolurken, Jeran atik bir şekilde karşımdaki ağacın üzerine tünemişti. Orada öylece bekledik.

Buradan, aşağıda yankılanan kahkahaları duyabiliyordum. Bir düzine asker olmalıydı. Birbirlerinin sırtlarına vurup donmuş ayak parmaklarını ısıtmak için yerde repinirken hep birlikte öğle yemeklerini paylaşıyorlardı. Bir tanesi istasyondaki trene ağır bir sandık yüklemeye çalışan arkadaşını gösterip gülüyordu. İçimdeki öfke en derinlerden yükseliyordu. Karensalı askerler, yaptıkları onca şeyden sonra bile gülebiliyorlardı. Bundan önce ne yapıyorlardı? Rehinelere işkence mi ediyorlardı? Savaş cephesindeki Savaşçıları mı katlediyorlardı?

Sonra Red'in Basea'nın işgali sırasında beni vurmadığı için Birlik tarafından nasıl cezalandırıldığını hatırladım. Ailesinin nasıl parçalandığını ve sonra tek tek yok edildiklerini, bu deneye nasıl zorla katıldığını düşündüm. Ve merak ettim, bu askerlerden kaç, Red gibi olsun ya da olmasın, ettikleri zulüm konusunda eğitilmişti? Burada, savaş cephesinde bir ateşin etrafında gülüşüyorlardı; bu zulme dahil olmazlarsa aileleri paramparça olacaktı.

Çat.

Hepimiz sesi duyunca donup kaldık. Red kasıtlı olarak bir dalın üzerine basıp ses çıkarmıştı; eğretilerinin arasında çömelmişti. Ses saklandığı yerden yankılanıyordu.

Kamp ateşinin etrafındaki gürültü birden kesildi. Sessizliğin ardından mırıltılar yükseldi. Sonra ağaçların arasından geçen kıvılcık bir üniforma gördüm. Arkadaşlarından biri askere seslendi. Öfkeli görünüyordu ama diğeri onu dikkate almayıp Red'in saklandığı yere doğru yürümeye devam etti.

Ağacın üzerinde Savaşçı pozisyonumu aldım.

Red, askerin dikkatini çekecek şekilde kımıldandı. Asker onu görünce donakaldı, sonra içgüdüsel olarak

haykırarak geri sıçradı. Kamp alanındaki diğerleri de anında ayaklandı. İlk asker silahını çıkarıp Red'e doğrulttu. Öteki eliyle telaş içinde diğerlerini yanına çağırdı.

Red bizim yönümüze bakmaktan kaçınıyordu ama ben düşüncelerini duyabiliyordum. *Kafaları biraz karışık gibi*, dedi ilk askere bakarken. Askerler onun etrafında temkinli davranıyorlardı. Tıpkı onu arenada ilk gördüğümüzde yaptığımız gibi. Sanki sırf savaşmak üzere eğitilmiş biri gibi göğsünün ve kollarının bir at kadar kaslı, gövdesinin ince ve güçlü bir yapıda olduğunu görebiliyorlardı. Ama bir Maralıya benzemiyordu ve sessizliği onları rahatsız ediyordu. Bir süre etrafında dolaştıktan sonra silahlarını sallayarak onu ayağa kalkmaya zorladılar.

Sonra aralarında bir çağrı yükseldi. Bir askerden diğerine yankılanıyordu, her biri diğeriyle aynı kelimeyi tekrar ediyordu.

Bu, Skyhunter. Red zihninde benim için tercüme ediyordu. *Kim olduğumu anladılar.*

Vahşi doğada ona rastlama olasılıklarına karşılık Red'in nasıl görüldüğü hakkında bilgilendirilmiş olmalarıydı. Acaba bunun haberini başkente hemen iletecekler miydi?

Red etrafında dönüyor ve kaçacakmış gibi yapıyordu. Planımızı bilmeseydim ona inanırdım. Belki de tamamen numara değildi. Gözleri korkuyla doluydu; yerleşkemizdeki kuşatma sırasında onda gördüğüm korkuyu anımsatmıştı bana. Askerlerden uzağa, ormana geri giden patikaya doğru kaçmaya başladı ama hareketleri kasıtlı olarak yavaştı, yaralanmış ya da yorgunluktan zayıf düşmüş biri gibi davranıyordu.

Ateş açtılar ve Red bir anda yere yığıldı.

İçgüdülerim ağaçtan atlayıp askerlere saldırmam için resmen bana bağıırıyordu. Onların her birinden çok daha iyi bir Savaşçı'ydım ben; tabancaları ve silahları daha gelişmiş olsa da. Ve gafil avlayabilirsem, onlar daha benim nereden geldiğimi anlayamadan hepsini öldürebilirdim.

Kendimi çok zor tutuyordum. Red'in bana Birlik'tekilerin kendisine çok yatırım yaptıklarından onu öldürmek niyetinde olmadıklarını, onu laboratuvar komplekslerine geri götüreceklerini ve çalışmalarına orada devam edeceklerini söylediğini kendime sürekli hatırlatıyordum.

Bağımız aracılığıyla bilincinin gidip geldiğini, kalbinin yavaşladığını ve vücudunun aniden soğuduğunu hissediyordum. Bana ulaşmaya çalışıyordu ve ben de düşüncelerini yakalamaya çalışıyordum ama ben daha bağı kuramadan aşağıdaki patikada, askerlerle çevrili ormanda topallayarak ilerlemeye başladı.

Askerler gitgide ona yaklaşıırken, kendimi gizleyip hareketsiz kalma çabamdan dolayı resmen titriyordum. Filelerinin çelik ağı altında, Red şaşırtıcı bir şekilde savunmasız görünüyordu, sanki bir savaş makinesi değil de, tuzağa düşmüş bir insan gibiydi.

Aralarında bir şeyler konuştuktan sonra askerlerden biri tren istasyonuna koştu. Kalanlardan ikisi kahkahayla birbirlerinin sırtlarını sıvazlarken diğerleri tartışarak birbirlerini işaret ediyordu. Buldukları şey karşısında şaşkın, sarsılmış ve hatta mutlu görünüyorlardı. Onların bu hareketleri bana Mara'daki Kış Gündönümü kutlamaları sırasında insanların oyun kazandıktan sonraki hâllerini hatırlatıyordu ve bir an için Red'in başına bir ödül konulmuş olabilir mi diye düşündüm. Onu canlı yakalamanın bir ödülü olabilir miydi? Belki de bu askerler ödülü aralarında nasıl bölüşeceklerini tartışıyorlardı

ya da ödülle ne yapacaklarını hayal ediyorlardı. İyi bir ödül olmalıydı. Yaptıkları her yeni hareket sinirlerimi daha da bozuyordu.

İçlerinden sadece bir tanesi bizim tarafa, ağaçlara doğru baktı. Görünmezliğin içinde kımıldamamaya çalışıyordum, gözümü kırpmaya bile cesaret edemiyordum. Birkaç dal ötedeki Jeran saklandığı yere iyice sokuldu, o kadar ki ben bile orada olduğunu söyleyemezdim. Askerlerden biri düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı ama diğerlerini bölmek istemiyor gibi görünüyordu. Kim isterdi ki? Hayatlarının büyük ikramiyesini kazanmış gibi davranıyorlardı. Bunun nasıl olduğunu neden sorgulasınlardı ki?

Askerin bakışları bir ağaçtan diğerine dolaşırken nefesimi tuttum. Ancak gölgeler ve ağaç kabuklarından başka görececek bir şeyi yoktu.

Sonunda diğerlerinden biri askerin kolunu hafifçe çekiştirip tren istasyonunu işaret etti. Şimdi daha fazla asker geliyordu ve yanlarında Red'i çekmek için bir tür kızak getiriyorlardı. Gülle gibi ağırlığını kızağa taşımak için çabalayıp onu trene doğru sürüklediler. Ağaçları tarayan asker, diğerlerine ayak uydururken kafasındaki endişesi her neyse kaybolmuş gibi duruyordu. Heyecanlı bağırışları giderek uzaklaştı.

Sesleri iyice kaybolana kadar tek bir kasımı bile oynatmadım. Sonra dalın ön tarafına geçip etrafımızı bir kez daha kolaçan ettim. Diğer kamp alanları daha uzaktaydı ve yakınlarda Hayaletlerden hiçbir iz yoktu. Görünüşe göre Red'in yakalanması istasyondaki herkesi harekete geçirmişti, Red metal vagonlardan birine yüklenirken askerler trene gidip geliyordu.

Yine de birkaç dakika daha bekledikten sonra yere atladım. Toprağın üzerinde hafif bir hışırtıdan daha fazla ses çıkarmadım.

Jeran çoktan aşağıdaydı, eğrelti otları arasından zar zor görünüyordu. Ellerinin karanlıkta hareket ettiğini görene kadar onu fark etmedim bile. “Bir an için onu geri götürmeyecekler sandım,” diye işaret etti omuzlarındaki yaprakları temizlerken. Arkasından Adena, gölgelerin arasından ses çıkarmadan ortaya çıktı.

“Götürürlerdi,” diye cevapladı Adena, parmakları hızla hareket ediyordu. “Hayalet cesetlerini taşıırken bile ne kadar dikkatli davrandıklarını görmüştüm. Hiçbir Karensa devriyesi üzerinde çalışabilecekleri bir şeyi geride bırakmaz.”

Üzerinde çalışabilecekleri bir şey. Red’in zihninde gördüğüm cam odayı düşündüm. Onu laboratuvar kompleksine geri götürdüklerinde yapmak isteyecekleri ilk şey, onunla Birlik arasındaki bağı kurmanın bir yolunu bulmak olacaktı. Doğru insanlara itaat ettiğinden ve bir daha asla kaçmaya çalışmadığından emin olmak isteyeceklerdi.

“Trenin nasıl çalıştığını bilmiyorum,” dedim onlara, istasyonu başımla işaret edip, “ama önünden dumanlar çıkmaya başlıyor.”

Jeran başıyla onayladı. “Hâlâ çekimini hissediyor musun?” diye işaret etti.

Red’in zihni, bilinçsizken bile, tıpkı uyurken veya rüya görürken olduğu gibi, düşüncelerime dokunan zayıf, sabit bir titreşim gönderiyordu.

“Evet,” diye işaret ettim.

Jeran, tren istasyonuna doğru baktı. “Öyleyse gidelim, hadi.”

Gece şimdi tam anlamıyla çökmüştü, etrafı aydınlatan tek ışık istasyon fenerlerinden ve trenin kendisinden geliyordu. Bacasından fışkıran buhar, ışığı bir sise bo-

ğuyor ve trenin etrafında hareket eden siluetleri gizliyor-
du. Güzel. Bu bizim de saklanmamıza yardımcı olacaktı.

Karanlığın örtücülüğü altında gizlice istasyona yakla-
şıp raylardaki uzun vagonlara ulaştık ve sonra askerle-
rin aceleyle geçmelerini beklemek için kayarak altlarına
girdik. İstasyona yığılmış çelik ve tahtalar göz önüne
alındığında, daha fazla ray döşeme sürecinde oldukları
anlaşılıyordu. Çok geçmeden bunu Mara'nın düşeceği
güne hazırlandıkları için yaptıkları anladım, böylece iş-
leri aksamadan bizim dünyamıza doğru ilerlemeye de-
vam edebileceklerdi. Birden buz kestim.

Askerler trenden uzaklaşınca sonunda bir açıklık gö-
rebildik. Tren düdüğü, tiz bir sesle havayı doldurdu ve
bir an için, sanki bir Hayalet yaklaşmış gibi kalbim ye-
rinden çıktı. Adena omzuma sessizce dokundu ve yakı-
nımızdaki tahta sandıklarla dolu vagonu işaret etti.

“Hareket etmek üzereler,” diye işaret etti, biz de giz-
lice trenin istasyona bakan tarafının karşısındaki gölge-
lerin altına girdik. Zemini kaplayan buhar seli boyunca,
kapısı açık en yakın vagonu bulana kadar treni takip
ettik. Jeran, hiç tereddüt etmeden kendini vagonun içine
attı, sonra Adena'nın kolunu tutmak için uzandı. Onu
yukarı kaldırdı. Bana yardım etmek için uzandığınday-
sa tren birden ileri doğru savruldu. Tökezleyerek içeri
girdim. Tren hızlanmaya başlayınca dengemizi sağlayıp
içini odun, çam ve metal kokularının sardığı vagonun
daha karanlık bölümlerine ilerledik.

Daha önce pek çok kez yük arabasına ve ata binmiş-
tim ama önce yavaşça sonra da sabit bir hızda kükreye-
rek giden bu muazzam çelik mekanizma kötü bir rüyanın
içinden fırlamış gibiydi. Siyah dumanın kokusu gözleri-
mi yaşırtıyordu. Düşmanımızın diyarına giderken arka-
mızdaki tren istasyonu hızla yok oluyordu. Adena han-

 erlerinden bazılarını bilemek için çantasına uzanırken, Jeran ısınma çabasıyla Adena'nın yanına kıvrıldı.

Kapının önünde duran sandıkların gecenin soğuğunu kestiğı bir köşeye yerleştim. Bu tuhaf makinenin sarsıntılarını hissederek duvara yaslandım. Kaç kez ya da nerelerde duracağıımız ve bu hızla başkente ne kadar sürede varacağıımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gecenin karanlığı dışarıdaki her şeyi yutuyor, hepsini siyaha boyuyordu. Arada sırada, karanlığın içinde bazı ıssız sayfiye arazilerinden ışık parıltıları görüyordum. Birlik'in derinliklerine indiğimizde kimbilir ne tür bir teknoloji ile karşılaşacaktık?

Titreyen ellerimi önümde tuttum. Onları bir sağı bir sola çevirdim. Savaşçı paltomun ve eldivenlerimin sıcaklığını özlemiştim. Ev fikri aniden gözüme acı verici bir şekilde çok uzakta göründü. Artık evimiz var mıydı ki? Geri dönersek hapse mi girerdik, yoksa idam mı edildik?

şu an beni sakinleştiren tek şey bağımanın diğ r ucundaki Red'in daimi, sessiz  ekimiydi. Bu trenin başka bir vagonunda olduğuna dair kesin bir işaret.

 enem sımsıkı gerildi. Onu kurtarmak için burada değıldim, onlar Mara'yı devirmeden önce Birlik'i devirmenin bir yolunu bulmak için buradaydım. Yine de tüm görev birden kişiselleşmeye başlamıştı. Red'e, Mara'ya geri kaçmasına yardım edeceğıimize dair söz verememiştim. Bundan sağı  ıkacağıımıza dair de söz verememiştim. Ama şimdi, iç kesimlere doğıru ilerlerken, kendime bu sözleri veriyordum. Onu buradan  ıkaracaktım.

Ve ancak burada, bu yabancı toprakların karanlığında, artık Red'i Kalkan'ım olarak kabullendiğimi fark ettim.

23

BİRLİK'İN NASIL GÖRÜNMESİNİ BEKLEDİĞİMİ bilmiyordum.

Mara sınırlarından uzaklaşıp yabancı topraklara ilerledikçe hava giderek ısınıyordu. Ertesi gün öğleden sonra, Mara'nın kış rüzgârlarının serinliği kaybolup yerini daha hafif bir esintiye ve daha berrak bir gökyüzüne bırakırken artık titremiyorduk. Manzara, çalılar ve küçük kasabalarla dolu inişli çıkışlı tepelere dönüştü. Burada da Kadimler'den kalma kalıntılarla karşılaşmıştık. Bazıları yeşilliklerle örtülmüş, bazıları hâlâ dimdik ayakta duran hantal yapıların ve uçan araçların paslı gövdeleri... Kırmataştan yapılmış ve bu zamana kadar hiç tamirat görmemiş eski, boş binalar vardı. Harabeleri çevreleyen küçük kasabalar, bu yapıları o kadar çok yağmalamışlardı ki bir grup binanın ortasındaki kaya yığınlarından başka bir şeye benzemiyorlardı.

Daha sonra, sabahın geç saatlerinde bir tepenin üzerinden geçip kendimizi küçük bir şehrin içindeki istasyonda bulduk.

Burada midemi bulandıran bir şeyler vardı; Basea'dan geçiyorduk.

Zar zor tanıyabildim. Büyüdüğüm kasaba o zamanlar yemyeşil bir araziydi, evler bitkilerle sarılı olurdu. Ama bu durduğumuz yer, hatırladığım yere hiç benze-miyordu.

Çevresindeki arazi, çocukluğumun ormanlarından arındırılmıştı. Şimdi çorak ve sapsarıydı ve ötesinde yoğun, inşaatı henüz devam eden bir medeniyet karmaşası vardı: antik şehirlerin eski çelik temellerine yaslanmış inşaat hâlindeki binaların ahşap iskeletleri, çamura dönüşmüş toprak yollar, işçilerin olduğu alana doğru biriken kütükler, yolun her iki tarafında yükselen apartman daireleri. Şehrin bitmemiş sınırlarının ötesinde yan yana kuleler yükseliyordu, pencerelerinde çamaşırlar asılıydı. Üzerinden insanlarla dolu, daha küçük çaplı trenlerin geçtiği zemine çelik raylar döşenmişti. Pencerelerin önünde Karenezce yazılı tabelalar asılıydı.

Basealılar sokaklarda koşturuyor, kavşaklarda aylak aylak gezen Birlik askerlerinin yanından geçerken gergin bir şekilde omuzlarını eğiyorlardı. Belki bir tür sokağa çıkma yasağı vardı.

Mideme bir ağırlık çöktü. Çocukça bir hayaldi ama her nasılsa Basea'nın bağımsızlığını geri kazanacağını ve annemle eski evimize geri döndüğümüzde onu olduğu gibi bulacağımızı sanırdım. Sanki Basea'da dolaşırken kaybolmuş ve geri dönmemizi bekliyormuş gibi babamla karşılaşacağımız günü bile hayal ederdim. Elbette öyle bir şey olmayacaktı; bu toprakların yandığına kendi gözlerimle şahit olmuştum. Ama gittiğimden bu yana burası nasıl bu kadar değişmişti? Annem görseydi ne düşünürdü?

Göremediğine seviniyordum. Ülkesinin başına gelenlere tanık olmadığı için babamın bile buralarda olmadığına seviniyordum.

Burası farklı bir ülkeydi. Burası Karensa'ydı. Adena'nın dokunuşuyla irkildim. Ciddi bir şekilde dışarıya bakıyordu. "İçeri girsek iyi olacak," diye bana işaret etti. "Sanırım vagonları kontrol ediyorlar."

Askerler aceleyle geçerken bakışlarımı dışarıdan uzaklaştırıp Adena'yla karanlık köşelere saklandım. Askerler yüklerinin orada olduğundan emin olmak için öylesine içeri baktıktan sonra trenin yan tarafına vurup ilerlediler.

Bir süre sonra trenin ışığı çaldı ve tren yeniden sallanarak ilerlemeye başladı. Basea'yı geride bırakıyorduk. Kısa süre içinde, geniş tarım arazileriyle dolu doğanın içinde seyahat etmeye başladık. Jeran ve Adena hiç konuşmuyordu. Savaşçı eğitimimiz, düşmanla çevrili ortamlarda sessiz kalma ihtiyacını içimize işlemişti, bu yüzden burada da işaret dilini kullanıyorduk. Paylaştığımız bu sessizlik beni tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu. Midem açlıktan guruldamaya başladığında, çantamdan pişmiş tatlı patates ve pide parçaları çıkarıp diğerleriyle paylaştım, onlar da bana soğuk tavuk dilimleri ikram etti.

Bağım sayesinde, Red'in hâlâ bilinçsiz olduğunu görebiliyordum. Başkente varana kadar muhtemelen onu bu şekilde tutacaklardı. Bu yolculuk için uyanık kalmasına gerek olmadığına seviniyordum ama yine de sesini özlüyordum.

İkinci gece, vagonun açık yerlerinden içeri yağmur girdi. Ertesi sabah ufuktan ilk ışık demetleri görünürken, nihayet trenin bir dönemecin yakınında yavaşladığını hissettik. Huzursuz bir uykudan uyandım ve doğrulup girişe doğru ilerledim. Jeran çoktan oradaydı, çömelmişti ve tüm vücudu gergindi. Bana bakmadan dışarıyı gösterdi.

Birlik'in başkenti Cardinia önümüzdeydi.

Daha önce gördüğümüz o küçük şehir, buranın yanında şimdi bir inşaat projesinden başka bir şey değildi. Siyah çelik köprüler şehrin etrafını düzenli aralıklarla sarıyor, koruyucu hendek görevi gören derin bir nehrin üzerinde kemer oluşturunuyordu. Acımasız bir zarafetle gökyüzüne doğru uzanan sekiz veya on kat yüksekliğindeki binaların yan cepheleri kızıla boyalı pankartlarla kaplıydı. İçlerinden o kadar çok ışık yayılıyordu ki binaların yanmasını nasıl önlediklerini merak ettim. Diğer trenler köprüler üzerinden şehre girip çıkıyor ve arkalarında buharlarının izini bırakıyorlardı.

Bu köprülerden birini kullanarak başkente doğru ilerlerken, vagonun karanlık kısımlarına saklandım. Gözlerimi üzerimizde yükselen yapılara diktim. Nehri geçip şehre girdiğimizde şehir hayatının bütün gürültüsü kulaklarımı doldurdu. Her yerde insanlar vardı: mağaza önlerini dolduran kalabalıklar, pazar yerlerine yığılmış insanlar, daha önce uğradığımız Karensa şehirlerinden geçen küçük trenlere sıkışmış insanlar. Kıyafet tarzları Birlik'in ele geçirdiği ülkelerin tarzlarını yansıtsa da Karensa stiline bir şekilde uyum sağlamış gibi görünüyorlardı; erkekler uzun, düz paltolar ve pantolonlar, kadınlarsa kısa paltolar ve adım attıkça elbise gibi savrulan geniş pantolonlar giymişlerdi.

Kalabalık sokaklarda at arabaları dolaşıyordu. Yollar, Kadimler'den kalma pürüzsüz siyah kayalarla döşenmişti, aynıları bizim sokağımızda da vardı. Manzara güzeldi. Özenle oyulmuş heykelleri çevreleyen muazzam çeşmeler, geniş yemyeşil bahçeler, her çeşit ürün satan dükkânların sıralandığı uzun caddeler.

En çok bu dükkânlar dikkatimi çekti. Balık, et ve sebze. Ayakkabılar. Sabunlar. Konserve yiyeceklerin satıldığı-

ğı, üst üste yığılmış teneke ve kavanozların bulunduğu bir dükkân. Sonra ipekten pamuk ve yüne kadar her çeşit kumaşın yanı sıra her türlü mühimmat ve silahın; hançerlerin, kılıçların ve tabancaların, pastaların ve ekmeklerin, puroların, şapkaların ve ilaçların sergilendiği dükkânlar. Bütün bu çeşitlilik başımı döndürdü. Şehri kesen iki nehrin kıyısında onlarca fabrika vardı, görünüşe göre her biri devasa su çarkları sayesinde çalışıyordu. Newage'de, Şebeke'nin hemen dışında bizim de birkaç fabrikamız vardı, hepsi de askerler için uniformalar ve silahlar üretmek için kurulmuştu ama buradaki fabrikalar resmen her şeyi üretiyor gibiydi. Her türden malın kapılardan çıkıp araçlara yüklendiğini görebiliyordum.

Herkes gibi, Birlik'in Mara'dan daha gelişmiş olduğunu, Kadimler'den çok daha fazlasını öğrendiklerini ve onların icatları kullanabildiklerini biliyordum. Kadimler'in yarattığı her şeye tapıyorlardı, bu mirası devam ettirecek seçilmiş kişiler olduklarından emindiler. Ama hepsini burada kendi gözlerimle görmek beni şaşkına çevirmişti. Bu kadar gelişmiş bir ülkeyi yenmeyi nasıl umabilirdik? Ne yapacaktık?

Her şey çok büyük bir verimlilikle yürüyor gibi görünüyordu ama yine de, bu ekonomi ve üretkenlik karmaşasının altında bir gerilim olduğu, işlerin istedikleri gibi yürümediği hissine kapılıyordum. Kısa bir süre sonra, gerilimin şehrin her köşesinde silahlanmış, etraflarındaki her hareketi izleyen çok sayıdaki askerden kaynaklandığını anladım. Ve sadece askerler de değil... Sıradan vatandaşlar da sanki kimseye güvenilmezmiş gibi birbirlerini dikizliyordu.

Adena insanları işaret ederek, "Basealı kıyafetlerimizle dikkat çeker miyiz burada?" dedi işaret diliyle. Annemin ve komşuların verdiği giysileri; yüksek çizmeleri ve keten gömlekleri gösterdi.

“Asıl herhangi biri gibi giyinirsek daha çok dikkat çekeriz,” diye karşılık verdi Jeran. “Askerlerin insanları ne sıklıkla durdurduğunu görmüyor musunuz?”

Tam da söylediği anda, bir köşede yolunu kaybetmiş gibi görünen bir kıza iki askerin bir şeyler işaret ettiğini gördük. Kız söyleneni yapıp korumaya bir kâğıt uzattı. Asker tekrar kıza baktı, sonra başını sallayıp ona yolu göstermek istercesine caddeyi işaret etti.

“Basea fethedileli çok olduğundan askerler bazıları-mızı kalabalığın içinde görünce şaşırmaz,” diye işaret ettim. “Jeran bize tercümanlık yapabilir. Biri bizi durdurursa alışveriş yapmak için şehre indiğimizi söyler, en yakın giyim mağazasının nerede olduğunu sorarız.”

Tren durduktan sonra, askerler gelip malları indirmeye başlamadan dışarı atlayıp trenin altına saklandık. İlk başta askerler her vagonu inceleyecek mi diye merak ettik ancak sonra, çizmelerin hepsinin tek yöne doğru aceleyle hareket ettiğini fark ettim. Trenin daha ilerisinde bir yerde bir hareketlilik vardı.

Red’le aramızdaki bağda bir hareketlilik vardı, hemen sonrasında sürekli bir duygu akışı başlamıştı. Şaşkınlık, öfke, donuk bir acı. Hepsi Red’den içime akıyordu. Bütün bunların arasında, Red’in gördüğü şeylerin bir parıltısını görüyor gibiydim. Bir vagonun karanlık iç kısmı şimdi ışıkla doluydu. Ona doğru uzanan eller. Uyanıktı. Hareketliliğin ondan kaynaklandığını hemen anladım.

Burada mısın? İyi misin? Red’in sesi zihnimde yankılanmaya başladığında büyük bir rahatlama hissederek gözlerimi yumdum.

Evet, dedim ona. Neredesin? Sana ne yapıyorlar?

Biraz duraksadıktan sonra bir görüntüyle beni yanıtladı. Ve işte oradaydı, demir parmaklıklı bir kafes görüyordum. Askerler onu içeri sokarken görüntü titremeye

başladı. Red ayağa kalkmaya çalışıyordu ancak ona verdikleri bir şey kaslarını zayıflatmıştı, gücünü toplamak için mücadele ediyordu. Kafesin kapısı arkasından kapandı ve kilitlendi. Zincirlerle bağlandığı için sağa sola hareket edemiyordu. Çevresinde askerler Karenezce bağıyordu, Red sayesinde onları anlayabiliyordum.

“Geri çekilin, geri çekilin!” diye bağıyordu bir asker, ellerini sallayarak. “Tamamen uyuşturulmuş değil.”

“Doğrudan oraya mı?” diye sordu bir tanesi.

Üçüncü asker başıyla onayladı. “Emirler doğrudan Başkan’dan geldi. Mimar’ı bekletmeyin.”

Başkan’dan söz edilmesi tüylerimi ürpertti. Elbette Red’in ele geçirildiği haberi tren varmadan çok önce Constantine’e ulaşmıştı ve kendisi de değerli malının geri gelmesini sabırsızlıkla bekliyordu. Ancak o anda bir Mimar’dan söz etmeleri dikkatimi çekti. Birlik’in deneyleri hakkında çok az şey biliyorduk. Bundan anladığım tek şey, Red’in laboratuvar komplekslerine götürüleceğiydi. İçim beklentiyle dolup taşarken aynı zamanda korkuyordum da.

Ya Red’i zamanında kurtaramazsak?

Hemen arkadayız, dedim ona. Söz veriyorum.

Cevap vermedi ama bağımız aracılığıyla içinde bir umut ışığının doğduğunu hissediyordum. Onu götürürlerken Red’in odağı başka bir şeye kaydı ve imgeler kayboldu.

Askerlerin onu takip etmesi uzun sürmedi. Kalanlarsa en arkadan başlayarak trenden eşya boşaltma görevine yöneldiler. Onlar çalışırken, kaçmak için uygun bir fırsat kollayıp buhar bulutları arasında şehrin içine daldık.

Bu büyük şehirde kaybolmak çok kolaydı. Karmaşık caddeler, ara yollar, meydanlar, büyük sütunlu ve kaba hatlı yüksek binalar. Harabeleri andırıyorlardı ancak

bunlar, Kadimler'in Mara'daki harabelerine benzemiyordu. Zamanında bir geminin bordasından alınmış gibi duran çelik parçalar, güzel bir binayı ayakta tutmuş gibi görünen zarifçe oyulmuş bir duvar, kaburgaya benzeyen tek tip çelik yapılar baş döndürücü desenlerle gökyüzüne kadar uzanıyordu. Ancak Mara'nın aksine, bu kalıntılar aslında buraya aitlermiş gibi görünmüyorlardı. Bin yıldır oradalarmış gibi toprağa gömülü durmuyorlardı. Buraya yeni dikilmiş, sonradan çitlerle çevrilip tabelalarla işaretlenmiş gibi görünüyordular.

Jeran tabelalardan birini okumak için durdu. Sonra boğazını temizledi, Savaşçı statümüzü ele vermemek için halkın önünde işaret dilini kullanmamaya dikkat ediyordu. "Ulusal Adliye Sarayı'nın duvarı," diye tercüme etti kısık bir ses tonuyla. "Larc."

Çok geçmeden bunların hiç de Kadimler'den kalma kalıntıları olmadığını anladım; bunlar Birlik'in fethettiği ülkelerden alınan ve sonra zafer hatırası olarak sergilenmek üzere buraya getirilen yıkılmış bina parçalarıydı.

Bu açık hava enkaz müzesinden ani bir mide bulantısıyla bir adım geri çekildim. Askerler, sanki uzak sınırlarında olup biten savaştan hiç endişe duymuyorlarmış gibi sakin ifadelerle yanımızdan geçiyorlardı; savaşın kazanıldığını bilenlerin yüzleriydi bunlar, Mara'nın çelik duvarlarına yürümeye ve onu yağmalamaya hazır olan, harabelerimizi bu başkente getirip zevkle sergilemeye hazır olanların yüzleri.

Askerlerin Basea'daki evime baskın yaptığı gece şimdi yeniden gözümün önüne gelmişti. Artık Birlik'in başkentinde bakımlı bir yolda yürüyor gibi hissetmiyordum. Etrafımda fethedilen Basea'yı görüyordum; havayı dolduran çığlıkları, annemin elimi tutup bana koşmamı söylemesini, o gece aniden ortadan kaybolan babamı.

Burada, hangi eski ve önemli Basea yapılarını bulacaktım? Peki, istila edip her şeyi yakıp yıktıktan sonra Mara'nın küllerinden neleri alacaklardı?

“Bak,” diye fısıldadı Adena, birlikte başka bir caddeye girerken.

Sesi beni boğan düşüncelerimi böldü. Minnetle onun gösterdiği yöne döndüm, dikkatimin dağılması için can atıyordum. Gözlerimi onun dikkatini çeken şeye diktim. Binaların girişlerinde meşale benzeri nesneler vardı. Ama yakından baktığımda üzerlerinde hiçbir ateşin yanmadığını gördüm. En azından, bildiğim biçimde bir mum veya meşale değillerdi. İçlerinden yayılan altın ışıltı, küçük cam ampullerin içinde saklıydı.

“Anlamıyorum. Nasıl yanıyorlar?” Adena büyülenmiş bir şekilde mırıldandı ve bir cam ampulün yüzeyine dokunmak için çekinerek elini uzattı. Sanki ateşe dokunmuş gibi aniden elini çekti ama sonra gözlerini kocaman açarak hafifçe tekrar cama dokundu.

Yakınıımızdaki insanlar görmeden ona sokularak, “Yakmıyor mu?” diye sordum işaret diliyle.

Başını hayır anlamında salladı. “Sıcak ama dayanılabilir. Ateş gibi değil.” Gözlerini kısarak eşyayı inceledi. O koca şeyi duvardan söküp üzerinde çalışmak için Mara'ya geri götürmek istediğinden emindim.

Ben de cama dokundum. Ampulün içindeki ışık, donmuş bir alev gibi sabit ve sıcaktı. Kaşlarımı çatarak aynen Adena'nın yaptığı gibi cama hafifçe vurdum.

Mara'da, Kadimler'den kalan çeliklerinden silahların ve binaların nasıl yapıldığını öğrenmiştik, mülklerimizi diğer dünyevi metal ve taşlarla güçlendirmiştik. Ama bu nasıl bir teknolojiydi? Yanmayan ateş, ısı yayan ama alev çıkarmayan ışık.

Zihnimin derinlerinden bir yerden Red'in varlığı beni kendime getirdi. Bakışlarımı bu garip icattan uzağa çevirip Red'in bulunduğu yöne, sokağa doğru yönelttim.

Jeran beni izliyordu. "O mu?" diye mırıldandı.

Bir an hislerime kulak verdikten sonra başımla onayladım. Red kelimelerle anlaşılamayacağımız kadar uzaktaydı ancak gördüğü bir dizi imgenin yanı sıra belirgin varlığını hissedebiliyordum. Her iki yanında sıra sıra ağaçlar, büyük pankartlarla kaplı binalar, kafesinin etrafında toplanan meraklı kalabalık ve bir çeşit şenlik alanı, kurulan bir panayır, üzerinde rengârenk çadırların olduğu şeritlerle işaretlenmiş bir çimenlik.

"Şehirde bir şeyler oluyor," dedim diğerlerine. "Bir tür kutlama."

Dönüp dar bir yoldan geçtikten sonra meydanın ortasındaki büyük, yuvarlak binanın bahçesine girdik. Şehrin etrafındaki metal direklerden sarkan pankartları görebiliyorduk.

"Kış Gündönümü şenlikleri olabilir mi?" diye mırıldandı Adena.

"Mümkün," diye cevapladı Jeran, "her ne kadar yabancı dil derslerimde bana Karensalıların Kış Gündönümü'nü kutlamadıklarını öğretildiyse de. Belki süslemeleri farklıdır."

Çubuklarda yiyecek satan sıralı tezgâhları görünce, "Daha az beyaz, daha çok tatlı gibi mi?" diye sordu Adena. Yuvarlak binanın etrafından yürürken, bir yandan Red'in çekimini takip ederek, şehrin bu kısmını daha iyi görebileceğimiz bir alana ulaştık. Yolları kesen geniş bir nehir vardı, üzerinden çelik köprüler uzanıyordu. Nehrin ötesinde, önünden geçtiğimiz yüksek apartmanların hiçbirinin olmadığı, şehrin daha az kalabalık görünen bölümleri vardı. Geniş arazilere yayılan ve av-

lularla düzenli bir şekilde ayrılan kısa binalar ve yüksek çitler vardı.

Sonra çitlerin ötesinde geniş, açık bir meydanda yükselen renkli çadırları gördüm.

Başımı sallayıp orayı gösterdim.

“Haydi, eğlenceye katılalım,” dedi Adena.

Tam adımımı atmış gitmek üzereydim ki duyduğum sesle dondum kaldım; sakın ve oturmuş bir sest, ömürlük bir gücün verdiği otoriteyle dolu bir ses. Red’in korkunç gücüne tanık olduğum, Birlik’in Mara’nın sınırlarına dayandığı gece duyduğum sesin ta kendisiydi.

Arkamı döndüğümde Birlik Başkanı ile yüz yüze geldim.

24

GÖSTERİŞLİ SAVAŞ ÜNİFORMASININ KABA hatlarından eser yoktu. Bugün çakmaktaşı renginde basit ama lüks görünümlü bir cüppe giymişti. Yüzü tıpkı aklımda kaldığı gibi solgun ve zayıftı ama bu sefer siyah savaş boyalarını sürmemiştir. Gözlerinin altındaki koyu halkalar beyaz teninde çürük gibi görünüyordu. Soluk kaşlarının altındaki gözleri bir bıçağın sırtı gibi parlıyordu. Gülsuyu ve sabun kokuyordu. Yanında bulunduğumuz binanın bir hamam olduğunu o zaman fark ettim; oradan çıkmış olmalıydı. Tek düşünebildiğim, babasının yerine bu rejimi yönetemeyecek kadar genç olduğuydu. Hassas vücudu için fazlasıyla görkemli, yaşına göre fazlasıyla hastaydı.

Merakla bize bakıyordu.

Üçümüz de aynı anda önünde diz çöktük. Bana bakarsa sessizliğim açığa çıkabilir diye başımı yerden kaldırmadım. Kafam allak bullak olmuştu. Red'i bulmaya o kadar odaklanmıştık ki Başkan'ın buralarda olabileceğini hiç düşünmemiştim. Onun şehirde dolaşabilme ihtimali bile hiç aklıma gelmemiştir. Göz ucuyla, etrafını saran askerlerin çizmelerini ve uzaktan hayranlıkla –ve

korkuyla– izleyen vatandaşları görebiliyordum. Belki de bu hamam, Cardinia’nın seçkinleri için uğrak bir yerdi. Yakınlarda yaşıyor olmalıydılar. Nehrin diğer tarafında, şenliklerin yakınındaki lüks yerleşkeler, resmi hükümet binaları olmalıydı. Belki Başkan’ın evi de oradaydı.

Ben tüm bunları düşünürken Başkan bize yeniden seslendi. Sesinin sakinliğini bozmuyordu ama sesindeki sertliği duyabiliyor ve bizden düzgün bir cevap beklediğini hissedebiliyordum.

Jeran sonunda mahcup bir ses tonuyla cevap verdi. Genç adama baktım, gözlerini yeniden bana dikmişti. Jeran’ın söylediklerini düşünüyormuş gibi başını eğdi ve sözcükleri tekrarlardı; sesi boğuk ve kesik kesik çıkıyordu.

Jeran bana baktı. Yüzündeki sakin ifadeyi korumaya çalışıyordu. “Seni tanıdığını söylüyor, Talin,” diye mırıldandı.

İfademî hareketsiz tutmaya çalıştım ama sırtımdan soğuk terler akıyordu. Kaslarımdaki gerginliği hissedip hissetmediğini merak ettim. Beni daha önce sadece bir kez görmüştü. Birlik’in başarısız baskını sırasında, savaş alanında son kez bizi uyarırken. Ardından da Red gücünü herkese göstermişti. Ben Red’i sakinleştirmeye çalışırken uzaktan bizi izlemişti. Ve tekrar yukarı baktığımda, gitmişti.

Bu kadar uzaktan, bu kadar kısa süreliğine görmüş olmasına rağmen beni hatırlıyor muydu gerçekten? Ama şaşırmamalıyım. Şimdi bile, keskin zekâsını zorlayarak yüzümde küçük de olsa tanıdık bir ifade yakalamaya çalışıyordu.

Konuşmak zorunda kalmayayım diye başımı sallayıp yere bakmaya devam ettim.

Başkan eğilip bana yakından baktı. Olduğum yerde kalmaktan başka çarem yoktu, gözlerimi iyice aşağı indirdim.

Tekrar konuştuğundaysa ağzından çıkan kelimeler Baseacaydı.

“Ulusal panayır için başkente gelmiş olmalısınız,” dedi. “Sanırım Hayaletlerimizi yakından görmek istiyorsunuz.”

Konuşmasında hafif bir Karenez aksanı vardı ama onun dışında Baseacayı o kadar iyi konuşuyordu ki kafamı şaşkınlıkla kaldırdım. Zarafetinde, boynunun düz hatlarında nefes kesici bir şey vardı. Cüppesi, gözlerine güneşli bir havada yaklaşan fırtınanın grisine benzer bir renk vermişti. Dikkatle bana baktı. Beni tanıyacağını sanarak iyice gerildim.

Sonra verdiğim tepkiye karşılık ağzının bir kenarı hafifçe seğirdi. “Babam her zaman bana günün birinde yöneteceğim ülkelerin hepsinin dillerini konuşmam gerektiğini söylerdi,” dedi bana. “Âdetlerinizi ve kültürlerinizi öğrenmeliyim. Aksi takdirde nasıl hükmedebilirim?” Kıkırdayan askerlerine gelişigüzel bir şekilde baktı. “Halkını, sana ne anlatmaya çalıştıklarını, birbirlerine neler söylediklerini anlamalısın.” O delici bakışlar bana döndü. “Öyle değil mi?”

Her dilde eğitim almıştı, böylece kimse ondan yabancı bir dilde sır saklayamazdı. Bunları bana üstü kapalı bir dille söylerken, sesindeki dinginlik karşısında titredim. Bir yanımda onu bu konuda test etmek için işaret diliyle bir şeyler söyleyip cevap verip veremeyeceğini görmek istiyordu. Ama konuşmadığımı belli edersem ona kim olduğum konusunda sadece bir ipucu daha vermiş olurum. Bunun yerine yeni Başkan’ından korkan aptal bir Basealıdan başka bir şey değilmişim gibi ona meydan okumaktan vazgeçip başımı tekrar önüme eğdim.

Şimdi bana bakarak susuyordu. Belki kaslarımdaki gerilimi fark ediyor ve her şeyi birbirine bağlıyordu. Eğer askerlerine emir verip bizi tutuklamalarını isterse onu burada öldürmek zorunda kalırdık. Ama bu neredeyse imkânsızdı tabii. Hemen ulaşabileceğim tek silah, çizmelerimdeki hançerlerdi ve askerler Başkan'ın o kadar yakınındaydı ki onlar bize saldırmadan onu öldürecek kadar hızlı hareket edebilir miydim, bilmiyordum. Şu anda bizi izleyen, onu korumak için gölgelerde bekleyen, herhangi birimiz harekete geçmeden önce bizi mermilerle doldurmaya hazır daha fazla asker de olabilirdi. Harekete geçsek bile Birlik Başkanı'nı başkentte güpegündüz öldürmek akıl alır bir şey miydi hiç? Şuracıkta, onun yanında biz de ölürdük ve Red de sonsuza dek laboratuvarlarında mahsur kalırdı. Bu ne savaş makinelerini ne de istilalarını durdurabilirdi.

Sonra eşlikçilerinden biri gülümseyerek ona bir şeyler söyledi. Elbette ne söylediğini anlamadım ama kafamı kaldırdığımda konuşan kişinin –solgun, sıska Constantine'in aksine– bir Karensa komutanı gibi giyinmiş, güçlü ve sağlıklı genç bir adam olduğunu gördüm. Kuşatmada o da vardı.

Başkan'la aramdaki gergin an yarıda kesildi. Constantine, adama bakmadan sözlerine karşılık başını salladı. Bakışları benden Adena'ya ve sonra nihayet Jeran'a döndü. “Bir Basealıya göre Karenezceyi çabuk kapmışsın,” dedi ona. “Aferin.” Doğrulup bizi azat ettiğini belirtmek için başını salladı. “Panayır alanları şehrin öteki tarafında, köprünün karşısında. Yarın için size iyi eğlenceler.”

Sonra beraberindeki askerlerle birlikte bizden uzaklaştı. Komutanla tekrar konuşmaya başlayıp bir Savaşçı kadar sakın ve zarif bir şekilde sokakta ilerledi. Bir grup

seyirci onu izliyor ve uzaktan aralarında fısıldaşıyordu. O geçerken başlarıyla selam verdiler. Gidişini izledim, hâlâ diz çökmüş vaziyetteydim. Rahatlama hissi yerini öfkeye bırakıyordu. Her neredeyse Red de bunu seziyor olmalıydı çünkü yavaşça alarma geçtiğini ve benim için endişelendiğini hissedebiliyordum.

“O komutan ne dedi?” diye fısıldadı Adena, Jeran’a.

Jeran gidenleri izliyordu. “O, Komutan Caitoman Tyrus’dı,” diye fısıldadı. “Başkan’ın küçük kardeşi.” Bana hü­zünle baktı, sesi derindi. “Constantine’e fethinden kurtulanları rahat bırakmasını söyledi.”

Fetih: Basea. İçimde soğuk bir öfke dalgası çalkalanıyordu. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onlara ağızlarının payını vermek için buradaydık.

Adena bana yaklaştı, başı hâlâ öne eğikti. “Constantine, Hayaletlerin ulusal panayırda gösterileceğini söyledi,” diye fısıldadı. “Onları dışarı çıkarmak için laboratuvar kapılarını açacaklar demek ki.”

Kelimeleri, içinde bulunduğum duygu karmaşasını kesip attı.

Hızlıca ona baktım. Haklıydı. Başkan, bunu sanki herkesin bildiği bir şeymiş gibi oldukça sıradan bir şekilde kendi ağzıyla söylemişti. Bu ulusal panayır her ney­diyse, halkın görmesi için Hayaletleri dışarı çıkaracaklar gibi görünüyordu.

Bu da yarın Birlik’in laboratuvarlarına girme şansımız olduğu anlamına geliyordu.

25

HAREKETLİLİK ERTESİ SABAH ERKENDEN, GÖKYÜZÜ
hâlâ koyu griyken başladı.

Sokaktaki bir askerin bağırışları beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Sonra yakın mesafedeki bir yerden Red'in çekimini hissettim. Bir an için nerede olduğumuzu hatırlamaya çalıştım; bir site ile sabun ve puro satan bir dükkân arasındaki dar bir sokakta, bir tentenin altına sıkışmış hâlde, gece için bir oda kiralayamayacak kadar fakir diğer insanlarla birlikte yerde kıpırdamadan yatıyordum. Onlarca insan derme çatma çadırların içinde ya da direklerle destekledikleri çarşıların altında kalıyordu. Bütün kış boyunca yıkanmamış vücutlarının kokusu havada küf gibi asılıydı.

Bir anlığına Red'in duygularına yoğunlaştım. Bu sabah akıllı bir sis bulutunun içinde gibiydi. Yoksa ona uyku ilacı mı vermişlerdi?

Adena sırtını esnetirken homurdandı. "Savaşçı odamızdaki yatağımı gördüm rüyamda," diye söylendi. Başkaları Maraca konuştuğunu duymasın diye fısıldıyordu. "Ve o yatağı normalde hiç rüyamda görmem."

"En azından sıcak bir geceydi," diye fısıldadı Jeran.

Sadece omuz silktim. Dış Şehir’de yaşamaya alışkın olan benim için, burası neredeyse biraz olsun evimdeymişim gibi hissettirmişti. Tentemizin altından baktığımda insanların bir kısmının çoktan sokağa döküldüğünü gördüm. İş bulma umuduyla nehrin yakınındaki fabrikaların kapılarına yığılacaklardı.

Caddeler koşuşturan insanların uğultusuyla doluydu. Adena köprülere bakmak için sokağın kenarına doğru gitti. Elbette bir sürü insan renkli çadırlara doğru ilerlemeye başlamıştı bile. Sesleri kulağa dikkatli ve heyecanlı geliyordu. Genç işçiler yollara çiçek yapraklarıyla renkli küçük, buruşuk kâğıtlar saçıyorlardı.

Yavan kahvaltımız için son tatlı patateslerimizi ve pidelerimizi aramızda paylaştıktan sonra üzerimize bulan toprağı elimizden geldiğince temizleyip dar sokaktan caddeye çıktık. Biz ilerledikçe Red’in mırıltılarını bağımız aracılığıyla duymaya başlıyordum; sesi arada bir zayıflıyor, nehrin kenarına gittiğimizde ise güçleniyordu. Köprünün karşısındaki kalabalıkta kaybolmak kolaydı, sabahın ilerleyen saatlerinde alan giderek yoğunlaşıyordu. Ulusal panayır, yürüyüş yollarıyla birbirine bağlanan çember şeklindeki bir dizi meydanda düzenleniyor gibiydi. Bu yeşil açık alanlar Cardinia’nın hükümet binalarıyla çevriliydi. Boyutları gitgide büyüyen renkli çadırların yanından geçerek ilerliyorduk.

Çadırlardan birinin önünde durduğumuzda, “Bu, son icatlarını sergiledikleri bir panayır,” diye mırıldandı Adena kulağıma. İcadı gösterirken gözlerinin içi parlıyordu. “Bak.”

Bu çadırdaki önceki gün gördüğümüz alevsiz yanan cam ampulleri sergiliyorlardı. Bir kadın, bu tür bir ampule telle bağlanmış piston kolunu çevirdi ve bunu yaptığı anda ampul birden yandı. Kadın mutlulukla gülümserken insanlar coşkuyla alkışladı.

Başka bir çadırda bir adam, üzerine gömülü binlerce harf varmış gibi görünen devasa bir metal levhayı kaldırıp bir kâğıda bastırıyordu. Adam daha sonra geri çekildi ve makine kendi başına çalışırken aynı baskının birden çok kopyası oluştu. Alkışların ardından, basılı sayfaların bir kısmını kalabalığın içindeki küçük çocuklara dağıttı.

Her çadırda her biri bir öncekinden daha etkileyici, alışılmadık bir icat sergileniyordu. Yürüyüş yolu boyunca düzenli aralıklarla kurulmuş tezgâhlarda kızarmış et, tatlı atıştırmalıklar, taze meyve ve kâğıt külahlarda krokan satılıyordu. Diğer tezgâhlardaysa yenemeyecek kadar çürümüş meyveler, kullanılamayacak kadar küflü ekmekler, küçük sivri çubuklar ve keskin kenarlı çakıl taşları vardı. Bunlar yenilmek veya kullanılmak için değildi; silah olabileceklerini anlayana kadar kafam bayağı bir karışmıştı.

Sonunda, en büyük çadırların bulunduğu ana meydana ulaştık. Fakat gelir gelmez hayretler içinde kaldık. Karşımızda birkaç kat yüksekliğinde, eğik tavanından içeri ışık alan, neredeyse tamamen çelik ve camdan yapılmış devasa bir bina vardı. Görür görmez bir harabenin üzerine inşa edildiğini hemen anlamıştım. Kadimler'in etkisi her yerdeydi; taş zemine oyulmuş semboller Mara'daki yapıların üzerindeki sembolleri andırıyordu ve meydanın etrafını çevreleyen siyah çelik direkler, bir zamanlar daha büyük bir şeyin parçasıymış gibiydi. Ama kullanılan cam bana Birlik'in uzun zaman önce fethettiği ülkelerden biri olan Larc'ı hatırlatmıştı. Topraklarını ele geçirdikleri kadar zanaatkarlarını ve mühendislerini de ele geçirmiş olmalılardı.

Bu etkileyici binanın ötesinde, hükümet salonlarının şehri çevrelediği yerin sonunda, çitlerle ve büyük bir ka-

pıyla korunan bir avlu vardı. Etrafında onlarca asker duruyordu. Red'in varlığını zihnimde hissettim. İçgüdülerim bana onun, o taraflarda bir yerlerde olduğunu söylüyordu. Belki de burası, Birlik'in laboratuvar kompleksinin ta kendisiydi.

Adena ve Jeran'la birlikte dev cam girişin altından yürürken öfkeme yenik düşmemeye çalışıyordum. Bu binanın içinde yüzlerce asker vardı, kalabalıkları geri itiyor ve sergilerin arasından yolları açmaya çalışıyorlardı. Güröldeyerek dönen tekerlekleriyle gökyüzüne yükseleceklermiş gibi duran, bazıları kanatlı devasa makineler sergileniyordu. Mara'da daha önce gördüğüm bazı kalıntılar geldi aklıma. Kadimler'in kanatlı makineleri. Ve o an anladım ki Birlik belki de bu eski icatların bazılarını araştırarak yeniden yaratıyordu. Sergilenen diğer şeyler, her zamankinden daha hızlı, daha hassas ve daha yıkıcı olduklarına dair reklamları yapılan yeni silahlardı. Devasa toplar, gemi parçaları ve askerler tarafından modellenen yeni deneysel zırhlar vardı. Bu askerlerden biri sanki onlara saldıracaktı gibi hamle yapınca çocuklar sevinç içinde çığlık attı. Asker şaşırtıcı derecede hızlı hareket etmişti, zırhlı metal oldukça hafif olmalıydı.

Jeran birden koluma dokundu. Baktığı yöne döndüm.

Ve orada bu zamana kadarki kalabalıkların en büyüğünü toplayan kafesleri gördüm... içlerindeki yaratıklarla birlikte.

İlk kafesin içinde bir Hayalet vardı. Soğuk, metal zeminde yatıyordu. Vücudu şeritler hâlindeki gölgelerle kesikti. Uzansa elleri ve ayakları kafesin tamamına dokunabilirdi. Kafesin parmaklıkları altın rengine boyalıydı. Hayalet hareket ederken cam avludan aşağıya vuran güneş ışığının altında gözlerini kısıyordu. Süt gibi gözlerini etrafını saran kalabalığa öfkeyle dikeyliyor, dişlerini

gıcırdatıyordu ama bildiğim Hayaletlerin aksine, izleyicilere saldırmaya çalışmıyordu. Bu Hayalet durgundu. Red'in Birlik'in Hayaletlerle olan bağlantısı hakkında söylediklerini hatırladım. Onlara saldırganlaşmalarını ya da sakinleşmelerini emredebiliyorlardı. Bu Hayalet de tembihlendiğinden dolayı kalabalığın içindeki hiç kimseye saldırmıyordu muhtemelen.

Çocuklar korkudan sızlanarak ebeveynlerinin ellerini sımsıkı tutuyorlardı. Daha büyük çocuklar ise gülüşerek neşeyle onları gösteriyordu, bazıları tezgâhlarda satıldığını gördüğüm çürük meyveleri kafese fırlatıyordu. Yetişkinler hayranlıkla karışık korkuyla bakıyordu. Kafesin yanından geçerken ifadelerinin değiştiğini, sanki bir hayvanat bahçesinde belirli bir türü inceliyorlarmış gibi birbirlerine karşı kafalarını salladıklarını görebiliyordum.

Kafesin her iki yanında duran iki asker, hem yarattığı hem de kalabalığı seyrederken ellerini silahlarından ayırmıyordu.

Bir sonraki kafeste de bir Hayalet vardı ancak cephe de savaştıklarımın biraz farklıydı; hatları daha az kıvrımlı, uzuvları daha kısa ve daha pürüzsüzdü. Gözleri bile o kadar beyaz değildi, sanki bizi daha net görebiliyormuş ve durup her birimizi tek tek incelemek istiyormuş gibi başını bir yandan diğer yana çeviriyordu. Kanlı ağzında dişlerini gıcırdatmaya devam ediyordu ama dişleri diğerlerine göre daha kısaydı. Pürüzlü ve kaba sesi bile bir Hayalet'inkine benzemiyor, daha çok bir insanınkini andırıyordu.

Korku içinde bir sonraki kafese baktım. Bu seferki Hayalet daha az canavarımsıydı, uzuvları biraz uzundu ve iki ayak üzerinde yürümeye alışkın gibi duruyordu. Kafasında tüyler vardı. Yağlı topaklar hâlinde birbirine

yapışmış beyaz teller. Gözlerinde öfkeden çok, şaşkınlık vardı. İçinde hâlâ duran bir şeylerin kıvılcımı.

Kafesler birbiri ardına Hayaletler gibi olmayan Hayaletleri sergilemeye devam ediyordu. Sonunda içinde genç bir adamın olduğu bir kafes gördüm. Cildi kül beyaz değildi, pembe ve sarımtırak tonlardaydı. Kollarında elbette derin, kanayan yaralar vardı ama normal insan kolu uzunluğundaydılar ve elleri, pençeden çok benim ellerime benziyordu. Uzun, dağınık saçları terden kabarıktı. Kafesinin parmaklıklarını kavrayarak öyle yürek burkan, korku dolu bakışlarla dışarıya bakıyordu ki kalbimin acıyla burulduğunu hissettim.

Bu kafeslerde bir insanın Hayalet'e dönüşüm süreci sergileniyordu. Şimdi bile, bakınca her birinin nasıl yavaş yavaş şekil değiştirdiğini, bedenlerinin acı içinde kıvranıp en sonunda bir Hayalet'e dönüştüğünü görebiliyordum.

Kollarım ve bacaklarım görüntünün dehşetinden titriyordu. Corian'ın ölmekte olan Hayaletlerin bedenlerinin yanında diz çöküp onlara son sözlerini söylemesi geldi aklıma. *Huzur içinde uyu.* Ve şimdi kâbus gibi bir sergiye bakarken düşündüğüm tek şey ölmekte olan Hayaletlerin sesleri, merhamet için yalvaran acıklı, insani çığlıklarıydı.

Adena'nın gözleri kasvet doluydu. Birlik'le ilgili hiçbir şeye sempati duymadığından, bu görüntüden en az benim kadar rahatsız olmuştu.

Red'in bulanık düşünceleri hâlâ bağımızda varlığını sürdürüyordu. Bir an için, esaret altındaki hayvanlar gibi gözlemlenmeleri için Skyhunterları da sergileyecekler mi diye korkuyla merak ettim. Ama bağımız üzerinden çekine çekine ona nerede olduğunu sorup cevap alamayınca, sesini duyamayacağım kadar uzakta olduğunu anladım. Burada olamazdı.

Dizilmiş Hayalet kafeslerinin önünde iki kişi duruyordu. Sakallı olanın yüzündeki gülümseme o kadar büyük ve kibirliydi ki gören kafeste sergilenenlerin deney değil de altın heykeller olduğunu sanırdı. Yakınındaki kafesin parmaklıklarına hafifçe vurarak içerideki yarı şekillenmiş Hayalet'in sinirle zıplamasına neden oldu.

"Elli yıl boyunca," dedi yüksek ve net bir ses tonuyla izleyicilere, "kıtamızdaki neredeyse her ülkeyi fethetmek için bu gördüklerinizi kullandık. Bu kışın sonunda, nihayet Mara'yı da ele geçireceğiz. Sonra bir kıyıdan diğer kıyıya, tam bir ülke olarak uzanacağız. Bu, atalarımızın buyurduğu şekliyle, Sonsuz Kader'imizin yalnızca başlangıcıdır." Kollarını iki yana açtı. "Burada, önünüzde bizden önce gelen medeniyetlerin bize verdiği hazine, yani tüm icatlar ve armağanlar var. Ama onlardan farklı olarak, biz onların yarattıklarını geliştirdik ve hatalarından dersler çıkardık. Böylece asla karanlığa ve belirsizliğe hapsolmayacağız. Başkan size bunun sözünü veriyor. İleride Karensa asla bir harabe olmayacak!"

Cephemize saldırdıkları gece duyduğum sözlere benziyordu. *Asla harabe olmayacak, Sonsuz Kader.* Adam tüm bunları o kadar içtenlikle söylüyordu ki kulağa neredeyse korkutucu geliyordu. Kalabalığın coşkulu alkışının ortasında adam elini avluya bakan balkonlara doğru kaldırdı ve orada, kızıl kıyafeti ve paltosuyla askerlerinin arasında duran genç Başkan'ı gördüm; kel kafasında altından kalın bir bant vardı. Samimi bir gülümsemeyle kalabalığı selamlıyordu, izleyiciler de ona tezahüratlar yağdırıyordu. Onun adına bir başkası hitap ediyor olmalıydı insanlara çünkü kendi sesi hasta birinin tınısına sahipti. Beni kalabalığın içinde görmemesi umuduyla, içgüdüsel olarak uzun boylu insanların arkasına çekildim.

Sunucunun yanında duran ikinci kişi, hafif kamburu olan uzun, zayıf bir kadındı; diğlerinden daha çekingen görünüyordu. Beyaz bir önlük giyyordu ve gözleri o kadar derindi ki üzerine yansıyan ışık, bakışlarını gölgede bırakıyordu. Konuşmasa da içindeki gerilimi, duruşunun gerginliğini ve yırtıcı bir hayvanın önündeki bir tavşan gibi kaskatı kesilmiş kaslarının sertliğini hissedebiliyordum.

Bu, Red'in kâbuslarındaki kadındı.

“Ve şimdi,” diye devam etti adam, elini resmi bir şekilde kadına doğru uzatıp, “Baş Mimarımızın yeteneklerini sergileme vakti.”

Kadın bu ani giriş konuşmasından biraz ürkmüştü. Sonra öne doğru bir adım atıp kalabalığı arkasına alarak kafeslere döndü. Bunun üzerine kalabalık doğal olarak mırıldanmaya başladı, gözlerini ondan ayırmıyorlardı.

“Selam verin,” dedi Baş Mimar Hayaletlere. Sesi yüksek değildi ama salonun her tarafına net ve anlaşılır bir şekilde ulaşmıştı.

Kafeslerdeki bütün Hayaletler donmuş gibiydi. Kendi iradeleriyle olmasa da seyirciye eğilerek selam verdiler.

Kalabalık bu gösteriye şaşkınlıkla bakakalmıştı. Bu canavarları kadının önünde diz çökmüş ve başları eğik hâlde görünce benim bile ağzım açık kaldı. Başlarını hemen yukarı kaldırmadılar, hırlamadılar, dişlerini gıcırdatmadılar. Sadece söyleneni yaptılar.

İşte bu, Birlik'in gerçek gücünün teşhiriydi. Bir insanı alıp bedenini ve zihnini bir canavara dönüştürme yeteneği. Öylesine şiddet dolu bir yaratık ki sadece ihtiyaç duyduğu için başkalarını öldürebiliyor ve Birlik, isteklerini yerine getirmek için bu canavarın zihnini manipüle edebiliyor.

“Bu kadar yeter,” dedi Baş Mimar. Hayaletler selam verme pozisyonundan kalkıp geri çömeldiler. Çarpık, parçalanmış yüzleri durgundu, tedirgindi. Seyirciler tekrar şaşkınlık içinde durumdan keyif alarak alkışlayıp ısıklık çaldılar.

İnsanlar, Hayaletleri mutasyona uğrayarak savaş makinelerine dönüşmek zorunda kalmış, kendilerine benzer varlıklar olarak görmüyorlardı. Onları eğlenceli buluyorlardı. Sadece bir eğlenceydi onlar.

Baş Mimar tepki vermeden kalabalığı izledi, yüzü ifadesizdi.

“Red’in üzerinde hiç böyle bir güç hissediyor musun?” diye fısıldadı Adena. Gözlerini Baş Mimar’a dikmişti. “Ya da onun senin üzerinde?” Varlığının her bir hücresi, bu kadının canavarlar üzerindeki kontrolünden büyülenmiş gibiydi.

Başımı hayır anlamında salladım.

Adena düşünürken alt dudağını ısırды. Deney yaptığı kan örneklerini düşündüğünü biliyordum, bu güçlü bağı koparacak tek kişi Red’di. “Bu gece,” diye mırıldandı sonunda. “O laboratuvarlara gireceğiz. Her şeyi değiştireceğiz.”

O anda kalabalıktan sıyrılıp kafeslerin önünde duran o kadına saldırmak istedim; onca hayatı mahveden bu canavarları yaratan sorumlu kişiye. Sadece hançerlerimle bile onu öldürebilirdim. Bunu o kadar çabuk yapabilirdim ki o ölü bir şekilde ayaklarımın dibine düşünce kadar kimse ne olduğunu anlamazdı.

Ama elbette bunu yapmayacaktım. Adena haklıydı. Buraya bundan daha büyük bir plan için gelmiştik. Onun yerine derin bir nefes alıp kalabalığın tezahüratlarına katlanarak bekledim.

İşte o sırada kalabalığın içindeki bazı hüzünlü ifadeleri ve kederli gözleri fark ettim. Bir kafesten diğerine endişeyle bir şeyler arayarak bakan bir adam ya da acı bir ifadeyle çocuğunu kucaklayan bir kadın gördüm. Yanımda duran küçük bir kız kafeslere bakmak için o kadar çok eğildi ki neredeyse düşecekti. Birisi onu geri çekene kadar bakmaya devam etti.

Hayaletlere dönüştürülenlerin aileleriydi onlar; birbirlerinden kalıcı olarak ayrılıp ölüme mahkûm edilenlerin aileleri. Onlar da buradaydı, sessiz ve çaresizce çevrelerindeki umursamaz insanlara bakıyorlardı. Bu yaratıkların yüzlerinde sessizce tanıdık bir şey arıyorlardı. Ailelerinin kayıp parçalarını bulmaya çalışıyor, Birlik'in dileklerinin gerçekleşeceğinden korkuyorlardı. Birlik'in gerçek zulmünü ilk elden hissedenlerdi onlar. Askerini güçlü ve halkını kontrol altında tutma araçları.

Red'in kız kardeşi ve babası.

Bunu düşünürken bağımızda acı dolu bir şok dalgası hissettim. Belki de aklımdan geçenleri hissetmişti. Ve aniden bu kalabalığa duyduğum öfke azaldı, yerini gerçek bir hüzne bıraktı. Kaç tanesi başka seçenekleri olmadığı için alkışlayıp tezahürat yapıyordu? Çünkü bunu yapmamak demek, Birlik'in bir gece ansızın kapılarına dayanıp ailelerini parçalama riskini artırmak demekti. Öyleyse kaç tanesi numaradan bu kadar neşeli görünmeye çalışıp sonunda kendini de buna inandırmıştı?

Bu mesafeden sözlerimi duyamayacağını bilsem de, yine de Red'le konuşmaya çalıştım.

Buradan sensiz ayrılmayacağız, dedim ona. Ve tüm bunlar, bu iğrenç oyunlar, bu korkunç gösteri, ruhların çektiği bu eziyet sona erecek. Ailelerimizin intikamını alacağız. Sana söz veriyorum.

Red'in verdiğim bu sözün ne kadarını duyduğunu bilmiyordum. Ama aramızdaki duygu alışverişı iyice karanlığa gömüldü. Gözlerim hâlâ balkonda kayıtsızca duran Başkan'daydı. Soğuk bakışları salona çevrilmişti. Bu görevin sonunda hepimiz ölebilirdik ama hayatta olduğum sürece Birlik'i alt etmek için elimden geleni yapacaktım. Gerekirse buranın her bir tuğlasını tek tek yıkarak, son nefesime kadar.

26

GÜN BOYUNCA RED'İN ACISINI İÇİMDE HİSSETTİM.

Zihnime bir bıçak gibi saplanıyordu, düşünceler sürekli gidip geliyordu ta ki gün batımıyla tamamen kaybolana dek. Neler olduğunu bilmiyordum ama ya ona yaptıkları şeyi durdurmuşlardı ya da artık tamamen bilinçsizdi.

Alacakaranlık çöküp panayır alanı sessizleşmeye başladığında çektiği acı alnımda bir ter damlası bırakmıştı. Sis her sokağın köşesine yerleşiyor, şehrin ışıklarını halletendiriyor ve kalabalığı bir rüya gibi bulanıklaştırıyordu. Askerler, Hayaletlerin her birini çözüp alandan çıkarmaya başlayana kadar insanların arasında oyalanıp onları izledik. Kalabalık tören alayını izlemek için itişip kakışıyordu.

Biz de onlara katıldık. Adena, sabahın erken saatlerinde gördüğümüz lüks avludaki bir kapıyı çevreleyen çitleri gösterdi.

“Sanırım onları şuraya giden yoldan geçirecekler,” diye fısıldadı Adena.

Jeran bana baktı. “Red?” diye sordu.

Başımınla onayladım. Gözlerimi çitlere dikip kafamı oraya uzattım.

“Ne yaptığını biliyor musun? Bir şey görebiliyor musun?”

“Hayır,” diye cevap verdim. “Ona çok uzağız. Daha yakın olduğumuzda deneyeceğim.”

Alay, kompleksin kapılarına doğru gürültüyle ilerlerken kalabalık dağılmaya başladı. Puslu alacakaranlıkta Hayaletler kıpırdanarak dişlerini gıcırdattılar, korku dolu gözlerini çitlere çevirdiler. Bazıları, hâlâ biraz insancıl olanlar olacakları görmek zorunda kalmamak için bakışlarını başka tarafa yönelttiler. Aralarında insana en yakın olan, kafesin zemininde top gibi kıvrılmış yatıyordu, omuzları hıçkırıklarla titriyordu.

Bir anlığına gözlerimi kapadım, yoğunlaşmaya çalıştım. Red’in nabızı hiç hissedilmiyordu, gergin ve titrek bir ritim gibiydi. Yavaş yavaş, hükümet binalarının diğer tarafına yaklaştıkça bağımız daha belirgin bir şekil almaya başladı. Duygularını kaba hatlarıyla hissedebiliyordum. Soluk, puslu düşünceleri o kadar belirsizdi ki şafağın ilk ışığında unutulmuş rüyalar gibilerdi, zihnimin uzanamadığı yerlerde geziniyorlardı sanki. Sonra çitlerle çevrili kapıya doğru başka bir köprüyü geçerken ve kalabalıklar tekrar seyrekleşirken Red’in düşünceleri keskinleşti. Bulanık bir anıyı görebiliyordum.

Cam duvarlar ve onlara vuran ışık parıltıları vardı. Yakınlarda bir yerlerden sesler yankılanıyordu.

Sis bulutlarının ardından kapı görüldüğüne göre artık komplekse yeterince yakındık. Alay devam ediyordu ve kapıdaki birkaç asker kapıları açmak için harekete geçti. Birinin, girişin yanındaki dikdörtgen bir kilide benzeyen şeye yöneldiğini gördüm. Arkasını dönüp şifreyi tuşladı ve ardından kilidi, duvara tamamen yerleşene kadar tam bir daire şeklinde döndürdü. Kapı gürültüyle açıldı.

Adena tüm bunları göz ucuyla izliyordu. Yürümeye devam ederken, “Kullandıkları bir kod var,” diye mırıldandı. “Her ne kadar onu görecektik kadar yakın bir yerde olmasak da.”

Hayalet kafeslerinden ilki kapıya ulaşmıştı. Kafes içeri girerken etrafı kolaçan etmek için daha fazla asker geldi.

İzleyicilerin görebileceği şekilde silahları dışarıda ve hazırды. Kalabalık kapının dışında bir yay şeklinde toplanırken, kafeslerin her biri içeri giriyordu. Biz de orada durduk, her kafes gürültüyle içeri girerken diğer insanların arasına karıştık.

Kapı çok yakındaydı. İçeride, penceresiz bir dizi bina, birkaç ağaç ve geniş çimenli bir avlu vardı sadece.

Kapının diğer tarafında ani bir kargaşa oldu. Kalabalıktaki insanlardan biri kederli bir çığlıkla diğerlerinden kurtuldu. Henüz dönüştürülmemiş genç adamı taşıyan kafes içeri girerken öne atıldı ve birkaç saniyelğine kapının eşiğini geçebildi.

Derken askerler bir anda onun üstüne atladı. Hâlâ çılgınca mücadele ederken üniformalar arasında kayboldu.

“Bena! Bena!” diye bağıırıyordu ama sonra sesi aniden kesildi.

Askerler geri adım attığında, adamın bilinçsizce yerde yattığını gördüm. Başının arkasından ince damlalar hâlinde kan akıyordu. İki asker köprünün diğer tarafına bırakmak için adamı toprak yol boyunca kaba bir şekilde sürükledi.

Sertçe yutkunup kafes kompleksin avlusuna götürülürken genç adamın yaralı yüzüne çok fazla bakmamaya çalıştım. Askerlerin eline düşen diğer adamın sesi karşısında cenin pozisyonunu bozmuştu. Yüzü zaten anormal bir şekilde solgun görünüyordu ve vücudu terden

sırılsıklamdı. Bu aşamayı çok iyi biliyordum, öldürülmesi gereken birçok Savaşçı'da bu emareleri görmüştüm. Gece yarısına kadar Hayalet'e dönüşecekti.

Adena kilide yoğunlaştı. "Şifreyi bilseydim nasıl gireceğimizi çözebilirdim," diye fısıldadı. "Red'e hâlâ yaklaşamadık mı?"

Dişlerimi sıktım ve Red'in zihnine yoğunlaşmak için uzağa baktım.

Düşünceleri yeniden keskinleşti. Artık duygularını tam anlamıyla hissedebiliyordum. Yakında mıyım diye meraklanmıştı, sonra hızla atmaya başlayan kalbini duydum, sonra da sesini.

Kapının ardındasın, dedi zihnimde.

Kapının şifresi var, dedim ona. Biliyor musun?

Hayır, dedi bana. Askerlerin vardiyalarını değiştirdiler. Buraya döndüğümünden beri pek çok asker değişti. Sakın gece yarısı gelmeyin.

Ne zaman gelelim o zaman?

Şafak vaktinden bir saat önce gelin ve ana patikanın diğer tarafına bakan, hizmetkârların kullandığı yan taraftaki girişi kullanın. Orada farklı bir şifre var ama kilit mekanizması aynı. Dün beni oraya götürdüler.

Rakamları biliyor musun?

Bir gün önce gördüğü rakamları hatırlamaya çalışırken aklını zorladığını hissedebiliyordum. Alayın hepsi kapıdan girdikten sonra askerler kapıyı çekmeye başladı. Bir parçam, kompleksi dünyanın geri kalanından ayırmadan önce avluya girmeyi çok istiyordu. Ama kapı şangırtıyla tekrar kilitlenip askerler dağılmaları için kalabalığa bağırana kadar olduğum yerde kaldım. İnsanlar oradan ayrılmaya başladılar. Bazıları gördüklerinden sevinç duyarken birkaç çocuk da heyecanlı bir şekilde gevezelik yaparak ortalıkta dolanıyordu.

Derken Red'in sesi tekrar belirdi zihnimde. *Dört, beş, iki, altı, dokuz, dört*, dedi.

Komplekse geri döndüğü andan itibaren hatırlamak için çabalıyormuş gibi rakamları yavaşça söyledi. Tereddütlüydü. *İçeri girince*, dedi, *sana yolu tarif edeceğim*.

O zaman görüşürüz, dedim ona yine de. Kararsızlığımı hissedebildiğini biliyordum ama yine de bir şey demiyordu.

Derken her şey bitti ve kalabalıkla birlikte biz de oradan ayrılmaya başladık. Kapının önünde bekleyen son kişiler biz değildik. Arkama baktığımda kapının açılması umarak bekleyen iki kadını ve küçük kızı gördüm. Belki de Hayaletlerden birini tanıyan seyirciler onlardı. Şimdi burada kalarak neyi bulmayı umduklarını bilmiyordum ama bunun onlara huzur getireceğinden şüpheliydim.

Jeran'a döndüm. Köprüden geçerken bana hiç bakmadı. "Red bu gece bizi içeri sokabilecek mi?" diye fısıldadı.

Başımı salladım. Nihayet bunca yolu gelip gerçekleştirmek istediğimiz görevin vakti gelmişti. Jeran da başıyla onayladı ama gülümsemedi. Adena da. İfadelerimiz gecenin gölgeleri tarafından gizlenene kadar ana meydana sessizce bekledik.

Çünkü hepimiz biliyorduk ki asıl zor olan içeri girmek değil, dışarı çıkmaktı.

* * *

Şafak sökene kadar bekledik.

Bu saatlerde hava çok soğuk oluyordu. Nehrin kıyısındaki ağaçların arasına saklandığımızda yoğun sis yüzünden titriyordum. Savaşçı paltomun rahatlığını özlemiştim. Sis gizlenmemize yardımcı olacaktı ama Ma-

ra'dan ayrıldığıımız ince gömlekler böyle serin bir gecede pek işe yaramıyordu ve dikkatimi dağıtmak için içimden bir şeylere sövüp sayıyordum.

Askerler değişecek yakında. Red'in sesi yine düşüncelerimin sessizliğinde yankılanarak bana ulaştı.

Yan girişte bekliyoruz, dedim ona. Gözlerim devriye gezen askerlerin üzerindeydi. *Değişmek için hiç aceleleri yokmuş gibi davranıyorlar.*

Adena duvarın yan tarafına baktı. Kafesli Hayalet alayının içeri girdiği girişin hâlâ iki bina uzağındaydık. Beline sıkıca sokuşturduğu keseye dalgınca dokundu, içlerinde kompleksin su sistemine ekleyeceği kan şişelerini saklıyordu.

Farklı saat düzenleri vardı, diye cevapladı Red. *Boş bir anlarını yakalayınca kaçmıştım. Bu yüzden değişme saatini şafaktan hemen öncesine aldılar.*

Neden?

Çünkü hem gece vardiyadan dönen hem de sabah vardiyaya çıkan askerlerin sokakta olduğu saatler onlar, böylece şehir yoğun koruma altında oluyor. Şehirden kaçmak için şansımız çok az olacak yani.

Buradan, yan girişin yanında duran askerlerin bazılarını görebiliyordum. Yine de bir dizi çalı görüş alanımızı engelliyordu. Adena'ya baktım, sonra binaların çatılarına baktım.

“Biraz yükseğe çıkacağım,” diye işaret ettim. “Daha iyi gözetleyebilirim.”

Sesini çıkarmadan başıyla onayladı.

Geceleri çizmelerim ses çıkarmıyordu. Gölgeler arasında rüzgâr gibi hareket ederken Savaşçı eğitimimin her bir parçası şimdi kendini gösteriyordu. Binanın duvarında bir tutunma noktası bulup çatıya doğru uzandım. Eldivenli elimle tutundum.

Dişlerimi sıkıp kendimi çektim ve çatının kenarına tünedim.

Burada da devriye gezen korumalar vardı. Kompleksi çevreleyen kapıların üst tarafında dolaşan bir ikili gördüm. Arkalarını dönene kadar sessizce bekledikten sonra, çatıya doğru eğilen bir ağacın dalları arasında gizlenerek gecenin karanlığına karıştım.

Buradan ana girişi daha iyi görüyordum. Daha önce görmediğimiz, her biri binanın uzak köşelerine yerleştirilmiş iki asker daha vardı.

Bunu Red'e de söyledim.

Güzel, diye cevapladı. Vardiya gerçekleşirken etrafı kolluyorlar. Yakında gerçekleşecek.

Ve bana bunu söyledikten sonra –neredeyse kurulmuş saat gibi– çevredeki diğer askerler, onların yerine başka bir asker grubu gelirken her zamanki rotalarında durdular. Biraz karışıklık oldu ve bir süre ortalık üniformalarla doldu. Ufak bir kargaşa yaşanıyordu, tam da ihtiyacımız olan boşluktu çünkü aklı tamamen nöbetinde olan yalnızca iki asker vardı, onlar da yan girişte bekliyordlardı.

Tek şansımız şu andı.

Yanağımın içini ısıtıp ağaçlara doğru baktım. Jeran'ın nerede saklandığını başka hiç kimse göremezdi. Kısa bir andan sonra hafif bir tınlama geldi. Ardından taklaböceği sesi. Sadece birkaç saniye sonra da hafif bir hamle sesi duydum. Aşağıda, yan kapıdaki bir asker boynuna dokunduktan sonra dizlerinin üzerine kapaklanıp yavaşça yere yığıldı. Batı tarafındaki koruma da aynı şekilde iç çekiyormuş gibi çömelip sessiz sedasız yere yığıldı.

Her zamanki gibi Ölüm Dansçısı asla ıskalamıyordu.

Kısa bir an için içim şüpheyiyle doldu. Her şey çok kolay olmuştu ama çok yakında zorlaşacaktı. Başarısız olma ihtimalimiz ve ölüm korkusu beni ani bir tereddütle doldurmuştu.

Ama sonra eğitimim kendini gösterdi ve vücudum düşünmeme fırsat tanımadan harekete geçti.

İkinci asker yere kapaklandığı sırada hızla koştum. Çabuk olmalıydık. Dakikalar içinde bir şey olduğunu anlayacaklardı. Binanın kenarına çıktım, sessiz bir sıçrayışla ana binanın yanındaki binaya indim. Aklımda Mara'nın çatılarında yaptığım egzersizler uçuşuyordu; Corian'la birlikte, şehrin askerlerini uyandırmadan çift kapılardan Ulusal Salon'a kadar yarıştık. Başaramazsak baştan başlardık. Saatlerce sürerdi.

Corian'ın beni yendikten sonraki kahkahası hâlâ zihnimde yankılanmaya devam ediyordu. Eğer şimdi burada bizimle olsaydı, ben daha çatıdan inmeden askerleri yere yapıştırmış olurdu.

Adımlarımı eğitimimiz sırasında yaptığım gibi yavaşlattım. Yan kapının aşağısında Adena, ağaçların arasından askerlerin bedenlerini sürüklemek için ortaya çıktı. Hızla hareket ediyordu, göz açıp kapayana kadar kayboldular. Adena kilide bakmak için ortaya çıkarken kapının hemen üzerindeki ağaçların arasında durdum. Başka bir asker, kompleksin kapısından geçiyordu. Benim yönüme baktı, sonra da yan tarafa bakarak devam etti.

Çizmemden bir hançer çıkardım ve nişan almak için kendime sadece bir saniye verdim. Hançer askerin gırtlığına saplandı.

Gözleri kocaman açılırken elleri boynuna gitti. Beni gecenin içindeki bir gölgeden başka bir şeye benzetemedi çoktan ağaçtan inmiştim. Elimle ağzını kapatıp boynunu sertçe kırdım. Adamı yere indirirken kollarımın arasında gevşedi, tek bir hareketle hançerimi geri alıp onun silahlarını da topladım.

Corian şimdi beni görseydi sırtarak, *Şu hâline bak,* derdi. *Ne kadar çeviksin.*

Adena kilidi incelerken maskesini aşağı indirdi. Parmaklıklarda her birinin üzerinde sıfır ile dokuz arasında rakamlar bulunan altı adet kapı mandalı vardı. Her birini çevirdi, basit bir mandal gibi hareket etmediklerini fark edince önce sola, sonra sağa doğru bükmesi gerektiğini anladı. Ben rakamları ona hatırlatırken gözleri bir bende bir mandallardaydı. Parmakları her mandalın ağırlığını ve klik sesini hissederek hızla hareket ediyordu.

Kendi kendine “Ne tasarım be,” diye fısıldadı.

Dört. Beş. İki. Altı. Dokuz. Dört.

Sonra Adena, kilidi tıpkı askerin yaptığı gibi döndürmeye çalıştı.

Yerinden oynamadı.

Bana döndü. “Rakamlar yanlış,” dedi. Korkuyla kapının etrafını kolaçan etti. Yeni askerler her an gelebilirdi.

“Tekrar dene,” dedim ona.

Bir daha denedi. Yine başarısız oldu.

Ya Red yanlış hatırladıysa? Sesi çok tereddütlü çıkmıştı. Bir tanesini yanlış söylemiş olmalıydı. Gözlerimi kapattım ve sakinleşip düşünmeye çalıştım.

Sonra anılarımın sisinde aniden bir olay aklıma geldi. Savaştan sonra Red derme çatma revirin zemininde neredeyse çılgına dönmüş hâlde yatarken kız kardeşinin bir zamanlar ona okuduğu Karenezce bir hikâyeyi sayıklamıştı.

Sonu olmayan bir koridor.

Yaşanacak bir gün.

Çatlağı doldurmanın milyonlarca yolu.

Red'in hatırasında kız kardeşi, satırları Maralıların yaptığı gibi soldan sağa değil de sağdan sola doğru oku-

yordu. Belki Red de bana kodu aynı şekilde söylemişti, kodun sağdan sola girilmesi gerekiyordu.

Hemen Adena'ya el salladım. "Dört. Dokuz," diye işaret ettim. "Altı. İki. Beş. Dört."

Bir asker dönemeçten bizim yönümüze doğru gelirken Adena şifreyi tekrar girmeye başladı. O anda kadın bizi fark etti. Önce duraksadı, şoku atlattıktan sonra dövüş pozisyonunu aldı. Ortalığı ayağa kaldıracaktı.

Derken ağaçların içinden bir gölge geldi. Jeran. Kılıcını askerin göğsüne sapladı. Kadının göğsünden bir ses yükseldi; ciğeri delinmiş olmalıydı. Duvara doğru sendeledikten sonra bir iniltiyle yere yığıldı.

Bu diğerlerine göre daha kanlı bir cinayetti ve hiçbirimiz cesedi saklamak için oraya gidemezdik. Zamanımız yoktu.

Adena yeni rakamları girip kilidi tekrar açmaya çalıştı. Bu sefer oldu. Duvarın içine gömülmeden önce tam bir tur döndü ve kapı klik sesiyle açıldı.

Hemen içeri daldık.

Etrafımıza bakınmak için çok az zamanımız vardı. Dikkatimi ana binaya ve ardından etrafındaki sislerle sarılı ağaçlara çevirdim. Tam o anda Adena kolumu çimdikleyip başıyla avlunun uzak ucundaki iki askeri gösterdi. Ağaçların oraya gittik. Çatıya yakın kavisli dallardan birine çıkmak için bir ağacın gövdesine sarıldım.

Ağaçların arasında nasıl hareket edileceğini bana annem öğretmişti. Küçüklüğümde annem dallar üzerinde bir leopar kadar sessiz ve sakın bir şekilde emeklerken onu aşağıdan hayretle izlerdim. Sincaplar, annem onları arkadan mızrakla vurana kadar yanlarına geldiğini bile anlamazlardı.

Dalların üzerinde ilerlerken çizmelerim sağlam bir şekilde ağacın kabuğuna yapışıyordu. Ana binadan ne kadar uzak olduğuma bakıp sessizce sıçradım. Çizmelerim boğuk bir sesle çatıya çarptı. Hemen yuvarlanıp hızımı keserek indim.

Aşağıda, askerlerden biri dalların arasından duyduğu sesin rüzgâr olup olmadığını anlamaya çalışarak ağaçlara bakıyordu, sonra arkadaşının şikâyetini dinlemek üzere başını çevirdi.

Çatının kenarına gidip Adena'ya baktım. Hazır bekliyordu. Kafamızı sallayarak işareti verdik.

Ve aynı anda aşağıya atladık. Kılıçlar her iki elimde parlıyordu.

Askerlerin yukarı bakacak zamanı olmamıştı. Gözlerinin büyümesi veya bir ses çıkarmaları için bile zamanları yoktu. Eldivenli elimle birinin ağzını kapattım. Kılıcımı boğazına kadar dayayıp sertçe bastırarak kestim.

Annemin akşam yemeğimiz için tavuk avladığını görünce ne zaman ağlasam, *Nazikçe Talin*, derdi babam bana. Sonra anlayışla gülümser, bana sarılırdı. Şimdi işimi yaparken beni görmediğine seviniyordum.

Adena da hareketlerinde tereddüt etmiyordu. Bu sırada o da diğer askerin ensesine kılıcını dayamıştı.

Her iki asker de yığıldı. Onları yere düşmeden yakaladıktan sonra dikkatlice kompleksi çevreleyen çalılıklara yatırdık.

O anda dışarıdaki alarm sesini duyduk. Bir haykırış vardı, ardından bir tane daha. Kapının orada bırakmak zorunda kaldığımız cesedi en sonunda fark etmişlerdi.

Sadece bakışarak birbirimizi anladık. Adena, numunelerin asılı durduğu kemerini gösterdi. Konuşacak vakit yoktu, önümüzde sadece devam etme seçeneği vardı. Karanlığın içinden Red'in varlığını beynimde güçlü bir

şekilde hissediyordum. Muhtemelen bizim burada olduğumuzu biliyordu.

Dış Şehir'deki ilk gecemizde bir ateşin etrafında toplanmışken, *Senden her şeyini almaya çalışabilirler*, demişti annem bana. Çakmaktaşı kadar keskin gözleri benimkine kilitlenmişti. *Ama sen de onlardan alabilirsin*.

Sonra binanın ana kapısını karşımıza alıp camları paramparça ettik.

Bu, ortalığı karıştırmaya yeterdi. Avlu ve kapının önü anında askerlerle doldu taşıtı. Duvara vuran gölgelerini görebiliyordum. Sonra avlunun karanlığında, paramparça olmuş kapıya doğru ilerleyen bedenlerini fark ettim.

Adena'yla içeri daldık. Karanlığa açılan koridora doğru bakakaldım.

Askerler peşimizde, dedim Red'e.

Anında yanıt verdi. *Koridordan aşağıya inin*, diye anlatmaya başladı. *Sondan ikinci kapıda durup sola dönün. Karşınıza sizi binanın derinlerine götürecek özel bir koridor çıkacak*.

Jeran çağrısını yaptı. Biz yeniden ortaya çıkana kadar dışarıda bekleyecektik... Tabii eğer çıkabilirsek.

Birlik'in kalbindeki bir laboratuvara hiç adım atmamıştım. Ne tür bir mimariye sahip olduklarını bilemezdim. Ama Kadimler'in harabelerinin içine *girmiştim*, garip metal duvarlarını ve makinelerini nasıl yapılandırdıklarını görmüştüm.

Burası, o harabelerden biri gibi görünüyordu. Duvarlar düz ve yüksekti, metalden yapılmışlardı ve zemindeki cam olukların ardından hafif bir ışık parıltısı geliyordu. Şehirde gördüğümüz o alevsiz lambalar gibi.

Askerler arkamızdan geliyordu. Adena ve ben son-
dan ikinci kapıya gelene kadar koştuk, sonra Red'in talimatlarını takip edip sola döndük. Koridorlar çizmelerini

yere vurarak ilerleyen askerlerin bağırışlarıyla yankılanıyordu.

Ne kadar içeride? diye sordum Red'e.

Ana salona vardığınızda anlarsınız zaten, dedi bana.

Hızla koşmaya başladık. Gölgeleer yanıımızdan geçiyordu. Dar koridor bitince aniden durdum. Önümde hayanımda gördüklerimden çok daha büyük bir oda vardı.

İlk bakışta odanın aynalarla dolu olduğunu düşündüm; sanki aynalar, tavandan gelen tuhaf, steril ışığı yakalayıp yansıtıyordu. Sonra cam duvarlara baktığımı fark ettim, hem de onlarcasına. Her biri geniş alanı ayrı odalara ve salonlara ayırıyordu.

Red'in daireimizdeki pencereye nasıl baktığını hatırladım, gözleri eski bir yaranın iziyle dalgındı. O günkü görüyü anımsıyordum. Yumruğunu kaldırıp defalarca cam bir duvara vurduğu o görü. Demek ki burayı kasretmişti.

Etrafa bakınırken her cam odadaki ışığın altında kamburlaşmış bir figür olduğunu gördüm. Uzuvarları ve görünüşleri neredeyse insan gibiydi. Hayaletler.

Dehşet içinde izliyordum. Adena derin bir nefes aldı. Burası tam olarak tahmin ettiğimiz gibiydi. Birlik'in deneylerinin doğum yeri.

Her cam odanın içinde bir Hayalet vardı. Bazıları hâlâ değişim sürecindeydi. Henüz birkaç gün önce değiştirildikleri belli oluyordu. İnsan gibi görünüyorlardı. Birkaçının kollarında veya bacaklarında hâlâ başka bir Hayalet tarafından saldırıya uğradıklarını belli eden derin ısıruk izleri vardı. Birçoğu, odalarının köşelerinde kontrolsüz bir şekilde titriyor ve çoktan yarılmaya başlayan ciltlerini endişe içinde kaşıyordu. Diğerleriyse, çoktan parçalanmış kül rengi derileri ve büyük, keskin dişlerine ev sahipliği yapan kan dolu çeneleriyle acı için-

de titreyerek Birlik tarafından başka bir savaşta kullanılmayı bekliyordu. Buradan, kompleksin daha fazla cam odalı, dışarıya çıkan başka bir bölümünün olduğunu görebiliyordum. Daha büyüklerdi. Oradaki odalarda dönüşümlerini tamamlamış daha yaşlı Hayaletleri tutuyor olmalıydılar.

Elbette her Hayalet'in kolunda ince bir tüpe bağlı şırınga saplıydı. Şu an için içlerinden hiçbir şey akıyor gibi görünüyordu.

Kontrol merkezi, dedim Red'e bağımız aracılığıyla. Nereye gideceğiz.

Odanın arka tarafına gidin, diye cevap verdi. Sesi şimdi daha da net, çekimi daha güçlüydü; onun tutulduğu alana giriyor olmalıydık. Artık talimat vermek yerine zihinsel imgeler gönderiyordu. Red'in gözlerinden önümdeki tüm alanı görebiliyordum, tıpkı onun sahip olduğu aynı bilgi ve yerleşim düzeni ile.

Askerler bu alana çıkan koridorlarda koşmaya başlamıştı bile. Bazılarının ellerinde fener vardı. Işıkları karanlıkta titriyor ve onlar ilerledikçe, ışık önce odanın bir bölümünü, sonra diğer bölümünü aydınlatıyordu. Aynı alevsiz ışıktı ve yakında bizi de aydınlatacaktı.

Adena'yla birlikte odanın arkasına koştuk, sonra bir grup kapının olduğu bir başka koridora yöneldik. Birden karşımıza iki asker çıktı. Ağızları şaşkınlıktan açık bir şekilde bizi yakalamaya çalıştılar ama ben askerlerden birinin silahını elinden aldıktan sonra kılıcını da kaptım ve yüzünü tüm gücümle kestim. Anında yere yığıldı. Adena da ikinci askerin elinden kurtulup çenesine o kadar sert vurdu ki adam bilincini kaybedip yere düştü.

Acımasızca ilerliyorduk.

Derken son bir kapıya daha vardık ve durup bekledim. Bağımız aracılığıyla Red bize onu açmamızı söyledi. Kapıyı açar açmaz kendimizi makineler ve silindirlerle dolu bir odada bulduk.

Adena, doğru yerde olduğumuzu hemen anladı. Sırıtiyordu ama bir saniyesini dahi boşa harcamadan hemen işe koyuldu. Silindirlerden birinin yanına çömelip makineyi inceledi.

“Ben hallederim,” diye işaret etti. “Git! Acele et!”

Tek başına halledip halledemeyeceğini sormadım bile. Red’i bulmak için koşmaya başlamadan önce, bir saniye bile tereddüt etmeden Adena ve ben göğsümüzü yumruklayıp birbirimizi selamladık. Buranın tuhaf aydınlatması, Hayalet silüetlerinin uzun gölgelerini yere yansıtıyordu. Askerler hızla onların önünden geçerken yaratıklar bir şeylerin ters gittiğini anlamış, huzursuzca kıpırdanıp dişlerini gıcırdatıyorlardı.

Elimden geldiği kadar kendimi gizlemeye çalışarak cam panellerden birinin arkasına saklandım. Zihnim içgüdüsel olarak Red’e doğru kaydı, sakince atan nabzının sesini duyuyordum. Bunca yıl burada nasıl hayatta kalmıştı? Bütün zamanını bu işkence gören, huysuz canavarların arasında büyüyerek mi geçirmişti?

Red’in nabzında bir değişiklik seziyordum, hızlanmaya başlamıştı. Ardından bir ısı dalgası, biraz korku ve coşku hissi. Gülümsedim. Yakınlardaydı. Adena burada yapmayı planladığımız şeyi yaptığında buradaki Hayaletler öfkeyle hapsoldükleri yerlerden çıkacaklardı.

Bir fırsat bulana kadar bekledikten sonra başka bir cam odanın arkasına saklanmak için fırladım. Artık kendimi Red’e daha da yakın hissediyordum. Arkamı dönünce cam odalardan oluşan uzun bir koridorla karşılaştım, sonra bakışlarımı arkasına saklandığım odanın içindeki yaratığa çevirdim.

İçeride bir Hayalet vardı. Hayır, bu çok iyi tanıdığım bir siluetti. Yerde büzüşmüş duran bu yaratık, Hayalet uzuvlarına dönüşmeye başlamış kollarından ve bacaklarından kanlar damlayan dönüşüm sürecindeki bir insandı. Ama beni gafil avlayan gözleri olmuştu.

Parlak, keskin mavi gözleri, yaralı ve kanayan bir deri ile çevriliydi.

Corian. Bu Corian'dı. O olmalıydı.

İçimdeki her şey o anda dondu. Corian'ın bedeni, ben hayatına son vermek zorunda kaldıktan sonra ormanın ortasında kalmıştı. Ama o buradaydı. Birlik onu alıp laboratuvarlarına getirmişti. Bana bakan yüzüne şimdi dehşet içinde bakıyordum. Kan çanağına dönmüş o mavi gözleri acı ve öfkeyle seğiriyordu.

Corian'ı sadece savaş meydanında başarısızlığa uğratmakla kalmamıştım, aynı zamanda Bir Savaşçı'nın Kalkan'ına ettiği son yemininde onu yüzüstü bırakmıştım. Onun temiz bir şekilde ölmesini sağlayıp Birlik'in eline geçerek artık insan olmayan bir yaratığa dönüşmesini, bir savaş canavarı olmasını engelleyememiştim. Ve aniden tekrar o ormanın içindeydim, Kalkan'ımın yerde yatan bedeninin önünde duruyordum. Kanı kılıcımdan damlıyordu. Yanındaki toprağa diz çökmüş, sessiz hıçkırıklarla ağlıyordum. Onu geri istiyordum.

Corian buradaydı. Oydu.

Ama hayır! Onu savunma yerleşkesine kendi ellerimle götürmüştüm. Cenazesinde huzur içinde yatan vücudunu görmüştüm, onu ateşle yakanlardan biri olmuştum.

Gözlerimi kapadım, kalbimin sakinleşmesini istiyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, odanın içindeki Hayalet'in Corian olmadığını fark ettim. Gözleri farklıydı, acı içindeki yüz hatları biraz daha uzundu, yanakları daha

çöküktü. Neredeyse tanınmaz hâliyle, artık bu Hayalet'in bir zamanlar başka biri olduğunu görebiliyordum.

Corian değildi.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada bir terslik vardı sanki. Red'le olan bağım sayesinde, panik olduğunu düşündüğüm şeyin bir duygunun varlığını hissediyordum. Kalp atışının hızlı olmasının nedeni buradaki varlığımızdan duyduğu endişe değildi. Aslında bizi uarmaya çalışıyordu.

Red, diye seslendim ona. *Red, neler oluyor?*

Cevabını aklımdan geçirdi. *Gidin buradan!*

Derken saklandığım alan birdenbire ışıkla doldu. Yoğun, beyaz bir ışığın etkisiyle bir anda kör oldum.

Red'in paniğinin giderek dehşete dönüştüğünü hissedebiliyordum.

"Demek buradasın."

Bu tanıdık sese doğru başımı kaldırdım. Yaşaran gözlerimle sıska, genç bir adamın silüetini gördüm.

Başkan'dı. Yakasındaki gümüş iplik ışıktan parlıyordu. Gözlerini merakla kıstı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi.

"Hamamda gördüğüm sendin," dedi çatlak sesiyle. Bu sefer benimle Maraca konuşuyordu, kim olduğumu anlamıştı. "Ve Skyhunter'ıma bağlı olan sensin."

27

RED YAKALANDIĞIMI ANINDA FARK ETTİ.
İkimiz de korkuyorduk.

Ani parlaklık karşısında irkildim. Etrafımdaki Hayaletler huzursuz uykularından uyanıyor, hırıltılar ve gıcırdayan dişler etrafımı sarıyordu.

Red, dedim onu bulmaya çalışarak. Ama faydası yoktu. Şimdi bağımız aracılığıyla hissettiğim tek şey dehşet ve çaresizlik duygusuydu. Alanın başka bir yerinde, cam duvarları çizecek kadar sert bir şekilde sürtünen bıçak seslerini duyuyordum. Red uzakta değildi. Nabzının hızla arttığını hissedebiliyordum.

Başkan beni yakından izliyordu. Sanki yüzümde Red'i hissedebildiğime dair kanıt arıyor gibiydi. Gözlerine baktığımda bana gülümsedi.

Kılıcıma uzandım, tam parmaklarımı kabzasına saracaktım ki birinin boynuma sert bir yumruk atmasıyla acıyı tüm vücudumda hissettim. Sonra askerler üzerime atlayıp beni sertçe yere yapıştırdılar. Başkan'ın emniyet ekibi düşündüğümünden daha sertti. Dişlerimi sıkarak ellerinden kurtulmaya çalıştım. Şimdi tüm sezilerim harekete geçmişti. Artık insanlara karşı değil, ormandaki bir

Hayalet sürüsüyle savaşıyormuşum gibi hissediyordum. Öyle sert döndüm ki askerin elinden kurtulmayı başardım, sonra kılıcımla onu bıçakladım. Boğuk bir haykırışla yere düştü.

Çevremizdeki Hayaletler, havadaki kan kokusuyla çılgına dönmüştü.

Ne var ki asker sayısı çok fazlaydı ve yine sert bir şekilde yere indirildim. Yüzüm soğuk mermere çarptı. Aldığım darbeye bayılmışım.

Ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum. Saniyelerce? Yeterince uzun olmalıydı çünkü gözlerimi tekrar açtığımda başım zonkluyordu ve bu sırada askerler beni sürükleyerek götürüyordu. Başkan önümüzde yürürken siyah çizmeleri her adımda ses çıkarıyor, paltosuysa arkasından dalgalanıyordu. Yanında da Red'in anılarında gördüğüm beyaz önlüklü kadın vardı. Baş Mimar.

Mücadele ediyordum ama baygınlığımdan sonra koordinasyonum biraz bozulmuştu.

Talin.

Red bağlantı kurmaya çalışıyordu, sesi bir güvercinin çağrısı kadar netti. Onun düşüncesine bağlı kaldım. *Talin.* Sesini tekrar duyunca konuşmakta zorlandığını, sadece adımı söyleyebildiğini fark ettim. Tam o sırada dev bir cam duvarın önünde durduk.

Daha önce hiç böyle kapatılmış bir oda görmemişim. O kadar kalın bir camdan yapılmıştı ki duvarları parçalayabileceğimi hayal etmek bile imkânsızdı. İçeride, zemine ve tavana bağlanan bir dizi zincir dışında bir şey yoktu. Ve orada, odanın tam ortasında, nerede olursa olsun tanıyacağım biri vardı. Kanatları bütün odayı kaplıyordu.

Red.

Arkasındaki karanlıkta onunkine benzer odalar vardı ve içlerine bakınca, iki kişi daha olduğunu gördüm. Masalara bağlanıp zemine zincirlenmişlerdi. Sırtlarına çelikten yapılmış, öldürücü kanatlar yerleştirilmişti. Nefesim tükenmek üzereydi.

Daha fazla Skyhunter yapmaya koyulmuşlardı.

Askerler Adena'yı da karanlığın içinden sürükleyerek cam duvarın önüne getirdiler. İki asker arasında mücadele ederken aralarından biri sırtına sert bir şekilde vurdu. Adena acı içinde kıvrandı, soluk soluğaydı. Yavaşça yere yığıldı. İçimdeki her şey onu korumak istiyordu ancak askerlerin ellerindeki silahları görünce kendimi tutmak zorunda kaldım. Onu vurabilirlerdi. Acaba serumu kontrol odasının konteynırlarına enjekte etmeyi başarmış mıydı? Ya yapamadan yakalandıysa?

Başkan küçümseyen bir bakış attı. Baş Mimar'sa sanki bunların hiçbiri olağandışı şeyler değilmiş gibi ellerini arkasında kavuşturmuş, başını da yere eğmiş duruyordu.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyordum. Yüzümü zeminde çarptığım yer zonkluyordu. Jeran'la buluşma saatimizi çoktan kaçırmıştık, aradan kaç dakika geçmiş olabileceğini hesaplamaya çalışıyordum. Jeran mutlaka bir şeylerin ters gittiğini, görevimizin tehlikede olduğunu anlamış olmalıydı.

Baş Mimar, Red'e bir şeyler söyledi. Red, ona öfkeyle bakıyordu. Bağımız aracılığıyla gerginliğini hissedebiliyordum.

"Cevap yok mu?" dedi Başkan. Maracası, Baseacası kadar ürkütücü bir şekilde harikaydı. Bana baktı, sonra askerlere dönüp başını salladı.

Arkamdan ittiklerinde tökezledim ve sonrasında kendimi zar zor toparladım. Red bana bakıyordu. Bağımız

üzerinden yeni bir endişe dalgası yayıldığında Red'in durumumu fark ettiğini anladım. Askerler beni dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken saçlarım gözlerimin üzerine düşerek görüşümü kapatıyordu. Gömleğime kan sıçradı.

Cam duvarın arkasında Red uzun, alçak bir hırıltı ile mırıldandı. Bu, bilincini kaybedip dönüşmeye başlamadan önce çıkardığı sesin aynısıydı.

Baş Mimar, Red'in tepkisini fark edince Başkan'a bir şeyler söyledi. Başkan da bana dönüp gülümsedi. "Ah," dedi. "Senin için korkuyor. Şu anda iletişim kuruyorsunuz."

Biliyorlardı. Gözlerim, bakışlarını endişeyle benden kaçırmaya çalışan kadına döndü.

"Belki de bağınızı test etmeliyiz," dedi Başkan, sonra da kadına dönüp Karenezce bir şeyler söyledi. Başkan'ın yanındaki askerlerden biri hemen kılıcını çekti.

Red'den gelen öfke dalgası içimde büyüdü. Çıldırarak üzereydi. Gözlerimi ona diktim. *Hayır*, diye geçirdim içimden, elimden geldiğince güçlü bir şekilde. Red'in acıma tepki vermesi Başkan'a istediği kanıtı vermek demekti.

Beni tutan askerlerden biri hiç vakit kaybetmedi. Sağ kolumu sıkıca kavrayıp kılıcını dayadı.

Sonra kılıcı derime saplayıp uzunca kesti.

Acı zihnimden yayılıyordu. Kolumdan aşağı taze kan damlarken nefesimi tuttum.

Camın arkasında, Red'in gözlerinden resmen alevler çıkıyordu, gümüş beyaz renkte parlıyorlardı. Bağımız aracılığıyla anılarının bir parçasını gördüm. Kız kardeşi ve babasının gözlerine sanki onun gözünden bakıyormuş gibiydim. Ailesinin bakışları arasında Baş Mimar onu evinden alıp götürüyordu.

Başkan acımasız bir memnuniyetle başını salladı. “Pek de sessiz bir şey bu,” diye mırıldandı kendi kendine.

Başımı eğik tuttum, vücudum titriyordu. Zihnim Red’in düşünceleriyle doluydu. Baş Mimar kulağına bir şeyler söyledikten sonra Başkan bana merakla baktı.

“Mimarım bana Skyhunter’ımla aranızda bir bağ bulunmaması gerektiğini söyledi,” dedi. “Bana bağı dışarıdan bir güçle kesmenin Skyhunter’ın zihnine zarar verebileceğini de söyledi. Bağın yeniden kurulmasını imkânsız hâle getirebilirmiş.” Kaşlarını çattı. “Bu bir israf olur.”

Göz seviyeme doğru eğildi. Kılıçlarımı vücuduna saplamak istiyordum.

Ama tek yapabildiğim, ince bir çizgi hâlindeki dudaklarını seyrederken çaresiz kalmaktı.

“Konuşamıyorsun, değil mi?”

Hakkımda bu varsayımı nasıl yaptı bilmiyordum ama sadece kaşlarını çattım. Dudakları memnuniyetle hareket etti.

“Yetenekli bir katil,” dedi ayağa kalkarak. “Senin ve arkadaşlarının buraya, bu komplekse ne zaman geleceğinizi merak ediyordum.”

Sözlerini idrak etmem bir saniye sürdü. Ona şaşkınlıkla bakıp anlamaya çalışıyordum. Bizi bekliyor muydu ki?

Ben bunu çözmeye çalışırken askerlerden biri ona bir soru sordu. Başını sallayarak omuz silkti. Gözlerini gözlerimden ayırmıyordu. “Hayır,” dedi, “Onu tutmak isterim.” Yavaşça kendine gelen Adena’ya doğru baktı. “Ve buradaki de Mimarımıza çıraklık yapacak kadar yetenekli görünüyor. Çabucak öğrenir.”

Derken bir anda bir şeyler oldu.

Zeminin titreyişiyle birlikte laboratuvar kompleksinin önünden bir patlama sesi duyuldu. Işıklar şiddetle titreştiği için odadaki Hayaletler huzursuzlanmaya başladı. Askerler anında Başkan'ın önünde koruyucu bir bariyer oluşturdular.

Adena, askerin elinden sıyrılıp kılıçlarından birini askerin boğazına, diğeriniyse gülümseyerek Constantine'e doğrulttu.

Ve o muhteşem anda, görevini başarıyla tamamladığını anladım.

28

HER ŞEY BİR SİS BULUTUNUN ARDINDA gerçekleşiyor gibiydi. Hayaletler etrafımızda canlanıyor, hırıltıları birbiri ardına yükseliyordu. Askerler de aynı anda silahlarını çekti.

Adena'nın kılıçları ellerinde parıltıyordu. Kimsenin ona tepki göstermesine fırsat vermeden, kılıcını askerlerden birinin göğsüne tüm gücüyle fırlattı. O kadar canlı görünüyordu ki içimden, "Kurtarıcımız Adena," diye haykırmak geliyordu.

Göz ucuyla, koridordan hızla geçen bir gölgeyi gördüm.

Sonra aklımdaki düşünceyi özümsemeye fırsat kalmadan harekete geçtim. Yerdeki pozisyonumdan doğrulup birden ayağa fırladım. Çevrelerinde olup biten her şeyden şaşkına dönen askerler hamleme hazır değillerdi. Kollarımdan birini ellerinden kurtardım. Kemerimden bir kılıç çıkarıp doğruca askerlerden birine sapladım. Diğer kolumu da kurtarıp ikinci askerinin göğsüne bir kılıç sapladım. Sonra en yakınımda duran Baş Mimar'a doğru yöneldim. Diğer askerlerin beni durdurmalarına

fırsat vermeden kolumu boynuna geçirip kılıcımı boğazına dayadım.

Başkan dimdik durmuş beni izliyordu. Elini kaldırdığında, bana doğru yaklaşan askerler donup kaldı.

“Mimarımı tehdit edebileceğini mi sanıyorsun?” dedi bana.

Tutuşumu sıkılaştırıp kılıcı daha da sert bastırdım. Bastırışımla birlikte Mimar titremeye başlayıp gözlerini kapattı ve dua eder gibi bir şeyler mırıldandı. Bu benim hayal gücüm müydü yoksa yüzünde hafif bir gülümseme mi vardı? Sanki ölecek diye neredeyse rahatlamıştı.

“Devam et o zaman,” dedi Başkan. Gözleri sert ve zarif bir çift değerli taş gibi parlıyordu. “Birlik’in onsuz devam edemeyeceğini mi sanıyorsun? Al onu. Pis bir Maralı izci tarafından rehin tutulmayacağım.”

Baş Mimar, Birlik’i büyük bir hanedan yapan her şeyin yaratıcısıydı. Savaş makinelerinin mucidi. Kafamı kullansam onu şurada tereddüt etmeden öldürürdüm. Öldürdükleri sayısız hayata karşılık tek bir hayat.

Ama işte elimin altında titrerken Red’in kâbuslarında söylediği şeyler aklıma geldi. Küçük oğlu ve kocası için çok korktuğunu ve onları korumak adına korkunç şeyler yaptığını söylemişti. Acaba annem de hayatımın Başkan’ın elinde olduğunu bilseydi onun için çalışır mıydı? Bu görüntü; Baş Mimar’ın yerinde duran, titreyen ve ailesi için yalvaran annemin hayali beni durdurmaya yetti.

Başkan’ın bana blöf yaptığını ve kaybetmeyi göze alamayacağını bildiği birini öldürmem için bana meydan okuduğunu biliyordum. Gözlerimi ona dikip bakışlarını inceledim ve hiçbir belirsizlik ifadesi göremedim. Bakışları merhametsizdi, başı ve vücudu dimdik duruyordu. Gösterişli paltosu yerine paçavralar giymiş olsa

da kendine olan güveninden şüphe etmezdim. Bu riskli oyunu daha önce de oynamıştı ve her zaman kazanmıştı.

Yüzümdeki ifadeye bakıp acımasızca gülümsedi. “İçinde korku var ve bu korku yaptığın her şeyi yönetiyor. Hamamda ilk kez yoluma çıktığında bunu sende gördüm. Ama korku iyi bir şeydir. Güvensizlikleri besler ve bu da daha sonra hırsı doğurur. Her zaman hırsı takdir etmişimdir.” Kollarını önünde birleştirdi. “Mara için fazla iyisin. Nedenini biliyor musun?”

Sözlerinin içindeki kibirle bana laf sokmaya çalışıyordu. İçinde, Birlik’in temsil ettiği her şeyi duyuyordum. Bize hayatlarımızı nasıl yaşayacağımızı ve onlara neyi feda etmemiz gerektiğini söylemeye hakları olduğuna inanıyorlardı.

Ona bakmaya devam ederken bana hafifçe gülümse-di. “Buraya geleceğini ve konuşamadığını nereden bildiğimi merak ediyor musun? Çünkü Meclis Başkanı’nız –evet, savunduğunuz ulusun lideri– bana bir mektup gönderip yaklaştığınızı haber verdi.”

Başta sözlerine kulak asmadım, sonra birden neyi ima ettiğini idrak ettim. Yalan söylüyor olmalıydı. Dedikleri hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Tek kaşını kaldırdı. “Meclis Başkanı’nızın Mara’nın yaklaşan çöküşünü ve Birlik, ülkesini fethettiğinde kaçınılmaz infazını düşünmediğini mi sanıyorsun? Ya da kendi hayatına karşılık bana Hayaletlerimi yok etme planınızdan bahsedip, benimle anlaşmayacak kadar asil olduğunu mu sanıyorsun? Lideriniz hakkında tahminlere varıp bundan faydalanmayacağımı mı sandınız?”

Adena, Başkan’ın sözlerini duyunca dövüşe ara verdi. Duyduklarına inanamayarak tiz bir çığlık atarken askerlerden biri kılıcıyla neredeyse onu kesiyordu ama bir şekilde elinden kaçmayı başardı. Oda etrafımda dö-

nüyor gibiydi, dengemi sağlamaya çalışıyordum. Meclis Başkanı benim için her zaman zayıf ve korkak bir adam olmuştu fakat yine de sonuna kadar Mara'nın yanında duracağını düşünmüştüm.

“Ateşkes müzakerelerimizin gerçekte ne hakkında olduğunu sanıyorsun?” dedi Başkan bana kurnazca.

Savaş cephesindeki ateşkesler, müzakereler. Mara için canlarını vermiş tüm Savaşçılar. Kaybedilen savaşımızın sancıları içinde mücadele eden tüm insanlar, İç ve Dış Şehir birlikte. Meclis Başkanı başından beri kendini kurtarmak için planlar yaparken bizler son kez de olsa bir direniş sergilemeye hazırlanıyorduk.

Keder ve öfke içinde, kılıcımı Baş Mimar'ın derisinin daha derinlerine sapladım.

Sonra birdenbire ilk Hayalet'in ürperdiğini gördüm.

Bize en yakın olandı, o kadar uzundu ki başı neredeyse cam odanın tavanına değiyordu. Az önce kanlı dişlerini bana doğru göstermişti. Süt gibi gözleri bir Hayalet'in yüzünde görmeye alışkın olduğum öfke ve acıyla doluydu.

Ama şimdi uzaklara bakıyordu, görünüşe göre kafası karışmıştı. Gözleri huzursuz bir sakinleşme çabasıyla etrafı tarıyordu. Sonra sanki zehirli bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi başını şiddetle salladı ve sağır edici bir çığlık attı.

Adena sıırttı. Başkan'ın kendinden emin ifadesi ilk kez soluyor gibiydi.

Başka bir Hayalet daha aynı şeyi yaptı, sonra bir başkası daha. Hepsinin içinde dalgalar hâlinde hızla ilerliyordu. Kafa karışıklığı ve dönen gözler... Ta ki her biri ıstırap içinde kıvrana kadar. Memnuniyetle gözlerimi kıstım. Belki de Meclis Başkanı'nın ihaneti bizi durduramamıştı.

Adena'nın serumu. Laboratuvarın kontrol odasına sızması. Tüm teorileri ve deneyleri. İşe yaramıştı; Birlik'in Hayaletler üzerindeki hâkimiyeti yok oluyor gibiydi.

Askerler en yakındaki Hayalet'e doğru döndü. İçlerinden biri büyük bir hata yapıp silahını cama vurarak Hayalet'e sakinleşmesi için bağırdı. Ama ses yarattığı sadece ürküttü, kendini öyle güçlü bir şekilde cama attı ki yüzeyde kandamları bıraktı. Cam zangırdıyordu.

Hayaletlerin bize olan saplantısı kırılmış olabilirdi ama yine de bir tür hayatta kalma dürtüsüyle motive olan yaratıklardı bunlar. Hapishanelerinden kaçarlarsa nefsi müdafaa için kör bir öfke patlaması yaşayabilirlerdi.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Adena.

Red odasında titriyordu. Askerler dikkatlerini ona yöneltirken o ise homurdanıyordu.

Bu sırada Baş Mimar elimden kurtulmak için mücadele ediyordu. Onunla güreşecek vaktim yoktu. Onu serbest bırakıp Red'in kafesine doğru atıldım. Elimde artık bir kılıç ve bir silah vardı. Bir, iki atış. Birkaç askere sert bir şekilde vurdum ve hemen yere yığıldılar.

Başkan'a ateş etmek için artık çok geçti, askerlerin arkasına saklanmıştı. Laboratuvarın her yerinde kargaşa hüküm sürüyordu. Hayaletler şimdi çığlık atıyor, kendilerini sertçe camlara vuruyorlardı, o kadar sert vuruyorlardı ki bazılarının kafaları çatlatıyordu.

Red'in odasındaki askerlerden oluşan arbedenin içine dalacakken ince, genç birisi tam önümden atlayarak mükemmel bir şekilde yere çömeldi. Yüzünün yarısı maskeyle örtülüydü. Jeran. Delirmiş gibi hızla askerlerin arasına girdi. Tek gördüğüm gümüş kılıçların parıltısı ve kandı.

Kalabalığın arasından su gibi akıp geçtim. Red odasının içinde, girişin yakınında hazır durumda bekliyordu. Cama yaslanmış, gözlerini bana dikmişti.

Kapıya ulaştım ve çıkması için camı kırarak açtım. Anında dışarı fırlayıp kanatlarını açtı, gözleri parlıyordu.

Etrafımızdaki tüm camlar kırılıyordu. Hayaletler serbest kalmıştı.

Alana daha fazla asker geliyordu. Dikkatleri Hayaletlere çevrilmişti. Ne var ki ilk defa Hayaletlerin öfkeden gözlerinin döndüğünü, ayrım gözetmeden yollarına çıkan herkese saldırdıklarını görüyordum. Köşede bir asker grubuyla savaşıyan Adena'ya yardım etmek için acele ettim. Kılıçları elime aldım. Fırlattığım anda isabet ettiler. Askerlerden ikisi hemen yere yığıldı.

Ama o kadar çoklardı ki... Biz daha önce komplekse girmek için kullandığımız çıkış koridoruna doğru koşarken Red'se yukarıdan askerleri püskürterek ilerliyordu. Çevremizdeki Hayaletler cam duvarları paramparça etmeye devam ediyordu. Bazıları kendilerini o kadar ağır yaralıyordu ki sonrasında resmen çığlıklar içinde yerde sürünüyorlardı.

Bu inanılmaz bir manzaraydı.

Gerçekten başarmış mıydık? Bu görevin Birlik'i zedelememizle sonuçlanması, Meclis Başkanı'nın yaptığı her şeye rağmen Birlik'in savaş canavarları üzerindeki kontrolünü yok etmiş olabilmemiz kulağa son derece imkânsız geliyordu.

Koridor karşımızdaydı ama sonunda bir grup asker bizi bekliyordu, hepsi de silahlarını çekmiş hazırды.

Adena kılıçlarından birini çekip askerlere fırlattı. Bir tanesine isabet etti ama hâlâ çok fazlalardı. Bize doğru yaklaşırlarken, başka askerlerden aldığım kılıçları çekip Adena'ya işaret ettim. Arkamızda bir yerlerde Red

gücsüz olmasına rağmen kalabalıkla savaşıyordu. Hayaletler artık serbestti, kan dondurucu çığlıkları havayı dolduruyordu. Kendimi düşmanlarımızla yüzleşmeye hazırlıyordum.

Jeran, Adena'ya baktıktan sonra öndeki askerlerin üzerine atladı. Saldırısını izlemek, mükemmel bir fırtınayı hareket hâlindeyken izlemek gibiydi; aynı anda her yerde, yoluna çıkan her şeyi yok ediyordu. Atlayıp eğiliyordu, kılıçları ölümcüldü. Adena hiç vakit kaybetmedi. Kalkan'ının hemen yanında yer aldı. Senkronize hareket ediyorlardı. Jeran ne zaman askerleri yaralamak için yere çökse Adena da onun etrafını sarıyordu. Jeran geri adım attığında Adena öne doğru adım atıyordu. Cephaneliğimiz tam teşekküllü olmasa bile, görülmesi gereken bir manzaraydı bu.

Koridorun içinden geçerken hızla ilerlemeye çalıştım. Jeran'ın acıyla nefesini çektiğini duydum, beline bir ok isabet etmişti. Adena, iki asker onlara saldırırken Jeran'ı hemen arkasına itti. Kılıçları havada dönüyordu.

Kıyafetimin altındaki yaraları hissetmiyordum. Biktirdiğim kanlı kesiklerin acısını hissetmiyordum. Bu yerden canlı çıkma şansımız varsa durup düşünecek lüksümüz yoktu.

Annemle bir zamanlar içinden koşarak geçtiğimiz o karanlığa geri dönmüş gibiydim. Sadece şimdi farklı bir yöne koşuyordum, Birlik'in katillerinin tarafına *doğru*. Tıpkı bir zamanlar bizim saflarımızı yarıp geçtikleri gibi biz de onların saflarını yarıp geçiyorduk. *Arkana bakma Talin.*

Derken birden yüzüme vuran soğuk havanın şokunu hissettim. Sonunda laboratuvar kompleksinin dışına çıkmıştık.

Hiçbir şey içeri girdiğimizdeki gibi görünmüyordu. Şimdi avlu Hayaletlerin kaçmasını engellemeye çalışan askerlerle doluydu. Etrafa bakınca buradan canlı çıkmayacağımızı düşündüm. Çok fazla asker vardı. Biz dört kişiydik, askerler onlarcaydı.

Yine de ilerledim. Arkamda bir yerlerde, kompleksin içinde, Red ortalığı kasıp kavuruyordu. Gücünü bastırmaya çalışsa bile yine de korkunç bir manzaraydı. Dışları parlıyordu. Onu almak için geri dönemezdim. Tek yapabileceğim, savaşıma devam ederken aramızdaki bağı hissederek ilerlemektir.

Buradayım, dedim ona. Buradayım.

Sert bir çekimle cevap verdi.

Bir kılıç bacağımdan beni yakaladı ve baldırımı derinlemesine kesti. Acıdan nefesim kesildi. Red panik içinde acımı hissetti. Tökezleyip dizimin üzerine düşsem bile hançerimi fırlattım. Hançer beni kesmeye çalışan askeri karnından yakaladı. Şok içinde bir şeyler mırıldandı. Hançerimi içinde döndürdükten sonra tekrar sapladım. Yere kapaklandı.

Tam o anda boynumda dev bir yumruk darbesi hissettim.

Gözlerim bir anda açıldı. Yumruk bir Hayalet'e aitti. Canavar beni havaya kaldırırken beyaz gözlerini kıstı. Soğuk, çatlak parmaklarını boğazıma geçirdi.

Bir an için yeniden zorba ellerin evinden dışarı sürüklediği o çocuk oldum. O an kim olduğumu ve nasıl karşı koyacağımı unutmuştum. Çaresizce boynumu kavrayan Hayalet'i tırmalamaya çalıştım.

Başkan'ın çatlak sesi zihnimde yankılanıyordu.

Mara için fazla iyisin. Sonra bir anda önümde belirdi. Burada, Hayalet beni tutarken yanımda duruyordu. Çizmelerimin burnu zar zor yere değiyordu ve beni

kendine bakmaya zorluyordu. Şimdi atının üstündeydi. Etrafımızdaki hasarı izlerken bir asker devriyesiyle çevriliydi. İnce yüzünün elmacıkkemikleri ışıpta keskin bir şekilde göze çarpıyor ve gözleri bir yırtıcı hayvanınkiler gibi parlıyordu.

Başını bana doğru eğerek, “Reflekslerin olağanüstü,” dedi.

Dişlerimi sıktım. *Savaş canavarlarınızı kaybettiniz*, demek istiyordum ona. Ama işte, yanında isteklerini harfiyen uygulayan bir Hayalet vardı.

Karşılığında sadece gülümsedi. “Kimsenin Hayaletlerimiz, Skyhunterlarımız ve Birlik’imiz arasında kurulan bağı bozacak şeyler tasarlayabileceğini düşünmemiştim. Yine de müttefik ekibinizle buradasınız.” Gözlerini kıstı. “Meclis Başkanı bize görevinizden bahsettikten sonra Baş Mimar’ın Hayaletlerimizi düzeltmek için hiçbir plan yapmadığını mı düşünüyorsunuz?”

Hayalet’in boğazımı sıkmasına karşı mücadele etmeye devam ederken Başkan’ın sesi gittikçe boğuklaşıyordu. Adena’nın serumuna rağmen Hayalet ona itaat etmeye devam ediyordu.

Mara Meclis Başkanı kendi hayatını kurtarmak uğruna Birlik’i devirmek için sahip olduğumuz tek şansı da yok etmişti.

“Kimse iki bağlı ruh arasındaki bağı tamamen koparamaz,” dedi. “Sen ve Skyhunter’ın arasındaki sorunun aynısı.”

Ve o anda başarısız olduğumuzu fark ettim.

Avludaki değişen manzarayı görebiliyordum. Birlik’le bağlantıları kopmuş gibi görünen Hayaletler... Bazıları şimdiden itaat etmeleri gereken askerlerden uzaklaşmaya başlamıştı. Dengesiz, kör saldırıları birden sona erdi. Hayaletler, Birlik’le olan bağlarından kurtulamıyordu. Yavaş yavaş eski hâllerine dönüyorlardı.

Adena'nın serumu geçici olarak işe yaramıştı. Daha biz buraya gelmeden önce görevimiz çoktan başarısız olmuştu aslında, Baş Mimar, Hayaletlere Red'in kanını etkisiz hâle getirecek bir madde enjekte etmiş olmalıydı.

Hayır. Başım dönüyordu. Bu görevi başarmanın bir mucize olacağını her zaman biliyorduk. Ama yine de umudum vardı.

Jeran, Adena'yı ısırmaya çalışan bir Hayalet'e karşı saldırıya geçti. Bacaklarını kesip boynundaki hayati damara kılıcını sapladı.

Görüş alanımın giderek bulanıklaşıyordu. Başaramamıştık. Ve şimdi burada, Birlik'in başkentinde ölecektik.

Bilincimi kaybetmek üzereyken Başkan'ın yeni bir emir daha verdiğini duydum. Bana doğru başını salladı. İlerleyen iki asker birden durdu, silahları hâlâ bana dönüktü.

Gökyüzünden rüzgâr sesi geliyordu. Bağımlı sayesinde, Red'in varlığının baskın bir hâl aldığını, gücünün zayıflayan bedenime aktığını ve beni ısıyla doldurduğunu hissettim. Onu artık göremiyor olsam da içgüdüsel olarak yüzümü yukarı çevirdim.

Buradayım, dedi bana.

Ve gerçekten de buradaydı, siyah metalden bir öfke girdabı olarak ortaya çıktı. Saldırdığı Hayalet'in çılgılık attığını duydum ve bir süre sonra yere düştüm. *Kalk,* dedim kendime. Ayaklarımın üzerinde durmaya çabalıyordum, sonra sendeledim. Etrafım sadece kırmızından ve gece karanlığından ibaretti.

Ani bir güç beni yerden kaldırdı. Rüzgâr yanaklarıma vuruyordu. Red'in kollarımı sıkıca kavradığını hissedebiliyordum.

Başaramadık. Anlamını yitirene kadar bu düşünce zihnimde tekrar tekrar döndü durdu. Dünya etrafımda kaybolmadan önce hatırladığım son şey bu cümleydi.

29

KAÇIŞIMIZ DURAĞAN ANLAR SİLSİLESİNDE gerçekleşiyor gibiydi.

Laboratuvar kompleksinin asker ve gözü kör Hayalet kaynaklı uzun koridorunu anımsadım. Ortada bir Baş Mimar ve askerleri tarafından korunan bir Başkan vardı. Avlu, etrafları askerlerce sarılmış, gözü hiçbir şey görmeyen öfkeli Hayaletlerle doluydu.

Görüntüler bir gidip bir geliyordu. Jeran'ın Adena'ya nasıl yardım ettiğini anımsadım. Red'in askerleri yaradığını, kanatlarını açtığını, yolundaki herkese ölüm sağtığını. Bir gece önce şehrin üzerinde yoğunlaşan sisi anımsadım, şimdi üzerimize merhametli örtüsünü seriyordu.

Yoğun sisin içinde Red, bağımızın rehberliğinde bana geri dönmüştü. Sonra çevremizdeki soğuk havayı, vücudumuzu gizleyen sis örtüsünü hatırladım.

Sessizliği ve onun üzerimde yarattığı ağırlığı.

Gidip gelen bilincimle Başkan'ın sesini tekrar tekrar duyuyordum. Red'le bağımız asla koymayacaktı. Kargaşanın içinde beni bulmasının tek yolu bu bağ olmuştu.

Başarısızlığımızın nedeni hayatta kalmamızın nedeni ile aynıydı.

Ertesi gün uyandığımda neredeyse şafak söküyordu. Altımdaki toprak serin ve nemliydi. Zihnimde annemle babamın silik bir hatırası vardı; bir rüyanın son kalıntıları. Annem kalın meyve dilimleri kesiyor, babam da benimle birlikte resim yaparken kollarımı sıvıyordu. Fırçasını mürekkebin içine batırıp kâğıdın üzerine bir yay çizdi. Ben de bu resmin o âna kadar gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünerek alçak sesle mırıldandım. Babam gülene kadar onu tekrar tekrar taklit etmeye çalıştım. *Kendi istediğin şeyi yarat*, demişti bana. *Çok daha iyi olacaktır*. Annem meyve tabağıyla yanımıza gelip bana bir dilim yedirdi, çenemden damlayan meyve suyuna gülüyordu.

Yerlerini karanlığa bırakıp birden yok oldular. Beni harekete geçiren şey soğuk olmalıydı çünkü delicesine titriyordum. Buranın havası, başkente göre çok daha soğuktu. Yine de mutluluk verici bir şekilde durgundu. Ağaçlardan kuş sesleri duyuluyor, ardından yakındaki bir dereden balık tutan insanların ve sıçrayan suyun sesi geliyordu. Kalbimdeki sızı hafifleyinceye kadar onları dinledim.

Kıpırdadım, ağrı kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı doğru inerken kıpırdadığıma pişman olmuşum. Yüzümü buruşturarak kollarımı ve bacaklarımı ovduktan sonra çevremdeki durumu değerlendirdim.

Şehrin dışındaydık; şehrin baskıcı kokusu, sokaklardaki insan kalabalığı, yüksek apartmanlar ve çadırlarla dolu dar sokaklar, burada Cardinia'ya dair hiçbir şey yoktu. Bu ormanda serin bir sis tabakası asılıydı ve doğrulduğumda ağaçların arasından uzaktaki bir vadiyi gördüm.

Red hâlâ bilinçsizce uyuyordu. Kanlar içindeydi. Bazıları kendi, bazılarıysa öldürdüğü askerlerin kanıydı. Nefesi yavaş ve dengeli çıkıyordu.

Bakışlarım derme çatma kamp alanına döndü. Jeran ve Adena neredelerdi?

Sonra yakınlardaki ağaçlardan birinin tepesinde Adena'yı gördüm, sırtını ağacın gövdesine dayamış boş boş vadiye bakıyordu. Sesimi duyunca aşağıya baktı, eli hemen çizmesindeki hançere gitti, sonra gülümsedi. Yine de o hatırladığım gülümseme değildi; bunda neşe yoktu, sadece yorgun bir rahatlık vardı. Birbirimize başımızla selam verdik.

Yanımıza otururken, "Soğuk için özür dilerim," diye işaret etti Jeran bana. "Cardinia'dan yaklaşık seksen kilometre uzaktayız. Red, ormanlara hangi yollardan geçmemiz gerektiği konusunda bize rehberlik etti. Ayağa kalkacak gibi olursan ayaklarını biraz yere vurmaya çalış." Elini cebine atıp bana bir avuç dolusu taze dağ meyvesi ikram etti.

Dikkatlice bir tane aldım. Parmaklarım kanla kaplıydı. Dilim o kadar kuru ve boğazım o kadar susuz kalmıştı ki ağzımı açmaya çalıştığımda birden öksürdüm, bir tane meyveyi bile yutamadım.

Elimi yaralı koluma gelişigüzel sarılmış bandajların üzerinde gezdirirken, Jeran bana biraz su verdi. Bandaj kan içindeydi. Asker kolumu kestiğinde içimden yükselen acıyı Red de hissetmişti, tıpkı alay sırasında askerlerin ona mızrak atmasıyla duyduğu ıstırabı benim hissetmem gibi. Şimdi, uykusunda bile, bağımızdan gelen acıyla kaşlarını çatarak hafifçe kıpırdanıyordu. Gözkapakları titriyordu.

"Talin?" diye fısıldadı Red, bu sefer bağımız aracılığıyla değil, yüksek sesle. Sesini hiç kullanmadığından

çatallı çıkmıştı. Gözleri birden açıldı ve kendimi o derin, koyu irislerle bakarken buldum. Birden kol ucunda tanıdık bir tüy yumağı ve titreyen bıyıklar gördüm. Faresi etrafa göz atmak için başını dışarı çıkarmıştı, minik pençeleri Red'in gömleğini sıkıca kavırıyordu.

Hâlim olsaydı kahkahalarla gülerdim. Her nasılsa, her şeye rağmen, bu lanet fare Mara'nın hapishanesinde, savaş cephesinde, Birlik'te, laboratuvarlarda ve dövüş sırasında hayatta kalmayı başarmıştı. Tıpkı Red gibi.

Farkında olmadan farenin kafasını okşarken Red bana gülümsedi. "Merhaba," diye mırıldandı yarım yamalak Maracasıyla.

Daha ne olduğunu anlamadan gözyaşları yanaklarımdan süzölmeye başladı. Belki de fare hâlâ hayatta olduğu içindi. Belki de Red'i uyanık görmenin verdiği rahatlamadandı, aramızdaki bağın hâlâ güçlü olduğunu hissetmektendi ya da başka bir Kalkan daha kaybetmediğim için. Ya da belki de görevimizde başarısız olduğumuzdandı. Mara'nın tüm umutları omuzlarımıza yüklendiği için de olabilirdi ama yine de buradaydık işte, elimiz boş dönüyorduk. Ve belki de annemin bir daha asla özgür bir ülkede yaşamayacağını bildiğim içindi.

Red acı içinde doğruldu. Sonra elini cebine atıp fareyi çıkararak yavaşça yere indirdi. Hayvan hevesle havayı koklayıp yakındaki meyvelerin kokusunu içine çekti.

"Yürü," dedi Red nazikçe fareye.

Fare ona bakmıyordu ama uzaktaki dağ meyvesi çalılarını görünce aceleyle oraya doğru koşturdu.

Uzun bir sessizlik oldu. Red farenin gidişini izlerken, küçük kız kardeşini düşündüğünü anlayabiliyordum.

Çevremizdeki ışık, uzaktaki tepelere dokunarak güçleniyordu. Onların çok ötesinde bir yerde Mara toprak-

ları vardı. Hiçbirimiz konuşmuyorduk. Zaten birbirimize söyleyebileceğimiz ne vardı ki? Bu yüzden Jeran, Red ve ben ağaçların arasından geçen her esintide irkilerek dağ meyvelerini bitirene kadar hiç konuşmadan oturduk. Bu hafif atıştırmalığın içimde uyandırdığı şiddetli açlığı görmezden gelmeye çalışarak dudağımı ısırdım. Annemle Dış Şehir'e ilk yerleştiğimiz zamanki karanlık yılların anıları gözümde yeniden canlanıyordu.

Jeran'ın gözlerinin etrafında koyu halkalar vardı. Gömleğinde de kurumuş kan lekeleri. Ancak çoğunlukla sağlam görünüyordu. Başarısız görevimizden sonra hâlâ bir şekilde hayatta olduğumuz mucizesini hiçbirimiz dile getirmiyorduk.

Başarısız... Olup biten her şeyin hatırası kalbimi sıkıştırıyordu.

Adena dikkatlice yürüyerek geldi. “Batıya doğru giden bir tren yolu gördüm,” diye işaret etti bize. “Ondan uzak durmalıyız.”

Oturdu ve hemen iki hançerini çıkardı, sonra onları bilemek için bıçaklarını birbirine sürttü. Bir süreliğine tek yaptığımız şey yakınlardaki su ve kuşların sesini dinlemek oldu.

“Şimdi ne yapacağız?” diye işaret etti Jeran sessizce. Çenesini sıkarken Mara yönündeki ağaçların arasından bakan vadiyi izliyordu.

Bundan sonra hangi yoldan gideceğimizi değil, eve vardığımızda ne yapacağımızı sorduğunu biliyordum. “Bilmiyorum,” diye işaret ettim.

“Geri dönersek,” diye işaret etti Adena, “bizi tutuklarlar.”

Bundan fazlası da vardı. Şimdi Mara'ya dönersek İlk Kılıç sadece bizi zincirlemekle kalmaz, aynı zamanda va-

tana ihanetten neredeyse bizi arenada infaz ederdi. Tıpkı Red'in başına gelenler gibi... Ülkemizi kurtarmaya çalışırken pisi pisine öldürülecektik.

Düşünce bana birden tuhaf geldi ve acı bir kahkaha attım. Vatana ihanet. Hâlbuki Mara, kendi Meclis Başkanı tarafından daha beter bir ihanete uğramıştı.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" diye işaret ettim Adena'ya.

Adena yüzünü buruşturarak yavaşça arkasına yaslandı. Canı benim kadar acıyor olmalıydı. Gözlerini Red'e çevirip söyleyeceklerini toparlamaya çalıştı.

Sonunda bana döndü. "Sence Birlik Başkanı haklı mı?" diye işaret etti.

"Neyle ilgili?"

"Meclis Başkanı ile ilgili."

Constantine'in bana söylediği sözleri hatırlayınca duraksadım. Böyle bir lider için savaşmayacak kadar iyi olduğumu kastederek, *İyisin*, demişti bana.

"Geri dönmemize gerek yok, biliyorsun." Derin bir nefes aldım. "Annemi de alıp kaçabiliriz. Bunu daha önce yaptık. Tekrar yapabiliriz."

"Nereye?" diye işaret etti Jeran.

Başka seçenek kalmamıştı ama Adena hâlâ çenesini sıkıyordu. "Ormana belki," diye işaret etti. "Nasıl hayatta kalacağımızı herkesten daha iyi biliyoruz. İhtiyacımız olan her şeyi ben yapabilirim. Hatta bazı aletlerim için Şebeke'ye gizlice girebilirim. Birkaç gün ya da belki haftalar sonra, Birlik nihayet savaş cephesini yarıp geçtiğinde ağaçlara sakalanabiliriz. Bizi aramak akıllarına bile gelmez. Orada kalabiliriz, hatta daha sonra hiç ummadıkları bir anda tekrar ortaya çıkabiliriz."

Red sorgulayıcı bakışlarla beni izliyordu. Adena'nın sadece bazı işaretlerini anlıyordu, ben de Red'e bağımız aracılığıyla söylediklerini kısaca tercüme ediyordum.

Kaşlarını çattı. *Sonunda bizi bulacaklar*, dedi bakışlarını Adena'ya çevirip. Bunu ona söylediğinde Adena sadece yüzünü buruşturdu ve kabullenmek istemedi.

“Birlik her yere ulaşabiliyor,” diye işaret etti Jeran. Dudakları bir ip kadar gergindi. “Bizi bulacaklar.”

Bizi uyarmaya çalışıyordu ama Adena umursamayacak kadar heyecanlı bir şekilde sözlerine devam etti. “Belki Birlik bize Mara'dakinden daha iyi davranır. Ne yapacağız, Birlik gelene kadar hapisane hücrelerinde çürüyecek miyiz?”

Jeran ona baktı. “Zaten yakında Birlik yönetimi altında olacağız, öyle değil mi?”

“Dolayısıyla her iki seçeneğin de birbirinden farkı yok, değil mi?” diye işaret etti Adena. “Kalsak da kaçsak da.”

“Öyleyse bütün bunları neden yaptık?” diye söylendi Jeran, sesi kısık ve kızgın çıkmıştı. Öfke üzerinden bir sis bulutu gibi geçiyordu, öyle ani ve karanlıktı ki hem Adena hem ben öylece kalakaldık. “Hayatlarımızı riske attık. Onurumuzdan ve duruşumuzdan taviz verip aptal bir görev için Birlik'in kalbine girdik. Sebep neydi? Bunu neden yaptık?”

“Evet, gerçekten neden?” Adena da şimdi öfkeliydi, gözleri parlıyordu, sesi keskin bir fısıltıya dönüşmüştü. “Ben etkilenmedim mi sanıyorsun? Denedim. *Denedim*, Jeran.” Sonra sesi birden titredi, tartışmanın ortasında hıçkırıklara boğulmaktan utandığı için sustu. Gözlerindeki yaşları görmememiz için başka tarafa döndü. “Bir şey değişmeyecek,” diye işaret etti. “Sonunda bizi bulacaklar.”

Bunun bizi nasıl kırdığını kalbimin en derinlerinde hissedebiliyordum. Belki hepimiz Mara için fazla iyiy-

dik. Gerçek suçlu Meclis Başkanı olsa da sadece tutuklanmak için bölgelerine geri dönmek aptallık mı olurdu? Neden hâlâ geri dönmek istiyordum?

“Geri dönmeliyiz,” diye işaret etti Jeran.

Öfke ve ıstırap içinde Kalkan'ının yüzüne doğru eğilerek, “Neden, Jeran?” diye işaret etti Adena. “Neden geri dönmeliyiz?”

“İlk Kılıç kalıp savaşırdı,” dedi Jeran. “Meclis Başkanı'nın yaptıklarına rağmen.”

Ve sonunda Jeran'ın nedenini anladım. Birlik'e gelmeden önce annemin masasının etrafında toplandığımızda, babasına kendini kanıtlamak için bir Savaşçı olduğunu anlatmıştı. Sonra bize abisi yüzünden savaştığını, Gabriel'in acımasız saldırılarına karşı kendini nasıl savunacağını öğrenmek istediğini söylemişti. Bunların hepsi doğru nedenler olmalıydı ama tek neden değillerdi. Bizimle Birlik'e girmesinin, kompleksten kurtulmak için bu kadar çok savaşmasının ve Meclis Başkanı'nın yaptıklarını öğrendikten sonra bile geri dönmek istemesinin nedeni bunlar değildi.

Sebepten İlk Kılıç'tı. Çünkü genç, nazik ve sonsuza dek sadık Jeran, sevdiği adama sırtını döndüğünü bilerek yaşamaktansa geri dönüp Aramin'le ölmeyi tercih ederdi.

Ben de bu yüzden dövüşmüyordum? Jeran yüzünden. Ve Adena. Ve Corian. Herkesin yüzü akşam ışığında aydınlanırken annemin masasında birlikte yediğimiz o akşam yemeği yüzünden. İç Şehir sokaklarından koştururken gördüğüm, yıllarca süren savaş nedeniyle kemikleri sayılan çocuklar yüzünden. Birilerinin onların yanında yer alması gerekiyordu.

“Ben geri dönüyorum,” diye işaret ettim. Red'e baktım, bağımız aracılığıyla tekrar ettim. *Ben geri dönüyorum.*

Red, Savaşçı selamıyla göğsüne vurdu. *Sen geri dönersen ben de dönerim*, dedi bana.

Aramızdaki çekimi hissederek ona baktım. Onun için katil olabilirdim, o da benim için olurdu, biliyordum. Birlik'in bize bu hediye vermiş olması ne kadar tuhaftı: Kırılmayacak bir bağ.

"Mara için mi?" diye işaret etti Adena.

"Mara fikri için," diye cevapladı Jeran.

"Fikirler havadan başka bir şey değildir," diye mırıldandı Adena.

"O zaman gerçekten kaybolmuşuz demektir," diye işaret ettim.

Bundan sonra tek kelime etmedik. Güneş orman örtüsünden üzerimizi ısıtana kadar ilerledi, ardından vadiyi pembe ve morla kapladı. Ufukta son ışıklarının kaybolmasının ardından, kamp malzemelerimizi toparlayıp gecenin koruyuculuğuna sığınarak alacakaranlıkta yolumuza devam ettik.

Cardinia'dan kaçışımızın beşinci gününün akşamı, nihayet savaş cephesini geçip Mara'ya girerken ellerimiz havada, silahlarımız kınındaydı. Savunma yerleşkelerinden çıkan Maralı askerler ellerinde iplerle geliyorlardı. Aralarında bağırıyorlardı. Bizi çoktan tanımışlardı.

Savaşçılar. Ülkenin en ölümcül askerleri. Mara'nın gururları. Özgürlük ile yok oluş arasında duran tek engel.

Hiçbir önemi yoktu. Her türlü, suçlu olarak ülkemize geri götürülecektik.

NEW AGE

MARA

30

KASVETLİ BİR SESSİZLİK İÇİNDE MARA'YA DÖNDÜK.

Hepimiz yaralı ve bitkin durumdaydık, ülkeyi ilk terk ettiğimiz zamana göre kendimizin gölgeleri hâline dönmüştük.

Bizimle geri dönen Savaşçılar hiç konuşmuyordu. Sessizlik içinde giderken bakışları huzursuzca Red'e kayıyordu. Onunla geri kalanımız arasında geniş bir boşluk bırakmışlardı, beklenmedik bir hareket yapması ihtimaline karşılık etrafını bir silah çemberiyle sarmışlardı. Adena, Jeran ve ben ellerimiz ve ayaklarımız bağlı, kendi atlarımız üzerinde ilerliyorduk, birer Maralıdan ziyade düşman askerler gibi. Havadaki ağırlığı görmezden gelmek imkânsızdı.

Hiçbirimiz diğer Savaşçılara Meclis Başkanı'yla ilgili tek kelime etmedik. Şimdi burada, vatana ihanetten tutuklanan suçlular olarak bunu söylemek, bizi sadece yalancı gibi gösterecekti. Böyle bir iddiaya kim inanırdı? Bunu hemen Meclis Başkanı'na yetiştirirlerdi ve bizi daha yargılamadan öldürürlerdi.

Red önüne bakıyordu ama yine de dikkatini üzerimde hissedebiliyordum. Buradan kurtulabilir miyiz diye merak ediyordu. Bana doğru bakana kadar bekledim, sonra kafamı hayır anlamında hafifçe salladım. Koca bir savaş alanını katledebilen Red bile başına sıkılan bir kurşunla başa çıkamazdı. Etrafında çok fazla silah vardı. Ayrıca özgür kalmak için Savaşçıları öldürürsek o zaman geride Mara'yı koruyacak kim kalırdı? Bir tepeye tırmanırken Newage'in tanıdık görüntüsü belirdi ve Savaşçılardan biri bana döndü. Yıllardır birlikte antrenman yaptığımız bir kızdı ve bizimle iletişime geçmek isteyen birkaç kişiden biriydi.

“Birlik'in mahkûmlarına ne yaptığını gördünüz mü?” diye işaret etti bana tereddütle.

Gözlerini kocaman açmıştı, merakla bana bakıyordu. Yakalandıktan sonra bir daha hiç haber almadığı bir tanıdığı için sorduğunu hemen anladım. Aklıma laboratuvarı gördüğüm, dönüşmek üzere olan Hayalet geldi. Bakışları o kadar deliciydi ki onu ilk başta Corian sanmıştım. Sonra da ulusal panayırda sergilenen Hayaletlerin geçit törenini düşündüm.

Ama ona hiçbir şey anlatamadım, sadece başımı sallayabildim. Bağlı ellerimi boşuna hareket ettirmeye çalışıyordum.

Her iyi Savaşçı gibi gösterdiği tek gerçek korku belirtisi çenesini sıkarak olmuştur. Başını sallayıp önündeki şehre odaklandı.

Meclis Başkanı diğer Senatörlerle şehrin girişinde bizi bekliyordu. Gözlerine baktım. Bizi getiren Savaşçılara onay vererek gözlerini kaçırdı. Kapıların her iki yanında, bize bakmak için bekleyen bir grup insan vardı. Toplanan İç Şehirli vatandaşlar yüzlerimizde bir miktar umut işareti arıyorlardı. Dış Şehir'den gelen mülteciler de boş gözlerle bizi izliyordu.

Bir süre sonra gözlerini başka yöne çevirdiler. Belki de gerçeği bilmemek daha iyiydi.

Aniden kalabalığın içinde annemi fark ettim. Ellerini kavuşturmuş farkında olmadan sıkıyordu. Gözleri benim üzerimdeydi. Pantolonunun paçasına sıçrattığı çamurdan, yaklaştığımızı duyar duymaz evinden buraya kadar koştuğunu anlamıştım.

Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama sözler boğazına takılıyordu. Bileklerimdeki zincirler dayanılmaz derecede ağırdı. Birlik sınırı geçtiğinde onu orada kim koruyacaktı? Ona ne olacaktı?

İç Şehir'e girerken, yıllardır tökezlediğimi görmeyi bekleyen insanlardan yüksek sesle alaycı bir şeyler duymayı bekledim. Ama beni şaşırtmışlardı. Bizi sessizlikle karşıladılar. Biz geçerken birkaçı başını eğdi. Bazıları küçümseyerek göz göze gelmeyi reddediyordu ama çoğu sakın, hatta saygılı görünüyordu. Birçoğu Jeran ve Adena'yı tanıyordu. Aslında hepimizi tanıyorlardı ve bana öyle geliyordu ki hapis cezasına rağmen dönüşümüz için minnettarlardı.

Yürüyüşümüz Ulusal Meydan'a kadar devam etti. İlk Kılıç orada, hapishanenin girişinde bizi bekliyordu.

Yüzünde hiçbir memnuniyet belirtisi yoktu. Jeran'ı görünce bakışları yumuşadı ama atlarımızdan indirilip zorla önüne götürüldüğümüzde hiç kımıldamadı. Jeran'a baktım. Başını aşağıda tutmaya dikkat ediyordu ancak vücudu içgüdüsel olarak İlk Kılıç'ın yönüne yaklaşıyor gibiydi.

İlk Kılıç her birimizi tek tek inceledi. Bekledim, bizi tam burada parçalar mı diye merak ettim.

Ve sonra başını öne eğerek bize selam verdi, uzun bir süre öylece kaldı. "Hayatta olduğunuz için mutluyum," dedi.

“Bizi hapse atacak kadar da mutlu musun?” diye sordu Adena. Diğer Savaşçılar donup kaldı.

Ama Aramin kızgın görünmüyordu. Kontrolünün dışındaki kararlar yüzünden bitkindi. Tek kelime etmeden Adena’ya baktı çünkü sorusuna verilecek iyi bir cevabı yoktu. Adena olduğu yerde kaldı. İlk Kılıç’a meydan okurcasına bakıyordu.

“Her biriniz ayrı ayrı hapsedileceksiniz.” Bakışlarını Red’e çevirdi. Red’in onu sorgusuz sualsiz öldürebileceğini biliyordum. Buradaki hiç kimse Red’i fiziksel olarak engelleyemez ya da onu bağlı tutamazdı. Ama Aramin’in yüzünde korku yoktu. “Skyhunter eski hücrelerine geri dönecek.”

Red, İlk Kılıç’a tiksinti içinde baktıktan sonra gözlerini başka yöne çevirdi.

Hapishanenin derinlerine götürüldük, en aşağılara, karanlığın sadece meşale ışıklarıyla aydınlandığı rutubetli katlara indik. Burada her birimiz ayrı ayrı hücrelere yerleştirildik. Benimki küçüktü, annemin evinden de küçük. Zeminde ve duvarın yanında avuçiçi büyüklüğünde parmaklıklar vardı. Yerdeki parmaklıklardan altımdaki hücrede Jeran’ın volta attığını gördüm. Adena’nın nerede tutulduğunu bilmiyordum.

Duvara yaslanıp gözlerimi kapadım. Red en alt katlardaydı ama dünyasını görebileceğim kadar yakındı. Silahlarını ona doğrultmuş bir şekilde etrafını saran küçük bir asker ordusu tarafından hücresinde izleniyordu.

Red. Bağımız aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım. Duyamayacak kadar uzaktaydı ama hafif bir ışık parıltısıyla ruh hâlinin değiştiğini hissediyordum.

Beni duyamasa bile hissettiğini bilmek hoşuma gidiyordu. Ben de devam etmeye karar verdim. *Tam başladığın yere geri döndüğün için üzgünüm.* Bu düşünceye

karşılık acı bir kıkırdama çıktı ağzımdan ve sanki cevap vermeye çalışıyormuş gibi onun da kısa bir süreliğine eğlenme duygusuyla dolduğunu hissettim. *Pekâlâ, en azından birimizin bundan memnun olmasına sevindim, dedim ona alaycı bir şekilde.*

Sessizdi ama aramızdaki mesafe boş değildi. Kendimi zihnimdeki varlığının keyfine kaptırdım.

Üzgünüm Red, dedim ona bir süre sonra. *Ailenin intikamını almak istedik. Elinden gelen her şeyi yaptın ve seni esir tutan yere geri dönmeye dayanabildin. Seni yüzüstü bıraktık.*

Bu farkındalığın ağırlığı üzerime çökmüştü. Hislerimi bastırmaya çalışarak karanlıkta kıpırdamadan durdum. Red'in her şeyi hissetmemesine seviniyordum.

Ne yapacağımı bilmiyorum, diye itiraf ettim. Tüm bunların altından nasıl kalkacağımızı bilmiyorum. Belki de kalkamayacağız.

Ruh hâli yine değişiyordu, şimdi mutsuzdu ama orada başka bir şey daha vardı. Şükran duygusu. Ve sonra... Neydi o?

Sevgi miydi? Bu düşünce beni utandırıyor ama onu yok saymam gerekirken içimin cesaretle dolup taşıtığını fark ettim.

En çok da seni daha iyi tanıma şansım olmadığı için üzgünüm, dedim. Belki başka bir hayatta birbirimizle daha fazla zaman geçirebilirdik. Bunu... Duraksadım, nabzım hızlanıyordu. Bunu çok isterdim.

Red cevap vermedi elbette ama duyguları benimkiyle birlikte hareket ediyordu. Sıcak ve samimi. Beni kendine doğru çekip güçlü ve sağlam kollarıyla sımsıkı sardığını hayal ettim. Derken bu duvarların arasından bir yerden, aşağıdaki bir hücreden, yüzünün bana yakın belirsiz bir görüntüsüyle cevap verdi, aşağı bakıyordu.

Hücremin kapısı gıcırdayarak açıldı. Bir askerin hafifçe başını salladığını görünce hayal dünyamdan sıyrıldım. “Ziyaretçin var,” dedi bana. Sonra annemi içeri almak için kenara çekildi.

Annemin elinde küçük bir kumaş çanta vardı. Çanta çok dağınıktı. Muhtemelen askerler, çantanın incelikle bağlanan düğümlerini açıp içindeki her şeyi karıştırdıktan sonra çantayı anneme geri fırlatmışlardı. Bana hüznü bir gülümsemeyle bakıyordu, gözleri zincirlerimin üzerinde dolaştıktan sonra karşıma oturdu ve bez çantayı açtı.

İçinde sıcacık ev yapımı kıymalı poğaç, büyük bir kâse havuçlu kızarmış piliç ve erişte vardı. Evinin yanındaki ağaçtan topladığı olgun kayısıların yanı sıra dövülmüş deniz unundan ve şeker otundan yapılmış kekler de vardı.

Manzarayı gördüğümde boğazım düğümlendi. Tavuk, İç Şehir’de bile ulaşılması kolay bir şey değildi, kıymalı poğaçalar için sığır eti de. Annem bu yemekleri pişirmek için kimbilir karşılık olarak ne vermişti.

Yüz ifademi görünce kızgınlıkla elini salladı. “Şehre geri döndüğünü gördüğümde düşündüğüm ilk şey...” diye işaret etti. “Son birkaç haftadır yeterince yemek yememiş olman. Son güzel yemeğiniz, siz gitmeden önce birlikte yediğimiz yemek olmalı.”

Şimdi gerçekten gülüyordum, sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyordu. Cardinia’ya giden bir trende ölüm riskini almıştık, Başkan’la göz göze gelmişim, Birlik’in laboratuvar kompleksine kadar girmiştim ve kaçışımız ihbar edilmişti, savaş cephemizin her iki tarafını çevreleyen ormandan kaçmışım ama annemin asıl endişesi Birlik’teyken yeterince yemek yemememdi.

Ona sarılmak istedim. “Teşekkür ederim,” diye işaret ettim. Poğaçalardan birini aldıktan sonra ikincisini de anneme uzattım.

Kaşlarını çatıp başını salladı. “Bunlar senin için,” dedi Baseaca. “Sadece yemek yediğini görmek istiyorum.”

Annem tekrar konuşmaya başlamadan önce poğaçalardan birini ve tavuklu erişte kâsesinin yarısını bitirdim. “İlk Kılıç’a seninle ne yapmayı planladıklarını sordum,” diye işaret etti. “Bana bir şey söylemiyor. Kimse bana bilgi vermiyor.” Bezgin bir surat ifadesiyle duraksadı. “Sana hiçbir şey yapamazlar. Hele ki Birlik savaş cephesini geçmek üzereyken. Bizi savunman için Savaşçı paltonla sana ihtiyaçları var.”

En iyi tahminim infazdı çünkü Mara’nın bir sonraki saldırıdan sağ çıkıp çıkmayacağı Meclis Başkanı’nın umurunda değildi ve ben onun vatana ihanetiyle ilgili gerçeği yaymaya başlamadan önce susturulmamı isteyecekti. Ama anneme bunu söylemek istemiyordum, özellikle de Birlik’in yakında burayı işgal edeceğini biliyorken. Zaten Meclis Başkanı’nın ihanetini bilmesinin ona ne faydası olabilirdi ki? Meclis annemin de bildiğini anlarsa bu sadece onu da cezalandırmak için başka bir sebep olacaktı.

“Bana da sana verdikleri bilgiden daha fazlasını söylemediler,” diye cevap verdim. “Ama ne önemi var ki, öyle değil mi?”

Yerdeki soğuk, nemli taşlara baktı. “Tabii, önemi yok.”

Duruşundaki keder, bizi Birlik’in yasalarının dışında tutmak için ne kadar uğraşsa da yine de onların eline geçeceğimizi kabul ettiğini gösteriyordu. Bu gerçekleşince de Mara Meclis Başkanı’nın bana yapmayı düşündüğü

şey, Birlik Başkanı'nın bana yapacaklarının yanında hiç kalacaktı.

“Saklanmalısın anne,” dedim ona. “Geldiklerinde. Beni duyuyor musun? İlk işarette ormana ilerle. Kalabil-
diğin kadar kal orada.”

“Sen kalıp savaşıırken mi?” dedi annem Baseaca yüksek sesle. “Tekrar koşmayacağım. İlk koştuğumda pek işe yaramamıştı.” Uzun bir süre duraksadı. “Oralarda neler gördün?” diye fısıldadı.

Ne sormaya çalıştığını biliyordum. Hepimizi ne tür bir kaderin beklediğini merak ediyordu.

“Karanlık,” dedim ona. “Işık kılığına girmiş.”

Cevap vermedi. Bir süre sonra, “Umarım onu zihninin arkasına gömebilirsin. Bazen unutmak daha iyidir.”

Doğrudan annemin gözlerinin içine baktım. “Seni seviyorum,” diye işaret ettim.

Annem ellerimi ellerinin arasına aldı, sonra parmaklarımı öptü. “Seni seviyorum,” diye işaret etti.

Bu sözler evimize yabancı sözlerdi. Basea kültürünün bir parçası olmadığı kadar hayatımızın da doğal bir parçası değildi. Ancak nadirliği daha fazla ağırlık taşımasına neden oluyordu. O duyguyu annemin kolumu kavrayışının gücünde ve bakışlarının derinliğinde hissedebiliyordum.

Sonunda askerler onu dışarı çıkarırken, “Vazgeçme,” dedi bana kendi anadilimizde. “Henüz kaybetmedin.”

* * *

Akşamüstü yaklaşırken hafif bir uykuya daldım. Kapımın önündeki askerlerin konuşmalarına kulak misafiri olduğum kadarıyla İlk Kılıç gece olmadan her birimizin hücrelerini ziyaret edecekti. Belki de bize kaderimizin ne olacağını söylemek için gelecekti.

Akşam olduğuunda Jeran'ın hücrelerinde bir hareketlilik duydum. Uykumdan uyanıp zemindeki ızgaramdan aşağı bakmak için başımı eğdim. Jeran ayağa kalkmıştı. Yumruğunu göğsüne vurdu ve kapısından giren figüre doğru başını eğdi. Hücrelerimizin içine süzülen meşalenin ışığında Aramin'in yüzü mavi ve gri tonlara bürünmüştü.

İlk Kılıç hiç vakit kaybetmedi. "Meclis Başkanı idamınızı ayarlamamı emretti," diye işaret etti Jeran'a. Hareket hâlindeki ellerinin hatlarına daha yakından bakmak için gözlerimi kıstım.

Jeran ilk başta cevap vermedi. Aramin'in daha fazlasını söylemesini beklerken başını öne eğdi. Aramin bunu yapmadığındaysa yutkundu ve başını salladı. "Peki ya Talin ve Adena?" diye sordu Jeran yüksek sesle.

"Aynı cezaya çarptırılacaklar," diye cevapladı Aramin.

"Suçları ne?" diye sordu Jeran gözlerini kısarak.

"Meclis'ten gelen emre itaatsizlik etmek ve izinsiz düşman hattını geçmek."

"Aramin," dedi Jeran. Aramin göreve geldiğinden beri, Jeran'ın İlk Kılıç'a ismiyle seslendiğini ilk kez duyuyordum. "Bunu hak etmediklerini biliyorsun."

Aramin, Jeran'ın sözlerinden etkilenmiş benziyordu. Gözlerini kırptırdı. Birdenbire, aralarındaki enerji üst ilişkisinden ziyade, bir zamanlar savaşta yoldaş olan aynı rütbeli iki genç askerin enerjisine dönüştü.

"Neden ki?" diye sordu Aramin gergin bir şekilde.

"Savaşçı olduğumuzda bu ülkeyi hayatımız pahasına korumaya yemin ettik."

"Bu doğrudan bir emirdi."

"Bazen sevdiğin şeyi korumak için bir emre itaatsizlik etmelisin."

Jeran'ı ilk defa İlk Kılıç'ına karşı gelirken görüyordum. Aramin belli ki bunun ağırlığını hissediyordu. Jeran'ın söylediklerini sessizce değerlendirdi. Sonunda, "Peki ya sen?" dedi.

Jeran duraksadı.

Sessizlikten sonra Aramin kaşlarını çattı. Kulaklarını delen siyah kemikler güçsüzleşen ışıktaki parlıyordu. "Başkasına kefil olmak için tüm gücünü ve tutkunu harcadın. Peki ya sen? Sence cezayı hak ediyor musun?"

Jeran cevap vermeden uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır," diye cevapladı. Ama bunu o kadar alçak sesle söyledi ki Aramin bile onu zar zor duydu.

İlk Kılıç iç geçirdikten sonra kılıçlarından birini çekti ve astına doğrulttu. Sonra kılıcı Jeran'a verip kendisi için başka bir tane çıkardı. "Beni etkisiz hâle getir, hadi," dedi Jeran'a.

"Ne?"

"Ölüm Dansçısı lakabının bir sebebi var. Beni etkisiz hâle getir, hak ettiğin hayat için savaş. Ben de serbest bırakılmanı emredeceğim."

Jeran başını iki yana salladı. "Seninle dövüşmeyeceğim, Aramin."

"Biz hep dövüşürdük. Antrenman yaptığım en iyi Savaşçı sendin."

"Öyleyse seni hayal kırıklığına uğratacağım," dedi Jeran.

Aramin'in dudakları gerildi. "Özgürlüğün için dahi savaşmayacak mısın?"

Jeran sessiz kaldı, söylemek istediği şeyleri söylemek için mücadele ediyordu.

Aramin hiçbir uyarıda bulunmadan öne doğru fırladı. Kılıcını Jeran'a doğru salladı. Hareketinde hiç merhamet yoktu ama Jeran onu kolaylıkla saptırdı, kendi kılı-

cını bir anda havaya kaldırıp dönmeden önce Aramin'in kılıcına bir kez vurdu. Aramin tekrar hamle yaptı, bu sefer çok yüksekten. Jeran eğildi ve yumuşak bir hareketle kılıcını döndürdü. Aramin'in vuruşuysa Jeran'ın kılıcını sıyrıp geçti.

Aramin, Jeran'ın kusursuz tekniğine rağmen misilleme yapma konusundaki isteksizliğine karşılık kaşlarını çatı. "Neden karşılık vermiyorsun?" dedi dişlerini sıkarak. Yeniden hamle yapmaya kalktı ancak Jeran yine darbeyi başka yöne çevirdi ve yine Aramin'e geri hamlede bulunmadı.

Artık Aramin'in sesi kulağa kederli geliyordu. "Başkalarını savunursun, onların yaşama hakları için savaşsın. Ama seni incitmek isteyenlere karşı kendini savunmuyorsun. Kendin için savaşmıyorsun."

"Tıpkı senin aynı fikirde olmadığın Meclis Başkanı'na karşı sesini çıkarmadığın gibi," dedi Jeran sertçe.

Aramin şaşkın bir hâlde dövüşün ortasında durup geri çekildi.

Jeran'ın gözlerinde vahşi ve şiddetli bir şeyin parıltısı vardı. "Meclis Başkanı mültecilerin saflarımıza katılmasını reddediyor," diye devam etti. "Sadece zengin arkadaşları için asker tayınlarını güvende tutuyor. Ve öğrendiğimiz üzere, kendi can güvenliği için kendi ülkesini düşmanına satmaya hazır. Ama yine de onun için savaşıyorsun. Uymamı istediğin emirler bunlar mı?"

İlk Kılıç sessizdi, kılıcı hareketsizdi. Sanki onu ilk kez görüyormuş ve hiç tanıımıyormuş gibi bakıyordu Jeran'a. Nefesimi tutup izledim.

"Meclis Başkanı kendi ülkesini düşmanına satıyor demekle ne kastediyorsun?" dedi alçak sesle.

"Talin'e sor," diye cevap verdi Jeran. "Gerçi bu bir şeyi değiştirmeyecek. Bir grup vatan haini Savaşçılar

olarak sözümüzün değeri var mı ki? Mara ayakta durduğu sürece Meclis Başkanı hep iktidarda kalacak.” Başını salladı. “Bazen sevdiklerini korumak için emirlere itaatsizlik etmen gerekir.”

“Peki, senin sevdiklerin kimler?” diye sordu Aramin sessizce.

Jeran hiçbir şey söylemeden Aramin’in ona verdiği kılıcı yere fırlattı ve diz çöktü. Yumruğunu göğsüne dayadı. Saçının topuzu hafifçe gevşemişti ve yüzünün her iki yanından dağınık, kızıl-sarı saç telleri dökülüyordu.

“Buraya...” diye söze girdi Jeran, “senin için geri geldim.”

Aramin uzun süre cevap vermedi. Cevap verdiğinde ise sesi kısıktı. “Birlik’in ulaşamayacağı bir yerde, ormanda kalmalıydınız.”

Jeran kımıldamasa da Aramin’in tepkisinin yarattığı etkiyi ve onda bıraktığı sarsıntıyı görebiliyordum.

“Yanımda ölmendense hayatta kalmanı tercih ederim,” diye ekledi Aramin.

Sonra dönüp hücreden çıktı ve Jeran’ı yerde tek başına, diz çökmüş hâlde bıraktı.

* * *

İlk Kılıç, Jeran’ın hücrelerinden ayrılalı ne kadar zaman geçmişti, bilmiyordum. Gece tüm ağırlığıyla çökmüş, hücrem karanlığa gömülmüştü. Sadece duvar kenarındaki ızgaradan aşağıya süzülen hafif ayışığıyla aydınlanıyordu. Bir süre kafamda saatleri saymaya çalıştım. Bazen hafif kestiriyordum ama kâbuslar beni derin bir uykuya dalmaktan alıkoyuyordu. Rüyalar benim miydi, yoksa Red’in miydi bilemiyordum.

Sonunda gecenin tuhaf bir saatinde hücremin kapısı tekrar açıldı. Duvara yaslandığımda gelen misafire eşlik eden bir asker göremedim bu sefer. Derken Aramin birden karanlığın içinden çıkıp tek başına karşımda dikildi.

Yüksek sesle konuşmuyordu. Diz çöküp bana tuhaf, sert bir bakış attı. Tartışmak üzere olduğumuz şeyin, savaş cephesindeki Hayaletleri avlamak kadar tehlikeli olduğuna dair bir uyarı gibiydi bu.

“Meclis Başkanı hakkında ne biliyorsun?” diye işaret etti bana.

Bakışlarını inceleyince gözlerinde İlk Kılıç olmadan önceki genç adamı gördüm. Jeran’ın uyandırdığı kişi buydu; savaş cephesinde o kadar cesur ve dik başlı biriydi ki gencecik yaşında bize liderlik etmesi için seçilmişti. Birlik’e kaçabilmemiz için Jeran’a yazdığı ve hepimizi uyaran mektubu geldi aklıma. Şimdi de Aramin gerçeği öğrenme çabasıyla kendini riske atıp beni gizlice görme-ye gelmişti.

Aramin tereddüdümü gördü ama bu konuda yorum yapmadı. Sadece sabırla bekledi.

“Görevimiz başarısız oldu,” diye işaret ettim. “Ama başarılı olabilirdi. Adena’nın keşfi Birlik’in laboratuvar kompleksindeki Hayaletlerin bakıcılarıyla olan bağıni kesebilirdi. Hatta kısa bir süre bu planın işlediğini bile gördük. ”

“Peki, ne oldu?”

“Birlik, bir şekilde, bizim yolda olduğumuzu, onların topraklarına girdiğimizi ve Hayaletleriyle bağlarını yok edeceğimizi biliyormuş. Birlik Başkanı bana başından beri bizi beklediklerini söyledi. Bizim geldiğimizden haberleri varmış.”

İlk Kılıç’ın bakışları benimkini delip geçti. Sırada ne olduğunu artık biliyordu.

“Aramin,” dedim ona, “Meclis Başkanı, Mara düş-tükten sonra kendi hayatının bağışlanması karşılığında Birlik Başkanı ile bir anlaşma yapmış.”

Aramin donuk gözlerle uzaklara baktı ve kapımın önünde titreyen meşaleleri inceledi. “Ne anlaşması?” diye sordu.

“Meclis Başkanı onları Hayaletleriyle bağlarını kes-meye çalışacağımız konusunda uyarmış. Onlara keşfimi-zi anlatmış ve bu da Red’in kanına karşılık bir panzehir oluşturmaları için Birlik’e yeterli zamanı vermiş.”

“Bundan emin misin?”

“Başkan’ın kendisi söyledi.”

“Bunu kimseye anlattın mı?”

“Hayır.”

“İyi.” Aramin’in dudakları gerildi. “Meclis Başkanı ona karşı yapılan bu suçlamayı duyarsa sizi kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey kalmaz.”

“Bizi kurtaracak mısınız?”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. “Keşke öyle bir şansım olsa.”

Gülümsemesine karamsar bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Yapabileceğin bir şey yok, değil mi?”

Sessizdi ve ilk defa bir şekilde hepimize liderlik etme gücüne sahip, bana Dış Şehir’den kaçma şansı veren, daha önce hiç ağladığını görmediğim bu askerin şimdi çaresiz olduğunu görüyordum.

“Üzgünüm, Talin,” diye işaret etti.

Sadece başımı salladım. “Öyle ya da böyle, zaten kaybedeceğiz,” diye yanıt verdim. “Belki Maralıların el-lerinde ölmek daha iyidir.”

Aramin bana baktı. Sonra ayağa kalktı. “Peki,” dedi. “Kaybedeceksek de en azından onu doğru bir şekilde ya-palım.”

31

GECE İLERLİYORDU. HUZURSUZ UYKUMDAN aniden uyandım. Hücre kapımın dışındaki her ses; nöbet değişimlerinde askerlerin çizmelerinin yarattığı yankı ve diğer mahkûmlardan gelen sesler beni irkiltmeye yetiyordu. İlk Kılıç'ın yeniden beni görmeye geldiğini veya Meclis Başkanı'nın beni öldürmesi için birini gönderdiğini düşünüyordum. Ama kimse yoktu.

Red. Bağımız üzerinden tekrar ona ulaşmaya çalıştım. Beni bir şekilde duyması umuduyla gece boyunca ona düzenli olarak seslendim ama duysa bile cevap vermiyordu. Onun iplerini kopardığını, tüm zincirlerini kırdığını ve askerlerin hepsini katlettiğini hayal ettim. Ama böyle bir şey yapmazdı. Özellikle de hayatlarımız risk altındayken, yaklaşmakta olan Birlik'e karşı herkesin geri adım atmasına ihtiyacımız varken.

İnfazımıza karar verilirse ne olacaktı? Red bizi kurtarıp tanıdığımız herkesi arkada bırakarak vahşi doğada güvenli bir yere gitmemize imkân sağlar mıydı?

Red'in aklımdan geçen her sözü duymasa da duygularımı hissettiğini umuyordum. Bir süre sonra hislerinin

itici gücünü hissettim. Öldürölmek üzere arenaya götü-röldüğümüzü düşünönce içi öfkeyle doldu. Bunu yapardı, anlamıştım. Bizi korumak için her şeyi yapardı.

Gün içinde hiçbir ziyaretçi gelmedi. Aramin'e bir şey olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Ya Meclis Başkanı onu tutuklattıysa ya da öldürdüyse? Jeran, bilekleri titrerken duruşlarını çalışıyordu. Bazen ızgaradan yukarı bakıyor, gözleri beni arıyordu. Beni bulduğundaysa bakışları çaresizlikle doluydu.

"Haber yok mu?" diye işaret etti bana.

Başımı iki yana salladım, yürüyüşüne devam etmek için arkasını döndü. O da Aramin'i merak ediyor olmalıydı.

Bir gece daha geçti. Sonra üçüncü gün ve dördüncü gün. Jeran'ın adımları daha da hızlanmıştı. Red'le aramızdaki bağ, biz beklemeye devam ederken tedirginlikle dalgalanıyordu. Hücreme giren çıkan askerlerin hiçbirisi işaret dilinden anlamadığı için onlara herhangi bir gelişme olup olmadığını soramıyordum.

Rüyamda Aramin'in uçuşan paltosuyla gelip beni duvardaki zincirlerimden kurtardığını gördüm. Rüya arasıra kendini tekrar ediyordu; hatta o kadar sık görüyordum ki neyin rüya neyin gerçek olduğunu ayırt edemeyerek her an kapıdan girip beni kurtaracağını sanmaya başlamıştım. Asıl gerçeğı kimse gelmeyince anladım.

Ve beşinci günde askerler birden içeri girdi. Bana tek kelime etmediler, yüzüme bile bakmadılar. Ben dizlerimin üzerinde beklerken içlerinden biri el ve ayak bileklerimin etrafındaki zincirleri çözüyordu. Yerdeki ızgaradan aşağıya baktım. Jeran hücremdeki kargaşanın sesiyle çoktan ayağı fırlamıştı. Birbirimizle göz göze geldikten sonra beni dışarı sürüklediler.

Hapishanenin karanlık orta katlarından geçip yukarıdaki ışığa doğru ilerledik. Sonunda Ulusal Meydan'ın arazisine çıktık. Red'in varlığı giderek uzaklaşıyor gibiydi. Artan mesafeyle birlikte nabzını daha az hissedebiliyordum.

O da buraya getirilmeyecek miydi?

Dakikalar sonra, Jeran'ın hapishaneden çıktığını gördüm. Etrafı silahlarını kafasına doğrultmuş askerlerle kuşatılmıştı. Ardından Adena geldi, saçları karmakarışık. Sessizce birbirimize baktık.

Kalbim sıkışıyordu. Her nasılsa İlk Kılıç'ın bizi kurtacağını ummuştum. Bizi dışarı çıkarıp Savaşçı güçlerine geri dönmemizi emredeceğini sanmıştım. Arenada antrenman yaptığımız ve savaş cephesine gittiğimiz günlere geri dönecekmişiz gibi. Ancak cephe yakında işgale uğrayacaktı ve biz artık kendi devletimizin düşmanydık.

Peki, Red? Red neredeydi?

Red, Red. Ona tekrar seslendim ama çok uzaktaydı. Yine de kafa karışıklığının ortasında duygularının yükseldiğini hissedebildim. Hapishaneden ayrıldığımızı biliyordu.

Duygularım güçlenerek mide bulantısına dönüştü. Onu öldürmeyeceklerdi. Onu kendi amaçları için hayatta mı tutacaklardı?

İlk Kılıç çoktan alanın ortasında, kollarını arkasında kavuşturmuş bizi bekliyordu. Diğer Savaşçılar tribünlerde sessizce beklerken İlk Kılıç'ın arkasındaki Senatörler grubu yay şeklinde sıraya dizilmişti. Onların ortalarında da Meclis Başkanı duruyordu. Jeran'ın babası ve abisi de arkalarında bekliyordu. Gözleri Jeran'a dikiliydi. Yüzlerinde sadece soğuk bir küçümseme ifadesi görüp görmeyeceğimi merak ettim ama Gabriel kardeşinin kaderine şahit olmaktan memnun gibi dursa da babaları ciddi görünüyordu.

Belki de sonunda bir canavar bile oğlunu kaybetmek üzere olduğunu fark edebilirdi.

Jeran ve Aramin birbirine baktı. Hapishanede birbirleri hakkında öğrendiklerinin sessiz bir kabullenışı gibiydi bu. Sonra Aramin birden başını çevirdi. Jeran da başını eğdi. Hayretle etrafımı izledim. Onca şeyden sonra Aramin, sevdiği kişinin idamına gerçekten göz yumacak mıydı?

Meclis Başkanı çenesini kaldırıp bize baktı. Yakında adaletimizle yüzleşeceğimizi görmekten memnun görünüyordu.

İlk Kılıç'ın önünde blok şeklinde dizilmiş bir grup Savaşçı vardı, silahları ellerindeydi. İnfazcılarımız olarak seçildiklerini fark etmem biraz zaman aldı. Savaşçılar diğer Savaşçıların canını alma konusunda güvenilen tek kişilerdi. Aralarında Tomm ve Pira'yı da gördüm. Bir zamanlar bunu keyifle yapabileceklerini düşünürken şimdi yüzlerinde hiçbir sevinç ifadesi görmüyordum. Pira beni görünce dudağını ısırtıp bakışlarını kaçırdı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı.

Aramin saygı dolu bir şekilde bana baktı. "Eylemlerinizin cezasını çekmek için buraya getirildiniz," dedi. Bir vatan hainin ya da savaş esirinin infazından önce yaptığı konuşmayı yapıyordu. Red'i buraya ve hayatıma ilk soktukları günden itibaren bu sözler zihnimde yankılanıp duruyordu. "Ülkenize ihanet ettiğiniz için Meclis sizi ölüm cezasına çarptırdı."

Arenaya baktım. Birinin bize destek olup olmayacağını merak ettim. Savaşçıların çoğu Jeran'ı sevmiş, marifetlerinden dolayı da Adena'ya hayran kalmıştı. Mara'yı kurtarmaya çalıştıkları için idam edilirken şimdi onları izleyecekler miydi? Savaşçı arkadaşlarım tribünlerde otururken yüzlerine baktım. Yüzümüzü bir taş kadar

ifadesiz tutmak üzere eğitilmiştik ama şimdi yüzlerinde hüznün ve teslimiyet görüyordum. Hatta biraz da öfke. Birlik kapılarımıza dayanmak üzereyken bizim gibi savaşmaya istekli askerleri kim infaz etmek isterdi?

Ama kimse adım atmıyordu.

Adena ve Jeran birbirlerine bakıyorlardı.

Aramin'e döndüm, gözlerimde sessiz bir soru: Ne yapacaktı?

Sakladığı sırlar her neyse söylemiyordu. Meclis Başkanı ona yaklaşıp bir şeyler anlatıp uzaklaştı ve İlk Kılıç konuşmasına devam etti.

“Mara'ya yapılan ihanet o kadar büyük ki,” diye girdi söze, “... kendini bu ülkeyi korumaya adanmış olanlar yaptıklarının sonuçlarına katlanıp yargılanmak zorundalar.”

Bize baktı. Sonra Meclis'e döndü.

“O zaman bu, Meclis Başkanı'nın Mara'ya ihanetinin yargılanma aşaması olsun.”

Meclis Başkanı'nın yüzü birden kireç kesildi.

Gözlerimi kırptırdım, sersemleşip birden donakaldım. Meclis, İlk Kılıç'ın açıklamasına karşılık ne yapacağını bilemeyerek kıpırdanıyordu.

Jeran'ın gözleri tekrar şaşkınlıkla Aramin'e döndü.

Meclis Başkanı kaşlarını çatı, konuşamıyordu. Ama Aramin geri adım atmadı, bir şekilde dili sürçmüş gibi de yapmadı. Kan lekeli bir mektubu uzatırken Meclis Başkanı'na sadece soğukkanlı bir şekilde baktı.

“Dün gece haberci kuşlarınızın arkasından bir şahin gönderdim,” dedi Meclis Başkanı'na tüm arenanın duyabileceği kadar yüksek bir sesle ve mektubu okumaya başladı. “Karensalı Constantine Tyrus, Skyhunter'ın bölgemize geri döndüğünü size bildirmekten memnuniyet duyarım. İstila biter bitmez size dönüşünü sağla-

yacağız. Saygılarımla, Ramel An Pareenna, Mara Meclis Başkanı.”

Meclis Başkanı’nın mektup üzerindeki parlak kıvılgösterişli mührü uzaktan bile göze çarpıyordu. Red’i Birlik’e geri vereceklerdi, böylece Birlik deneylerine devam edebilecekti.

“Bu, vatana ihanetin en ağır derecesi,” dedi Meclis Başkanı İlk Kılıç’a, dudakları büzülmüş, gözleri öfkeyle kararmıştı. “Bu bir yalan ve onunla kendi ölüm fermanını imzaladığını biliyorsun.”

Ama Aramin hiç de endişeli görünmüyordu. Tribünlere baktığımda, diğer Savaşçıların yüzlerinde de bir şaşırma ifadesi görmedim. Şok benim içimde yankılanıyordu. Onlar zaten *biliyorlardı*. Bir darbeye tanık oluyordum.

Sadece diğer Senatörler öfkeyle ve kafaları karışmış bir şekilde kendi aralarında mırıldanıyorlardı. İçlerinden biri ürkek bir kahkahayla, “Bu tiyatro da nedir böyle?” dedi.

Meclis Başkanı, İlk Kılıç’a gözlerini kısarak bakıyordu. “Tutuklayın bu adamı,” diye seslendi yanındaki askerlere.

Hepsi silahlarını Aramin’e çevirdi.

Sonra İlk Kılıç’ın elinin titrediğini gördüm ve tek bir hareketle tribünlerdeki Savaşçıların hepsi ayağa kalktı ve silahlarını çekti. Yankılanan ses gök gürültüsü gibiydi.

Şaşkınlık içinde onlara bakıyordum. Aramin’in Meclis Başkanı’na karşı çıkacağını zaten bildikleri için bizimle bu konuyu daha önce konuşmamışlardı.

Bize destek oluyorlardı.

Sonra olanlar oldu. Burada, bu gergin beraberlikte, hepimizin duymaktan korktuğu o ses aniden havayı deldi.

Çocukluğumuzdan beri duymak üzere eğitildiğimiz bir sestir, düşüncelerimize musallat olup bizlere kâbuslar yaşatan bir ses. Bu, İç Şehir'in duvarlarındaki alarmların sesiydi ve bizi son savunma yerleşkemizin ele geçirildiği konusunda uyarmak için tasarlanmıştı.

Meclis Başkanı, Senatör, İlk Kılıç ve Savaşçı; şu anda hepimiz eşittik. Hepimiz başımızı duvarlara çevirdik. Dünya uzaktan âdeta titriyordu. Ve sonra yeni bir ses duyuldu, daha önce hiçbirimizin duymadığı bir ses. O kadar ürperticiydi ki tüylerim diken diken oldu.

Yumruklar. Dışarıda mahsur kalan ve içeri girmek için yalvaran Dış Şehir mültecilerinin gök gürültüsünü andıran çığlıklarının eşlik ettiği, çaresizce kapılara vuran binlerce yumruk.

Vakit gelmişti. Birlik buradaydı.

32

BÜTÜN DÜŞÜNCELERİM YOK OLUP YERİNİ TEK bir hedefe bıraktı: Annemi bulup saklamak. Şehir bu gece düşerse hiç şansı kalmayacaktı. Şimdiden havadaki dumanın kokusunu alabiliyordum. Yanan metalin gece-kondulardan hatırladığım kokusu.

Meclis Başkanı hâlâ İlk Kılıç'ın tutuklanması için bağıırıyordu ama bir alarm sesiyle gücü elinden alınmıştı. Tek gördüğüm, üzerinde pahalı cüppesi olan tiz sesli, küçük, güçsüz bir adamdı. Her Savaşçı içgüdüsel olarak Aramin'e dönüp bir sonraki emri beklerken, askerler donup kaldılar. Bizi savaşa götürmesi gereken asıl kişiye yardım etmek istemiyorlardı.

İlk Kılıç, Meclis Başkanı'nı umursamadı. Bunun yerine bize doğru başını salladı. "Zincirlerini çözün," diye seslendi "Ve kıyafetlerini giydirin. Zamanımız yok."

Ve aynen dediği gibi el ve ayak bileklerimin etrafındaki prangaları gevşetip çıkardılar. Askerler de aynısını Adena ve Jeran için yaptılar. Bu sırada Meclis Başkanı bağırırmaya devam ediyor, sesi gitgide yükseliyordu.

“Seni kahrolası hain, kahrolası hain!” diye tekrarlıyordu. Bağırırken etrafa tükürükler saçıyordu. “Bunun için kelleni istemeliyim! Seni uzun zaman önce idam ettirmeliydim! Ben...”

Derken en yakın askere doğru hamle yaptı. Ellerini bir silahın kabzasına götürüp silahı Aramin’e doğrulttu ama ateş edemedi tabancasına bir merminin isabet etmesiyle tabancayı elinden düşürdü. Meclis Başkanı ciyaklayarak elini ağzına götürdü, canı acıdığı için resmen zıplıyordu.

Başımı çevirdiğimde Meclis Başkanı’na silah doğrultanın Pira olduğunu gördüm. Dudakları kıvrılmıştı. Sert sert bakıyordu, silahının namlusu hâlâ dumanlıydı.

Aramin, Meclis Başkanı’na ters ters bakıyordu. “İyi olacaksınız,” diye seslendi ona. “Birlik nasıl olsa hayatınızı bağışlayacak, değil mi?”

İlk Kılıç başını Savaşçılara çevirip sanki başından beri bu saldırıya hazırmış gibi sesini yükseltirken, Meclis Başkanı orada donmuş kalmıştı. “Herkes saflarına!”

Hep birlikte yumruklarını göğüslerine götürüp arenadan çıktıkran sonra duvarların önündeki yerlerini alırlar. Aynı zamanda Senatörler, nihayet olacakların tam anlamıyla farkına vararak, gruplara ayrıldı ve koşarak evlerine döndüler.

Adena, Jeran ve benimle birlikte arenanın dışındaki depolara yalnızca Tomm ile Pira geliyordu. Bağım üzerinden Red’e deli gibi sesleniyordum.

Birlik burada. Saldırı başladı.

Sesimi hâlâ duyamıyordu. Kendi kendime söylendim, tekrar tekrar denedim, depoya koşarken içimdeki çaresizliği hissedebileceğini umuyordum. Buradaki kasalarda düzinelerce silah vardı. Tomm ile Pira bizi izlerken tek bir söz söylemeden silahları teker teker kemerlerimize taktık.

Her birimiz, palaskalarımıza ve ayakkabı kayışlarımıza bıçakları hazır ve keskin altı hançer bağladık.

İki uzun, kıvrımlı kılıcı da gösterişli kılıflarına soktuk.

İki silahı kemerlerimize sıkıca bağlarken belimize de mermilerimizi koyduğumuz kumaş bir palaska taktık.

Yaylı tüfeklerimiz sırtımızda asılıydı.

Eskiden Corian'la her sabah silahlarımızı sayardık. Şimdi bunu onsuz yapacaktım, belki de bu son silah takışımıydı.

Adena işini bitiren ilk kişi oldu ve Pira'ya bakmak için döndü "O gün bize neden yardım ettin?" diye sordu. "Cephede, bizi koşarken gördüğünde?"

Yüzünde hâlâ, her zaman bana karşı takındığı o küçümseyici ifade vardı ama bu sefer duvarlara baktı. "Hayaletleri yok edeceğinizi söylediler," diye cevap verdi. "Buna degeceğini düşündüm."

Tomm bir kılıç ve silah çıkardı. Kaşlarını çattı ama bu sefer, öfkesini bize değil, kapının dışındakilere doğru yöneltmişti.

"Hazır mısın?" dedi bana birden. Cephaneliğimin tamamını görünce başını salladı. "Acele et öyleyse."

Adena'ysa Şebeke'ye doğru döndü. "Hepinizle orada görüşürüz," diye bağırdı omzunun üzerinden. "Almam gereken birkaç malzeme var."

Kimse onu durduramadan gitti. Jeran peşinden koştu, birlikte meydanın önünden geçtiler.

Tomm ve Pira ile koşarken Red'e tekrar seslendim. Hâlâ cevap yoktu ama öfkesinin arttığını hissedebiliyordum. İçimde bir hareketlilik vardı, beklentiyle ürperdim.

İç Şehir'in bittiği noktaya vardığımızda dış duvarın tepesinde bir ateş yandığını gördük. Mancınının tekinden fırlatılan alevli bir kaya kendi patlayıcılarımızın

olduğu bir dükkânı tutuşturmuş, şehir kapısının üst kısmını çökertmişti. Kapının geri kalan çelik kısımları dayanıklı gibi görünüyordu ancak alevlerin sıcaklığını zeminden bile hissedebiliyordum. Duvarlardaki askerler çılgınca koşuyor, yüzlerini söndürmeye çalıştıkları cehennem ateşinden korumaya çalışıyorlardı.

Kapıya doğru koşarken Adena'yla karşılaştık. Etrafa öfkeyle bakıyordu, yüzü yağ ve çamurla lekelenmişti, bizi görünce bir eliyle yüzünü sildi.

“Bizi vurmak için ne kullandıklarını bilmiyorum,” dedi nefes nefese, “Ama duvarları tutuşturan yakıt, şimdiye kadar bildiğim alevlerden daha fazla ısı yayıyor. O kadar güçlü ki dış duvarın harap olmuş alanındaki çeliği erittiğini gördüm. Görüyor musunuz?” Çeliğin bir kısmının bükülmeye başladığı yeri gösterdi. “Daha önce hiç böyle bir tepkime görmemiştim.”

Görüntüyle gözüm seğirdi. Çeliği neredeyse aşılmaz olan duvarlar Kadimler tarafından inşa edilmişti. “Ne?” diye işaret ettim. “O çelik her tür saldırıya direndi şimdiye kadar.”

“Biliyorum. Ama işte bakın. Duvardaki Hayaletleri gördünüz mü?” Gözlerine yansıyan korku onu mahvetmişti. “Muazzamlar. Canavar boyutundalar. Hiç bu kadar fazlasını bir arada görmemiştim.”

Başkan'ın haftalar önceki kuşatma sırasında yanında getirdiği iki Hayalet geldi aklıma. Sonra annemi dışarıda, panikleyen kalabalığın arasında ya da evinde saklanarak Birlik askerlerinden kaçmaya çalışırken hayal ettim. Belki de hiç saklanmıyordu. Başkalarının kaçmasına yardım ediyor olabilirdi, onları Birlik askerlerinin bakmadığı gecekondu bölgelerine toplamaya çalışıyordu.

“Oraya gitmeliyim,” diye işaret ettim Adena'ya.

“Hepimiz çıkmadan yapamazsın bunu,” diye cevapladı Adena. “İlk Kılıç bizi geçit tünellerinden geçirecek, sonra da biz dışarı çıktığımız anda onları çökertecekler.”

Bu gece geri çekilmeyecektik demek ki. Savaşçılar savaşmak için yola çıktıklarında geri dönmezlerdi.

“Peki ya vatandaşlar?” diye sordum.

Savaşçıların uzun bir sıra hâlinde dizildikleri iç kapılara vardığımızda, “Şehrin arka tarafındaki tünellerden kaçıyorlar,” dedi Adena. “Vatandaşlar kaçarken Birlik’i olabildiğince uzak tutmaya çalışacağız.”

Dış Şehir’de gidecek hiçbir yeri olmayan, güvenli bir şekilde ormana ulaşmak için kullanacak tüneli ya da yaklaşan düşmanı geri püskürtecek bir duvarı olmayan yüz binlerce insan vardı. Onlar kendi başlarının çaresine bakacaklardı.

Kılıçlarımı çektim. O sırada gökyüzünde başka bir alev topu daha belirdi. O kadar parlaktı ki ona bakmak için durmak zorunda kaldım. Bu seferki, duvarları yok edecek kadar havalanmıştı. İçime derin bir korku yerleşti.

Ve tam da o sırada, alev topu duvarların arkasındaki metal işleme tezgâhlarının üzerine düştü ve her şey bir ışık yağmuru şeklinde patladı. Çarpmanın etkisiyle hepimiz dizlerimizin üzerine kapaklandık.

Gökyüzünde, dumanların ardında, kanatlı bir yaratığın silüetini gördüm.

İçimdeki korku dehşete dönüşüyordu. Red? Ama o değildi. Başka biriydi. Baştan aşağı siyah zırhla kaplıydı, yüzü bir maskenin arkasında gizlenmişti, çelik kanatları sonuna kadar açıktı.

Bir Skyhunter’dı. Sonra, arkasından bir tane daha geldi.

Cardinia'nın laboratuvar kompleksindeki diğer Skyhunter'ların görüntüsünü hatırladım ve birden midemi bulandı. Birlik, Red'e benzeyen daha pek çok Skyhunter üretmişti ama ondan farklı olarak bunlar tamamen Birlik'in kontrolü altındaydı. Red'in cepheyi işgalinden hemen sonra revirde bana söyledikleri geldi aklıma.

Onları görünce ürperdim. Red'in savaş alanında sadece birkaç dakika içinde yarattığı katliamı hatırladım. Kimbilir kaç tanelerdi. Altımızdaki zemin titriyordu. Red'le aramızdaki bağ bir şok dalgasıyla sarsıldı. Zihnindeki bulanık görüntüler birdenbire keskinleşti ve koşuşan askerlerin olduğu bir görüntünün ortasında hücresinden kaçtığını gördüm. Sonra hapishane çukurunun merkezine doğru yürüdü. Yukarı bakıyordu. Gözleri parlıyordu, artık gözbebeklerini göremiyordum. Dudakları kıvrıldı. Öfkesini artık içinde tutamadığını ve onu şiddete zorladığını hissedebiliyordum. Çelik kanatları, bir metal dalgasıyla arkasından açıldı. Dizlerini büktü.

Red, dedim yine bağımız aracılığıyla. Derken bir kargaşa oldu. Ulusal Meydan'ın altındaki hapishaneden bir patlama sesi gelirken şiddetle ürperdim. Arkama bakınca gökyüzüne doğru uçan kanatlı bir asker gördüm. Siyah çelikten ve metal saçlardan oluşan figür gökyüzünde süzülüyordu.

Onu görünce derin bir nefes aldım. Belki bir şansımız olabilirdi. Buna inanmak istiyordum.

Bağımızdaki çekim artıyordu. O sırada duvarın üzerinden kayboldu.

Kapıların ardından başka bir alev topu daha gelip İç Şehir'i vurdu.

Silahını havada tutarak, "Hazır olun, Savaşçılar!" diye seslendi İlk Kılıç. Gözlerini sallanan kapılara dikmişti. Onların ötesinde, yüz binlerce insan sesiyle birlikte Hayaletlerin çılgınlıkları çılgınca yükseliyordu.

Çelik duvarlara bakan bir yay oluşturunca kadar hep birlikte etrafa yayıldık. Her birimiz konuşmalarımızı bitirip maskelerimizi çektik.

Bir süre Aramin'e gözüm takıldı. Çevremizdeki diğer Savaşçılar korkudan bembeyazdı, birkaçı silahlarını çekip son direnişimiz için kendilerini hazırlamadan önce kusmak için ara veriyorlardı.

Aramin, bu geceden kimsenin sağ çıkmayacağını biliyor olmalıydı. Ama şimdi bile, yüzünde hiçbir korku izi, şüphe ya da belirsizlik belirtisi görmüyordum, duruşunda hiçbir tereddüt yoktu. Kafası dimdikti, gözleri ateşli, neredeyse delice bir meydan okumayla parlıyordu. Ağzının kenarlarında bir gülümseme bile belirmişti.

Zaten bu yüzden bizim İlk Kılıç'ımızdı, bu yüzden bu kadar genç yaşta seçilmişti. Sıkıca topladığı saçlarıyla sahada Hayaletleri öldürürken gördüğüm liderin ta kendisiydi o. Yaklaşan savaştan ve zorlu düşmanımızla son bir kez dövüşme şansından zevk alıyor gibiydi. Jeran, Aramin'e bakıp çenesini sıktı.

Jeran, Adena ve ben son bir kez bakıştık. Gökyüzünde süzülen Red'in çekimini ve içindeki bitmek bilmeyen öfkeyi hissedebiliyordum.

"Silahlar," diye bağırdı İlk Kılıç.

Kılıçlarımı diğerleriyle birlikte havaya kaldırdım. Metalin sesi gecenin içinde yankılanıyordu.

Bir anlığına her şey sakindi.

"Benim için bir onurdu, Savaşçılar," diye seslendi İlk Kılıç.

Yumruklarımızı göğsümüze götürüp son bir kez Savaşçı selamımızı verdik.

Sonra Aramin kılıcını duvara doğrulttu. "İstedığınız zaman saldırın!" diye bağırdı.

İç sesimi dinleyerek herkesle birlikte öne çıktım. Çelik duvarlar ve onların ötesinden gelen çığlıklardan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Adena ve Jeran solumdaydı.

Bir çember hâlinde ölüme yürüyorduk.

Şehrin sokaklarında koşarken yolları panik içinde dolup taşıran ve duvarlardan uzaklaşıp bize yaklaşan insanları gördüm. Maralılar. Binlerce kişinin yüzleri dehşetle solmuştu. Hayaletlerin duvarların ötesinden gelen çığlıklarını her duyduklarında korkuyorlardı. Bazıları çocuklarını kucaklamışken bazıları da kıyafet, altın ya da aile yadigârı gibi buldukları tüm değerli eşyalarını topluyorlardı.

Hızla yanımızdan geçip şehrin arka tarafına koştular, buradaki tüneller Mara'nın güney tarafındaki ormanlara açılıyordu.

Manasızdı. Ama gözlerimi yere dikip kaçmalarına izin verdim. Binlerce insanla çevriliydik, panik içinde üzerimize yürüyorlardı. Çocuklar ebeveynlerinin kollarında feryat ediyordu. Aileler kargaşanın içinde birbirlerine sesleniyorlardı. Duvarların üzerinden başka bir alev topu daha fırlatıldı. Bir dizi binaya isabet edip bir alev sağanağında patladı. Bir sürü insan bu cehennem içinde hapsolmuştu.

Savaşçılar geri çekilmiyordu. Hareket etmeyi bırakmadım. Vatandaşlar arkamızda koşarken biz yolumuza devam ediyorduk.

İlerlemeye devam ederken tanıdık yüzler görüyordum. Kalabalıkla birlikte koşan insanlardan bazıları, arenada infazımı bekleyen Senatörlerdi. Aralarında Jeran'ın babası ve abisi de vardı.

Hâlbuki ne kadar güçlü görünüyorlardı. Ne kadar acımasız. Ama şimdi kalabalığın geri kalanından fark-

lı değillerdi; darmaduman ve çaresiz. Gözleri korkuyla parlıyordu. Jeran'ın babası çamur ve toprakla kaplıydı, sanki telaş içinde koştururken birkaç kez düşmüş gibi. Ellerinde altın ve gümüş bilezikler, kelepçeler, kolyeler, şamdanlar ve ayakkabılar vardı. Ona ayak uydurması için karısını sertçe uyarıyordu ama ona yardım edemiyordu çünkü elleri doluydu. Karısı birkaç adım geriden geliyordu, kızarmış yüzü ağlamaktan, dumandan ve yorgunluktan şişmişti. Kollarından mücevherler sarkıyordu. Gabriel onların yanında koşuyor, etrafındakileri görmezden geliyordu. Yaşlı, genç, hiç kimsenin gözünün yaşına bakmadan sadece kendi önlerine bakıyorlardı.

Sonra Jeran'ı gördüler. Bir anda onunla göz göze gelmişlerdi.

Jeran'ın babası yüzünü buruşturdu ve bir an için oğlundan kaçıp daha güvenli bir yere ulaşmak için başka bir yol bulmak ister gibi göründü. Bakışlarında panikle karışık utanç vardı.

Ama Jeran hareket etmeyi bırakmadı. Kılıçlarından biriyle sözsüz bir şekilde arkasını işaret ederek onlara Savaşçıların hareket çizgisinin arkasına gitmelerini söyledi.

Gabriel bana, onun geçmesine izin vereceğime inanmıyormuş gibi şaşkınlıkla baktı. Ulusal Salon'un ziyafetinde bana yapmacık bir şekilde gülümseyen bu adama sadece gözlerimi diktim.

Hayatınız boyunca yürüdüğüm toprakları, giysilerimin tarzını, tenimin rengini, yediğim yemekleri, halkımın dilini ve konuşamadığım için kullandığım işaret dilini küçümsediniz. Kapılarınızdan geri çevirerek sevdiğilerimin ölmelerine izin verdiniz, onlardan her istediğinizi aldınız. Mücevherlerini, aşlarını, örf ve âdetlerini. Sessizliğimden her şekilde faydalandınız, beni haysiye-

timden ve gururumdan mahrum ettiniz. Beni kendi çıkarlarınız için kullandınız.

Şimdi, en çok ihtiyaç duyduğunuz anda beni yeniden kullanacaksınız.

Ne olursa olsun hayatınızı kurtarmak için hayatımı riske atacağım. Bu Savaşçı ceketini giydiğim gün, nefes aldığım sürece sizi ve diğer tüm vatandaşları zarardan korumak için bu ülkeye bir yemin ettim ben. Siz tünellerden kaçmaya çalışırken ben tehlikenin içine girip duvarın ötesine geçeceğim. Bunu hayatım boyunca yaptım, şimdi de yapacağım. Son bir kez.

Jeran'ın ailesi yanıımızdan koşarak geçti. Arkamda, onların deyimiyle Basealı farenin arkasında, koştururlarken başlarını yerden nasıl kaldıramadıklarını görüyordum.

Bunu neden yapıyorsun? ifadesini görür gibiydim bakışlarında.

Çünkü annem bana her şeye rağmen iyiliği seçmem gerektiğini öğretmişti.

Dakikalar ilerliyordu. İnsanlar tünellerin yönünde koşturuyordu. Onların gidişlerini izlemedim. Bu saldırıda hayatta kalacaklarını zaten biliyordum. Her nasılsa böyle insanlar hayatta her zaman ikinci bir şansı elde ederlerdi.

Artık bir önemi yoktu. Önümüzde yükselen duvara gözlerimi kısıarak baktım. Ellerim kılıçlarımın kabzasına sımsıkı tutundu. Hayatım boyunca bunun için eğitilmiştim.

Dış Şehir'e ve savaş meydanına giden tek yönlü tünellerin yanında duran askerler, dikey kapıları yükseltmek için acele ediyorlardı. Duvara karşı devasa kolları çekerken çelik gıcırdıyor, karanlık geçitleri ortaya çıkarmak için kapılar santim santim yükseliyordu.

Derin bir nefes aldım. Jeran koşmaya başlamıştı. Adena sırtından yaylı tufeğini çekerek en sevdiği silahını eline aldı. Yeni bir ok takmıştı. Kendi geliştirdiği düzene-klerinden biriydi.

Baktığımı görünce bana göz kırptı. “İnsanlar bizi ha-tırlayacak, Talin,” dedi. “Bundan eminim.”

Gülümsemesi o kadar bulaşıcıydı ki ben de kendimi gülümserken buldum. Dikkatimi önümüzdeki tünellere verdim, şimdi girişleri kocaman açılmıştı. Diğer taraftan gelen soğuk havanın hücumunu hissedebiliyordum. Ben de koşmaya başladım.

Bu ekibin yanında savaşacağım için minnettardım. Fareler, öksüzler ve rezil çocuklar.

Bizler Mara’nın kurtarıcılarıydık.

33

DİĞER SAVAŞÇILARLA BİRLİKTE İÇ ŞEHİR tünellerinden çıktığımızda Dış Şehir'in gecekondularını çoktan alevler içindeydi. Ardımızdan gelen bir dizi patlama, az önce geldiğimiz karanlığı aydınlatıyordu. Omzumun üzerinden baktığımda, tünellerin birer birer çöktüğünü gördüm, bizi kalıcı olarak şehrin dışına hapsediyordu.

Artık gidebileceğimiz başka yer yoktu, savaşmak zorundaydık.

Önümüzdeki manzara bir kâbus gibiydi. Hayaletler kanlı yamuk yüzleriyle, sivri dişli kıpkırmızı ağızlarıyla, öfke ve ıstırap karışımı çılgınlıklarıyla gecekonduların üzerinde yükseliyordu. Öfkelerini ve acılarını etraflarındaki evlere kusuyorlardı.

Annemin evinin bulunduğu doğu yönüne odaklandım. Hâlâ orada olabilir miydi? Annem aptal değildi. Birlik'in bayrakları görüldüğü anda kaçmış olabilirdi ama onun gidebileceği hiçbir yer evinden daha güvenli olamazdı. Ev gecekonduların uzak tarafında, askerlerin şu anda saldırdığı yerden oldukça uzaktaydı. Gecekonduların içindeki başka herhangi bir yer daha tehlikeli olurdu.

İnsanlar çamurla kaplı caddelerde çığlık atarak koşuyorlardı. Yanlarından geçerken vahşi ve çaresiz bir umutla bakıyorlardı bana. *Savaşçılar burada!* Sanki Birlik'i onlardan uzak tutabilecek bir tür mucizeymişiz gibi görüyorlardı bizi.

Kucağında bebeğini taşıyan bir adam bile bana doğru koşup çaresizlik içinde elimi sıkıp anlayamadığım bir dilde panikle konuştu. Başımı şiddetle salladım ve İç Şehir kapılarından uzaklaşması gerektiğini işaret edip gecekonduların ötesini gösterdim.

Bazı mülteciler Dış Şehir'in ötesindeki açık ovalara yönelmeye çalışıyordu. Hızla yaklaşan Birlik askerlerine doğru koşuyorlardı aslında. Düşman şimdi her yerden yaklaşıyordu. Giderek yaklaşan kırmızı bir çizgi gibiydiler. Diğer mültecilerse çocuklarını ve eşyalarını alıp İç Şehir duvarlarının arkasına ilerliyorlardı. Yerin altında kaçış tünelleri olduğunu biliyorlardı. Soylular oradan kaçıyorsa onların da bir şansı olabilirdi.

Hepsine geri dönmelerini söylemek istedim. Oraya ulaşırsalar bile, Maralı askerler İç Şehir sakinlerinin gitmesine öncelik vermeden onları içeri almazdı.

Ama mültecilerin gidebileceği başka yer yoktu. Bu yüzden korkmuş yüzlerini görmezden gelmeye ve annemin evine doğru koşmaya çalıştım.

Sokağa vardığımda, birkaç komşunun hâlâ telaşla eşyalarını toplamaya çalıştığını gördüm. Nana Yagerri onlardan biriydi. Elinde tuttuğu tavaları düşürdü ve bana doğru kollarını sallaya sallaya koştu.

“Talin!” diye işaret etti yanıma gelince. İki büklüm olmuştu ve koşarken yüzünü buruşturuyordu. Titrek elleriyle ellerimi tuttu, parmakları çılgınca hareket ediyordu. “Annen burada değil. Çoktan gitti. Onunla gitmemi istedi ama bütün bunları bırakamazdım...” Bütün sevgisini verdiği mütevazı kulübeye bakmak için duraksadı.

Demek annem çoktan gitmişti. Nana Yagerri'nin omuzlarını sıktım. "Nereye?" diye işaret ettim.

"Duvarlara doğru koştu," diye işaret etti. Bir başka patlama gecekonduların bulunduğu zemini salladı ve kadın ürkek bir çığlık attı. "Her şeyi ateşe veriyorlar, Talin! Ne yapacağız?"

Birkaç tencere tava ve değerli eşyalarıyla burada ölecekti. Ellerini tutup onu evinden çıkarmaya başladım.

Önce direndi. "Talin, eşyalarım!" diye feryat etmeye başladı.

Başımı sertçe salladım, sonra onu sırtıma aldım. Bunların hiçbirisi için zaman yoktu. Nana Yagerri ağlamaya devam ederken, aceleyle Dış Şehir'in henüz yanmamış bir bölgesine doğru yürümeye başladım.

Annem de orada olabilir miydi?

Sokağın sonunda Birlik askerlerinin devriyesi belirdi. Çatılara meşaleler fırlatıyorlar ve Karensa kızılı giymemiş herkesi vuruyorlardı.

İçlerinden bir tanesi bizi fark etmeden hemen dar bir sokağa girdim. Asker yüksek sesle ıslık çalıp birilerine bağıırıyordu.

Hayalet'i çağırıyordu. Hiç beklemeye niyetim yoktu.

Nana Yagerri sırtımda koşarken, arkamızdaki köşeden bir Hayalet'in haykırışını duydum. Bizi görünce sesinin tınısı birden değişti. Bizi kovalamaya başlarken pençelerinin çatırtısını duydum. Nana Yagerri onu görünce çığlık attı.

Ondan kaçamayacaktım. Ben de olduğum yerde durdum, yaşlı kadını sırtımdan indirip Hayalet*le yüzleşmek için arkamı döndüm. Gözlerimi kıstım; bir elime uzun kılıcımı alıp diğer elimle silahımı çektim. Hayalet bana doğru yaklaşırken homurdanıyordu. Biri gözlerin-

den birini bıçaklamıştı, parçalanmış gözçukurundan yanağına doğru kan damlıyordu. Ağzından da mavi kumaş parçaları sarkıyordu.

Silahımı doğrultup yaratığın boyun kelepçesine nişan aldım. Art arda üç kez ateş ettim.

Hepsi de isabet etti. Bir, iki, üç. Kelepçe kırıldı ve boynu açığa çıktı. Tekrar ateş ettim ancak Hayalet ateş hattımdan uzaklaşıyordu. Alçaktan sallana sallana koşmaya başladı.

Nana Yagerri'yi yoldan çekip yere çömeldim. Kaslarım gerildi. Hayalet ürkütücü bir şekilde yaklaşıyordu.

Aniden ona doğru koşmaya başladım. Ağzını kocaman açıp bana saldırmaya kalktı. Havaya sıçrayıp çenesine doğru tekme atarak havada döndüm. Doğrudan sırtının üstüne indim, sonra dönüp kolumu boynuna sıkıca sardım.

Kan dondurucu bir çığlık attı, sonra beni üzerinden atmak için debelendi.

Zaman yoktu. Hızlı hareket etmem gerekiyordu. Kollarımın arasından kayarken çektiğim kılıcımı boynunun arkasına sertçe sapladım, o kadar derine sapladım ki kılıç boynunun diğer tarafından çıktı. Ara sokakların arasında bir yerlerde Nana Yagerri çığlık atıyordu.

Yine de Hayalet'in ana damarını kesememiştim. Yaratık öfkeyle dönüp beni sırtından atmaya çalıştı. Zehirli pençelerinden kaçarak eğildim, sonra bir hançer çıkarıp elimden geldiğince sert bir şekilde boğazına sapladım.

Mide bulandırıcı bir yırtılma ile derisi yarıldı, bıçağın damarı kestiğini hissedebiliyordum. Kan bir sel gibi her yere fişkırdı.

Hayalet kısık, boğuk bir ses çıkarıp yere yığıldı. Sırtından atlayıp çevik bir şekilde yanına indim. Can çe-

kişini izleme niyetim yoktu. Anında Nana Yagerri'nin sesinin geldiği yere doğru koştum.

Köşeyi döndüğümde dondum kaldım. Onu çoktan yakalamış iki Karensalı askerin elinde çırpınıyordu. İçlerinden biri yüzüne sertçe vurdu. Ağzı kan içinde kalan kadın çığlık atıp geriye doğru sendeledi. Gözlerini panik içinde bana dikmişti.

Onları durduracak vaktim yoktu. Silahımı çeksem dahi, diğer asker çoktan kılıcını eline almıştı. Bıçağı yaşlı kadının sırtına doğrulttu. Kılıç kadının kırılgan vücudunu kolaylıkla ikiye ayırdı.

Nana Yagerri'nin gözleri kocaman açılmıştı. Asker kılıcını geri çekerken kadın öne doğru çöktü.

Birlik askerleri tarafından öldürülen insanların seslerini görmezden gelmeye çalışarak annemle birlikte koştüğümüz o gece geldi aklıma. Hatırlayabildiğim tek şey, yerde ağlarken elimi tutan annemin kan kaybederken bile her şeyin yoluna gireceğini söylemesiydi.

Derken, farkına bile varmadan saldırıya geçtim. Silahımı ilk askere doğru kaldırıp onu doğrudan kaburgalarının arasından vurdum. Homurdanarak düştü. Nana Yagerri'yi öldüren askere gelince, daha kılıcını bana salıyamadı onu saçlarından tuttum. Başını geriye çektim, sonra Hayalet'i bıçakladığım gibi onu da bıçakladım.

Asker kesik boğazını tuttu, yüzümü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı, sonra da yere kapaklandı.

Nana Yagerri için yapabileceğim tek şey, yas tutmaktır. İşaret dilini bana o öğretmişti, bana yeniden iletişim kurmayı armağan etmişti. Artık yoktu.

Caddede dolaşan çok sayıda Birlik askeri vardı. Bu gece buradaki herkes ölecekti. Dişlerimi sıktım. Yine de savaşmaya devam etmeliydim. Başka seçeneğimiz yoktu.

Annem.

Nereye gitmiş olabilirdi? Gözlerim şimdi alev almış barakalarla aydınlanan karanlık gecekonduları tarıyordu. Evimizden kaçtıysa o zaman hangi yöne...

Tam annemi düşünürken birden bir ok havayı delip çizmelerimin yakınlarındaki zemine saplandı.

Kılıçlarımı çekerek okun geldiği yönde döndüm. Gözlerimi çatılardan birine diktim.

Orada annemi gördüm. Bir yaylı tüfek ve hançerle alacakaranlıkta oturup acımasız gözlerle bana bakıyordu. Sert bir şekilde başını salladı.

Mara bu gece düşecekti ve Birlik bu toprakları silip süpürecekti. Ama şu anda ona şaşkınlıkla bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu benim annemdi. Bir avcı, bir doktor. Köyüne omzunda bir ölüyle eve dönebilecek biriydi o. Benimle bir şekilde Mara'ya kaçmayı başaran ve onca yıl bizi hayatta tutan kişi.

“Nereye gittin?” diye işaret ettim ona.

Yere atlayıp yanıma geldi. Kalkan hâline getirdiği eski bir çelik levhayı kaldırarak, “Metal arazileri,” diye cevap verdi.

Hurdalık. Elbette. Birlik'in Dış Şehir'i yok ettiği gibi arazileri yerle bir etmek için bir sebebi yoktu. Oradaki metalleri kendi kullanımları için kurtaracaklardı. En azından şimdilik harika bir saklanma yeri.

Annem yaylı tüfeğini sırtına geri koydu. “Biraz yardım ihtiyacın var gibi duruyor,” dedi. Gözlerini, Skyhunter'ın süzüldüğü gökyüzüne doğru çevirdi. “Kalkan'ın kendi dövüşüyle meşgul görünüyor.”

Red. Şu anda bile, Birlik'in askerlerine saldırmaya devam ederken, bağımızda titreşen öfkeyi hissedebiliyordum.

Gülümsemeden edemedim. Annem onca istila, fetih ve yoksulluk görmüştü. Bunu da atlatabilirdi. Başımı salladım ve şehir kapılarını savunan diğer Savaşçıların yönüne doğru koşmaya başladım. Annem de yanımda koşuyordu.

Bu savaş henüz bitmemişti. Ve sonunda Birlik kazan-
sa bile, bedelini sonsuza kadar hissettiklerinden emin
olacaktık.

34

İÇ ŞEHİR DUVARLARINA ULAŞIR ULAŞMAZ
Red'i gördüm. Atının üzerindeki Başkan'ı koruyan bir çift Hayalet'le dövüşüyordu ancak onlara her zaman yaptığı gibi etkili bir şekilde saldıramıyordu.

Bunu fark ettiğimde bağımızda bir acı hissettim. Kanatlarından biri ağır yaralıydı. Havada süzülme şekli düzensizdi. Tam o sırada, bağımızın içinden başka bir ıstırap dalgası daha yayıldı. Bu seferki o kadar keskindi ki birden ürktüm.

Annem kaşlarını çattı. “Sorun ne?”

Red'i gösterdim ve ardından Başkan'ı korumaya gelen kanatlı bir figürün silüetini gördüm. Başka bir Skyhunter. Manzara kanımı dondurdu. Ona yardım etmezsek Red'e saldıracaklardı.

Bakışım savaş alanının geri kalanını tarıyordu. Savaşçılar, Birlik askerlerini engellemek için kapıların yakınında toplanıyordu. Dış Şehir'in gecekondu mahallelerini örten duman ve alev perdelerinin ardındaki bedenleri karanlıktı. Diğerleri bakışlarını yukarıya, surların aralarında dolaşıp Maralı askerleri parçalara ayıran Skyhunterlardan birine çevirmişlerdi.

Yeniden Red'e baktım. Başkan'ı hedef almaya karar vermişti. Ona yardım edebilirsek, Başkan'ı alt etmek için ufak da olsa bir şans yakalayabilirsek bu bile tek başına bu savaşta Birlik'e zarar vermeye yeterdi.

Red'i gösterip anneme anlamlı bir bakış attım.

Neyse ki annem hiç irkilmedi. Hatta benim onu takip etmem için hızını artırdı. "Metal arazilerinin içinden geçebiliriz," dedi giderken. "Bu bize biraz koruma sağlayacaktır, böylece geldiğimizi anlamazlar."

Sabit bir hızla yanında koştum. Önümüzde, dört Birlik askerinden oluşan bir devriye vardı ama annem ilerlemeye devam etti, elindeki yaylı tüfeği kaldırıp doğrudan en yakın askere nişan aldı. Ben de aynı anda silahımı çekip ikinci askere iki kez ateş ettim, sonra silahı sol elime alıp üçüncü askere ateş ettim.

Kurşunlarım ikinci askeri tam göğsünden vurmuştu, üçüncü askerse eğilmeyi başarmıştı ama kurşunlardan biri onu bacağından yakaladı. O düşerken görüş alanından çekildim. Lanetler savurarak silahını eline alıp bize rasgele ateş açtı. Yanmış bir barakanın kenarına tırmanırken hiç ses çıkarmadan hareket ediyordum, üzerinde yürüdüğüm tahrip olmuş metal dengesizce sallanıyordu.

Asker şimdi onun üzerinden koştuğumu bile bilmiyordu. Hayatım boyunca bir gölge olmak üzere eğitilmiş gibi hissettim kendimi. Bir Hayalet katili, yıkım silahı, her yönden görünmez bir yabancı. Rüzgâr altımda hızla esiyordu, etrafımızı saran ateşlere eşlik eden patlamalarla kendimi her an havalanacakmışım gibi hissettim.

Sonra asker silahını anneme çevirdi. Aynı anda gecekondunun yan tarafından dönerek indim. Vücudum havada tecrübeli bir şekilde dönerken kılıçlarımı ellerime aldım. Kaşla göz arasında askeri bıçaklamıştım. Bir kez, iki kez. Zemin kızıla boyandı ve asker yere yığıldı.

Yavaşça ayaklarımın üzerine düştüm ve geride bıraktığım katliama bakmadan tekrar koşmaya başladım. Annem düzenli bir şekilde nefes alarak yanımda koşuyordu. Soluma doğru başını salladı.

“Atlar,” dedi nefesi kesilerek.

Karşılaştığımız bir grup askerin geride bıraktığı panik içindeki atları gördüm. Onları emniyete almak için yolumuzdan saptık. Yaklaştığımızı görünce korkuyla gözlerini kaçırıp şaha kalktılar.

Toynaklarının yanından sıçrayarak geçtim, bir atın eyerini kavrayıp zahmetsizce üzerine atladım. Sonra eğilip annem için de bir atın dizginlerini ele geçirdim.

Savaşçı olmanın bir parçası da ölümcül bir sükûnetti, etrafınızdaki her şeyi kendi yararınıza kullanma yeteneğine sahip olmak demekti. Şimdi atın tekrar bir efendiye sahip olduğu için sakinleştiğini hissediyordum. Annem de kendi atına bindi.

Atı hurdalıklara doğru çevirdikten sonra dörtmala koşturdum.

Savaş manzarası önümüzden bulanıklaşarak geçiyordu. Duman o kadar yoğunlaşmıştı ki Maralılarla çatışan Birlik askerlerinin kırmızı silüetleri ve kaçan mültecilerin bedenlerini yaran Hayaletler dışında bir şey görmek zordu. Red, Hayaletlerin etrafında gezinen ve havadan gelen karanlık bir benek gibiydi.

Kapıların yakınında meydana gelen bir patlama atlarımızın kişnemesine neden oldu. Yukarı bakınca kapıların sonunda parçalanmaya başladığını gördüm; inanılmaz bir manzaraydı, asla gerçekleşmemesi gereken bir şeydi. Daha önce hiç açılmamış olan kapılar yakında enkaza dönecekti. Birlik askerlerinden büyük bir bağırış yükseldi ve grup, onları bekleyen kederli asker yığına hücum ederek içeri akmaya başladı.

Gözlerimi o manzaradan çekip halihazırdaki planımıza odaklandım: Başkan'ı bul ve ne pahasına olursa olsun onu öldür. Atlarımız hızlanıyor, toynakları yere vuruyordu.

Hurdalıklara zar zor ulaşmıştık ki yolumuza bir Hayalet çıktı. Öfkeli ve kanlı gözlerini bize doğru çevirdi, çenesi belirgin bir şekilde aralandı.

Yaylı tüfeği sırtımdan çekip nişan aldım ama tam ateş edecekken köprücük kemiğinin içinden bir başka ok geçti ve çığlık çığığa etrafında dönmeye başladı. Safir mavisini bir bulanıklık havada uçup omuzlarına indi. *Jeran*.

Jeran tabancasını çıkarıp yarattığın boyun kelepçesi parçalanana kadar ateş etti. Hemen yanında da Adena belirdi, kılıçlar havada uçuşuyordu. Adena'nın yarattığın hassas damarını kesmesiyle birlikte önümüzdeki zemine kanlar fışkırdı.

Yüzümde bir gülümseme belirdi. Hâlâ buradalardı, hâlâ savaşıyorlardı.

Jeran, yığılan Hayalet'in üzerinden atlayarak çevik bir şekilde atına bindi. Anneme ve bana sorgulayıcı bir bakış attı. Kalkan'ımın hayatı için savaştığı yere doğru başını sallayarak, "Red?" dedi işaret diliyle.

Başımı salladım.

Adena gülümsedi. İfadesi vahşiydi, gözleri savaş beklentisiyle ıslık ıslıldı. "O zaman partiyi kaçırmak istemem," diye işaret etti ve atlarını dört nala koşturdular.

Katliamın, dumanın ve alevlerin arasından geçtik, yanan kapılardan ve içlerinde meydana gelen katliamlardan. İç duvarın surlarındaki okçular hâlâ yerlerini korumaya çalışırken Hayaletlerin kömürleşmiş girişten içeri girdiklerini gördüm.

Mara her zaman özgürlüğün son sembolü olmuştu. Annemle bu ülkeye artık sonsuza dek yenilmeyeceğimiz

ve bir şekilde Mara'nın aşılmaz başkentinin asla düşmeyeceğine inandığımız için gelmiştik. Ama önümdeki manzara, Basea'nın sonunda Birlik'in eline düştüğündeki o ürkütücü hâline benziyordu. Hiçbir fark yoktu.

Dikkatimi Başkan'a çevirdim. Atının üstüne binerken zırhıyla hâlâ çarpıcı görünüyordu. O sırada düşman Skyhunter, Red'i hedef alarak aşağıya daldı. Red sonunda Başkan'ı koruyan iki Hayalet'i öldürmüştü, birinin baldırlarını parçalayıp tendonlarını koparmış, diğerinin de boğazını keserek işini bitirmişti. Ama onları öldürmüş olması bir şey değiştirmiyordu. Onlarca yıl önce dönüştürülmüş olması muhtemel bu devasa Hayaletler şimdi savaşta bir araya gelmişti. Bağımızdan gelen acı içimi yakıyordu.

Red'in, zihnimde gördüğüm anısı canlandı yeniden gözümün önünde. Birlik kız kardeşini yavaş yavaş bir Hayalet'e dönüştürürken onu da bir sonraki silahlarına dönüştürmüştü. Corian'ı düşündüm. Hayalet olarak bu topraklarda yürümesin diye canını alırken gözlerini bana dikmişti. Biz annemle kayalıkların diğer tarafına koştuğumuz sırada köprüler çökerken mülteciler uçurumdan aşağıya yuvarlanmıştı, o ânı da düşündüm.

İşte Birlik tam da bunu yapıyordu bize. Kalplerimiz çukurlaşana kadar zihnimize bu korkunç anıları ekiyordu.

Kalbim Red'in öfkesiyle yanarken gördüğüm manzaraya karşı dişlerimi sıktım, savaşmak için ilerlerken atımın sırtında öne doğru eğildim. Savaşın geri kalanı uzaklarda bulanıklaşıyordu. Şu anda bile Savaşçı arkadaşlarım hiç ses çıkarmıyordu. Annem de sessizdi. Savaş atlarının gürültüsünden başka hiçbir sesin bize eşlik etmediği hayalet ekip olarak atlarımızla yolumuza devam ettik.

Mara düşecekti. Ama belki Birlik Başkanı'nı da yanımızda götürebilirdik.

Bağımız aracılığıyla Red'e ulaştım. *Tek başına savaşıyorusun.*

Dikkatini bize yöneltti. Kargaşanın içinde gözlerimiz birbirine kilitlendi. Elimden geldiğince ona odaklandım. Birbirimizi son görüşümüz olabilirdi.

Sonra en yakın Hayalet'e doğru yönelip silahımı kılıfından çıkardım. Diğer elim de kılıçlarımdan birine gitti.

Bir an için, Corian'ın ruhunun yanımızda olduğunu düşündüm. Sıcak gülümsemesi ve dağınık saçlarıyla. İlk avımıza çıktığımız günden beri sanki hiçbir şey değişmemiş gibiydi.

Katliamdan sonra görüşürüz, diye işaret edip dövüşün içinde gözden kaybolurdu.

Hayalet'in üzerine atladım. Sonra boynunu nişan alıp ateş ettim.

İçimdeki kana susamışlık başka hiçbir şeye odaklanmama izin vermiyordu. Ben ölümdüm, çeliktim, kılıçtım, mermiydim şimdi. Ben silahlarımla bir büründüm. Dünya etrafımda bulanıklaşıyordu. Adena ve Jeran'ın kendilerini kargaşanın içine atıp diğer Hayaletleri hedef aldığını gördüm. Annem yakındaki Birlik askerine oklarını atarken dişlerini gösteriyordu. Ve Red yukarıda başka bir Skyhunter ile çarpışıyor, kanatları sarmal hareketlerle dönerken bir ölüm girdabı oluşturuyordu.

Başkan tam önümdeydi.

Saldırdığım Hayalet bağırarak pençelerini gösteriyordu. Yere atladım ve yuvarlanıp altına daldım. Hiç olmadığım kadar hızlı ve sessiz hareket ediyordum. Başkan'a yaklaşmalıydım. Silahlarını çıkarmış yakındaki Maralı askerlere ve sonra Adena'nın Hayaletlerinden birini kesdiği yere doğrultmuştu. Ateş etti.

Mermi, Adena'nın bacağına geldi. Kan tadı alana kadar dilimi ısırđım ama ılık atmaya cesaret edemedim. Tek yapabildiğim, devriye liderim iki hüklüm olup tek dizinin üzerine çökerken onu izlemektir. Hayalet'in omuzlarından yere düştü, düşerken kılıçları hâlâ havada dönüyordu. Ne ağladı ne de bir ses çıkardı.

Dikkatimi Başkan'a çevirmeye çalıştım. Tekrar ateş edecekti. Yaklaştığımı görmüyordu.

Bir başka Hayalet de bana doğru hamle yaptı. Altından kayarak ilerledim. Yanımdan geçen atın eyerine tutunup üstüne atladım. Onu Başkan'a doğru döndürdüm. Daha yakın, daha yakın.

İhtiyacım olan tek şey iyi bir atıştı. Nişan alırken elimdeki silahı sımsıkı tuttum.

Bu, Red'e yaptıkların için. Ve onun ailesine. Senin ve babanın fethettiği tüm ölkelere yaşattıklarınız için. Annem için. Bu her şey için, herkes ve hepimiz için.

Ateş ettim.

O anda Başkan beni gördü.

Askerlerinden biri öne eğilerek atından düştü. Mermim kendini feda eden askerin göğüne isabet etmişti.

Başkan yere düştü, yaralıydı ama hayattaydı.

Askerleri akın akın gelip onu görüş alanından uzaklaştırıyorlardı.

Yaylı tüfeklerini ve silahlarını bana doğrulttukları için yolumu değiştirmek zorunda kaldım. Atım bir Hayalet'in altında kalınca takla atarak yere düştüm. Bir kez daha denemeliydim.

Ağrı vücudumda patlıyordu.

Aşağıya baktığımda belime saplanmış kalın bir ok gördüm. Acıyla gözlerimi yukarı devirdim. Bir Skyhunter gökyüzünden üzerime doğru iniyordu, gözleri öldürme hırsıyla parlıyordu.

İkinci bir ok ya da belki de bir mermi bacağıma isabet etti. İrkilerek yere yığıldım, kılıçlarım hâlâ ellerimdeydi.

Her şey ağır çekimde ilerliyordu. Yukarıdan üzerime karanlık bir gölge düştü.

Red, Skyhunter bana ulaşmadan onu vurmaya başardı. Gürültülü bir metal tıngırtısı ve ardından Hayaletlerin çığlıklarını duydum. İkinci bir Skyhunter, Başkan'a giden yolumu kapattı. Ben geri adım atarken Skyhunterlardan birini Başkan'ın atının önüne indi, kanatlarını koruma amacıyla sonuna kadar açmıştı.

Red, diğer Skyhunter'a defalarca saldırdı. Çok geçti, ikinci bir Skyhunter zincirini ona doğru salladı. Red'i yakalayacaklardı.

Red. Ayağa kalkıp en yakın Birlik askerine saldırırken bağımız aracılığıyla ona ulaştım. *Arkanda!*

Red dönüp tam ikinci Skyhunter'a bakarken yaratık Red'in üzerine bir zincir fırlattı. Red hızlı davranıp hemen yana atlayınca zincir gövdesini ıskaladı fakat yine de zincir bir bacağını yakalamıştı. Acıyla yüzünü buruşturdu. Acısını içimde hissedince ben de yüzümü buruşturdum. Red zincirin ağırlığıyla sertçe savruldu.

Etrafımdaki her şey sadece kan ve ateşten oluşuyordu. Dövüşen bedenlerin arasında İç Şehir'inin yanan silüetini gördüm. Surlarının üzerinde tek başına kıızıl bir bayrak dalgalanıyordu.

Şehir düşmüştü.

Diğer ayağıma üçüncü bir ok isabet etti. Bu sefer acısını zar zor hissettim, sadece çarpmanın gücüyle sarsıldım. Tekrar yere düşerken vücudum bana ihanet ediyordu. Gökyüzünden Red'in bağımız aracılığıyla bana seslendiğini duyar gibi oldum.

Talin!

Belki de gerçek sesiyle bağıırıyordu. Ayırt edemiyordum artık. Kollarım sallanıyor, hâlâ savaşıyorlardı. Kılıcımı bir askerin göğsüne sapladım, asker boğuk bir iniltiyle yere düştü.

Karanlık görüş alanımı engelliyordu. Jeran hâlâ savaşıyor muydu? Ya Adena? Bakışlarımı Red'e çevirip silahımı onu bağlayan zincire doğrulttum. Birlik'in başkentine geri götürülürse tam bir Skyhunter'a dönüşecekti ve onu kaybedecektim. Buna izin veremezdik. Buna *dayanamazdım*. Mara düşmek zorundaysa o zaman en azından Red serbest kalmalıydı.

Kalan son gücümle nişan alıp kalan son mermilerimle zincire üç el ateş ettim.

En azından hâlâ hedefe isabet ettirebiliyordum. Aynı zincir halkasına birkaç kez vurdum. Zincir bir metal gürültüsü çıkararak tamamen koptu ve Red birdenbire yeniden gökyüzüne yükseldi. Zincirin halkaları tek tek yere düşüyordu.

Bana bakmak için hemen etrafında döndü. Gözleri gümüş-beyaz renkteydi ama o parıltının altında, yüzündeki ifadenin ıstırap dolu olduğunu biliyordum. Tam bana doğru yaklaşıırken, bağımızdan bir öfke dalgası yükseldi. Başkan'ın Skyhunterları toplanıp birden aramıza girince Red duraksadı. Çok fazlalardı.

Elimden geldiğince net bir şekilde, *Git*, diye geçirdim aklımdan. Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu ama yine fikrim değişmedi. *Git buradan. Senin de burada ölmen anlamsız. Özgür kal ve git yardım al. Başka bir gün saldır. Lütfen.*

Beni bırakmak istemiyordu. Çaresizliğini hissedebiliyordum ve bir süre daha öylece havada süzüldü. Diğer Skyhunterlar ona doğru ilerleyince bu sefer düşüncemi daha sert bir şekilde ilettim.

Bunu benim için yapmalısın. Git!

Sonunda Red bakışlarını benden ayırıp kanatlarını sertçe alçaltarak Skyhunterların menzilinden yükseldi ve birkaç Hayalet'in devasa siluetlerinin arkasında kaybolarak savaşın kaosa daldı. Skyhunterlar önce onu yakalamaya çalıştılar ama sonra durdular. Diğerleri Başkan'ı korumak için geri dönerken içlerinden iki tanesi Red'in peşine takıldı.

Diğer Savaşçıları bulma umuduyla etrafa bakındım ama safır paltoların parıltısını göremiyordum. Her şey kızıla boyalı bir denizdi. Dizlerimin üzerine kalkıp yaklaşan askerlere kılıç sallamaya çalıştım. Ama yine olduğum yere çöktüm kaldım.

Annem? Annem neredeydi?

Sonunda kollarım savaşamayacak kadar ağırlaşmıştı. İlerlemeye çalışsam bile vücudumun her parçası zayıflıyordu. Güçlkle nefes alıyordum.

Mara için, vatandaşları için, zenginler, kötüler, fakirler ve mağdurlar için bugün savaş alanında canımı verecektim. Ve belki de hiç önemi olmayacaktı. Birlik'in eline geçen diğer herhangi bir ülke gibi olacaktık. Rüzgârda savrulan küller gibi ona karşı direnen askerler unutulacaktı.

Sanki hiç var olmamışım gibi olacaktı. Bütün Savaşçılar bu gece yenilecek miydi? Dünya, Mara'nın bir zamanlar böyle seçkin bir savaş gücüne sahip olduğunu hatırlayacak mıydı?

Red. Red. Peki ya ona ne olacaktı? Birlik onu yakaladıktan sonra laboratuvarlarına geri götürüp üzerindeki çalışmalarını bitirecek miydi? Yavaş yavaş gücüm tükenirken paylaştığımız sessiz anlara tutunmaya çalışıp zihnimde ona uzandım. Onu ilk gördüğüm âna gittim: Maralı askerler onu zincirlere bağlı bir şekilde arenaya

ıkarırken  lmeye istekliydi ancak etrafa görmezden ge-
lemeyeceğim bir g  yayıyordu.

Red.

Bağımız aracılığıyla çağırımı duyuyor muydu, bilemi-
yordum. Belki de ona ulaşamayacak kadar g s zd m.
O, beni duyabilecek durumda mıydı peki? Sanırım nab-
zını hissedebiliyordum ve kalbimin her parçası ona öz-
lem duyuyordu, bütün her şey bitmeden onu son bir kez
görebilmeyi diledim.

En azından denemiştik. En azından her şeyimizi ver-
miştik.

Başka bir okun göğsüme saplanıp hayatıma son ver-
mesini bekliyordum. Etrafımdaki dünya kararırken g r-
düğüm son şey, bana doğru yaklaşan kıvıl bir fig rd .
Genç bir adam. Başkan Constantine Tyrus. Yanağında
bir kesik vardı ve elleri kanlıydı ama yine de başını dik
tutuyordu. Yaralanmamıştı.

Onu indirmeyi becerememiştik. Constantine kalıp
Birlik'e h kmedecekti.

 lmek üzere olan bedenime doğru eğilirken gözle-
rimiz birbirine kilitlendi. Beni tanı mıştı. Bakışlarındaki
farklılığı görebiliyordum.

"Sen başkentteki kızsın," dedi.

şu anda her şeyden çok, ona bir cevap vermek için se-
sim olmasını isterdim, sırf ona cevabımı haykırabilmek
için. Yaptığım her şeyi kendisini ve babasını yok etmek
için yaptığımı söylemek için. Benden çok şey aldığını
söylemek için. Sözlerimi, yurdumu, dünyamı. Ama he-
n z her şeyimi değil.

Ona sessizce baktım ve o sessizliğin içinde bana acı-
masızca gülümsedi. "En iyisi olanları unutmak," dedi
bana. "Artık Birlik'in bir parçasısın."

En iyisi olanları unutmak. Sözleri hafızamın küçük, eski bir bölümünü tetikledi. Hatırlayınca aniden irkil-dim. Bu sözlere dair bir şey, Birlik tarafından yok edilen bir dünya ile eşleşiyordu, çok tanıdıktı.

En iyisi olanları unutmak, en iyisi olanları unutmak.

Sonra aniden hafızamı saran sis bulutu –Birlik’in Basea’yı ilk işgal ettiği geceye ait o bulanıklık, o gece babama olanların gizemi– diğer evimin de aynı düşmanın eline düşmesiyle birden kayboldu ve görüntüler netleşti. Sur Kama’nın istilaya uğradığı geceye gittim, yine sekiz yaşında bir çocuktum. Annem ve ben evimizin altındaki sığınakta yan yana kıvrılmıştık. Babam kazmıştı evin altındaki bu alanı. Dar ve karanlıktı, en fazla bir metre kare genişliğinde ve yarım metre kare derinliğindeydi. Başlangıçta hasadımızın bir kısmını saklamak için onu serin bir kiler olarak kullanmayı planlamıştık. Ama sonra Birlik, Basea sınırlarına gelince onu sığınma noktamız hâline getirmiştik.

Annem bana sıkıca sarılmıştı. Tüm vücudu titriyordu.

Dışarıda, Birlik askerleri komşularımızın pencerelerini kılıçlarının kabzaları ve silahlarının dipçikleriyle aşağıya indirirken biz içeride tuzla buz olan cam seslerini dinliyorduk. Çığlıklar gece göğünde yükseliyordu. Birlik evleri ateşe verir vermez hava dumanla dolmaya başlamıştı.

Babam kapıda duruyordu. Sığınak kapağını küçük bir ışık yarığının içeri girmesine izin verecek kadar kaldırdığımda, babamın duvara dayanıp yaklaşan askerleri dikkatle dinlediğini görmüştüm. Yüzünün her ayrıntısında bir rahatlama ifadesi vardı, ondan aldığım elmacık kemiklerinde, köşeli burnunda, ince kaşlarında ve yeşil, çekik gözlerinde. Şakağından ter damlıyordu ama yüzü her zamanki gibi sakin ve hareketsizdi.

Hayır, hayır. Bunu hatırlamak istemiyordum.

“Eğil, Talin,” diye fısıldamıştı annem ve ben de biraz eğilmiştim ama kendimi babamı izlemekten alamıyordum.

“Ne zaman gelip bizimle saklanacak?” demiştim anneme karanlıkta.

Kapının sertçe vurulmasıyla yerimden zıplamıştım. Annem bir eliyle ağzımı kapatıp çökmeye zorladı ama yerdeki yarıktan babamın kapının önünde sakince kı-mıldadığını görebiliyordum. Öğlen, kollarında aile ya-digârlarıyla koşturarak eve gelmişti. Bir bakır yüzük, büyükannemden kalan bir bilezik seti, büyükbabamın zamanından nadir madeni paralar. Ve hepsini tuvalete atmıştı. *Birlik hep eşyaların peşinde*, demişti bize. Sesinde korku vardı. *Eşyaların ve insanların.*

İnsanlar. Birlik’le ilgili bunu duymuştum. İnsanları kendi halkı için en verimli şekilde kullanırlardı; asker olarak, silah olarak, deney olarak, emek olarak. İyi iş çıkarırsanız size ödüller yağdırır, başarısız olursanız cezalandırılırdınız.

Belki onlar için iyi şeyler yapabiliirdik ve yaşamamıza izin verirlerdi.

Askerler benim anlayamadığım şekilde bağırıyorlardı. Toplu hâlde içeri dalmadan önce babam bizim yönümüze doğru bir bakış attı, silahları çoktan elindeydi. İçlerinden biri babama sert bir şekilde sorular sordu ama babam sakince başını salladı. Bir elini kaldırdı ve parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Bunun bizim için bir işaret olduğunu hemen anladım.

Annem karanlıkta, “Sessiz ol, bir tanem,” diye fısıldadı. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki bizi kesinlikle duyacaklarını sandım. *Peki ya babam?* diye düşündüm. *O kendini nasıl kurtaracak?*

Sonra askerlerden biri silahını doğrudan babamın yüzüne doğrulttu. Sekiz yaşındaydım ve dudaklarımdan dökülen dehşet hissini durduramıyordum. “Baba!” diye ciyakladım. Annem hemen eliyle ağzımı kapattı.

Ah olamaz, ben ne yaptım? diye düşündüm hemen.

İlk başta askerlerin kargaşa yüzünden bunu duymayacaklarını ummuştum ama hepsi aynı anda bize döndü. Babamın yüzü bir anda bembeyaz oldu. Askerler bize yöneldi ve sığınak kapağını örten halıyı bir kenara attı. Kapak açılınca etrafımız ışıkla doldu.

Babam çok hızlı hareket etti. Öne doğru hamle yaparak ona en yakın askerle mücadele edip elindeki silahı indirmeyi başardı. Haykırışlar arttı. Bir arbede yaşandı. En fazla bir dakika sürmüş olmalıydı ama bana saatlerce sürmüş gibi geldi. Başka bir askerin, silahını babamın yüzüne yönelttiğini gördüm. Bu sefer bir patlama sesi duyuldu ve etrafa kıvılcımlar yayıldı.

Babam yere düştü ve bir daha ayağa kalkmadı.

Yabancı eller annemi ve beni saklandığımız yerden çıkarıp evin önüne doğru sürüklerken çığlık çığlığaydım. Giderken yerde yatan babamın parçalanmış yüzünü gördüm. Gecenin bir vakti dışarı atılmıştık. Dizlerimin üzerine çöktüm. Annem onu esir alan kişiye karşı mücadele edip kaçmayı başarmıştı. Ve ben, on iki yaşındaki Red’in önünde diz çökerek ağlıyordum. Karşımda durmuş, çaresizce önündeki küçük kızı öldürmezse kendisinin ve bütün ailesinin alacağı cezayı düşünüyordu.

Kaybettiğim sesim. Babamla ilgili puslu hatıralarım. Onun yüzünü hatırlayamamam.

Birlik’in zehirli gazı boğazımı kalıcı olarak zedelemişti, evet. Ama o gecedен sonra konuşmayı bırakmamın gerçek nedeni asla bu değildi. Babama seslenmeseydim büyük olasılıkla ona ve anneme Birlik saflarına katılma

şansı sunacaklardı. Beni de yanlarına alıp annemlerin Birlik'e sadık kalmasını sağlayacaklardı. Ve hep birlikte yaşayacaktık.

Ama ben sesimi yükseltmişim. Ve sesim babamı öldürmüştü.

Ah, Talin, Talin, demişti annem bana. Bazen en iyisi unutmaktır.

Ben de öyle yapmışım. Bu anımı sesimle birlikte ma-ziye gömmüştüm.

Ta ki Başkan'ın sözleri annemin o geceki sözlerini hatırlatana kadar.

Kayboluyordum. Yaklaşan Başkan'ın yüzünden başka bir şey görmüyordum. Sonra o da gözden kayboldu. Sonunda sadece altımdaki soğuk toprak ve annemin karanlıkta yankılanan sözleri kaldı.

En iyisi unutmak.

35

RÜYAMDA BABAMIN PEŞİNDEN KOŞUYORDUM.

Çevremizde ateşten sütunlar yükseliyor ve onların arkasında düşmüş Mara'nın yanan silueti yer alıyordu. Ona seslenmeye çalışıyordum ve konuşabiliyordum. Sesi henüz elinden alınmamış bir çocuğun sesiyle.

Belki de olan her şey sadece bir kâbustur. Belki Mara surların üzerinde serbestçe dalgalanan mavi bayraklarıyla hâlâ ayakta.

Rüyamda bana seslenen tanıdık bir ses duyuyordum, ses Red'in sesi değildi. Dünyanın hem en güzel hem de en korkunç sesine benziyordu. Aynı anda hem yatıştırıcı hem karanlık, bir ölüm tapınağındaki çanların sesi gibi. Sese doğru dönüyordum, onu tekrar duymak için can atıyordum, aynı zamanda ondan uzaklaşıp geri çekiliyordum.

"Uyan Talin," dedi biri bana Baseaca ve birden analimin tınısıyla rüyamın bulanıklığından sıyrıldım.

Yükselen alevler grileşmesiyle birlikte babamın görüntüsü de bir sise dönüşüyordu. Yüreğim ağzımdaydı. Kalması için çaresizce ona uzanıyordum. Ama tabii ki

beni duyamıyordu. Görüntüsü tamamen kayboluyordu. Yerini beni başka bir dünyadan çağıran bu ses alıyordu.

“Talin, uyanma vakti.”

Ağrı kollarımdan ve bacaklarımdan aşağı inmeye başlamıştı. Yan tarafımda öyle keskin bir ıstırap vardı ki nefes alamıyordum. Sanırım ayaktaydım ama kendimi taşıyacak gücüm yoktu. Acı şimdi tam anlamıyla şiddetleniyor, hareket etmeye çalıştıkça bacaklarım karıncalanıyordu. Bir şey kollarımı sıkıca arkamdan tutmuştu. Vücudumun şeklinden anladığım kadarıyla bir yerlere zincirlenmiş olmalıydım. Ağzım bantlı değildi ama ellerim bağlı olduğu için susturulmuş kadar vardım.

Yavaşça gözlerimi açtım.

Karensa Birliği Başkanı önümde duruyordu. Parlak sarı bir paltosuyla gözalcıydı. Bir kralın taç giyme töreninde giyeceği türden bir kıyafetti. Uyandığımı görünce dudakları kıvrıldı.

Cesaret verici bir şekilde, “Evet, işte böyle,” dedi yine Baseaca. Hayatımı paramparça etmekten sorumlu olan adamın dudaklarından anadilimi duymak... Kelimeleri ağzından söküp atmak istiyordum.

Görünüşe göre, Red’le bir zamanlar Meclis Başkanı’na neler yapabileceğimizi gösterdiğimiz Mara Ulusal Salonu’ndaydık.

Başkan yüzümdeki öfkeyi görmezden geliyordu, arkasına dönüp kafasını sallıyor ve odadaki herkesi görmem için geri çekiliyordu. Etrafımız askerleriyle doluydu, elleri silahlarının üzerindeydi, kızıl üniformaları Birlik’in çifte hilalleriyle işlenmişti. Gözlerim, her iki yanında duran askerlerle birlikte ellerini arkasında kavuşturmuş, bir köşede bekleyen Mara Meclis Başkanı’na takıldı. Bana bakarak boğazını temizledi ama bakışımındaki

bir şey onu sinirlendirmiş olmalıydı ki gözlerini çabucak başka yöne çevirdi.

Sonra onu gördüm.

Yanındaki iki askerle birlikte, zincirlenmiş ve diz çökmüş vaziyette... Annemi. Kanlar içindeydi ama yaşıyordu.

Artık tamamen uyanıktım, vücudumdaki her kas acı içindeydi. Her yerimden soğuk terler dökülüyordu. Belimdeki ve bacağımdaki yaraların acısı arttıkça nefes almakta zorluk çekiyordum. Gözlerim kederli bir sessizlikle bana bakan anneme sabitlenmiş durumdaydı.

Askerlerden biri öne çıktı. Kollarının süslü işlemesi onu diğerlerinden ayırıyordu. Eldivenli elleriyle kemerindeki kılıcına davrandı.

Başkan elini kaldırıp başını salladı. Benden birkaç adım uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Hayatın boyunca bir Savaşçı olarak mı eğitildin?” diye sordu bana bu sefer Maraca.

Sadece başımı salladım.

“Yani, on iki yaşında başladın.”

Yine başımı salladım.

“Konuşamadığını söylüyorlar,” dedi yüksek sesle, “ama Baş Mimar bunu halledebilir.”

Sözlerine karşılık gözlerimi kıstım. Yara izlerinin görünmez de olabileceğini, sesimi yok edenlerin, askerleri, yani kendisi olduğunu hâlâ anlamamıştı. Küçümseyici sözleriyle bedenim üzerindeki görüşlerine ve kontrolüne o kadar güveniyordu ki konuşabilmemi sağlaması yerine şu anda ölmeyi tercih ederdim.

Yanındaki askerlerden biri öne çıkıp başını eğdi. Komutan Caitoman. Başkan’ın ilk kez Cardinia’da gördüğüm erkek kardeşi. Karenezce bir şeyler söylüyordu. Adam konuşurken Başkan beni inceliyordu. Bitirdiğinde başını salladı. “Mara güçlerinin en iyilerinden biri ol-

duğun söylendi bana,” dedi. “İlk Kılıç seni savaş cephesinde görevlendirmeyi düşünüyordu, bunun nedenini anlayabiliyorum.”

Aramin. Katliamdan sağ çıkabilmiş miydi? Ya Jeran ve Adena?

Ya Red? Acımdan kıvranmaya devam ederken Başkan etrafımda yavaş adımlarla ilerliyordu. “Sahadaki herkesten çok daha fazla Hayalet’i tek başına parçaladığını duydum. İlk Kılıç sende büyük bir potansiyel görmüş olmalı.”

Bundan nefret ediyordum. Her şeye rağmen kalbim duyduklarıma karşılık yerinden çıkacak gibi oldu. *Büyük bir potansiyel*. Corian bana acıdığı için ya da benim adıma konuştuğu için değildi. Yıllardır arzuladığım saygının en büyük düşmanımdan gelmesi acımasız bir ironi olabilir miydi?

Yine önümde durdu, bana elini uzatırken elindeki yüzükler şangırdıyordu. “Benzerliğine bakılırsa,” dedi, “arkamdaki zincirlenmiş kadın annen, değil mi?”

Bir güç dalgasıyla kendimi tutamayıp ona saldırdım. Beni yerime sabitleyen zincirler gerilip kollarımı yaraladı. Odanın etrafındaki tüm askerler, bir klik sesiyle hemen silahlarını bana doğrulttular.

Başkan benim hareketimle hiç irkilmedi, gülümsemiyordu da. “Annenin yaşayıp yaşamaması sana kalmış,” diye devam etti.

Gözlerimdeki nefreti görebiliyor muydu, bilmiyordum. Ellerim o kadar çok titriyor ki zincirlerim zangırdıyordu.

Şimdi ciddiye. “Senin için her şeyin ne kadar zor olduğunu biliyorum,” dedi. “*Her zaman* da zor olmuş olmalı. Anavatanınız Basea’yı tanıma şansın hiç olmadı ve annenle birlikte Mara sınırlarına kaçtığında, sizi

hem barındıran hem de aşağılayan bir ülkede buldun kendini.”

Sözlerindeki manipölasyon. *Sen nereden bilebilirsin?* demek istedim ona, düşüncesi hile beni öfkeden deliye çeviriyordu. Bu dünyaya yaşattığın acıyı nasıl umursamaya başlayabildin?

Constantine, aklımdan geçenleri tahmin edebiliyormuş gibi bana sertçe gülümsedi. “Beni, sana ve halkına merhametsizce yaşattığım acının kaynağı olarak gördüğünü biliyorum. Ama gerçek şu ki Mara’yı daha iyi bir ülke hâline getirmek üzere buradayım. Kadimler’in medeniyetini ne sona erdirdi biliyor musun, Talin?”

Elimde olmadan öne eğildim, cevabını merak ediyordum. Kimsenin bilmediğini sanıyordum. Harabelere her zaman neredeyse ruhani bir unsur katan şey, ortadan kaybolmalarının gizemi idi.

“Ben biliyorum. Sınırlarımızın içindeki harabelerde bunun kanıtını bulduk. Öyle güçlü bir toplum inşa etmişlerdi ki bu dünyayı terk edip yıldızlara seyahat etmeye hazırlardı. Ama yaşam tarzlarında ve yaratma biçimlerinde dikkatsizlerdi. Ve ürettikleri bir silah kontrollerinden çıkınca bedelini hayatlarıyla ödediler.”

Yüreğim ağzımda dinliyordum.

“Bu silah bir hastalığa sebep oldu. Durdurmaya çalıştılar, şehirlerinin etrafına onu kontrol altına almak için devasa duvarlar inşa ettiler.” Başkan konuşurken gözleri hep benim üzerimdeydi. “En iyi ve en parlak biliminsanları buna bir çare bulmak için yarıştılar. Ama işe yaramadı. Doğanın hepimizden daha hızlı bir hareket etme biçimi var. Sonunda, hayatta kalan birkaç kişi, geriye kalan artıklar için kanlı savaşlarla birbirine girdi. Birbirlerini parçaladılar. Bir toplumun kendini ne kadar çabuk untabildiğine, aydınlık bir dönemden karanlık bir dö-

neme nasıl gerileyebildiğine inanamazsın. Basit bir hata sonucu binlerce yıllık ilerleme kaybedildi: İnşa ettikleri şeyi kontrol edemediler. Bu onların ölümcül kusuruydu, Talin ve benim hiç yapmak istemediğim bir şey.”

Daha sonra Başkan, odanın ötesine ve hapishaneminizin yönüne işaret etti.

“Karensa’dan önce, bu topraklardaki bütün ülkeler arasında sık sık savaşlar patlak veriyormuş. Bunu herkes bilir. Bizim türümüzün yolu, savaş. Ama birleşik, gelişmiş bir toplum yeniden inşa edilebilir, buna inanıyorum. Tüm parçalanmış uluslarımızı tek bir yasa altında toplayarak atalarımızın eski ihtişamına yükselebiliriz. Ve tek bir yasa, yani mutlak kontrol, barış getirir. Her birimiz böylece bütüne daha büyük bir katkıda bulunabiliriz.” Öne eğildi.

“Mara’nın keşfettiğimiz her şeyden daha güçlü antik bir teknolojinin kalıntılarını elinde tuttuğu söyleniyor. Bu, toprağın altındaki eski siloların derinliklerine gömülü bir silah. Söylediklerine göre yıldızların kalplerinde ve insan hücrelerinde bulunan bu güç, bizi gelecek milenyumla taşıyabilecek inanılmaz bir enerji kaynağı. Artık hepimiz aynı yasanın altındayız. Bize getirdiği yeni barış ve Mara’nın yardımıyla birlikte gelişebilir, hırslarımızı Kadimler’den daha da öteye taşıyabiliriz.” Gülüşü artık soğuk ve dokunaklıydı. “Sonuçta, denizin ötesinde fethedilecek daha pek çok toprak var.”

Demek Başkan’ın Mara’yı fethetme kararlılığının ardındaki sebep buydu: Kendi çarpık şekliyle savaşı bitirmek ve Mara’daki bu enerji kaynağı efsanesine sahip çıkmak. Cardinia’da gördüğüm parçalanmış ülkelerden toplanmış harabelerin görüntüleri geldi aklıma, sonra da Ulusal Salon’un altındaki hapishane. İlk olarak Kadimler tarafından kazılmış, karanlığa doğru kıvrılan silindir

çukur. Adena her zaman aşağıdaki kimyasal kokudan şikâyet ederdi. Yerin derinliklerine gömülü bir silah...

İçimde mide bulandırıcı bir korku yükseldi. Ellerim, onları bağlı tutan iplere karşı bir kenetleniyor bir çözülüyordu. Başkan'ı nefret ve korku perdesinin arkasından izliyordum. O harabede Mara'da öğrendiklerimizden daha fazlası var mıydı? Mara'nın yüzeyinin altında gömülü olan hangi korkunç güç Birlik'i buraya çekmişti?

Başkan'ın gözleri önce titreyen zincirlerime, sonra yeniden bana döndü. "Mara'yı seni seven bir ülke olarak gördün mü hiç?" diye sordu. "İlk girdiğinde, seni ve anneni kucakladığı için minnettardın, peki ama bu ülke sana, ona verdiğin her şeyi geri verdi mi? Savaş alanında canını feda etmeye istekliydin." Daha da yaklaştı. "Ama yine de Mara yetenekli, eğitilmiş annenin Newage duvarları içinde yaşamasına bile izin vermedi."

Kiminle konuştuğunu ya da zorla kimden bilgi aldığını bilmiyordum ama beni bayağı araştırmış olmalıydı.

"Söyle bana, Talin," dedi. "Böyle bir ülkeyi mi savunmak istiyorsun? Hayatını riske atmaya değer miydi?"

Askerler annemi ayağa kalkmaya zorluyordu. Annem yüzünü buruşturarak güçlkle ayağa kalktı ve ilk defa bacaklarındaki kamçı izlerini, kollarındaki kanayan yaraları gördüm. Başını neredeyse anlaşılmaz bir şekilde bana doğru salladı.

"Mara'yı kendi vatanın gibi sevdin," dedi Başkan bana. "Ama şu arkamdaki askerleri görüyor musun?" Odadaki diğerlerine işaret etti. "Hepsi tereddüt etmeden hayatlarını benim için feda etmeye hazırlar çünkü sadece Birlik'i savunmaya inanmıyorlar, aynı zamanda kendilerine verilen değeri takdir ediyorlar. Çünkü *ben* onlara değer veriyorum. Benim için savaşırsan sana tüm

bağlılığının ve sevginin on katı kadarının geri döneceğine söz verebilirim. Askerlerimi asla hafife almam. Önce savaşmadan, bu dünyayı barış içinde birleştiremem ve arkamda ordum olmadan da savaşmam. Ordumun ihtiyaç duyduğu her şeye sahip olduğundan ve ailelerinin geçiminin sağlandığından emin olmalıyım. Karşılığında da hayatlarını benim için feda etmeye hazır oluyorlar. Anlıyor musun?”

Gözlerim annemin üzerindeydi. Onu hemen gözümün önünde öldüreceklerdi ya da daha kötüsü, Red’in ailesine yaptıklarını yapacaklardı. Havaya nüfuz eden, kemiklerimin oyuklarından geçen tehdidi hissedebiliyordum.

“Sana istediğin her şeyi verebilirim. Eski evini geri mi istiyorsun? Sana Basea’nın kalbinde on bin dönüm arazi ve iyi bir rütbe verebilirim. Servet mi? Birlik altınla dolup taşıyor, almak istediğin kadar al.” Omuzlarımın gerginliğini izliyordu. “Prestij mi? Seni her zamankinden daha büyük bir Savaşçı’ya, daha heybetli bir katile dönüştürebilirim. Mara için bir Savaşçı olarak ne yapabiliyorsan Birlik altında onun yüz katını yapabilirsin. Dövüşünü izledim, nasıl öldürdüğünü gördüm. Şimdiye kadar birlikte çalıştığım hiçbir asker senin yeteneğinin yarısı kadarıyla bile başlamadı. Redlen bile.”

Red. Başkan’ın ağzından çıkan adı, kulağa tehlikeli ve tüyler ürpertici geliyordu. Bakışım annemden Constantine’e kaydı. Şimdi beni ilk kez gerçekten *görüyor*muş gibiydi ve beni kendine çekme şekli sinir bozucuydu. Bundan sonra söyleyeceği sözleri tahmin edebiliyordum.

“Sana Karensa Birliği için Skyhunter olma şansı veriyorum,” dedi Başkan. “Kişisel Skyhunter’ım, kalkanım olup beni her koşulda korumak için.”

Bir Skyhunter. Dünyanın tanıdığı en gelişmiş savaşçı. Gördüğüm en ölümcül savaş makinesi.

Bir Skyhunter, ölüm getiren, Birlik'in hizmetkârı. Evmizi çalan rejimin hizmetkârı. Başkan'ın emrine amade hizmetkârı.

Red'i dönüştürmek istediği şey.

Artık ellerim daha çok titriyordu. Bu bir teklif değildi. Başka seçenek yoktu.

“Ülkenin yaşadığı gibi böyle büyük kayıplar yaşadığın için şu anda bir Skyhunter olmanın faydasını anlamak zor,” diye devam etti. “Bir gün, kıyıda kıyıya uzanan bütün hâlindeki bir Karensa Birliği'nin neden tüm insanlık için en büyük armağan olduğunu, neden atalarımızın yaptığı hataları yapmayacağını anlayacaksın. Ama sana sunabileceğim hazineler için değilse bile, bunu belki annenin ve şimdi esir aldığımız diğer Maralıların hatırına yapacaksın.”

Askerlerin annemi zorla ayağa kaldırdığı yere baktı. “Annen savaşın tam ortasındaydı,” diye açıkladı. “Ve savaşma şeklinde büyük bir cesaret vardı. Yeteneklerini kimden aldığını görüyorum. Ne yazık ki bu aynı zamanda anneni, bazı adamlarımın canını alan bir asker, bir Birlik düşmanı yapıyor.” Başını salladı. “Kanunlara göre, onu savaş esiri olarak almamlıyım ve Karensa'ya karşı işlediği suçların arkasında durması gerekiyor. Eylemlerinden dolayı idam edilecek. Bunu biliyorsun, değil mi Talin?”

Annemi tutan askerlerden biri bir hançer çıkardı.

Burada boğazını keseceklerdi. Kanı mermer zemine dökülecekti.

Constantine yanımda duran askerlere başını salladı. “Serbest bırakın onu,” dedi. “Sorun yok.”

Kilidimi açmak üzere hareket ederlerken başımın üstündeki zincirler takırdadı. Zincirlerin birbirlerine çarpma sesiyle kelepçelerin ağırlıklarından kurtuldum. Bacaklarım hemen büküldü, bir şekilde dengemi bulmayı ve ayakta kalmayı başardım; yerimde sallanıyordum, sırtım kamburlaşmıştı, kollarım hâlâ arkamda birbirine bağlıydı.

Başkan, dik durmaya çalışırken beni izliyordu. “Teklifimi dikkate almazsan annen ölecek. İkinci kez teklif etmeyeceğim. Birlik için bir Skyhunter olmayı seçersen sana söz veriyorum, annenin işlediği suçlar affedilecek. Onu serbest bırakacağım ve ona Birlik’in Mara’da kuracağı yeni toplumda kendine bir yer edinme şansı vereceğim. Newage’de yaşamasına izin verilmemişti ama belki şimdi düzgün bir yuvaya ve biraz haysiyet duygusuna sahip olabilir.”

Bakışlarındaki hissiyatı sessizce inceleyerek ona baktım. Yakında zamanının tükeneceğini ve genç öleceğini biliyordu. Güçsüzleşen bedeni sonunda kül olacaktı. Ama ondan önce, *inşa etme* konusunda yakıcı bir kararlılığı ve hangi hastalıktan mustaripse geride mirasını bırakma telaşı vardı. Parçalanmamış bir imparatorluk yaratma yeteneğine Karensa Birliği’nden ziyade yalnızca *kendisinin* sahip olduğuna, bütün dünyayı miras alacak bir kaderi olduğuna dair bir inancı vardı. Tüm bu zaman boyunca, onu harekete geçiren şey, Kadimler’in sözünü yerine getirmek değildi. Sonsuz Kader değildi. Tüm zalimleri harekete geçiren şeydi. Ölüm korkusuydu.

Beni bir saniye daha inceledi. Hemen hareket etmediğimden annemi tutan askerlere baktı ve başıyla onayladı.

Hançerli asker annemi saçından tuttu.

Ben de dizlerimin üzerine çöktüm.

Başka seçeneğim yoktu. Baş Mimar olma sırası bendeydi. Başkan'a bağlılığımı vaat edip annemin hayatı karşılığında onun için korkunç şeyler yapmaya söz vercektim. Yine bir çocuktum, annemin elini tutan ve Hayaletlerin sesi giderek yaklaşırken dehşet içinde omzunun üzerinden onlara bakan bir çocuk. O gece annemin beni nasıl sıkıca sardığını hissedebiliyordum, arkamızdaki köprülerin çöküşünü izlerken yüzündeki hüznü gülümsemeyi görebiliyordum.

Ve şu anda nihayet, nihayet neden Mara için savaştığımı anladım. Çünkü annem beni buraya getirmek için her şeyi feda etmişti, aç kalmayayım diye kendi aç kalmıştı, ben sefalet içinde yaşamayayım diye kendi sefalet içinde yaşamıştı. Mara onun bana hediyesiydi. Ve bunu bir hiç için yaptıysa lanetlenecektim. O hediye için savaşmazsam lanetlenecektim.

Düşmanımız şimdi annemin kanını bu yerlere dökerse, yüzünden hayatı silerse lanetlenecektim.

Başkan'ın önünde gözlerimi yere indirdim. İçimdeki her şey uyuşmuştu. Boş bir çabayla beni Red'e bağlayan bağa ulaşmaya çalıştım, diğer taraftaki varlığının güvencesini hissetmek için can atıyordum. Kapalı gözkapaklarımdan yaşlar fışkırıyordu. *Red*, diye seslendim, üzgün bir şekilde onu arıyordum.

İlk başta, tek hissettiğim kalbinin o her zamanki fısıltısıydı. Sadece bir vuruş, hafif ve alçak. O kadar.

Ve sonra karanlığın içinden bir yerden zayıf bir nabız hissettim. Bir cevap.

Bir ışıltıdan başka bir şey değildi. Karanlık, bulanık, parçalanmış bir manzara görüntüsü. O kadar zayıftı ki başlangıçta belki uyuyakalıp bir rüyaya düşmüş olabiliyim diye düşündüm. Belki de öyleydi. Red'i gördüğüm bir rüya, onun gözlerinden dünya.

Kanatları onu için için yanan Newage manzarasına doğru itiyordu. Ateşler Mara'nın üzerinde yanarken cesetler de şehrin dışındaki tarlaya kereste yığınları gibi saçılmıştı. Yukarıdan bile Hayaletlere dönüştürülmüş olanlar ayırt edilebiliyordu; şekilleri eğilip bükülmüştü, uzuvları ve kemikleri uzayıp büyümek için parçalanmıştı. Boyunlarında zincir vardı.

Red gözlerini kuzeye çevirdi. Rotasını değiştirip alçaktan uçarak etrafı daha iyi görebilmek için bir yay çiziyordu.

Sonra hareketi tekrar gördü. Başkentin kuzeyindeki ormanların derinliklerinde, safır maviye bürünmüş bir figür.

Bir Savaşçı.

Red ağaçların üzerinden aşağıya doğru alçalırken, Savaşçı gözlerini ona çevirdi. Red'i görünce birden kendini gizledi ama sonra yavaşça yukarı baktı.

Bu Adena'ydı. Yüzü kan ve gözyaşı içindeydi ama bir gülümseme ile Red'e yere inmesi için işaret etti.

Yanında Jeran yoktu. Saldırıdan sağ çıkıp çıkmadığını bilmiyordum. Ama Adena yaşıyordu. Derken ağaçların arasında mavi paltolarıyla diğerlerini gördüm.

Gözlerimi açtım, bakışlarımı yere diktim, gözyaşlarımı henüz akıtmamıştım. Kalbim kederden ağrıyordu. *Red*, diye seslendim tekrar, bağın üzerinden ulaşarak. Ama tanık olduğum her şey bir anda soldu, geride sadece kalp atışını bıraktı.

Bu görüntü gerçek miydi? Yoksa benim hayal ürünü müydü? Belki de onların orada olduklarına inanmayı o kadar çok istiyordum ki bu manzarayı kendim yaratmıştım. Ama umurumda değildi. Onun gücü benimleydi, göğsümdeki umut ateşini yakıyordu.

“Kabul ediyor musun?” diye sordu Constantine bana. Ona sessizce baktım, hâlâ yapabiliyorken öfkeme tutunuyordum.

Başımı bir kez sallayıp öne eğdim.

O kazandığını düşünüyordu, bir ulusun son yenilgisinin kanıtı olduğumu düşünüyordu. Zihnimi değiştireceğini, kimliğimi ortadan kaldıracığını ve beni amacına adayacağını düşünüyordu. Sırtımı kesip içimdeki insanı soyacak ve yerine beni siyah çelikten bıçaklı kanatlarla dolduracaktı. Beni savaş makinesine, bir ölüm meleğine dönüştürecekti. Sonra beni toprak, zenginlik ve saygı yağmuruna tutarak her şeyi unutturmaya çalışacaktı.

İnsanları fethetmek kolaydı; savunmalarını aşıyor-sun, şehirlerini ele geçiriyorsun ve dünyalarını yakıyor-sun.

Ama insanları *yok etmek* imkânsızdı. Bir tohum hayatta kalacaktı.

Daha işim bitmemişti. Unutmuyacaktım.

Askerler annemden uzaklaştı. Başkan memnuniyetle bana bakarak başını salladı.

“Güzel,” dedi. “Şimdi, Skyhunter’ım, hadi başlayalım.”

Bu PDF’i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF’e para
vermeyin!

İŞGAL EDİLMİŞ BİR DÜNYA.
KARŞI KONULAMAZ BİR DÜŞMAN.
VE SEVDİKLERİNİ KORUMAK İÇİN
HER ŞEYİ GÖZE ALMIŞ GENÇ SAVAŞÇILAR.

Karensa Birliği dünyaya hâkim olmak istiyordu. Geriye tek bir hedef kalmıştı. Dünyanın son özgür ülkesi Mara. Mara'nın seçkin askeri gücü Savaşçılar, ülkelerini Birlik'in büyük planlarından korumak için her şeyi yapmaya hazırdı. Ne var ki Birlik'in gücü arttıkça ve askerleri Mara'nın sınırlarına yaklaştıkça Savaşçılar için yenilgi kaçılmaz gibiydi.

Yine de bir Savaşçı umudunu kaybetmeyi reddetmişti.

Sesi ve yuvası elinden alınan Talin, Birlik'in acımasızlığını tadalı çok olmuştu. Annesiyle Mara'ya sığındıktan sonra Savaşçı üniformasını giyip Karensa Birliği'ne karşı bu özgürlük savaşında ne pahasına olursa olsun en ön cephede yer almaya kararlıydı.

Ta ki gizemli bir savaş mahkûmu ortaya çıkıp Talin'in tüm dünyasını altüst edene kadar. Bu adam bir casus olabilir miydi ya da Birlik'in meşum deneylerinin bir ürünü? Yoksa hepsini kurtaracak bir savaş makinesi miydi?

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: kitap365.com

KDV'den
muaf.